စာဖတ်ခြင်းနှင့် ကြီးမြတ်သောလူမျိုး

စာကြည့်တိုက်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ စုစည်းတင်ဆက်မှု

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- jynaxmiprlylua&; 'ta&;
- wi;&i;om;pn;v;nnwrl rlylua&; 'ta&;
- tcsly tjcm tmPm wnwcilra&; 'ta&;

ပြည်သူ့ သဘောထား

- jyny tm;u; yqe½; tq;jri0ja'rsm;tm; qeusilu?
- Eiiawm wnlira t;csr;a&;Ei Eiiawmw;wua&;u aEmi , uzsuq;orsm;tm; qeusilu?
- Eiiawm\ jynwi;a&;u 0ia&mupuzuaEmi , uaom jynyEiirsm;tm; qeusilu?
- jynwi; jyny tzsuorm;rsm;tm; b&eoltjzp owrwacsre;ju?

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- Eiiawmwnlira&;? &y&ma t;csr;om , ma&;Ei w&m;0ya'p;r;a&;?
- trsl;om;jyevnpn;v;nñwa&;?
- cirmon zpn;y tajcc0ya'op jzpay;vma&;?
- jzpay;vmon zpn;y tajcc0ya'opEi tn acwrz lzl;w;wuaom Eiiawmopwp&y wnaqmua&;?

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- puysl;a&;u tajccí tjcm;p;ym;a&;u@rsm;uvn; bupz lzl;w;wua tmi wnaqmua&;?
- ap;uup;ym;a&;pep yjyipmjzpay;vma&;?
- jynwi;jynyr twwynmEi t&i;tE;rsm;zwac;í p;ym;a&;z lzl;w;wua tmi wnaqmua&;?
- Eiiawmp;ym;a&;wp&yv;u zew;Eirl pr;tm;on Eiiawmi wi;&i;om; jynolw\ vu0,wi &a&;?

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- wprsl;om;v;\ pw"mwEi tusi pm&w jrirm;a&;?
- trsl;*P? Zmw*Pjrirm;a&;Ei ,0ausl;rltartEprsm;? trsl;om;a&;vuPmrsm; raysmuysuatmi xe;or;apmia&mua&;?
- rsl;csppw"mw &ioexujrua&;?
- wprsl;om;v; use;rmucia&;Ei ynm&njrirm;a&;?

pmzwjcif;£Sdu;Dwafomvlisk;d

(pmlunfwdkufqd\\m aqmifyf;rsm; pjknfwifqufuf)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၄၀၀၉၄၄၀၉၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၄၀၁၀၃၁၁၀၁၀
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	မြင့်မောင်ကျော်
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးအေးကြွယ် ညွှန်ကြားရေးမှူး(ထုတ်လုပ်ရေး) ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန

ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ပထမ အကြိမ်၊ အုပ်ရေ (၂၀၀၀) ပုံနှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် (၂၀၀၀) ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

၈၀၈ · ၈၄

ကလောင်စုံ

စာဖတ်ခြင်းနှင့် ကြီးမြတ်သောလူမျိုး/ကလောင်စုံ။ -ရန်ကုန်။ ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး ဦးစီးဌာန၊ ၂၀၁၀

၂၂၈- စာ၊ ၁၃ ဒသမ ၅ စင်တီ × ၂၁ စင်တီ။

(၁) စာဖတ်ခြင်းနှင့် ကြီးမြတ်သော လူမျိုး

rmwum

၁။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ		၃
၂။ ကျေးလက်အလင်း ငွေလမင်း (ကဗျာ)	မြင်းမူမောင်နိုင်မိုး	၁၃
၃။ ဘာကြောင့်စာဖတ်သလဲ	ပီမိုးနင်း	၁၅
၄။ မြန်မာနိုင်ငံစာကြည့်တိုက်သမိုင်းအကျဉ်းချုပ်	ဇော်ဂျီ	၁၈
၅။ နေရှူးစာကြည့်တိုက်နှင့်ပါရဂူစာကြည့်တိုက်	ပါရဂူ	၂၂
၆။ နိုင်ငံခြားစာပေစာကြည့်တိုက်	တက္ကသိုလ်ထင်ကြီး	၂၅
၇။ စာ ... စာ	တိုက်စိုး	၃၀
၈။ စာအုပ်စာပေ အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ပရိမီသိယပ်စ်	ခင်မျိုးချစ်	၃၄
၉။ စာဖတ်ခြင်းနှင့် ကြီးမြတ်သောလူမျိုး	မြသန်းတင့်	၃၇
၁၀။ စာဖတ်ကြရေးမေတ္တာစာ	မောင်ဆုရှင်	၄၄
၁၁။ စာအုပ်စာပေထိန်းသိမ်းသူမှ အကြောင်းအချက် သုတပညာ စီမံခန့်ခွဲဖြန့်ဝေသူသို့	ဦးသော်ကောင်း	၅၀
၁၂။ ပညာခေါင်းဆောင်ကြီးများ	အောင်သင်း	၆၄
၁၃။ စာပေဗိမာန်မှသည်	တက္ကသိုလ်တင်ခ	၆၉
၁၄။ စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်တစ်ခုစတင်ခြင်း	ချစ်စံဝင်း	၇၄
၁၅။ အလင်းတံခါးများပွင့်ပါစေ	လယ်တွင်းသားစောချစ်	၇၇
၁၆။ ဘာကြောင့်စာဖတ်ရမှာလဲ	ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)	၈၁
၁၇။ စာကြည့်တိုက်ကလေး တစ်တိုက်မှသည်	မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)	၈၉
၁၈။ ချစ်စရာစာကြည့်တိုက်ကလေး	ဖေမြင့်	၉၆
၁၉။ သားတော်ရာဟုလာ	မစန္ဒာ	၁၀၄
၂၀။ စာရဲ့အရသာ	နုနုရည်(အင်းဝ)	၁၀၉
၂၁။ ဘဝခရီးဖော်စာကြည့်ခန်းများ	ဂျူး	၁၁၁
၂၂။ အသိဉာဏ်ပညာ၏ ဆီမီးအလင်းရောင်ဖြင့် ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်း	နိုင်ဇော်	၁၂၁
၂၃။ စာမှာရှိတဲ့အလိမ္မာ	တင်သန်းဦး	၁၂၅
၂၄။ ရှမ်းပြည်နယ်တန့်ယန်းက လွမ်းရတဲ့ ဦးလှရွှေ	မြင်းမူမောင်နိုင်မိုး	၁၂၈
၂၅။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များထွန်းကားလာရန် ဆောင်ရွက်ကြပါစို့	တင်ဘုန်းနွယ်	၁၃၃
၂၆။ မလဲသာရွာက စာပျိုးခင်း	နေမျိုးသန့်	၁၃၇
၂၇။ အမွန်မြတ်ဆုံးပညာဒါနအလှူ	ဟိန်းလတ်	၁၄၁
၂၈။ ဘီငါးလုံးတဲ့ဟော့	ဦးမြင့်ကြိုင်	၁၄၇
၂၉။ အစပျိုးမိပါလျှင် အဆုံးမသတ်သင့်သော	လွင်သိန်းဦး(စာကြည့်တိုက်ပညာ)	၁၄၉
၃၀။ ပညာ့အလင်းပေးမည့် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း	ဒေါက်တာသန့်သော်ကောင်း	၁၅၆
၃၁။ ကျေးရွာတစ်ရွာ၏အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ	ကိုကို(စက်မှုတက္ကသိုလ်)	၁၆၀
၃၂။ သစ္စာကိုရှာဖွေသူ	ထက်ခေါင်	၁၆၆
၃၃။ စာဖတ်ခြင်း	မောင်လွင်မွန်(ကသာ)	၁၇၆
၃၄။ စာဖတ်ခြင်းအကျိုး	ထက်မြက်	၁၈၄
၃၅။ တစ်ခုသော ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်	တိုးကိုထွေး(ပညာရေး)	၁၈၈
၃၆။ ကျွန်တော့်ငယ်ချစ်နှင့် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်	ဘုန်းဝေညွန့်လူ	၁၉၁
၃၇။ ဒို့ကျေးရွာ၏ စာကြည့်တိုက်များ	လှမြင့်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၁၉၆
၃၈။ လူငယ်များ ဘာကြောင့်စာဖတ်ဖို့လိုသလဲ	တူဒေးစာတည်းအဖွဲ့	၂၀၀
၃၉။ စာဖတ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်သည့်သရုပ်ဖော်ကာတွန်း	ကာတွန်းငွေကြည်	၂၂၂

aus;&mpmlunfwdkufazmif';&Sift alumif, odaumif;p&m

၁၅-၅-၂၀၁၀ ရက်နေ့ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်း (Rural Library Foundation) ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းနှင့် အလှူငွေပေးအပ်ခြင်း အခမ်းအနားတွင် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းနာယက ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ဝန်ကြီး ဦးကျော်ဆန်း၏ ရှင်းလင်းပြောကြားချက်

ဒီကနေ့ ကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းနဲ့ အလှူငွေပေးအပ်ခြင်းအခမ်းအနားကို တက်ရောက်အားပေးချီးမြှင့်တဲ့ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သီဟသူရ တင်အောင်မြင့်ဦး၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြင့်ဆွေ၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၊ ဧည့်သည်တော်များနှင့် စေတနာရှင် အလှူရှင်များအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ်။ အလုပ်တာဝန်တွေ မအားလပ်အောင် များပြားတဲ့ကြားက အချိန်ပေးပြီး ချီးမြှင့်တဲ့အတွင်းရေးမှူး(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုလည်း အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ အချိန်တွေကို ပေးပြီးကာမှ တက်ရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တော် အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ထို့အတူပါပဲ ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် စေတနာထားပြီး အလှူငွေတွေ ပေးအပ်ကြတဲ့ စေတနာရှင်များ အားလုံးကိုလည်း ကျေးလက်ပြည်သူများကိုယ်စား၊ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ကိုယ်စား အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်။ ဒီနေ့ အခမ်းအနားဟာ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းနှင့် အလှူငွေ ပေးအပ်ခြင်း အခမ်းအနား ဖြစ်တာနှင့်အညီ တက်ရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တော်များ ပိုမိုသိရှိနိုင်အောင်နဲ့ အလှူငွေပေးအပ်လှူဒါန်းကြတဲ့ စေတနာရှင်များအနေနဲ့လည်း ပိုမိုပြီးတော့ ကြည်နူး သဒ္ဓါဖြစ်စေနိုင်ဖို့အတွက် ဘာကြောင့် ကျေးရွာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်တွေ ထူထောင်ရတယ်၊ အဲဒီ ထူထောင် လုပ်ဆောင်မှု အခြေအနေ ယနေ့ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ယနေ့ ထူထောင်လိုက်တဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းက ဘယ်လိုပေါင်းစပ် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာလေးတွေကို အနည်းငယ် ရှင်းလင်းတင်ပြလိုပါတယ်။

ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်တွေ ဘာကြောင့် ထူထောင်ဖွင့်လှစ်ရတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ရှင်းလင်းပြောကြားချက်များနှင့်အညီ ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်တွေ ဘာကြောင့် ထူထောင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အနည်းငယ် ဆက်စပ်တင်ပြရရင် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နဲ့အညီ ကျွန်တော်တို့ရည်ရွယ်ချက်(၃)ရပ်နဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေကို ထူထောင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ နံပါတ်(၁) ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျေးလက်ပြည်သူတွေ အသိဗဟုသုတ မြင့်မားစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံဖြစ်ပါတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံပါတယ်။ ကျေးလက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အခြေခံပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးလက်ပြည်သူတွေရဲ့ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမှာအမှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေးလက် ပြည်သူတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့အတွက် အဓိကအခြေခံက ဘာလဲလို့မေးရင် အသိ ဗဟုသုတ ပါပဲ။ အဲဒီ အသိဗဟုသုတရဲ့ အခြေခံက ဘာလဲလို့ပြန်ကြည့်တော့ စာပေပါပဲ။ ဒါကြောင့် ယနေ့အခါမှာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နှင့် အညီ ကျေးလက်ပြည်သူတွေ စာပေကို လက်လှမ်းတမီနဲ့ စာဖတ်တဲ့အလေ့အထ စွဲမြဲရရှိပြီး အသိဗဟုသုတတွေ မြင့်မားတိုးတက်လာအောင် ဒီလိုကျေးရွာကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်တွေ ထူထောင်ဖွင့်လှစ်ရတာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချိန်ချိန် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ အဲဒီထူထောင်ခဲ့တဲ့ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်တွေ တကယ် ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးပြီဆိုရင် အဲဒါဟာ Life Long Learning Society ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါဟာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နှင့်အညီ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အမျိုးသားရေး

ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျေးလက်ပြည်သူတွေ မီဒီယာ ကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းအောင် ကျွန်တော်တို့ ဒီစာကြည့်တိုက်တွေကို ထူထောင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဧည့်သည်တော်များသိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း ယနေ့ခေတ်ကို ပညာခေတ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မီဒီယာခေတ်လို့လည်း ပြောကြပါတယ်။ IT, ICT ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ ဒီမီဒီယာရဲ့ ပျံ့နှံ့မှုဟာ အလွန်လျင်မြန်ပါတယ်။ ပျံ့နှံ့တဲ့ဧရိယာကလည်း အင်မတန်မှ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားပါတယ်။ ကမ္ဘာရဲ့ အရှေ့ဘက်စွန်းမှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာတစ်ခုက မိနစ်ပိုင်း၊ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကမ္ဘာရဲ့ အနောက်ခြမ်းကို ရောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မီဒီယာရဲ့ ဩဇာဟာ အင်မတန် ကြီးပါတယ်။ အဲဒီမီဒီယာတွေထဲမှာ ကောင်းတာတွေပါသလို အဆိပ်အတောက်တွေလည်း ပါပါတယ်။ မှန်တာတွေပါသလို၊ မိမိ လိုရာဆွဲပြီးတော့ ပုံသွင်းထားတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေလည်း ပါပါတယ်။ တချို့ မီဒီယာတွေက နိုင်ငံရေးအရ၊ စီးပွားရေးအရ၊ လူမှုရေးအရ၊ လူမျိုးရေးအရ၊ ဘာသာရေးအရ ကိုယ်လိုရာဆွဲပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မီဒီယာဟာ လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက် ဘဝလမ်းမှား ရောက်ပြီးတော့ ဘဝတစ်ခုလုံးပျက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သလို လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက် မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး တိုးတက်အောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားလည်း ရှိပါတယ်။ လူမျိုးတစ်မျိုးအနေနဲ့လည်း သူရဲ့ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့စရိုက်၊ သူရဲ့ အမျိုးကိုချစ်တဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် Identity တွေ ပျောက်ပြီးတဲ့အခါ နောက်ဆုံးမှာ ခေတ်သစ်ကိုလိုနီဘဝကို ရောက်သွားအောင်လည်း မီဒီယာက စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီမီဒီယာတွေကို ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ တားဆီးဖို့၊ ကာကွယ်ဖို့ နည်းပညာနဲ့ လုပ်လို့မရပါဘူး။ အဲဒီလို မရတဲ့အတွက် အဲဒီမီဒီယာကို ကာကွယ်ဖို့ တားဆီးဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာကို လုပ်ဆောင်ကြရမှာလဲ ဆိုရင်တော့ ပြည်သူများရဲ့ မီဒီယာကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းအောင် လုပ်ကြရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို မီဒီယာကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ဆိုရင် အခြေခံက ဘာလဲ၊ အသိဗဟုသုတပါပဲ။ အဲဒီ အသိဗဟုသုတ အခြေခံက စာဖတ်ခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ယနေ့ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်တွေကို ထူထောင်နေရတာဖြစ်ပါတယ်။

အလားတူ တတိယရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ယနေ့အတွင်းရေးမှူး(၁)၊

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ပြောကြားချက်ထဲမှာလည်း ပါပါတယ်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ဆောင်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီကို မှန်မှန်ကန်ကန် အနှစ်သာရရှိရှိ ဖော်ဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာဟာ လူအများရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့စနစ်နဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ အများကြီးထဲက တစ်ခုပဲဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီမိုကရေစီကို မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ အနှစ်သာရရှိရှိ ကျင့်သုံးနိုင်မှသာလျှင် ဒီမိုကရေစီရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို ရရှိခံစားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူတွေကကျင့်သုံးမှာလဲ၊ ပြည်သူတွေက ကျင့်သုံးမှာပါ။ အဲဒီ ဒီမိုကရေစီကို ဘယ်သူတွေက ထိန်းကျောင်းမှာလဲ၊ ပြည်သူတွေက ထိန်းကျောင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြည်သူတွေအနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီကို မှန်မှန်ကန်ကန်ကျင့်သုံးနိုင်ဖို့နဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် ထိန်းကျောင်းနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အသိဗဟုသုတလိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လိုအပ်လာတဲ့အတွက်ကြောင့် ယခုလိုကျေးရွာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်တွေ ထူထောင်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ တင်ပြလိုပါတယ်။

ဒီရည်ရွယ်ချက်တွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် စောစောက ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မှာကြားသွားသလိုပဲ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့အကျိုး၊ မည်သည့် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့အကျိုး၊ မည်သည့်ပါတီတစ်ခုရဲ့အကျိုးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးရဲ့အကျိုး၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအကျိုးဆိုတာကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခြုံပြောရင်တော့ ဒါဟာ အမျိုးသားရေး၊ အမျိုးသားရေး တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကို တင်ပြလိုပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီးတော့ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ထူထောင်ထားတဲ့ ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်တွေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ အကျဉ်းချုပ် တင်ပြလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မှာကြားသွားတဲ့အထဲမှာလည်း ပါပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ကျေးရွာပေါင်း ခြောက်သောင်းကျော်ရှိပါတယ်။ ယနေ့အခါမှာ ကျေးရွာအားလုံးနီးပါးမှာ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်တွေ ဖွင့်လှစ်ထူထောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ ပမာဏကို ကျွန်တော် တင်ပြရရင် အဲဒီစာကြည့်တိုက်တွေအတွက် မြေ၊ အဆောက်အအုံ၊ ပရိဘောဂ၊ စာအုပ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားဖမ်းစက်၊ ရေဒီယိုစုစုပေါင်း တန်ဖိုးပမာဏ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မှတ်တမ်းကိန်းဂဏန်းအရ ၁၁ ဒသမ ၉ ဘီလီယံကျော်ပါတယ်။ အဲဒီ ၁၁ ဒသမ ၉ ဘီလီယံနဲ့ ယနေ့ အကောင်အထည်ဖော် ထူထောင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့

ဒါတွေအားလုံးကို ဘယ်သူတွေရဲ့အားနဲ့ ထူထောင်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတော်ရဲ့အား၊ စေတနာရှင်ပြည်သူများရဲ့ အား၊ ကျေးလက်ပြည်သူများရဲ့အားနဲ့ ယနေ့ထူထောင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီထူထောင်ထားတဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေဟာ စောစောက ကျွန်တော်တို့ဆွေးနွေးတင်ပြထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပေါက်မြောက်ပြီလား၊ ရေရှည်တည်တံ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့အတွက် အာမခံနိုင်ပြီလားလို့ မေးရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အာမမခံနိုင်သေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တချို့ကျေးလက်ပြည်သူတွေဟာ၊ ကျေးရွာတွေဟာ စာဖတ်တဲ့အကျင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အားနည်းနေပါသေးတယ်။ အလားတူ တချို့ ကျေးရွာတွေမှာကျတော့ သူပိုင်မြေ၊ သူပိုင်စာကြည့်တိုက်တွေ မရှိသေးဘဲနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာသော်လည်းကောင်း၊ စာသင်ကျောင်းတွေမှာသော်လည်းကောင်း တွဲဖက်ပြီး ဖွင့်ထားတာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာလည်း ရေရှည်တည်တံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့အတွက် သူ့ဟာနဲ့သူ ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် စာငှားစနစ်တို့၊ ငွေပဒေသာပင်တို့ စသည်ဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်လို့ မပြီးသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ယနေ့အခါ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများရဲ့လမ်းညွှန်ချက်နဲ့အညီ အဲဒီစာကြည့်တိုက်တွေကို ရေရှည်တည်တံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ကျွန်တော်တို့ စံ(၅)ချက်နဲ့ ညီညွတ်ပြည့်မီအောင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါတယ်။

နံပါတ်(၁) စံကတော့ ကျေးလက်ပြည်သူတွေက အဲဒီစာကြည့်တိုက်တွေကို တကယ်သုံးအောင်၊ တကယ်စာဖတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်ရှိပြီး စာမဖတ်ရင် ဘာအကျိုးမှမရှိပါဘူး။ ဒါနံပါတ်(၁) ဖြစ်ပါတယ်။ နံပါတ် (၂)စံကတော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ စာကြည့်တိုက်တွေ သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ ရပ်တည်နိုင်အောင် စာငှားစနစ်ရှိဖို့၊ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူနိုင်ဖို့၊ စာအုပ်တွေကို စနစ်တကျထိန်းဖို့၊ ရရှိလာတဲ့၊ စာငှားလို့ရလာတဲ့ ငွေတွေနဲ့ စာအုပ်အသစ်အသစ်တွေ တိုးပွားနိုင်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ နံပါတ် (၃)စံကတော့ သူပိုင်မြေနဲ့ သူပိုင်အဆောက်အအုံရှိဖို့ ဖြစ်ပါ တယ်။ နံပါတ် (၄)စံကတော့ သင့်တင့်တဲ့ ပရိဘောဂရှိဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ နံပါတ် (၅)စံကတော့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ စာကြည့်တိုက်မှူးနဲ့ ဒါကို ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်မယ့် စာကြည့်တိုက်ကော်မတီဝင်များရှိလာအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ စံ(၅)ရပ်နဲ့ ယနေ့ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မိန့်ကြားသွားသလိုပဲ

သုံးသောင်းနီးပါးကတော့ ဒီစံတွေနဲ့ညီပြီးတော့ ကျန်တဲ့ နှစ်သောင်းကျော်ကတော့ ဒီစံတွေနဲ့ညီအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ပြီး ကြိုးပမ်းထူထောင်ကြရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ တင်ပြလိုပါတယ်။ အဲဒီလို ထူထောင်တဲ့အခါမှာ ဒီစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းက အဲဒီလုပ်ငန်းမှာ ပါဝင်ကူညီ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်ကို ပြောရရင် အဲဒီစာကြည့်တိုက်တွေဟာ နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ ရိုးရိုးစာကြည့်တိုက်ကနေပြီးတော့ အီလက်ထရောနစ် စာကြည့်တိုက် ဖြစ်လာအောင် မျှော်မှန်းထားပါတယ်။ နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ အင်တာနက် Net work တွေ ချိတ်ဆက်မိတဲ့အခါ အဲဒီ စာကြည့်တိုက်ကနေပြီးတော့ အခြားသောစာကြည့်တိုက်တွေနဲ့ စာအုပ်စာစောင်တွေကို ယူဖတ်နိုင်တာကအစ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ ဆက်သွယ်ပြောဆိုနိုင်တဲ့ အဆင့်အထိ ကျွန်တော်တို့ Network ချိတ်ဆက်ဖို့ မျှော်မှန်းထားပါတယ်။ နောက်ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လမ်းညွှန်မှာကြားသွားသလိုပဲ အဲဒီနေရာတွေဟာ အဲဒီကျေးရွာရဲ့ Community Center အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းပြီးတော့ ဆက်လုပ်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားကြောင်း တင်ပြအပ်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ယနေ့ကျေးရွာ စာကြည့်တိုက်တွေရဲ့ အခြေအနေနဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီးတော့ ယနေ့ထူထောင်လိုက်တဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းဟာ အဲ့ဒီ စာကြည့်တိုက်တွေအပိုင်းမှာ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်ဆောင်ရွက်ပေးမှာလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် အနည်းငယ် ရှင်းလင်းတင်ပြလိုပါတယ်။ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်တွေ စံ(၅)ရပ်နဲ့ ညီအောင်၊ ရေရှည်ရှင်သန်ခိုင်မာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ကူညီပံ့ပိုးဆောင်ရွက်ပေးသွားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ အခြေခံမူဝါဒကို ပြောရရင်တော့ အမျိုးသားရေးနဲ့ အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားကို အခြေခံ ဆောင်ရွက်သွားရန် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ဒီဖောင်ဒေးရှင်းမှာ နာယက အဖွဲ့ရှိပါတယ်။ ဒီနာယကအဖွဲ့မှာ ကျွန်တော်တို့ စာပေပညာရှင်ကြီးများ ပါပါမယ်၊ စေတနာရှင် အလှူရှင်၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများလည်း ပါပါမယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ သိပ်ပြီး အရေးအတွက် မနည်းလွန်း၊ မများလွန်းအောင် ကျွန်တော်တို့ဖွဲ့စည်းဖို့ ရည်ရွယ်ထားရှိပါတယ်။ ဒီနာယကအဖွဲ့ရဲ့ အဓိကတာဝန်ကတော့ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ အကြံဉာဏ်တွေပေးဖို့၊ လိုအပ်တဲ့မူဝါဒတွေကိုချမှတ်ပေးဖို့နဲ့ ဒီ

ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပံ့ပိုးငွေကြေးရရှိအောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ နာယကအဖွဲ့ရဲ့ အဓိကတာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။

နာယကအဖွဲ့ရဲ့အောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ ကော်မတီ အမှုဆောင်အဖွဲ့ရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူး၊ စာရင်းစစ်၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူးအပိုင်းတွေအပါအဝင် ငါးယောက်လောက်နဲ့ ဖွဲ့စည်းမယ်လို့ ရည်မှန်းထားပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နာယကအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီးတဲ့အခါ နာယကအဖွဲ့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ပေးအပ်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဆန္ဒတွေကိုပါ ရယူပြီးကာမှ တာဝန်ပေးသွားဖို့ မျှော်မှန်းထား ပါတယ်။ ဒီအမှုဆောင်အဖွဲ့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ဒီဖောင်ဒေးရှင်းကြီးအနေနဲ့ သတ် မှတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများနဲ့အညီ လုပ်ငန်းတွေ ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင် သူက တာဝန်ယူပြီး စီမံခန့်ခွဲ ဆောင်ရွက်သွားဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဖောင်ဒေးရှင်း နာယက အဖွဲ့ဝင်များနဲ့ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်များဟာ စေတနာအလျောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ NGO ဖြစ်တာနဲ့အညီ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းကနေပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအတွက် လစာပေးနိုင်တဲ့ အနေအထားမရှိပါဘူး။ ဒီအမှုဆောင်အဖွဲ့ရဲ့အောက်မှာတော့ လိုအပ်တဲ့ ရုံးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ Staff အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ သိပ်များများစားစားမဟုတ်ဘဲ သင့်လျော်တဲ့ အရေအတွက်နဲ့ လုပ်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး ရန်ပုံငွေရှာဖွေခြင်းနှင့် ရန်ပုံငွေထူထောင်ခြင်း၊ ရန်ပုံငွေသုံးစွဲခြင်းအပိုင်းကို ကျွန်တော် အနည်းငယ်တင်ပြလိုပါတယ်။ ရန်ပုံငွေ ရှာဖွေခြင်းရဲ့ အခြေခံကတော့ ပြည်သူလူထုကို အခြေခံသော ရန်ပုံငွေရှာဖွေနည်းကို ကျင့်သုံးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုကို အခြေခံသော ရန်ပုံငွေရှာဖွေနည်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်ကို တင်ပြရရင် ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ လူဦးရေသန်းခြောက်ဆယ် ရှိပါတယ်။ တစ်နှစ်မှာ ပြည်သူတစ်ဦးက ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်ထည့်ဝင်ရင် တစ်နှစ်မှာ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် သန်းခြောက်ရာ ရရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ သန်းခြောက်ရာဆိုရင် ဒီဖောင်ဒေးရှင်းလုပ်ငန်းကြီး အတွက် တစ်နှစ်တာ လုပ်ဆောင်လို့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာအောင် ကော်မတီ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နာယကအဖွဲ့တွေဦးစီးပြီး ပြည်သူကို Awareness ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို မတက်လှမ်းနိုင်ခင်မှာတော့ လုပ်ငန်းရှင်များကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးပြီး စတင်လုပ်ဆောင်သွားရမှာ

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအချို့ကို နာယကအဖွဲ့မှာ ထည့်ထားပါတယ်။ ဒါကို ကြိုတင်ပြီးတော့တင်ပြပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်း ရန်ပုံငွေသုံးစွဲခြင်းအပိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တင်ပြလိုပါတယ်။ ရန်ပုံငွေသုံးစွဲတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ယနေ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ စေတနာရှင်ကြီးများအားလုံးက လှူဒါန်းတဲ့ငွေကြေးသည် ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ မတည်ငွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီငွေထဲက ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဖောင်ဒေးရှင်းစည်းမျဉ်းမှာလည်း ဒီအတိုင်း ရေးသားထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မတည်ငွေကို ဘဏ်ထဲအပ်ပါမယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှာ အတိုးအပွားရအောင် လုပ်ပါ့မယ်။ ပြီးရင် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကို ညှိနှိုင်းပြီးတဲ့အခါ ရှယ်ယာစသည်ဖြင့် ဝယ်ပါ့မယ်။ အဲဒီရှယ်ယာကရတဲ့ အတိုးအမြတ်ရယ်၊ နောက် ဘဏ်ကရတဲ့ အတိုးအမြတ်ရယ်၊ အဲဒီအတိုးအမြတ်ကသာလျှင် ဖောင်ဒေးရှင်းလုပ်ငန်းအတွက် သုံးစွဲသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုသုံးစွဲရာမှာလည်း အတိုးအမြတ်ရဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စအတွက် သုံးပါ့မယ်။ ရုံးခန်းငှားရမ်းတဲ့ကိစ္စ၊ ရေမီးကိစ္စ၊ ဝန်ထမ်းလစာအတွက် လစာငွေပေးတဲ့ကိစ္စတွေမှာ သုံးပါမယ်။ ကျန်တဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကတော့ စောစောက ကျွန်တော်တို့ပြောခဲ့တဲ့ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များအတွက် သုံးစွဲသွားမှာဖြစ်ပါတယ်လို့ တင်ပြလိုပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်တွေအတွက် ဘယ်လိုသုံးမှာလဲ၊ အကြီးအကဲတွေရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဆောက်အအုံတွေကို ဖောင်ဒေးရှင်းငွေနဲ့ သိပ်အားပေးပြီးသုံးမယ့်သဘော မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဓိက သုံးမှာဘာလဲဆိုတော့ ကျေးလက်ပြည်သူတွေ တကယ် စာဖတ်တဲ့ အကျင့်ရလာအောင် စည်းရုံးဆောင်ရွက် Create လုပ်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာ တင်ပြရရင် ရွာတစ်ရွာမှာပဲ ဖြစ်စေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများ စုပြီးဖြစ်စေ အဲဒီကျေးရွာတွေမှာရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်အတွင်းမှာ ရနိုင်တဲ့စာအုပ် တွေအပေါ် မူတည်ပြီး ကျပန်းစကားပြောပြိုင်ပွဲ၊ စကားရည်လုပွဲ စသည်ဖြင့် ဒါတွေရဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေကို ချပေးမယ်၊ အဲဒီခေါင်းစဉ်ကို မူတည်ပြီးကာမှ အဲဒီ စာကြည့်တိုက်တွေမှာ စာအုပ်တွေကို သူတို့လေ့လာကြမယ်၊ နောက်သူတို့ပြိုင်ပွဲ ဝင်ဖို့ စာရင်းတွေ သွင်းမယ်၊ ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ မဲနှိုက်စေပြီး ပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်ပါမယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲတွေကို ဘယ်သူက ကြပ်မတ်ပြီးလုပ်သွားမလဲဆိုရင် ကျွန်တော့် ပြန်/ဆက်ရုံးတွေရှိတယ်။ ပြီးရင် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာမယ့်

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဖက်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်တဲ့ စာပေစာနယ်ဇင်း အဖွဲ့ကြီးရှိတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆောင်ရွက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဆုတွေပေးမယ်။ အဲဒီဆုတွေရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေကိုတော့ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ ရန်ပုံငွေနဲ့ စနစ်တကျ ကျခံဆောင်ရွက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနည်းအားဖြင့် အကြီးအကဲများ လမ်းညွှန်မှာကြားသလို ကျေးလက်ပြည်သူတွေ စာဖတ်တဲ့ အကျင့်ရလာအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ လုပ်ငန်းစဉ် ချမှတ်ထားပါတယ်။ ပြီးရင် အချို့ အဆောက်အအုံမရှိတဲ့နေရာတွေ၊ ပရိဘောဂမရှိသေးတဲ့ နေရာတွေမှာလည်း ဒုတိယဦးစားပေးအနေနဲ့ အထိုက်အလျောက် ပံ့ပိုးပေးပြီး ပြည်သူရဲ့ စွမ်းအားနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ ထူထောင်ဆောင်ရွက်ပေးသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်ဆိုတာကို ရှင်းလင်းပြောကြားလိုပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ အနာဂတ်မျှော်မှန်းချက်ကို ကျွန်တော်တင်ပြလိုပါတယ်။ ယနေ့ဖွဲ့စည်းတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းကို အမြဲတမ်းတည်တံ့ပြီး တော့မှ အစဉ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းအဖြစ် နံပါတ်(၁) မျှော်မှန်းပါတယ်။ နံပါတ်(၂)ကတော့ ပြည်သူလူထုကို အခြေခံသောနည်းနဲ့ ရန်ပုံငွေရှာဖွေဖို့ မျှော်မှန်းပါတယ်။ နံပါတ်(၃)ကတော့ ယနေ့ ဗဟိုကို ဖွဲ့စည်းပြီးတဲ့အခါ ဗဟိုဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ထိရောက်အောင်မြင်လာပြီးတဲ့အခါ နောက်တစ်ဆင့် ပြည်နယ်/တိုင်း ဖောင်ဒေးရှင်းတွေဖွဲ့ဖို့ ရည်စူးပါတယ်။

ပြည်နယ်/တိုင်းပြီးရင်တော့ မြို့နယ်တွေအထိ ဖွဲ့ဖို့ရည်စူးပါတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆောင်ရွက်သွားမယ်လို့ မျှော်မှန်းထားပါတယ်။ နောက်အနာဂတ် မျှော်မှန်းချက်တစ်ခုကတော့ စာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းများ ကြိုးပမ်းစွမ်းဆောင်မှုနဲ့ အမျိုးသားအကျိုးဖြစ်တဲ့ ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များကို ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် ကျေးလက်ပြည်သူတွေ တကယ်စာဖတ်တဲ့ အကျင့်ရလာအောင်၊ ကိုယ့်ရွာစာကြည့်တိုက်ကို ဒုတိယဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလို့ သူတို့သဘောပေါက်နားလည်လာအောင် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပြီဆိုတဲ့အဆင့်ကိုရောက်ရင်တော့ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းသည် ကျေးလက်ပြည်သူများရဲ့ ပညာရေးကို ကူးပါ့မယ်။ စာကြည့်တိုက်ကနေ နောက်တစ်ဆင့် ပညာရေးကို ကူးပါ့မယ်။ အဲဒီပညာရေးကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင်အောင် အကောင်အထည်ဖော်ပေးနိုင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ကျေးလက်ပြည်သူ

များရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကူးပါ့မယ်လို့ မျှော်မှန်းချက်ထားရှိပါကြောင်း တင်ပြလိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဖောင်ဒေးရှင်းဟာ အဖွဲ့တစ်ခုရဲ့အကျိုးအတွက်လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးတစ်ရပ်လုံးအတွက်၊ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်ရေးအတွက် အခြေခံလိုအပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းကို အမျိုးသားရေးတာဝန်အဖြစ် ယနေ့ထမ်းဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်ငန်းတွေအောင်မြင်အောင် ယနေ့ တက်ရောက်လာကြတဲ့ ပြည်သူများအားလုံး၊ လုပ်ငန်းရှင်များအားလုံး၊ စာပေပညာရှင်များအားလုံး၊ ဧည့်သည်တော်များအားလုံး ပူးပေါင်းပါဝင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြပါလို့ တိုက်တွန်းမှာကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

m

au;vuft vif;aivrif

jrif;rlarmiEdrf;d

[မြို့နယ်အစ၊ ကျေးလက်ကတည့်
ထိုမှဆင့်လှိုင်း၊ ပြည်နယ်တိုင်းဟု
သမိုင်းမှတ်တိုင်၊ မြဲမြံခိုင်လျက်
နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရောင်၊ ထွန်းလင်းအောင်လျှင်
စွမ်းဆောင်ဖြည့်ဆည်း၊ ဒေသကြီးထိ
ခိုင်ဖြိုးတိုးတက်၊ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင်
ကျေးလက်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးမှ။
တိုင်းပြည်ဂုဏ်တင့် မြင့်နိုင်စွ။

[ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုး၊ အလှတိုးဖို့
ကြိုးပမ်းအားသစ်၊ ယနေ့ခေတ်ဝယ်
ပြည်ချစ်သူများ၊ စွမ်းပကားဖြင့်
**“ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ခိုင်မာဖြိုးအောင်
အမျိုးသားစိတ်၊ နိုးကြားဖိတ်အောင်
စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ၊ ရင့်ကျက်ပါအောင်”**
စာကြည့်တိုက်များ၊ တည်ထောင်ပွားခဲ့
ဆောင်းပါး ဝတ္ထု၊ အစုစုနှင့်
ဗဟုသုတ၊ ပြည့်စုံလှသည့်
ရသထင်လင်း၊ စာနယ်ဇင်းတွေ
ပန်းခင်းပမာ၊ သင်းပျံ့ပါပြီ
ကျေးရွာအလိုက်၊ စာကြည့်တိုက်တွေ

သိုက်မြိုက်ဝေဆာ၊ ဖူးပွင့်ပါပြီ
ပမာပုံနှင်း၊ ငွေလမင်းသို့
အလင်းတံခါး၊ ထောင်ပေါင်းများစွာ
ပြန်ကြားဆက်ဆံ ပြည်သူ့ထံ။
ပြည်ချစ်သားတို့ ဖွင့်လှစ်ပြန်။
ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် အခြေခံ။

[ဩော် ... ယနေ့ခေတ်မှာ၊ ပြောင်းလဲလာပြီ
ကမ္ဘာတစ်ခု၊ ရွာတစ်ခုတဲ့
ရာစုအသစ်၊ ပညာခေတ်တည့်
စနစ်နည်းလမ်း၊ အဆန်းဆန်းကို
ကြိုးပမ်းလေ့ကျက်၊ အဖက်ဖက်မှ
ချင့်တွက်နည်းနာ၊ ဆည်းပူးသာအောင်
ပညာဘဏ်တိုက်၊ စာကြည့်တိုက်များ
သိုက်မြိုက်ခိုင်မာ၊ ဖွံ့ဖြိုးပါမှ
ကျေးရွာဘဝ၊ ပို၍လှကာ
မြန်မာ့လူဘောင်၊ အလှဆောင်လိမ့်
စိန်ရောင်မြရောင်၊ ရွှေရောင်ငွေရောင်
ရောင်စုံဝန်းယှက်၊ ပြိုးပြိုးပြက်မျှ
ကျေးလက်အလင်း၊ ပေးဆောင်ကြဉ်းမည့်
လမင်းကုဋေကုဋာ သာစေရာ။
အားလုံးဝိုင်းဝန်း ကူညီပါ။
နိုင်ငံတော်၏ စေတနာ။ ။

m

bmalumifpmzwfbv

yDeif;

စာသည် လူ၌ အစားထက် အရေးကြီး၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် စားသော အစာကို အစာဟုခေါ်၏။ စိတ်အတွက်လည်း အစာလိုလေရာ ထိုအစာကို "စာ" ဟူ၍ ခေါ်ရလေသည်။

အဘယ်အတွက် စာကိုဖတ်အပ်ပါသနည်း။ ယခုအခါသည် ရှေးခေတ်နှင့်မတူ ကြီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟူသမျှ အတုအပြိုင်တွေ လွန်စွာများလေရာ ထိုအလုပ်များ အကြောင်းနှင့်ဆိုင်သော စာများကို မဖတ်ချေက သိအပ်သလောက် မသိသဖြင့် ကြီးပွားရေးပြိုင်ပွဲမှာ နောက်ကျန်၍ နေတတ်ကြလေသည်။

"ဂျော်ဘရန်း"ခေါ်သူက စာဖတ်ခြင်းသည် အသိကိုတိုးစေ၍ မှားသော အစွဲအလမ်းတွေကို ပျောက်ပျက်စေသည်ဟု ပြောလေရာ စာဖတ်ခြင်း၌ မသိသောအရာ ဟူသမျှတွေကို သိဖို့ မှတ်ဖို့သာမဟုတ်ဘဲ အကျိုးများစွာယုတ်စေတတ်သော အယူအစွဲအလမ်းအားလုံးတို့ကိုပင် ပျောက်စေနိုင်လေသေးသည်။ ရှေးနည်း တစ်ခုကို ကောင်းသည်ထင်၍ အမြဲပင် အသည်းစွဲမှတ်ထားသူတစ်ယောက်မှာ ယခုခေတ်ကာလ စာကို ဖတ်သဖြင့် ထိုနည်းလမ်းထက်ကောင်းသော နည်းလမ်းကို ရရှိလျက် တိုးတက်သောအသိကို ရနိုင်လေသည်။

ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ကမ္ဘာကျော်အောင်ကြီးပွားတိုးမြင့်သော အယ်ဒီဆင်၊ ကလဘင်၊ ဂိုသီ၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များသည် အထူးစာဖတ်သူများဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့ ဉာဏ်ကိုပင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဟုခေါ်ရသော်လည်း စာထဲ၌ တွေ့ရှိရသော အပဲ့၏ ညှောက်ကို မီသဖြင့် ပေါ်ပေါက်ရသော ပင်ကိုဉာဏ်ဖြစ်လေရာ စာမဖတ်လျှင် ပင်ကိုဉာဏ်မရ၊ ထိုပင်ကိုဉာဏ်မရက မကြီးပွားနိုင်၊ လူသာမန်အောက်တန်းစား

ဖြစ်ဖို့သာ ရှိလေတော့သည်။

စာကိုဖတ်တတ်ဖို့ရန် စာဖတ်ရခြင်းမဟုတ်၊ တတ်ဖို့၊ သိဖို့၊ လိမ္မာဉာဏ်ရင့်သန်ဖို့သာ ဖတ်ရလေသည်။ လူတို့သည် ကိုယ်တွေ့ဖြင့် အဘယ်အလုပ်၊ အဘယ်အကြောင်းအရာတို့ကိုမျှ ကုန်စင်အောင်မသိ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ရရှိခဲ့သော လူပေါင်းများစွာတို့၏ အသိတွေ၊ အတွေ့တွေကို စု၍ထားသော စာအုပ်များကို ဖတ်မှသာ လုံလောက်သောအသိကို ရနိုင်လေသည်။

ကမ္ဘာကျော်သူဌေးကြီး ကာနက်ဂျီအား အယ်ဒီတာတစ်ယောက်က သံမဏိအကြောင်းကို ရေးပေးပါဟုပြောရာ ဒေါ်လာတစ်သန်းပေးမှ မိမိသိသော အကြောင်းအရာတို့ကို ရေးပေးနိုင်မည်ဟုပြောသဖြင့် အယ်ဒီတာက တစ်သန်းပေးရလေသည်။ ထိုစာကို နောက် စာအုပ်လုပ်ရောင်းသောအခါ ဝယ်ယူတို့မှာ တစ်သျှီလင်၊ နှစ်သျှီလင်နှင့် တစ်သန်းတန်သောအသိကို ရကြလေသည်။ ကာနက်ဂျီသည် ထိုအသိကိုရဖို့ရန် မိမိကိုယ်တိုင် သန်းပေါင်းများစွာ ဆုံးပါးခဲ့ရလေသည်။

လူ၏အသက်သေသည့်တိုင်အောင် ဗဟုသုတအလိမ္မာကို တစ်ကိုယ်တည်း၏ အတွေးဖြင့် လုံလောက်စွာမရနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ မိမိအရင် အတွေ့အကြုံများသော လူပေါင်းများစွာတို့ ရေးသားခဲ့သောစာများကို ဖတ်မှသာ အကျိုးရှိသောအသိကို လုံလောက်စွာ ရနိုင်လေသည်။

စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်လိုလျှင် ရေးသူမည်သူနည်း။ ၎င်းမှာ ငါ့ကို ပေးနိုင်သော အသိအလိမ္မာ လုံလောက်စွာရှိရဲ့လားဟူသောမေးခွန်းဖြင့် စာအုပ်ကို ရွေးချယ်ရမည်။ များစွာသောစာအုပ်ကို ရေးသူများမှာ အရည်အချင်း မလုံလောက်ပေ။ ကိုယ်တိုင်မွဲ၍ နေသူက သူဌေးဖြစ်လမ်းကိုရေးလျှင် ထိုစာကို ဖတ်ခြင်းကြောင့် သူဌေးဖြစ်မည်မဟုတ်ပေ။ စာမဖတ်သူသည် ကြီးပွားတိုးတက်ရေးလမ်း၌ တစ်နေရာမှာရပ်၏။ စာဖတ်သူမှာ မရပ်၊ သေမှသာ အတိုးရပ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စာမဖတ်ဘဲ မီးကျည်ပမာ တစ်ဟုန်တည်းပင် ဝင်းထိန်၍ တက်၏။ မကြာမီ မည်းမှောင်၍ ကျရမည်မှာ မလွဲပေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်အခါက စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးစာအုပ်များကို မရေးကြပေ။ ဝတ္ထုများ၌ ဇာတ်လိုက်များသည်လည်း ကြီးပွားလိုသော အကြံသမား၊ အလုပ်သမားမဟုတ်၊ လူလေတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဟင်နရီဖို့ဒ်သည် ကြီးပွားရေးစာအုပ်များကို ရေးခဲ့၏။ ဆဲလ်ဖလင်လည်း

ကြီးပွားရေးစာရေးဆရာဖြစ်၏။ ရောက်ဖဲလား၊ ဆာအားနက်စ်ဘင်တို့နှင့် အခြား ကုန်သည်သူဌေးကြီးများ၊ လက်တွေ့ကြီးပွားရေးနည်းလမ်းများကို ရေးခဲ့ကြလေ သည်။

စာကိုဖတ်သဖြင့် ကြီးပွားသူများ၏စာရင်းကို ကောက်ထုတ်၍ ပြရမည် ဆိုလျှင် လွန်စွာများပြားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးအလုပ်သမား၊ အကြံ သမား၊ ကုန်သည်များမှာ စာဖတ်ခြင်းအလုပ်ကို မိမိတို့နှင့်မဆိုင်ဟု စွဲမှတ်ထား ကြသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပျက်စီးရလေသည်။ ထိုသို့ပျက်စီးသောအခါ စာမတတ် သဖြင့် အကြောင်းရင်းကို မသိကြဘဲပျက်ချိန်တန်ပြီဟု စွဲမှတ်ကာ အဘယ်သော အခါ အကောင်းထဲရောက်မလဲ၊ ဘယ်သောအခါ လွတ်မလဲဟု ဗေဒင်ဆရာထံ ငွေတစ်ကျပ်ပေး၍ မေးကြလေသည်။

ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို စာအုပ်ဝယ်ရာ၌ အသုံးပြုချေက အမြဲအကောင်းထဲမှ မထွက်ဘဲ အမြဲကြီးပွားစီးပြိုးနှင့်ဟန်း လွတ်ကင်းချမ်းသာဖို့ရှိလေသတည်း။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

jrefmEdkifiHpmMunfhwdkuforkdif; tusOf;csKyf

aZmfsD

ရှေးဦးစွာစာကြည့်တိုက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် စာကြည့်တိုက်မှူးအဓိပ္ပာယ်နှစ်ရပ် ကို ရှင်းလင်းပြလိုပါသည်။ အများအားဖြင့် စာကြည့်တိုက်ကို စာအုပ် သိုလှောင် ထားရှိရာ အခန်း၊ သို့မဟုတ်အဆောက်အအုံမျှသာဟု ထင်တတ်ကြပါသည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးကိုလည်း စာအုပ်ထိန်းမျှသာဟု ထင်တတ်ကြသည်။ အမှန်မှာ ဤသို့မထင်အပ်ပါ။ စာကြည့်တိုက်သည် ပညာလိုလားအမျိုးသားတို့ မိမိတို့ ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ပညာလာရှာသော တက္ကသိုလ်တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ တစ် နည်းအားဖြင့်ဆိုပြန်သော် ဉာဏ်ထုတ်ရာ ဉာဏ်အလုပ်ရုံကြီးဟုလည်းဆိုအပ်ပါ သည်။ တဖန် စာကြည့်တိုက်မှူးဆိုသည်မှာ တကုပ်ကုပ်နှင့်စာဖတ်နေသော စာအုပ်ထိန်းမျှသာ မဟုတ်ပါ။ စာကြည့်တိုက်စည်ကားအောင်၊ စာအုပ်တိုးပွား အောင်၊ စာအုပ်များကို ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် စာကြည့်တိုက်အတွက် ငွေအလုံ အလောက်ရှာမှီးတတ်သူ၊ သင့်တော်သောစာအုပ်ကို ရွေးချယ်တတ်သူ၊ အစီအမံ အအုပ်အချုပ်တတ်သူ၊ စာလည်း အတော်အတန်ဖတ်ဖူးသူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအဓိပ္ပာယ်နှစ်ရပ်ကို ပေါင်းစပ်၍ ဥပမာပေးရသော် စာကြည့်တိုက်ကို ပျိုးခင်းနှင့်တူသည်ဟုဆိုချင်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးကို ပျိုးခင်းထောင်သူနှင့် တူသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ပျိုးခင်းထောင်သူသည် မြေကောင်းမြေသန့်ဝယ် မျိုးကောင်းမျိုးသန့် စပါးကိုရအောင်အားထုတ်၍ရသောအခါ ထိုမျိုးကောင်းမျိုး သန့်စပါးကို လယ်ယာ၌ချ၍ စိုက်သည်။ ထိုအခါ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်စပါးသည် လယ်ယာအနှံ့အပြားသို့ ရောက်သဖြင့် မျိုးကောင်းမျိုးသန့်စပါးပွားများရသည်။ ထိုနည်းတူစွာ စာကြည့်တိုက်မှူးသည်လည်း ပညာလိုလား အမျိုးသားတို့အား

စာကြည့်တိုက်ဝယ် မျက်စိကြီး နားကြီးဖြစ်လာအောင် ပျိုးပေးသည်နှင့် တူသည်။ ထိုသို့ ပျိုးထောင်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုအမျိုးသားတို့သည် အသိဉာဏ်အရာ၌ အနှံ့အပြားတိုးတက်လာစရာအကြောင်းရှိသည်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း၌ မျက်စိကြီး နားကြီး အမျိုးသားထွန်းကားလျှင် ရွာတိုင်းရွာတိုင်း၌ မျက်စိကြီး နားကြီး ထွန်းကားမည်။ ရွာတိုင်းရွာတိုင်း၌ မျက်စိကြီးနားကြီးထွန်းကားလျှင် ခရိုင်နယ်ပယ်တိုင်း၌ မျက်စိကြီးနားကြီး ထွန်းကားမည်။ ခရိုင်နယ်ပယ်တိုင်း၌ မျက်စိကြီး နားကြီး ထွန်းကားလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ မျက်စိကြီး နားကြီးဖြစ်မည်။ နိုင်ငံလုံးချီ၍ မျက်စိကြီး နားကြီးထွန်းကားလျှင် ဤနိုင်ငံသည် ကြီးပွားလာနိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါသည်။

စာကြည့်တိုက်သဘောသည် ရှေးခေတ်အခါကပင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ခင် မြန်မာနိုင်ငံစာကြည့်တိုက်များ၏ ရှေးခေတ် အခြေအနေသည် ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

ပိဋကတ်တိုက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရှေးခေတ်ရှေးအခါကပင် ထွန်းကားခဲ့ကြပါသည်။ ဥပမာရှေးခေတ်သထုံပြည်၌ ပိဋကတ်သုံးပုံတစ်စုံကို ရွှေစာရံဘုရားတံတိုင်းအတွင်း ပိဋကတ္တိယစေတီဟုသမုတ်၍ ဥမင်၌ထားရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုနောက် ရှေးခေတ်ပုဂံပြည်တွင် အနော်ရထာပိဋကတ်တိုက်ဟု ခေါ်သော ဘုံငါးဆင့်ရှိ ပိဋကတ်အုတ်တိုက်ရှိခဲ့ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။ ထိုပိဋကတ်တိုက်များမှအစပြု၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ခေတ်အထိ ထင်ရှားနေပါသည်။ တဖန် မြန်မာဘုရင်များကိုယ်တော်တိုင် ပိဋကတ်တိုက်ကို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်ပုံကို ကုန်းဘောင်ဆက် ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်၌ သာဓက တွေ့ရပါသည်။ ထိုမင်းလက်ထက်တွင် ပိဋကတ်တော်အစုံကို ပေထက်အက္ခရာတင်၍ အမြို့မြို့အနယ်နယ်သို့ ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုမျှသာမကသေးပါ။ ထို မင်းလက်ထက်တွင် ဆေးကျမ်း၊ နက္ခတ်ကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်းမှစ၍ လောကီကျမ်းများကိုလည်း သက္ကဋဘာသာမှ မြန်မာဘာသာပြန်ဆို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ မင်းအဆက်ဆက်တို့ သည် ထိုသို့ဆောင်ရွက်တတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌ ပိဋကတ်ကျမ်း၊ လောကီကျမ်းများဆိုင်ရာ စာပေပုရပိုက်များ ကျန်ရှိခဲ့သည်မှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မင်းမျိုးမတ်များ ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသင့်ပါသည်။

ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှလက်အောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ အနောက်နိုင်ငံစနစ်များ ဝင်လာသည်။ ထိုစနစ်များအနက် ပိဋကတ်တိုက်လည်း ပါဝင်သည်။ အထက်မြန်မာပြည်ကို မသိမ်းခင် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၅ ခုနှစ်၌ပင် အောက်မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့၌ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်ခေါ် ခေတ်မီစာကြည့်တိုက်ကို အများပြည်သူတို့အကျိုးငှာ တည်ထောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ အောက်မြန်မာနိုင်ငံမင်းကြီး ဆာချားလ်ဘားနဒ်က ဦးစီးနာယကပြု၍ တည်ထောင်သဖြင့် ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်ဟု ခေါ်သည်။

ထိုအခါက တရားဝန် ဂျာဒင်း၊ ပါဠိပါမောက္ခ ချီလဒါးတို့က ရှေးဦးစွာ မိမိတို့၏အဖိုးတန်စာအုပ်များကို လှူကြသည်။ ထို့နောက် ထိုစာကြည့်တိုက်ကို အစိုးရပညာရေး ဆင်ဒီကိတ်က စီမံဆောင်ရွက်သည်။ တဖန် မြန်မာထဲက အကြီးအကျယ် လှူဒါန်းသူများထဲတွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ဦးမြို့နှင့် ဦးမျှင်တို့ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ငွေတစ်သောင်းတန် ပေမူ၊ ပုရပိုက်မူများကို ရေစက်ချ၍ လှူဒါန်းပါသည်။ နောင်အခါတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ ပေပုရပိုက်စုနှင့် ပုဂံဝန်ထောက်ဦးတင်၏ ပေပုရပိုက်စုများကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ခုနှစ်လောက်ကစ၍ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်ကို အစိုးရက နှစ်စဉ်ဖွဲ့စည်းပေးသော အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ လွှဲအပ်ဆောင်ရွက်စေသည်။ ငွေကြေးအထောက်အပံ့ပေးသည်။ ထိုဘားနဒ်စာကြည့်တိုက်အပြင် စစ်တွေမြို့၌လည်း စလေဒင် စာကြည့်တိုက်ဟူ၍ ရှိခဲ့သေးသည်။

၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်လောက်သို့ ရောက်သောအခါ စာကြည့်ခန်းများသည် မြို့နယ်အနှံ့အပြား ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုအခါက ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်း၊ သုစရိတယုဝအသင်း အစရှိသည်တို့ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုအသင်းများရှိရာအရပ်တွင် စာကြည့်ခန်းများရှိသည်သာများလေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများသည် ယခင်ကထက် နိုးကြားလာကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးဝံသာနုလုပ်ငန်းသည် ထိုအခါကပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ စာကြည့်ခန်း စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းသည် အားသစ်ရလာသည်။ ထိုအခါက မြန်မာနိုင်ငံပညာပြန့်ပွားရေးအသင်းဟူ၍ရှိရာ ထိုအသင်းသည် စာကြည့်တိုက်ထွန်းကားမှုအတွက် အားထုတ်သည်။ မြို့များရှိ မြူနီစီပယ်အဖွဲ့များအား စာကြည့်တိုက်များကို တည်ထောင်စေရန် သွေးဆောင်ဟောပြောလေ့ရှိသည်။

ထိုအခါအစိုးရသည် ငွေကြေးအထောက်အပံ့ပေးသည်။ မြို့သူ မြို့သားတို့က စာကြည့်တိုက်အတွက် လှူဒါန်းသမျှတွင် အစိုးရက ထက်ဝက်လောက် အထောက်အပံ့ ပေးလေ့ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြို့များ၌ စာကြည့်တိုက်ငယ်များ တိုးပွားလာကြသည်။ ထိုအခါကသော် အစိုးရသည် တစ်နှစ်လျှင် ထောက်ပံ့ကြေး ငွေတစ်သောင်းခန့်ကို စာကြည့်တိုက်များအတွက် ရှစ်နှစ်ခန့်သုံးစွဲခဲ့သည်။

၁၉၃၀ ပြည့်လောက်မှစ၍ ကျေးရွာစာဖတ်ခန်းများ ထွန်းကားလာကြပြန်သည်။ကျေးလက်ပြုပြင်ရေးအသင်းဟုလည်းကောင်း၊ လူငယ်များ ကြီးပွားရေး အသင်းဟုလည်းကောင်း ရှိလာကြသည်ဖြစ်ရာ ဤအသင်းနှစ်သင်းက ဦးဆောင်၍ အားထုတ်ကြသည်။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်၊ စာကြည့်ခန်း တစ်ထောင်လောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဦးဖိုးကျားနှင့် ဦးဆန်နီတို့သည် ထိုစာကြည့်တိုက် စာကြည့်ခန်းများသို့ စာအုပ်အများဆုံး လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံလည်း စစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသဖြင့် ပျက်စီးဆုံးပါးခဲ့ကြသည်။ (၁၉၆၅ ခုနှစ်၊စက်တင်ဘာလ၌ ကျင်းပသော ပြန်ကြားရေးဌာနခွဲ စာကြည့်တိုက်သင်တန်း၌ ဟောပြောချက်)

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၇၀)၊ ဧပြီလ ၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်။

m

ae½;pmunfwdkuf£Syg&*pmunfwdkuf yg&*l

၁၉၅၆ခုနှစ်၊ မေလ ၂၃ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ်းနားလမ်း မေယိုမရင်းကလပ်၌ ကျင်းပသော မြန်မာနိုင်ငံ ဟိန္ဒီစာပေအသင်းကြီး၏ နှစ်ပတ်လည်ညီလာခံသို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဟိန္ဒီစာပေပညာရှင်ကြီးလည်းဖြစ်၊ နာမည်ကျော် ဟိန္ဒီစာရေးဆရာလည်းဖြစ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံအထက်လွှတ်တော်အမတ်လည်းဖြစ် ဒေလီမြို့ မြို့မျက်နှာဖုံးလည်းဖြစ်သော ဂိုဝိန္ဒဒါဆ်အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် တက်ရောက်လာပြီးလျှင် ညီလာခံကို ဖွင့်လှစ်ပေးသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒေလီမြို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ အိန္ဒိယအစိုးရက ထုတ်ဝေသော "အာ့ဂျ်ကလ်" အမည်ရှိ လစဉ်မဂ္ဂဇင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံခရီးစဉ်အကြောင်း ရေးသားရာ၌ ဂိုဝိန္ဒဒါဆ်က "မေလ ၂၆ရက် ညနေ ၄နာရီ အချိန်၌ ဟိန္ဒီစာပေအသင်းကြီး၏ နှစ်ပတ်လည်ညီလာခံ ကျင်းပသည်။ ပရိသတ်အများ အပြားတက်ရောက်လာကြသည်။ ဧည့်ခံကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးပါရဂူက ဟိန္ဒီဘာသာဖြင့် ဧည့်ခံမိန့်ခွန်းပြောသည်။ ဦးပါရဂူသည် ဗာရာဏသီ ဟိန္ဒူတက္ကသိုလ်ထွက် ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘာသာနှင့် ဟိန္ဒီဘာသာ နှစ်ခုလုံး ကျွမ်းကျင်သည်။ ဟိန္ဒီစာအုပ်တော်တော်များများကိုလည်း မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသူဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်(ဂိုဝိန္ဒဒါဆ်) က မိန့်ခွန်းပြောကြားသည်။ ကျွန်ုပ် မိန့်ခွန်း ပြောကြားပြီးသောအခါ ဟိန္ဒီစာပေအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ရှရီဆတျာ နာရာယဏ် ဂိုအင်ကာ (ယခုဝိပဿနာဆရာကြီး)က သဘာပတိမိန့်ခွန်း မြွက်ကြားသည်"စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

ဂိုဝိန္ဒဒါဆ် ဒေလီပြန်သွားပြီးနောက် ခုနစ်လလောက်ကြာသွားသောအခါ ထိုနှစ်ကုန်တွင် ကျွန်တော် နယူးဒေလီမြို့၌ ကျင်းပမည်ဖြစ်သော အာရှ စာရေးဆရာများညီလာခံ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တစ်လကြိုတင်ပြီး ဒေလီမြို့သို့ သွားနေရသည်။ ဒေလီမြို့ "ကိုတားဟောက်စ်"၌ ရှိနေစဉ်အချိန် အတောအတွင်း သူ၏မွေးနေ့ပွဲဖိတ်သဖြင့် ဂိုဝိန္ဒဒါဆ်အိမ်ရောက်သွား သည်။ မြို့မျက်နှာဖုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ မွေးနေ့ပွဲဖြစ်သောကြောင့် ဒေလီမြို့ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ် အတော်များများ မွေးနေ့ညည့်ခံပွဲ တက်ရောက်လာကြသည်။ ယင်း ပရိသတ်ထဲတွင် အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် ပဏ္ဍစ်နေရူးလည်းပါသည်။ မွေးနေ့ရှင် ဂိုဝိန္ဒဒါဆ်က မိတ်ဆက်ပေး၍ ကျွန်တော် ပဏ္ဍစ်နေရူးနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ပဏ္ဍစ်နေရူး ရေးသော "Letters From a Father to his daughter" နှင့် "The Glimpases of world History" စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို မြန်မာပြန်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် ဂျဝါဟာလာနေရူးနှင့် မိမိ၏ ဆက်စပ်မှုသည် ဤမျှနှင့်ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။

နာရီလက်တံများ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ နေ့ရက်များလည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးနေသည်။ လများလည်း တစ်လပြီးတစ်လ ကျော်လွန်နေသည်။ နှစ်များလည်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ရှေ့သို့ ချီတက်နေသည်။ အချိန်ကာလ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် နေရူး ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် ကုလားထိုင်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် လေးငါးဆက်ပင် ပြောင်းလာခဲ့သည်။ နယူးဒေလီမြို့၌ ဂိုဝိန္ဒဒါဆ်၏ မွေးနေ့ပွဲတွင် နေရူးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသော ပါရဂူလည်း စာရေးဆရာလောကထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး အောင်မြင်မှု အထိုက်အလျောက်ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်လောက်တွင် ပါရဂူသည် ရွှေပေါက်ကံမြို့သစ်၌ ပါရဂူရှန်တိနိကေတန် စာကြည့်တိုက်အုတ်မြစ်ချပြီး ပါရဂူရှန်တိနိကေတန် စာကြည့်တိုက်ဖွင့်လှစ်နိုင်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒေလီမြို့၌လည်း 'နေရူး အမှတ်တရ ပြတိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်ကြီး (Nehru Memorial Museum and Library) ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ တစ်နေ့ နယူးဒေလီမြို့ နေရူးအမှတ်တရ ပြတိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်မှ ပေးပို့သောစာတစ်စောင် ပါရဂူထံရောက်လာသည်။ စာထဲတွင် "၁၉၆၄ ခုနှစ်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပထမဦးဆုံးဝန်ကြီးချုပ် ပဏ္ဍစ်နေရူး အမှတ်တရ ပြတိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်းမှာ လူကြီးမင်းအသိ ဖြစ်ပါလိမ့်

မည်။ ယင်းစာကြည့်တိုက်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ စာကြည့်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ဖြစ်ရုံမျှမက မျက်မှောက်ခေတ် အသိပညာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အသိအမြင်များပေးသော ဗဟိုဌာနချုပ်လည်းဖြစ်နေသည်။ ယင်းစာကြည့်တိုက်ကြီးတွင် စာတမ်းဖတ်ပွဲများလည်း ကျင်းပပြုလုပ်သည်။

၂၀၀၀ပြည့်နှစ်က ကျင်းပပြုလုပ်သော စာတမ်းဖတ်ပွဲ၌ "ဟိန္ဒီ၏ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် ရှေ့ရေး" အကြောင်း စာတမ်းများကို ဖတ်ကြသည်။ ၂၀၀၁ခုနှစ်၌ တဖန် "ဟိန္ဒီဘာသာ နိုင်ငံတကာသုံးဖြစ်ရေး" နှင့်ပတ်သက်သော စာတမ်းဖတ်ပွဲကြီး ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အခြားဘာသာများနှင့် ဟိန္ဒီ၏ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ကျယ်ပြန့်သည့် စာတမ်းဖတ်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ပြည်ပ၌ရှိသော ဟိန္ဒီ၏အခြေအနေနှင့် ဖြစ်နိုင်ခြေအလားအလာကို မီးမောင်းထိုးပြသော နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ စာတမ်းဖတ်ပွဲကြီး ကျင်းပပြုလုပ်မည်။ ယင်းစာတမ်းဖတ်ပွဲကြီးတွင် လူကြီးမင်းအနေနှင့် တက်ရောက်ပါဝင်ပြီး နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များ၌ ဟိန္ဒီလေ့လာမှုနှင့် သုတေသနပြုလုပ်မှု အစုအစဉ်နှင့် ပတ်သက်သော စာတမ်းတစ်စောင်ဖတ်ကြားရန် ပင့်ဖိတ်အပ်ပါသည်။

"နေရူးပြတိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်" မှ ပေးပို့သော ဖိတ်စာသည် ပါရဂူရှန်တိနိကေတန်စာကြည့်တိုက် တည်ဆောက်ဆဲကာလ၌ ရောက်ရှိလာသည်ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော ၄၅နှစ်ခန့်က ပါရဂူနှင့် နေရူး၏ ဆုံစည်းခြင်းကို စာကြည့်တိုက်အခြေခံပေါ်၌ ပြန်လည်ဆန်းသစ်စေသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

m

Edfjeh;pmaypm u nfwdkuf
wuúodkvfkifuD

ကာလမှာ ၁၉၂၁ ခုနှစ်ဖြစ်၍ ရုရှားနိုင်ငံကြီးမှာ စစ်ဒဏ်ကြောင့်လည်း ကောင်း၊ အခြားနိုင်ငံများက စွက်ဖက်ဝင်ရှုပ်ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အလူးအလဲခံနေရစဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခများကြားထဲ၌ပင် ခေတ်ဟောင်းစနစ်ဟောင်းမှ ရုန်းထွက်ခဲ့သော ရုရှားတိုင်းသူပြည်သားများသည် ပညာဗဟုသုတကို တောင့်တကာ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု အဖြာဖြာကိုလည်း သိကျွမ်းခံစားလိုကြသည်။ ဤအချိန်တွင်မှ ပြည်သူ့ပညာရေးအဖွဲ့က ဦးဆောင်ကာ ဘာသာသုံးမျိုးဖြင့် ပုံနှိပ်ထားသည့် ရာဂဏန်းမျှ အရေအတွက်ရှိသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို စုဆောင်းလျက် "ဘာသာဗေဒသစ်စာကြည့်တိုက်" ဟူ၍ တည်ထောင်ခဲ့သည်။

လူထုက အားပေးကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့အစည်းများက ထောက်ပံ့ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း ထိုစာကြည့်တိုက်သည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ကြီးပွားလာသည်။ ၁၉၂၄ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်၊ အီတာလျံ၊ စပိန်ဘာသာတို့ဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ပေါင်း ထောင်သောင်းမျှ လက်ဝယ်ရှိလာသည်။ ဖတ်ရှုသူများလည်း အလားတူပွားများလာသည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်ကို အသုံးပြုသူများမှာ မော်စကိုမြို့မှ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၊ ဆရာများ၊ ဘာသာပြန်သမားများနှင့် စာပေလုပ်သားတို့ဖြစ်ကြသည်။

လုပ်ငန်း များပြားလာသဖြင့် လက်ရှိနေရာမှာ ကျဉ်းကျပ်သောကြောင့် ထိုနှစ်၌ပင် ပိုမိုကျယ်ဝန်းသော သမိုင်းပြတိုက်သို့ ဘာသာဗေဒသစ် စာကြည့်

တိုက်ကို ပြောင်းရွှေ့ထားရှိသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာရပ်များကိုလည်း စတင် ပို့ချရာမှ နောင်သော် ပထမဆုံး မော်စကိုမြို့ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်ကျောင်းဟူ၍ အမည်တွင်မည့်ကျောင်းကို မျိုးစေ့ချခဲ့သည်။

တဖန် ပိုမို၍ ကျယ်ဝန်းသောနေရာသို့ ပြောင်းရပြန်သည်။ နေရာသစ်၌ ပညာရှင်ကြီးများ၊ စာရေးဆရာကြီးများက ရိုတ်စပီးယား၊ ဂါလေး၊ အနာတိုဖရွှန်း အစရှိသည့် ကမ္ဘာကျော်နိုင်ငံခြားစာရေးဆရာများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ၎င်းတို့ ရေးသားသော စာပေများအကြောင်းကို ဟောပြောကြသည်။ စာကြည့်တိုက်ခွဲများကိုလည်း မော်စကိုမြို့ရှိ အဖွဲ့အစည်းများ၌ ဖွင့်လှစ်သည်။ နွေကာလ၌ မော်စကိုမြို့ရှိ ပန်းခြံများ၌ စာကြည့်တိုက်ခွဲများကို ဖွင့်ပေးသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၌ စပိန်ပြည်တွင်းစစ်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေစဉ် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့များက စပိန်နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်သော သမိုင်းစာအုပ်စာတမ်းများကို ပေးပို့သဖြင့် ထိုစာပေပစ္စည်းများကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်နေရာပေးကာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်း၌ ရန်သူများဘက်မှ သိမ်းဆည်းရမိသော စာရွက်စာတမ်းများကို အဆိုပါ စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းများက ဘာသာပြန်ဆိုပေးခြင်းဖြင့် စစ်အောင်နိုင်ရေးကို ထိရောက်စွာကူညီခဲ့သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၌ ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည့် နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၌ ရင်ပြင်နီအနီး ရာဇင်လမ်းရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ပြီး ၁၉၆၆ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၌မူ အသစ်ဆောက်လုပ်သည့် လက်ရှိအဆောက်အအုံသို့ပြောင်းရွှေ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ၌ ဆိုဗီယက် အစိုးရ၏ အထူးထုတ်ပြန်ချက်အရ ဤစာကြည့်တိုက်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သော စာကြည့်တိုက်အဆင့်သို့ မြှင့်တင်သည်။ ထိုသို့ ချီးမြှင့်သည်နှင့်အမျှ တာဝန်များကိုလည်း တိုး၍ပေးအပ်သည်။ ဤစာကြည့်တိုက်ကို ပြည်သူ့သိပ္ပံ စာကြည့်တိုက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် သဘာဝ သိပ္ပံ၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာဗေဒနှင့် အနုပညာ စာအုပ်စာတမ်းများ သိုမှီးရာ နိုင်ငံခြားစာပေစာကြည့်တိုက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း သတ်မှတ်သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်၌ ကမ္ဘာ့တိုက်ကြီး ငါးတိုက်မှ ဘာသာစကား ၁၂၈ မျိုးဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေထားသည့် စာအုပ်စာတမ်းများ၊ စာပေပစ္စည်းများ စုစုပေါင်း လေးသန်းကျော်မျှ ဤစာကြည့်တိုက်၌ ထားရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်အသုံးပြုသူများမှာ လေးသောင်းခန့်ရှိပြီး စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းများမှာ ၇၀၀ ကျော်ရှိသည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်အတွင်း ငှားရမ်းခဲ့ရသော စာအုပ်များ၊ စာနယ်ဇင်းများမှာ တစ်သန်းခွဲခန့်ရှိသည်။

စာကြည့်တိုက်တစ်ခု၏ အရေးကြီးဆုံးသောဌာနများအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော စာအုပ်စာတမ်း၊ စာနယ်ဇင်းများ ဖြည့်တင်းသည့် စာစုဌာနသည် ကမ္ဘာ့စာအုပ်လောကကို မျက်ခြည်မပြတ် အာရုံစိုက်နေရပြီး ဝယ်သင့်သည့် စာအုပ်များကို စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများ၊ ထုတ်ဝေသူများထံမှရွေးချယ်ဝယ်ယူ၊ နိုင်ငံခြားစာကြည့်တိုက်များ၊ သိပ္ပံပညာဌာနများနှင့်ဆက်၍ စာအုပ်ချင်းလဲလှယ် ကြရသည်။ နိုင်ငံ ၇၅ နိုင်ငံမှ စာကြည့်တိုက်၊ စာပေတိုက်၊ တက္ကသိုလ်၊ သိပ္ပံဌာနပေါင်း ၁၃၀၀ တို့ဖြင့် ဆက်သွယ်၍ ဤလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

ရည်ညွှန်းစာအုပ်များဆိုင်ရာဌာန၌ ဤနိုင်ငံခြားစာပေစာကြည့်တိုက် အပြင် အခြားစာကြည့်တိုက်များသို့ ရောက်ရှိလာသောစာအုပ်များ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ရှု၍ မှတ်စုများပြုစုရသည်။ ထိုဌာနသို့ ရောက်ရှိသော ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ၄၀၀၀ မှ အချက်အလက်များကို ကတ်ပြားများပေါ်၌ ရေးသား၍ တဖန် ထိုကတ်ပြားများကို ပညာရပ်အလိုက် တိကျစွာစီရသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ် ထားရှိခြင်းအားဖြင့် စာကြည့်တိုက်ကို အသုံးပြုသော သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ သတင်း စာဆရာများ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များ၊ စီးပွားရေး ပါရဂူများ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ပါရဂူများကို အကူအညီပေးသည်။ တစ်နှစ် တစ်နှစ်လျှင် ထိုကတ်ပြားမျိုး တစ်သိန်းမျှပြုစုရသည်။ အခြားစာကြည့်တိုက်များအတွက် ထိုကတ်ပြားများကို ကိုးသန်းခန့် ပုံနှိပ်ပွားများစေကာ ဖြန့်ချိရသည်။

အောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသော စာကြည့်တိုက်များစွာတို့၏ လုပ်ငန်းများကို လေ့လာသုံးသပ်၍ စာကြည့်တိုက်စီမံခန့်ခွဲရေး နည်းနိသျှများကို ပြုစုကာ တောင်းဆိုသော အခြားစာကြည့်တိုက်များအား ဖြန့်ဖြူးပေးသည်။ နိုင်ငံခြားစွယ်စုံကျမ်းများ၊ နှစ်ချုပ်အချက်အလက်ကျမ်းများ၊ အဘိဓာန်အမျိုးမျိုး၊ ပြည်တွင်းနှင့်ပြည်ပထုတ် စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စာအုပ်များ၊ ရည်ညွှန်းကတ်ပြားများကို ရည်ညွှန်းစာပေဌာန၌ ထားရှိသည်။ ထိုဌာနသို့ စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင်လာ၍လည်းကောင်း၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်လည်းကောင်း မေးမြန်းကြသည်မှာ တစ်နှစ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း ငါးသောင်းခန့်ရှိ၍ ပြည်တွင်း စာကြည့်တိုက်များ၊ နိုင်ငံခြားရှိ စာကြည့်တိုက်များနှင့် ဌာနမျိုးစုံမှဖြစ်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားစာပေစာကြည့်တိုက်သို့ အမြဲမပြတ် စာအုပ်စာတမ်းအသစ်များ ရောက်ရှိ

လေရာ ထိုနောက်ဆုံးရောက်စာအုပ်များကို တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် ပြောင်းလဲ၍ ခင်းကျင်းပြသသည်။ ထိုသို့ပြသရာ၌ သဘာဝသိပ္ပံ၊ သမိုင်း၊ အနုပညာ၊ စီးပွားရေး၊ ဒဿနိကဗေဒ၊ ဥပဒေ၊ ဝတ္ထု၊ ဘာသာဗေဒ စသည်ဖြင့် စာအုပ်စင်များခွဲခြားကာ ပြသသည်။

နိုင်ငံခြားရှိ စာကြည့်တိုက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်စာတမ်းများ၊ ရည်ညွှန်းစာအုပ်များ ပညာရပ်အလိုက် ရည်ညွှန်းကတ်ပြားများကိုလည်း အပြည့်အစုံထားရှိကာ ထိုလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းလွှာများကိုလည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ဤစာကြည့်တိုက်မှာ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားသင်ရာဌာနလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်မြင်သံကြား ပညာပေးပစ္စည်းများ၊ ဘာသာစကားမျိုး ၄၀ ဖြင့် အသံသွင်းပြီး တိတ်ခွေများ၊ အသံထွက်ရုပ်ရှင်ကော်ပြားများထားရှိသည်။ ထိုဌာနက နိုင်ငံခြားဘာသာ စကားသင်ကြားရာ၌ အလျင်အမြန် တတ်မြောက်နိုင်သည့်နည်းနာများ အကြံဉာဏ်များလည်းပေးသည်။

အာရှနှင့် အာဖရိကတိုက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဌာနတစ်ခု သီးသန့်ဖွင့်ထားသည်။ ထိုဌာန၌ ဘာသာစကားအမျိုးပေါင်း ၈၀ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ အဘိဓာန်များနှင့် အခြားရည်ညွှန်း စာအုပ်စာတမ်းများ ထားရှိသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း၌ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းများ၊ စာနယ်ဇင်းများကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကြသူများထံမှ တောင်းခံ၍ ကျနစွာစုဆောင်း၍ ခင်းကျင်းပြသထားသည်။

နိုင်ငံတကာအစည်းအဝေးများ၊ သိပ္ပံပညာအစည်းအဝေးများ၊ နိုင်ငံခြားစာရေးဆရာများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ အနုပညာရှင်များ၊ ခရီးသွားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန်အတွက် ပရိသတ် ၃၅၀ဆံ့ အစည်းအဝေး ခန်းမကြီးတစ်ခု ထားရှိသည်။ စည်းဝေးကျင်းပစဉ် ပြောသမျှစကားများကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဘာသာပြန်နိုင်ရန်လည်း အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားရှိသည်။ ၎င်းပြင် ထိုအခန်း၌ ပြသရန် ရုပ်ရှင်ပြစက်နှစ်လုံးကိုလည်း ထားရှိသည်။

ဖော်ပြပါ စည်းဝေးခန်းမကြီးအပြင် ပရိသတ် ၇၀မှ ၈၀အထိဆံ့သော စည်းဝေးခန်းမကလေး တစ်ခုလည်းထားရှိရာ ထိုအခန်း၌ စာကြည့်တိုက် သိပ္ပံပညာနှင့်စပ်လျဉ်းသော လတ်တလောပြဿနာများ၊ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား

သင်ကြားပုံ သင်ကြားနည်းကိစ္စများ၊ ခေတ်ပေါ်နိုင်ငံခြား စာပေဝေဖန်ချက်များ၊ ဘာသာပြန်ကိစ္စများ စသည်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။

Source : All - Union State Library of Foreign Literature.
သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်(၄၁၁)၊ မတ်လ၊ ၁၉၈၀ ခုနှစ်။

m

pm...pm

wbtpkd

စာပေရှိနေပြီးသောလူမျိုးသည် စာပေရှိနေပြီးသော အခြားလူမျိုးနှင့် ကူးလူးဆက်ဆံရာ၌ လွယ်ကူသည်။ အလေ့အထ၊ ယုံကြည်မှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုစသည်တို့ မတူသော်လည်း စာပေကြောင့် အချင်းချင်း နားလည်နိုင်သည်။

စာပေကြောင့် 'ဘယ်လိုနေကြထိုင်ကြရသလဲ' ဟူသော ပြဿနာတို့ကို အကျိုးနှင့် အကြောင်းဆက်၍ စဉ်းစားယူနိုင်သည်။ စာပေသည် အသိတရား ကို ပေးသည် မဟုတ်ပါလော။ စာပေတိုးတက်လာလေလေ အသိတရားပွားဖို့ အခွင့်များလေလေပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ၊ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်၊ တရုတ် စသည်ဖြင့် လူမျိုးရေး ဘယ်လိုပင် ရှိနေကြပေစေ၊ ဓလေ့ထုံးစံချင်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မတူဖြစ်နေပေစေ၊ လက်အောက်ခံနှင့် အုပ်စိုးသူဟူ၍ ကွဲပြားနေပေစေ စာပေ အမွေအရင်းခံကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောဆိုပေါင်းသင်းရန် ချောမောနေ ရသည်။ သို့လို စာပေနယ် ကျယ်လာသော အခြေအနေမျိုးရောက်ရန် ပြုစုကြိုး စားခဲ့ရသော နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အရေအတွက်ကိုကား သူသူကိုယ်ကိုယ် အမှတ်မထင်ရှိ ကောင်း ရှိနေလိမ့်မည်။

ယခုခေတ်လူသည် အနှစ် လေး၊ ငါးသောင်းလောက်က ကျောက်ခေတ် ဂူအောင်းလူနှင့် အလွန်ကွာခြားနေလေပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ အလွန့်အလွန် ခဲယဉ်းနေလေပြီ။

ကျောက်ခေတ်လူသည် စာရေးတတ်ဖို့ဝေးစွ၊ စကားပင် ဝေါဟာရ လို့င်လို့င် မပြောတတ်။ သို့သော်လည်း သူသည် မဖွံ့ဖြိုးသေးသော ဉာဏ်ဖြင့်ပင်

ကျောက်ဂူနံရံတို့တွင် သညာအမှတ်တို့ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရေးခြစ်ကြည့်သည်။ လူဟုပြောလိုလျှင် အချောင်းကလေးများဖြင့် လူပုံကိုလည်းကောင်း၊ နေဟု ပြောလိုလျှင် အဝိုင်းကလေးဆွဲ၍ နေပုံကိုလည်းကောင်း ရေးပြရသည်။ သည်လိုခေတ်မျိုးမှာ အသံလိုက်–အက္ခရာတွေ ဝင်လာသည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ဝေါဟာရ ပြည့်ပြည့်လာပြီး စာလုံးလုံးလောက်လောက် ဖြစ်လာရပေသည်။ စာနှင့်ပေနှင့် ရှိလာပြန်ပါကလည်း ရေးစရာ ဝတ္ထုပစ္စည်းအခက်က တစ်မှောင့်ဖြစ်ပြန်သည်။ ယခုခေတ်တွင် စာရေးစက္ကူလိုသလောက်ရနေသော်လည်း စက္ကူသက်သည် အနှစ် ၂,၀၀၀ပင် မပြည့်တတ်သေး။ ထို့ကြောင့် စက္ကူမရှိသော ဟိုခေတ်အခါမျိုးတွင် အခြားပစ္စည်းတွေကိုသာ သုံးကြရ၏။ ကျူရွက်၊ သားရေ၊ အုတ်ချပ်၊ ပေရွက်တို့ကို သုံးရသော ခေတ်အဆင့်ဆင့် ရှိခဲ့ပါလေသည်။ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းတွင် မိုးဇက်သည် ဆင်နိုင်တောင်ထိပ်မှ ကျောက်ပြားနှစ်ပြားထက်ဝယ် ပညတ်တော် ၁၀ ပါးကို ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်သည်ဟု အဆိုရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ခဲရာ ခဲဆစ်တို့ ရှိလေလေ၊ လူသည် အကြံဉာဏ်သုံးရလေ ဖြစ်လေ၏။ သည်အတိုင်း စာရေးချွန်ရသည်မှာ လုပ်ငန်းမတွင်၊ လုပ်ငန်းတွင်နိုင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းမှာ စက္ကူဖြစ်လေရာ ခရစ်ပေါ်ပြီး နှစ်၂၀၀ လောက်တွင် တရုတ်ပြည်ကစ၍ စက္ကူထွင်သည်။ နောက် မူဆလင်များကတစ်ဆင့် ဥရောပသို့ ရောက်သည်။ စက္ကူကို ဥရောပတိုက်သားများ လက်ခံသုံးစွဲလာကြရာမှ တစ်ဖန် ဂျာမန်လူမျိုး ဂူတင်ဘတ်က ပုံနှိပ်စာလုံးကို တီထွင်လိုက်သောအခါ စာပေပြန့်ပွားမှုသည် ကျယ်ပြန့်လာလေသည်။

စာပေနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးသည် အညမညသဘော ရှိသည်။ အကြောင်းမူကား စာပေနယ်ကျယ်သည်နှင့်အမျှ လူမှုဆက်ဆံရေးသည် တိုးတက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေးဂူအောင်းနေ လူတစ်ဦးချင်းမှ အိမ်သားစု၊ လူအုပ်စု၊ ရပ်ရွာ၊ နယ်ပယ်စု၊ လူမျိုးစုဟူ၍ လူမှုဆက်ဆံရေးတိုးလာသည်မှာ စာပေနယ်ချဲ့လာသောကြောင့်တည်း။

စာပေသည် အသိပညာ၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ပြဇာတ်ဆရာကြီးရှော၏စာတစ်ကြောင်းသည် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပေသည်။ သူ့အဆိုအရ လူလောကအဖို့ ဂုဏ်၊ အလှ၊ အမှန်တရား၊ ပညာ၊ ကျင့်ဝတ်တရား၊ မဖောက်ပြန်သည့်အချစ်တို့ကို 'စက္ကူပေါ်တွင်သာ ရယူနိုင်သည်' ဟူလို။ တစ်နည်းလှည့်၍ပြောရသော် စာ၊ စာအုပ်တို့သည် လူတို့၏အတွေးအခေါ်

နှင့် မြင်မြင်သမျှ ကြံကြံသမျှတို့ကို မှတ်တမ်းတင်ရာဖြစ်လေရာ သူသူကိုယ်ကိုယ်၏ ရှေ့ဦးရှေ့ဆောင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်မျက်မှောက်ရှိ လူ့လောက အောင်သည် ကိုယ်သင်ခန်းစာယူရာ ကျောင်းဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကိုယ်တစ်ဦးတည်း မြင်သလောက်သည် ကိုယ့်တစ်သက်တာအတွင်းသာ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အတွင်းတွင်မူကား ခေတ်အဆင့်ဆင့်မှ အတွေ့အကြုံများ၊ လူအမျိုးမျိုးတို့၏ ထင်မြင်ချက်များပါနေလေရာ သုံး၍မကုန်သော ရွှေအိုးပင်ဖြစ်သည်။

သည်အချက်သည် ရှေ့ယဉ်ကျေးမှုအစကလူများထက် တစ်ဆင့်သာသော တိုးတက်မှုဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားစရာမရှိပေ။ ရှေးက လူရိုင်းတွင် စာပေမရှိ။ အတွေးအခေါ်လည်း မကြွယ်ဝသေး။ အတွေးအခေါ်မကြွယ်ဝသဖြင့်လည်း ကိုယ်စိတ်နှလုံး လွတ်လပ်ခြင်းမရှိ။ သူတို့သည် ရေ၊ မီး စသည်တို့ကိုသာ ကိုးကွယ်စရာ ရှာရလေသည်။ သူတို့တွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေးရန်နှင့် သဘာဝ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲမှုကို နိုင်နင်းနိုင်သော အသိဉာဏ်မရှိပေ။

ယဉ်ကျေးမှုအစက လူမျိုးစုံမှာ အသိပညာရှိပါ၏။ သို့သော် ထိုအသိပညာတို့ကို နှုတ်ထက်အာဂုံဆောင်၍ဖြန့်ချိပါသော်လည်း ယခုစာပုံနှိပ်စက်ခေတ်လို လူတိုင်းကြားနာဖတ်ရှုခွင့်မရ။ သစ္စာကပရိုဖိဇ်လို လူစားသည် ပညာများ ကမ်းကုန်အောင်တတ်၍ ဗိုက်ကိုသံပြားဖြင့် ပတ်ထားနိုင်သော်လည်း သူကဲ့သို့ ဆရာသမားများထံ နည်းနာခံသော အခွင့်အရေးမရှိသူများ ဒုနှင့်ဒေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှေးခေတ်နှင့် နှိုင်းစာကြည့်သော် စာအုပ်များ ပလူပျံနေသော ယခုခေတ်သည် ထူးထူးကဲကဲ အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုစာကို လိုချင်လိုချင် ရနိုင်သည်ချည်းတည်း။ ရှေးလူတို့၏ လုံ့လဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော စာဟောင်းပေဟောင်းများ၊ ယခုခေတ် လူမျိုးပေါင်းစုံ၏ ဦးနှောက်မှ ထုတ်လိုက်သမျှသော စာများသည် စာသင်သားများအဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေသည်။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ကျင်လည်သွားရပုံကို ရေးပြသော 'သေသူတို့၏စာအုပ်' ခေါ် အီဂျစ်ဘာသာရေးကျမ်းသည် ရှေးအကျဆုံးစာအုပ် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါတွင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းရှာဖွေနေရန် မလိုတော့သည်ကိုသာ ဥပမာ ထားကြည့်ပါတော့။

ထို့ကြောင့် စာပေအမွေခံရှိကြပြီးသော လူမျိုးတိုင်းသည် စာကို ရှာဖွေစုဆောင်းသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါပိုင် စာအုပ်ဦးရေသည် ဘယ်မျှရှိသည်။ ဘယ်သူသည် စာအလွန်ဖတ်ပါပေသည်။ ပညာဉာဏ်ကြီးကျယ်ပါပေသည် စသောချီးမွမ်းသံတွေကို နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာဖြင့်လည်းကောင်း ဖော်ပြကြ၏။

ဘယ်သူဘယ်ဝါ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူပိုင်စာအုပ်တွေကို ဘယ်သူ့ကို အမွေပေးခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းကိုလည်း မကြာမကြာ ဖတ်ကြရသည်။ သည်လိုလူစားသည် ပစ္စည်းဥစ္စာထက် စာအုပ်အမွေပေးခြင်းကို ပို၍ အရေးယူ သည်မှာ စာခင်မင်သူများအဖို့ အဆန်းမဟုတ်ပေ။ နောက်တစ်ဖန် လူမျိုးနှင့်ချီ၍ လည်း စာစုဆောင်းပြန်သည်။ နိုင်ငံတော်စာကြည့်တိုက်၊ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက် တို့သည် လူမျိုးအင်အားနှင့် စာစုဆောင်းခြင်း၏ သရုပ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၏ စုဆောင်းမှုသည် နယ်ကျဉ်းပေသည်။ အကျိုးကျေးဇူးမှာလည်း တစ်ဦးတည်း၊ သို့မဟုတ် လူနည်းစုကိုသာ ပြုနိုင်ပေ သည်။ ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်တို့မှာမူ စာအုပ်ဦးရေများသလောက် စုံသလောက် အများကိုအကျိုးပြုသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သည်လို အမြင်ကျယ်ကြသော အုပ်ချုပ်သူများသည် အများ၏ ယဉ် ကျေးမှုရေးရာအတွက် စာကြည့်တိုက်ကိစ္စကို အရေးတကြီးထားကြပေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သမားပင် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်ရှိသည်ကို ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ စပ်မိ၍ ပြဇာတ်ဆရာကြီးရှော၏ 'လက်နက်နှင့် စစ်သား' ဆိုသော ပြဇာတ်မှ အခန်းတစ်ခန်းကို ပြောလိုပါသည်။ ထိုပြဇာတ်တွင် ခေတ် နောက်ကျသေးသော ဘာဂေးရီးယားပြည် (၁၈၈၅ခုနှစ်)မှ လူကုံထံအမျိုးသမီး ရိုင်နာက သူ့အိမ်သို့ ပြေးလာခိုအောင်းသော ရန်သူစစ်သားတစ်ယောက်အား ပြောပုံမှာ အလွန်ထိသည်။ ရိုင်နာက သူ ကယ်လိုက်ရသော စစ်သားပေတလူ အခေါက်ထူအပေါ် သူတို့အိမ်သားတွေ ဘယ်လောက် ခေတ်မီသည်၊ အထက် တန်းကျသည်၊ သူတို့တွင် ဘယ်လိုစာကြည့်တိုက်မျိုးရှိသည်ကို ကြွားလို၍ "စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ ဘာလဲသိရဲ့လားရှင်ရဲ့"ဟု မေးဖူးလေသည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းက စာကြည့်တိုက်အတွက် ဂုဏ်ယူလိုပါလျှင် ယဉ်ကျေးမှု ရေးရာတွင် ထိပ်ဆုံးကနေသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံလိုသော တိုင်းပြည်တို့ အဖို့ ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံရှိ လီနင်ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်မှာ ပေစာ၊ စာအုပ်မျိုးစုံ ၁၀သန်းကျော်ရှိ၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးဟု မကြာမကြာ ကြော်ငြာလျက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

pm tyjmay toóPynmES½kD,ypf

cif\dspf

အသိဉာဏ်ပညာဟာ အရာရာကိုဦးဆောင်တယ်။ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဖို့၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာဖို့၊ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ဘဝတွေ မြင့်မားကြီးကျယ်ဖို့၊ အေးချမ်းပျော်ရွှင်ဖို့ စတဲ့ စတဲ့ လောကကြီးပွားချမ်းသာရေးက စလို့ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် မျက်မှောက်ပြုတဲ့အထိဟာ အသိဉာဏ်ပညာ ဦးဆောင်တယ်မဟုတ်လား။

ရှေးဟောင်း ဂရိပုံပြင်တွေထဲမှာ ပရိုမီသီယပ်စ် (Prometheus) ဆိုတဲ့ လူသားတွေကို အသိဉာဏ်ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးတဲ့ နတ်သားလေး တစ်ပါး ရှိပါတယ်။ ဘီစီငါးရာစု၊ လေးရာစုခေတ်ရဲ့ အကျော်စောဆုံး ပြဇာတ်စာပေခေတ် မှာ ပြဇာတ်ဆရာကြီး အစ္စခိလ(Aeschylus)က ပရိုမီသီယပ်စ်ပြဇာတ် ရေးခဲ့ တယ်။ ဂရိနတ်မင်းတွေထဲမှာ တန်ခိုးအာဏာအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇီးယုနတ်မင်းကြီး က နတ်အပေါင်းပါတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လူသားတွေအသိဉာဏ်တုံးအောင် ကြံဆောင် ထားပါတယ်။ ဒါမှ သူတို့ဟာ ကောင်းကင်ဘုံတွေကိုသာမက မြေပေါ်ရှိ လူသား တွေကိုပါ စိုးပိုင်လို့ရမယ်လို့ တွက်ပါတယ်။ မီးကို လူသားတွေလက် မရောက် အောင် လုပ်ထားခြင်းဖြင့် လူတွေကို အမိုက်မှောင်ကျပြီး ပညာ 'ကန်း' နေစေ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပရိုမီသီယပ်စ်က လူတွေ အသိဉာဏ်အမှောင်တိုက်မှာနေပြီး တိရစ္ဆာန်ဘဝလို ဖြစ်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့ မီးကို ခိုးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကို ဇီးယုနတ်မင်းကြီးသိသွားတော့ ပရိုမီသီယပ်စ်ကို ကျောက်တောင်ကြီးမှာ သံကြိုး နဲ့ချည်တုပ်၊ ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းကို လင်းတတွေ စားစေပါတယ်။ အသည်း ကလည်း လင်းတတွေစားပြီးတိုင်း နောက်ထပ် အသစ်ပြန်ဖြစ်ပြန်တယ်။ ငရဲခံဖို့ ပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်တာပါ။

ဆရာမကြီး(ဒေါ်)ခင်မျိုးချစ်က အဲဒီပြဇာတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး စဉ်းစားစရာ ရေးသားခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ ဓီးယုနတ်မင်းကြီးဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို လျှောင်တုန်ဟည်း ပြိုကွဲအောင် တန်ခိုးရှိပါတယ်။ လူသားတွေကို လောင်မီးကျစေပြီးလည်း ဖျက်ဆီးနိုင်ပါတယ်။ မိုးကြိုးလက်နက်နဲ့လည်း ဖွဲပြာဖြစ်အောင် တတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲသလောက် တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်မင်းကြီးဟာ လူသားတွေရဲ့ လက်ထဲကို မီး၊ အလင်းရောင် (ဝါ) တစ်နည်းအားဖြင့် အသိဉာဏ်ရောက်သွားမှာကို အလွန်ပဲ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်တာ တွေ့ရပါတယ်။

သို့ကလိုဆိုတော့ တန်ခိုးရှင်နတ်မင်းကြီးဟာ လူသားတွေ လက်ထဲကို အသိဉာဏ် အလင်းရောင်ရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ဆိုရပေမယ်။ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ ကြောက်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မီးကိုပေးတဲ့ ပရိုမီသိယပ်စ်ကိုမဲပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်တာပေါ့။

လူတွေ အသိဉာဏ်ရှိမှာကို တန်ခိုးကြီးလှတဲ့ နတ်မင်းကြီးတွေ မကြိုက်ဘူး။ လူတွေ အသိဉာဏ်ရှိလာမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ကြောက်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို စက္ကူမီးရှို့သလို ပြာဖြစ်အောင် တန်ခိုးရှိတဲ့ နတ်မင်းတွေတောင် စိုးရိမ်ရ၊ ကြောက်ရွံ့ရတယ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ပါလားဆိုတဲ့ အဖြေထွက်လာတယ်။

ဒီတော့ လူသားတွေမှာ အသိဉာဏ်တွေကွယ်မသွားဖို့၊ တုံး မသွားဖို့ အလွန်ပဲ အရေးကြီးပါကလား။ ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်ကို အမြဲထိန်းသိမ်းပြီး ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကြိုးစားကြရမှာပေါ့။

အသိဉာဏ်ကွယ်သွားတဲ့ဘေး၊ အသိဉာဏ်တုံးသွားတဲ့ ဘေးဟာ အမျိုးမျိုးသောကပ်ဆိုးတွေထက် ကြောက်စရာကောင်းကြောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်ကျော်က ပညာရှိကြီးရေးတဲ့ ပရိုမီသိယပ်စ်ပြဇာတ်က ညွှန်ပြခဲ့ပါတယ် ”။

အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှ လူ့လောက လူ့ကမ္ဘာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တာပါ။ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ကလည်း အသိဉာဏ်ပညာပေါ်တည်နေတာပေါ့။ ဒီနေ့ခေတ်လို အတတ်ပညာအထူးမြင့်မား တိုးတက်နေချိန်မှာ ပညာရဲ့တန်ဖိုးကို နားမလည်ရင် ခေတ်ရဲ့နောက် အဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ရတော့မှာ။ ဒီနေ့လိုခေတ်မှာ ရောက်နေကြသူတွေအဖို့မှာ တိုင်းပြည်အနေနဲ့ပဲကြည့်ကြည့်၊

လူတစ်ဦးချင်းရဲ့ ဘဝတွေအနေနဲ့ပဲကြည့်ကြည့်၊ အသိပညာအတတ်ပညာဟာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ကြီးကျယ်မြင့်မားမှုတို့ရဲ့ အခရာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ မြင့်မားကြီးကျယ်မှုမျှသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု၊ အေးချမ်းပျော်ရွှင်မှုဆိုတာတွေဟာလည်း အသိဉာဏ်ပညာရှိမှ ဖြစ်တာပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တယ်ဆိုဆို အသိဉာဏ်ပညာနဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ပြည့်ဝမှ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှာ မဟုတ်လား။ တရားမျှတမှုကိုသိမှ၊ တန်းတူညီမျှမှုကို သိမှ၊ သူတစ်ပါးရဲ့အခွင့်အရေး ကိုယ်ရဲ့အခွင့်အရေးကို နားလည်မှ၊ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွား၊ သူ့ အကျိုးစီးပွားဆိုတာကို သဘောပေါက်မှ၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု၊ အေးချမ်းပျော်ရွှင်မှုကို ရနိုင်တာပါ။

အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့... ဉာဏ်အမြော်အမြင်မြင့်မားဖို့... စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရင်သန်ဖို့... စာနာနားလည်ဉာဏ် ပေါက်ရောက်ဖို့... ရဲရင့် ဆုံးဖြတ်ဉာဏ် မှန်ကန်ဖို့ဆိုတာဟာ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ယူရပါတယ်။ အဲဒီလိုလေ့ကျင့် ပျိုးထောင်တဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းတွေထဲက တစ်ခုကတော့ စာဖတ်ခြင်းပါပဲ။

လူတွေ...အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေကို စာတွေအများကြီး ဖတ်ဖြစ်ဖို့ အားပေးချင်တယ်။ တိုင်းပြည်မှာလည်း စာကောင်းပေမွန်တွေ အများကြီးထွက်စေချင်တယ်။ ရှိနေစေချင်တယ်။ စာအုပ်စာပေ၊ စာကောင်းပေမွန်ဆိုတာ အသိဉာဏ်အလင်းရောင်ကို လူသားတွေဆီ ဆောင်ကြဉ်းပေးမယ့် ပရိုမီသိယပ်စ်ပါပဲ။

အသိဉာဏ်ပညာကို ဝေဝါးစေတဲ့၊ ဉာဏ်အမြင်ကြည်လင်မှုကို ရှုပ်ထွေးစေတဲ့၊ နောက်ကျစေတဲ့၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတို့၊ အရက်ဘီယာတို့၊ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တို့ ကင်းဝေးရာ စာကြည့်တိုက်တွေ စာအုပ်ဆိုင်တွေဘက်ကို လူငယ်တွေ ခြေဦးလှည့်စေချင်တယ်။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

pmzwfjcif;ESifhudk;Dwfaomvlrsdk;

jroef;wifh

စာဖတ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်သဘောထားကို ရေးရမယ်ဆိုရင် အချက်ငါးချက်လောက်နဲ့ ဖတ်ဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့

(၁) စာအုပ်ဆိုတာဘာလဲ၊

(၂) စာကိုဘယ်လိုဖတ်ကြမလဲ၊

(၃) ဘယ်လိုအချိန်အခါမှာ ဘယ်လိုစာတွေကိုဖတ်ကြမလဲ၊

(၄) ဘယ်အရွယ်မှာစာဖတ်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှုကို ရစေသလဲဆိုတာနဲ့

(၅) စာဖတ်ရာမှာ ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးနဲ့ဖတ်ရမလဲ

ဆိုတဲ့ အချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအချက်တွေဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက၊ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အတွေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာသမား ပညာရှိနှစ်ဦးက ပြောခဲ့တဲ့ အဆိုအမိန့်များကို ကျွန်တော်မှတ်သားထားတဲ့အချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်တွေကို ကျွန်တော် သဘောကျလွန်းလို့ စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်သားထားပြီး မကြာခဏ ပြန်ဖတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်အတွေးတွေကို ပြောတာထက် ပညာရှိများရဲ့အဆိုအမိန့်က ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့အတွက် ဒီအချက်များကို ဖောက်သည်ချရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီပညာရှိနှစ်ဦးကတော့ ၁၉ရာစုမှာ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ် စာပေအနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာ၊ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ၊ ဗိသုကာ ဝေဖန်ရေးဆရာ၊ စာတမ်းဆရာ ရပ်စကင်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပညာရှိတစ်ဦးကတော့

၁၇ရာစုနှစ်ကပေါ်ခဲ့တဲ့ တရုတ်စာဆို ကျန်းကျောက်ရဲ့အဆိုအမိန့် ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေကိုပေါင်းပြီး ကျွန်တော်ပြောသွားပါမယ်။

စာအုပ်ဆိုတာဘာလဲ

ပညာရှိတစ်ယောက်၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ရိုးသားစွာနဲ့ စေတနာရှိစွာ ရေးသားထားတဲ့စာပုဒ်ဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ။ စာအုပ်တွေထဲမှာ မကောင်းတာတွေ၊ အပေါ်ယံကျတာတွေ၊ ကရော်ကမည်ရေးထားတာတွေ၊ ဟန်လုပ်ရေးထားတာတွေ ပါကောင်းပါနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မှန်ကန်စွာဖတ်တတ်လို့ရှိရင် အဲဒီအထဲမှာ ကောင်းမွန်တဲ့ အပိုင်းအစတွေ တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီအပိုင်းအစတွေဟာ စာအုပ်ပဲ။

စာအုပ်အမျိုးအစားအားလုံးကို ခွဲကြည့်လိုက်ရင် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ခုလောလောဆယ်ဖတ်ရမယ့် စာအုပ်၊ ခုနာရီပိုင်းသာခံတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ရေရှည်ဖတ်ရမယ့်စာအုပ်၊ ခေတ်တိုင်းခေတ်တိုင်း ခံတဲ့စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ နာရီပိုင်းသာခံတဲ့စာ၊ ခုချက်ချင်းဖတ်ရမယ့်စာပေဆိုတာကတော့ ဗဟုသုတကို ပေးတဲ့စာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းစာတို့၊ ဂျာနယ်တို့ဟာ တစ်နေ့လုံးဖတ်ရမယ့် စာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ပိုင်းဖတ်လိုက်ရင် ကုန်သွားတာပဲ။ ခေတ်တိုင်းခံတဲ့စာ ဆိုတာကတော့ ခံစားချက်၊ အတွေးအခေါ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့စာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်အမျိုးအစားနှစ်ခုကို ရပ်စကင်းက နောက်တစ်နည်း ပြောပါသေးတယ်။ အသံကိုပွားစေတဲ့စာအုပ်နဲ့ အသံကိုထိန်းသိမ်းထားတဲ့ စာအုပ်လို့ ပြောပါသေးတယ်။ အသံကိုပွားစေတဲ့စာအုပ်ဆိုတာ လူပေါင်းများစွာကို တစ်ခါတည်း မပြောနိုင်တဲ့အတွက် တစ်နေရာတည်းမှာ ပြောလို့မရတဲ့အတွက် ကူးယူပုံနှိပ်ပြီးပြောရတာ။ တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းတို့၊ ဘာတို့ဆိုတဲ့ သတင်းမဂ္ဂဇင်းတွေဟာ တစ်ချိန်တည်းတစ်နေရာတည်းမှာ ပြောလို့မဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ သတင်းတွေကိုပွားပြီး၊ ကူးယူပြီးဖြန့်ဝေရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အသံကိုပွားစေတဲ့စာအုပ်လို့ ရပ်စကင်းက ခေါ်ပါတယ်။ အသံကို ထိန်းသိမ်းပေးတယ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကတော့ အတွေးအခေါ်များ၊ အဆိုအမိန့်များ၊ ခံစားချက်များကို နောင်မှာ ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် နောင်လာနောက်သားတွေ မှတ်နိုင်ဖတ်နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းထားတဲ့စာအုပ်တွေပါ။

ဒီနှစ်မျိုးကိုပဲ ရပ်စကင်းက နောက်တစ်နည်းထပ်ပြောပါသေးတယ်။ စကားပြောထားတဲ့စာအုပ်နဲ့ စာရေးထားတဲ့ စာအုပ်လို့ သူကခေါ်ပါတယ်။ စကားပြောထားတဲ့ စာအုပ်ဆိုတာ မနှစ်ကဒီနေရာမှာ ဘယ်လို ရာသီဥတု ရှိခဲ့တယ်။ လမ်းပန်းက ဘယ်လိုရှိတယ်။ စားသောက်ဆိုင်က ဘယ်နှစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ ဘယ်နားမှာ ဘာဘုရားရှိတယ်ဆိုတဲ့ စာမျိုးတွေပါ။ သူတို့ အဲဒီလိုစာတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ လုပခန့်ညားတဲ့ သားရေဖုံးကြီးတွေနဲ့ ချုပ်ထားသည်ဖြစ်စေ အဲဒီစာအုပ်ဟာ တကယ့်စာအုပ်မဟုတ်ဘူး။ ပြောပြထားတဲ့စာအုပ်ဖြစ်တယ်။ တကယ့်စာအုပ်ကတော့ ရေးပြထားတဲ့စာအုပ်၊ ဖတ်ပြီးသိရုံ ရေးထားတဲ့အရာမဟုတ်ဘဲ ဖတ်ပြီးခံစားရအောင်ရေးထားတဲ့ စာအုပ်လို့ ပြောတယ်။ သုတစာပေနဲ့ ရသစာပေကို ပြောတာပါပဲ။ ဒီတော့ စာအုပ်ဟာ အမျိုးအစားခွဲလိုက်ရင် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ရေတိုခံတဲ့စာအုပ်နဲ့ နောက်တစ်မျိုးက ရေရှည်ခံတဲ့ စာအုပ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် သုတစာအုပ်နဲ့ ရသစာအုပ်။ ဒါပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ရေတိုခံတဲ့စာအုပ်ဟာမကောင်းဘူး။ ရေရှည်ခံတဲ့စာအုပ်မှ ကောင်းတယ်လို့ အဆိုးအကောင်း ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်မျိုးစလုံးဟာ စာကောင်းချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးက ရေတိုအတွက်ဖတ်တာ။ သုတအတွက်ဖတ်တာ။ နောက်တစ်မျိုးက ရေရှည်အတွက်ဖတ်တာ။ ရသအတွက်ဖတ်တာ။ အဲဒါကိုပြောနေတာ။

စာကိုဘယ်လိုဖတ်ကြမလဲ

စာဖတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ရွှေတွင်းတူးသမားတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကြည့်လိုက်ရင် လျှပ်စစ်စွမ်းအားစုတွေဟာ မြေကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ရွှေတွေကို ဘာဖြစ်လို့တစ်ခါတည်းတောင်ထိပ်ပေါ် အသင့်ဖြစ် နေအောင် အလွယ်တကူ ပို့မပေးလိုက်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မြေကြီးထဲမှာ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ရှိနေရသလဲလို့ မချင့်မရဲ ဖြစ်ချင်စရာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရွှေတူးရတာမလွယ်ပေဘူးလား။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တူးလိုက်ရတာ။ မြေအောက်မှာ အနက်ကြီး၊ အချိန်ကုန်ရတယ်။ လူပင်ပန်းရတယ်။ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဘာမှမရဘဲ အချည်းအနှီးဖြစ်ရတယ်။

သဘာဝကြီးက ရွှေတွေကို မြေကြီးပပ်ကြားအက်တွေမှာ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ နည်းနည်းစီပဲ သိုမှီးထားတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ

ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရက်ပေါင်းများစွာတူးပေမယ့် ရွှေလေး တစ်စကို ရချင်မှရတာ။

ပညာရှိတွေရဲ့အကောင်းဆုံးသော အသိဉာဏ်ပညာတွေဟာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ ဒီတော့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ရလိမ့်မယ်။ ငါဟာ ရွှေတူးသမားတစ်ယောက်လို လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေ၊ လက်နက်ကိရိယာတွေ ကောင်းရဲ့လား။ ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လား။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရဲ့လား။ အဲဒီ မေးခွန်းတွေ မေးဖို့လိုတယ်။ ဒီမေးခွန်းတွေဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျား ခွဲချေထုထောင်းပြီး အရည်ကျိုရမယ့် ကျောက်ခဲတုံးတွေဟာ စာရေးဆရာရဲ့ စကားလုံးတွေဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသုံးရမယ့် ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အလေးထားမှု၊ စိတ်အားထက်သန်မှု၊ စိတ်ရှည်မှု၊ ပညာအခံတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ခင်ဗျားရဲ့မီးဖိုဟာ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစားဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်အတွေး အခေါ် ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေရှိမယ်လို့ထင်ရတဲ့ စာအုပ်ကို ခင်ဗျားဖတ်ပြီး ခင်ဗျား ပညာအခံတွေနဲ့ ခင်ဗျားမျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေနဲ့တူးပြီး အဲဒါတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ဆိုတဲ့ မီးဖိုပေါ်မှာ ကျိုလိုက်ပြီ။ အဲဒီအခါမှာ တချို့သော ကျောက်ခဲတွေဟာ အဖြုန်းတွေဖြစ်ပြီး၊ အချို့သောကျောက်ခဲတွေမှာ ရွှေစတွေ ပါလာတာကို တွေ့ရှိရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေလေးတစ်စကို လိုချင်ရင် ကိုယ့်မှာ လက်နက်ကိရိယာရှိရလိမ့်မယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်မှာ လက်နက် ကိရိယာရှိရလိမ့်မယ်။ စိတ်ရှည်မှုနဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတို့၊ ကိုယ့်ပညာအခံတို့ ဆိုပါတော့။ စကားလုံး တွေကို ထုထောင်းခွဲချေပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်အတွေးနဲ့ မီးပြင်းတိုက် ကျိုရလိမ့်မယ်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆယ်မျက်နှာလောက်ဖတ်ပြီး အဲဒီဆယ်မျက်နှာလောက်ထဲက စာလုံးတွေတစ်လုံးချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျ သေသေချာချာနားလည်ပြီဆိုရင် တစ်စုံတစ်ခုသောအတိုင်းအတာထိ စာပေကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးလို့ ခေါ်နိုင်တယ်။ စာတတ်ခြင်းမတတ်ခြင်းဟာ အဲဒီစကားလုံးတွေကို တိကျစွာနားလည်ခြင်း၊ မလည်ခြင်းပေါ်မှာတည်တယ်။ ပညာသင်ကြားခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ရာထူးရဖို့မဟုတ်၊ အမှားနဲ့ အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့၊ တရားမျှတမှုနဲ့ မတရားမှုကို ခွဲခြားတတ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ စာကိုဘယ်လိုဖတ်မလဲဆိုတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ရပ်စကင်းက ပြောခဲ့တဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုအချိန်အခါမှာ ဘယ်လိုစာတွေကိုဖတ်ကြမလဲ

ဒါကိုတော့ တရုတ်ပညာရှိ ကျန်းကျောက်က ဒီလိုပြောပါတယ်။ ရှေးဟောင်းဂန္ထဝင်ကိုဖတ်ချင်ရင် ဆောင်းတွင်းမှာ ဖတ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆောင်းတွင်းမှာ စိတ်ဟာ ပျံ့လွင့်ခြင်းကင်းပြီး တည်ငြိမ်တဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ သမိုင်းကို နွေရာသီမှာ ဖတ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် နွေရာသီမှာ နေ့ဟာ ရှည်လျားပြီး အချိန်များများရလို့ဖြစ်တယ်။ ဒဿနကို ဆောင်းဦးပေါက်မှာ ဖတ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆောင်းဦးပေါက်ဟာ နှစ်သက်စဖွယ် စိတ်ကူးတွေကို ပေါ်ပေါက်စေတယ်။ ခေတ်ပေါ်စာပေကို နွေဦးပေါက်မှာ ဖတ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နွေဦးမှာ သဘာဝလောကကြီးဟာ အသက်ပြန်ဝင်လာလို့ ဖြစ်တယ်လို့ သူကပြောတယ်။ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီအဆိုအမိန့်ဟာ တော်တော်မှတ်သားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

စာပေဟာ ဘယ်အသက်အရွယ်ကို ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစေ သလဲ

သူက လူငယ်အရွယ်မှာ စာဖတ်ရတာဟာ လမင်းကို ထရံပေါက်ကြား၊ နံရံအက်ကြားက ချောင်းကြည့်ရတာနဲ့ တူတယ်။ လူငယ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ မရင့်သန်သေးဘူး။ အတွေးအခေါ်မလေးနက်သေးဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ရိုးတိုး ရိပ်တိပ်ပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်မှာ စာဖတ်ရတာဟာ လမင်းကို အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်က ရပ်ကြည့်ရတာနဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နိုင် ပြီ။ လရောင်ဘယ်လောက်လင်းသလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လရောင်ဖြာပုံဟာ ဘယ်လို အနေအထားရှိသလဲဆိုတာ အကဲခတ်ခွင့်ရပြီ။ လူကြီးပိုင်းမှာ စာဖတ်ရတော့ လမင်းကို လသာဆောင် ဝရန်တာပေါ်က တက်ကြည့်ရတာနဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်နောက်မှာ အတွေ့အကြုံတွေအများကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခြုံငုံသုံးသပ်နိုင်ပြီ။

ခရီးသည်ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သွားလေရာရာမှာ ရှုခင်းကို မြင်တတ်တယ်။ သူ့အဖို့ စာအုပ်တွေနဲ့ သမိုင်းဟာလည်း ရှုခင်းပဲ။ ဝိုင်အရက်နဲ့ ကဗျာဟာလည်း ရှုခင်းပဲ။ လမင်းနဲ့ပန်းပွင့်ဟာလည်း ရှုခင်းပဲ။ အလားတူပဲ စာကောင်းဖတ်သူတစ်ယောက်ဟာလည်း သွားလေရာရာမှာ စာအုပ်ကိုပဲမြင်တယ်။ သူ့အဖို့ တောင်နဲ့ရေဟာ စာအုပ်ပဲ။ စစ်တုရင်ခုံနဲ့ ဝိုင်အရက်ဟာလည်း စာအုပ်ပဲ။ လမင်းနဲ့ပန်းပွင့်ဟာလည်း စာအုပ်ပဲ။

စာဖတ်ရာမှာ ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးနဲ့ဖတ်ရမလဲ

စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရာမှာ ပညာရှိတွေရဲ့အဆုံးအမကို နာခံလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိရမယ်။ ဆရာသမားတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ထဲကို ဝင်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ သူတို့နဲ့အတူနေထိုင်ပြီး သူတို့ခံစားချက်တွေကို ခွဲဝေခံစားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါတွေကတော့ ရပ်စကင်းနဲ့ ကျန်းကျောက်တို့ရဲ့အဆိုအမိန့်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ စာဖတ်တာအရေးကြီးပုံနဲ့ပတ်သက်လို့ ရပ်စကင်းရဲ့ ဟောပြောချက်ထဲက စာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်ရေးပြပါမယ်။

ဒီစကားတွေကို ပြောခဲ့တဲ့အချိန်ဟာ ၁၉ရာစုရဲ့ ဒုတိယပိုင်းကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အင်္ဂလန် နပိုလီယံစစ်ပွဲတွေပြီးလို့ ကရိုင်းမီးယားစစ်ပွဲကို တိုက်နေချိန်ဖြစ်တယ်။ အာဖရိကမှာ စစ်ပွဲတွေတိုက်နေချိန်ဖြစ်တယ်။ အာရှတိုက်မှာ အာဖဂန်စစ်ပွဲကို တိုက်နေချိန်ဖြစ်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်–မြန်မာစစ်ပွဲကို တိုက်ပြီးချိန်ဖြစ်တယ်။ အရှေ့ဖျားမှာ ဘိန်းစစ်ပွဲကို တိုက်နေချိန် ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ဗြိတိသျှ အင်ပါယာကြီးကို ချဲ့ထွင်နေချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရပ်စကင်းဟာ ဒီစကားတွေကို ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့စကားကို ကျွန်တော် ကောက်နုတ်ဖော်ပြပြီး ရေးပြပါမယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြပါ။

ကြီးမြတ်တဲ့လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ ဒီစစ်ပွဲမှာ ဘယ်ဘက်ကမှန်သလဲ၊ ဘယ်ဘက်က မှားသလဲဆိုတာမကြည့်ဘဲ၊ ဒီစစ်ပွဲပြီးရင် ငါတို့ ကုန် အရောင်း အဝယ် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ငါတို့အမြတ်တွေ ဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ တွေးပြီး စစ်မြေပြင်မှာ လူငယ်တွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှသေနေကြတာကို လက်ပိုက် ကြည့်မနေဘူး။

ကြီးမြတ်တဲ့လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ သစ်ကြားသီးခြောက်လုံးလောက် ခိုးမိတာနဲ့ ကလေးတွေကို ထောင်ထဲမပို့ဘူး။ ကြီးမြတ်တဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ စုငွေနဲ့ ချမ်းသာနေကြတဲ့ ဘဏ်သူဌေးကြီးတွေ ခိုးဝှက် နေတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး။

ကြီးမြတ်တဲ့လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ တောင်တရုတ်ပင်လယ်တစ်ဝိုက်မှာ လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ အမြောက်ကြီးတွေ ချိန်ပြီး သူများတိုင်းပြည်ကိုသွားပြီး ဘိန်းရောင်းနေတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး။

ကြီးမြတ်တဲ့လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ ပိုက်ဆံပေးမလား၊ အသက်ပေးမလားဆိုတဲ့ လမ်းဓားပြတို့ထက် ပိုကဲပြီး ပိုက်ဆံရော အသက်ရောပေးလို့ နှစ်ခုစလုံးကို တောင်းနေတဲ့ ဓားပြအကြီးစားတွေ ဓားပြတိုက်နေတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေစာဖတ်ဖို့အကြောင်းကို ပြော နေရသလဲ။ ခုအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးဟာ စာမဖတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေတဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ စာမဖတ်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တဲ့စာရေးဆရာက ရေးခဲ့တဲ့ စာပဲဖြစ်စေ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေတဲ့လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ နားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ခု လက်ရှိအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟာ လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ်ပါတဲ့စာတွေကိုဖတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေဖုံးနေတဲ့အတွက် ဘယ်အတွေးအခေါ်ကိုမှလည်း လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ စာပေကိုအထင်သေးနေရင်၊ သိပ္ပံပညာကို အထင်သေးနေရင်၊ အနုပညာကို အထင်သေးနေရင်၊ ဘဝကို အထင်သေးနေရင်၊ မေတ္တာ ကရုဏာကို အထင်သေးနေရင်၊ ပိုက်ဆံနောက်ကိုသာ ငမ်းငမ်းတက်လိုက်နေရင် အဲဒီလူမျိုးဟာ ရေရှည်တည်တံ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့စာတွေဟာ ရင့်သီးတယ်လို့များထင်ကြရင် သည်းခံပြီး ဖတ်ရှုကြပါ။ ရပ်စကင်းရဲ့စကားကို ရေးပြတာပါ။ ဒါပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

သရုပါမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ(၂)၊ အမှတ်(၅)၊ မေလ၊ ၂၀၁၀ပြည့်နှစ်။

pmzwfu a&; arwÅpm

armifqkdSf

မြန်မာအဘိဓာန်၌ " မေတ္တာစာ "ဟူသော ဝေါဟာရကို အသုံးထွက်ပေးရာ၌ အဘိဓာန်ထုံးစံအတိုင်း **မျစ်ဒဇာ** ဟု ပူးတွဲဖော်ပြသည်။ မေတ္တာစာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ "မေတ္တာကို အခြေပြု၍ ရေးသားပေးပို့သော"ဟု ဖွင့်ဆိုသည်။ မေတ္တာစာများသည် အင်းဝခေတ်နောက်ပိုင်း မြန်မာစာပေ၌ တစ်ခေတ်ထွန်းခဲ့ကြလေသည်။

မေတ္တာစာတို့၏ အခြေခံသဘာဝမှာ အကြောင်းအရာကိုလိုက်၍ အသိပေးခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ နှိုးဆော်ခြင်းဟူသော ကိစ္စများကို ဖွဲ့ဆိုလေသည်။ ယခုလည်း မေတ္တာစာတစ်ပုဒ်ရေးချင်မိသည်။ ထိုအကြောင်းအရာမှာ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာဆည်းပူးနိုင်ရန် စာပေဖတ်ရှုရေး ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတကာတွင် အချို့တိုင်းပြည်များ၌ "စာဖတ်သောလူမျိုး"ဟု အများကတင်စားခေါ်ရလောက်သော စာဖတ်သူများရှိတတ်ကြသည်။ အလေ့အထ ဂုဏ်အင်တစ်မျိုးဟု ဆိုထိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ စာတတ်မြောက်နှုန်း မြင့်မားသဖြင့် ထိုဂုဏ်အင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအလို၌ ရှိနေပါသည်။ စာဖတ်ကျင့် စွဲမြဲသူတို့သည် စာနယ်ဇင်းမှအစ စာအုပ်စာပေတို့ကို ခရီးသွားရင်းလည်း ကြုံသလို ဖတ်လေ့ရှိသည်။

အားလပ်ချိန်များတွင် ရုပ်မြင်သံကြား၊ ဗီဒီယို၊ ဗီစီဒီတို့ကြည့်ချိန်ထဲမှပင် အချိန်ကိုဖဲ့၍ စာကိုဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြသည်။ ထိုသူတို့အနက် ဝယ်ယူရန် စာအုပ်ဖိုးအခက်အခဲ၊ ဖတ်ပြီးသိမ်းဆည်းထားရန်နေရာ၊ အခက်အခဲရှိနေသူတို့မှာပင် နီးရာစာကြည့်တိုက်နှင့် စာဖတ်ခန်းများသို့ အရောက်သွားကြသေးသည်။

ထိုနေရာများတွင် စာအုပ်စာစောင်များကို လှန်လှောဖတ်လျက် စိတ်ဝင်စားရာ စာအုပ်များကို စည်းကမ်းနှင့်အညီ ငှားရမ်းကာ ဖတ်ရှုနိုင်ကြသည်။ စာဖတ်ကျင့်၏ စေ့ဆော်မှုဖြင့် နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုပင် ထိုထိုသော ပရိသတ်များ အထုအထည်နှင့် ရှိနေပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းကပေးသော နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှုနှင့် လက်တွေ့ အကျိုး ကျေးဇူးကိုလည်း သူတို့ တစ်နည်းတစ်လမ်း သိရှိထားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ခေတ်ကာလ စာအုပ်စာစောင်တို့ကလည်း ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားဟူသော ထိုင်ရာမထ အီလက်ထရွန်းနစ်ခေတ်၌ပင် ပန်းပန်နေဆဲရှိသည်။ ရေဒီယိုမှာ တေးဂီတအပါအဝင် သုတရသ သတင်းအမျိုးမျိုးကို အလွယ်တကူ နားသောတဆင်နိုင်၏။ ရုပ်မြင်သံကြား၌ ရောင်စုံလှုပ်ရှားမှုကို ခလုတ်နှိပ်ရုံဖြင့် ကြည့်ရှုခံစားခွင့် ကျယ်ပြန့်လာသော မျက်မှောက်ခေတ်၌ပင် စာအုပ်တို့ တိမ်ကောပပျောက်မည့် အရိပ်အယောင်မှာ မရှိသေး။ ထို့သို့ မှေးမှိန်သွားရန်လည်း ယခုအထိ သိသာသောအကြောင်းဟူ၍ မမြင်ပေ။ သတင်းအချက်များ ဖတ်ရှုရန်၊ ဖျော်ဖြေရန် အခြားနည်းလမ်းမျိုးစုံ ပေါ်ထွက်နေသည့်အကြားမှ စာအုပ်များ မတိမ်မြုပ်နိုင်သေးသည်မှာ အကြောင်းကောင်းများရှိနေ၍ဖြစ်မည်။ ထိုအကြောင်းကောင်းများထဲတွင် ကိုင်တွယ်ဖတ်ရှု၍ အဆင်ပြေခြင်း၊ ကရိကထ မများခြင်း၊ အဖိုးနည်း ဝန်ပါဖြစ်ခြင်း၊ အချိန်မရွေး ဖတ်ရှုနိုင်ခြင်း၊ စာကြည့်တိုက်၊ စာဖတ်ခန်းလို အဖွဲ့ အစည်းများရှိခြင်း စသည်တို့ ပါဝင်မည်သာဖြစ်ပါသည်။

၂၁ ရာစု အဦးပိုင်းရောက်ချိန်၌ ရှိပြီးသား ပုံနှိပ်မီဒီယာနှင့် နောက်ပေါ် အီလက်ထရွန်းနစ် မီဒီယာတို့အချင်းချင်း အားပြိုင်လာခဲ့သော်လည်း တစ်ခုကို တစ်ခုက ဖယ်ရှားပစ်ခြင်းမရှိရုံမက လူထုဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို အပြန်အလှန် အကျိုးပြုလျက်ရှိသည့်အပြင် စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ဝန်ဆောင်မှုများကို ရှေးကထက် ပို၍ပေးလာနေကြသည်။

စာဖတ်ခြင်းသည် ကျောင်းပညာသင်ခြင်းသကဲ့သို့ အဆင့်ဆင့် တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ချက် မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဘဝလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ စုဆောင်းရခြင်းမှာကဲ့သို့ ရင့်ကျက်မှု အဆစ်အပိုင်းများ ရှိတတ်မြဲဖြစ်သည်။ ထိုအဆစ်အပိုင်းကို ကဏ္ဍခွဲရလျှင် အပျော်စာမှ အပြုစာသို့ ကူးပြောင်းရေးဖြစ်သည်။ လူတိုင်း စာဖတ်ကြသော်လည်း လူသားအရင်းအမြစ် ဖွံ့ဖြိုးရေးတွင် "စာကိုဘယ်လို ဖတ်မလဲ" (How to Read a Book) ဟူသော စာအုပ်မျိုးကို အစဉ်အဆက် ရေးသားခဲ့ကြသည်။ အထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ ဂန္ထဝင်စာပေ ကောက်နုတ်ချက် အဖြစ်

စာပေါင်းစုကဲ့သို့ စာအုပ်မျိုးက စာဖတ်နည်းကို ကျောင်းသား လူငယ်များအား မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တက္ကသိုလ်များသို့ ရောက်သောအခါ စာဖတ်နည်း၊ စာပေအရသာခံနည်း (Literary appreciation) တို့ကို ဘာသာရပ်တစ်ခုအဖြစ်ပင် ပို့ချပေးသည်။ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ယူသူများအား အမျိုးသားစာပေ လက်ရာမွန်များ လေ့လာချက်အဖွင့်ကျမ်းများ ရေးသားစေသည်။ စာပေထုတ်ဝေသူတို့ နယ်ပယ်ကလည်း စာပေဝေဖန်ရေးစာများကို စုစည်း၍ ကြိုကြားထုတ်ဝေသည်။ စာပေပင်စည်ကို ခက်လက်ဝေဖြာစေရန် ရေစင်လောင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်များ၌ စာရေးဆရာ၏ လက်ရာများအကြောင်း၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ချင်း အကြောင်းတို့ကို မကြာခဏ ဟောပြောကြသည်။

ဤသို့ စာပေ၏ ခရီးလမ်းကြောင်း အတိမ်အနက်ကို သိသာအောင် ဖော်ပြပေးနေသည့် လုပ်ငန်းကို ပံ့ပိုးရန်အတွက် နိုင်ငံတော်စာပေဆုများအပြင် ပုဂ္ဂလိက စာပေဆု၊ စာနယ်ဇင်းပါလက်ရာဆုများကိုလည်း နှစ်စဉ် ရွေးချယ် ချီးမြှင့်လျက် ဂုဏ်ပြုမှုများမှာ အားရစရာဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြင့် ရပ်ထဲရွာထဲ မြို့ပြထဲ၌ စာဖတ်သူကြီးငယ်တို့၏ အရေအတွက် တိုးပွားလာကြသည်။

စာဖတ်ဝါသနာပါသူတို့က ဖတ်စရာစာအုပ်များကို ရှာကြသည်။ ထုတ်ဝေသူများကလည်း စာဖတ်သူတို့၏ မျက်စိအောက်သို့ ရောက်ရှိရန် စာပေါင်းစုများ ထုတ်ဝေပေးလျက်ရှိသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြိုက်သဖြင့် ဒုတိယ အကြိမ်၊ တတိယ အကြိမ် ထွက်လာသော စာအုပ်ကောင်းများလည်း အရေအတွက်မရှား။ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် အချို့ မဂ္ဂဇင်း၊ဂျာနယ်များ၌ စာဖတ်ပရိသတ်က ရွေးချယ်ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ရောင်းရအတွင်ကျယ်ဆုံးစာအုပ်များစာရင်းကို ပြုစု တင်ပြလျက်ရှိသည်။ ရက်သတ္တပတ်အတွင်း၊ တစ်လအတွင်းစသည်ဖြင့် ကာလ ခွဲခြားလျက် ရောင်းအားကောင်းသည့် စာအုပ်များစာရင်း ကောက်ယူပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူတို့ကို သတင်းပေးရန်အတွက် နေ့စဉ်သတင်းများ၌ ကြော်ငြာအပြင် စာအုပ် စာစောင် သတင်းများကိုလည်း ဖတ်ရှုနိုင်ကြသည်။ စနစ်တကျ စုစည်းမှု မဖြစ်နိုင်သေးစေကာမူ စာသမားတို့ ရွေးချယ်ဖတ်ရှုရန် သတင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြည်တွင်းပြည်ပစာအုပ်သတင်းများကို ဖော်ပြရန်အတွက် "စာအုပ်လောက" ဟူ၍ ထုတ်ဝေသော စာစောင်ကလေးမှာ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့က ကြိုကြားထုတ်ဝေခဲ့သည်ကို အသက်ဆက်ပေးနိုင်လျှင် ဝါရင့်၊ ဝါနုစာဖတ်သူတို့အတွက် စာမိတ်ဆက် လမ်းညွှန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စာတွေရှိပြီ။ စာဖတ်ခန်း၊ စာကြည့်တိုက်တွေရှိပြီ။ စာဖတ်သောလူမျိုးဖြစ်စေရန် စာဖတ်သင့်ပုံကိုလည်း စာပေနှင့်ကျွမ်းနီးသူ ပညာရှင်အဆက်ဆက်က ပြောရိုးရှိခဲ့သည်။ "မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ၊ ထိုထိုစာကို၊ ရှာ၍မပြတ်၊ အိမ်တွင်ဖတ်" ဟူသော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကိုယ်တော်၏ စာချိုးနောက်ပိုင်းတွင် မပြတ်မလပ် ပြောဆိုခဲ့ကြသော အဆိုအညွှန်းများမှာ စာဖတ်လိုသူတို့အတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ရာ အားတက်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသည်။

အလျဉ်းသင့်သလို လှန်လှောရလျှင် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံး မြန်မာသံအမတ်ကြီး၊ ဘာမင်းသတင်းစာ အယ်ဒီတာနှင့် မြို့မကျောင်း ဆရာကြီးဟောင်း ဦးတင့်ဆွေ (၁၉၀၆–၁၉၅၃)က **"လောက၌ လူမည်သည်မှာ ကိုယ်နှင့်စိတ် နှစ်ခုပေါင်းမှ လူဖြစ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်ကိုသာ အစာကျွေးပြီး စိတ်ကို အစာမကျွေးဘဲထားလျှင် အကျိုးနည်းလိမ့်မည်"** ဟုဆိုခဲ့သည်။

ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုများဖြင့် လူငယ်များကို အားပေးပြုပြင်ရန် "ရဲမြန်မာ" ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သူ၊ အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား(၁၈၉၀–၁၉၄၂)က စာဖတ်ခြင်း နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်ရန် လိုအပ်ပုံကို ***ယခုခေတ်၌ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖတ်စာ သာမညကိုသာ လိုအပ်သည်မဟုတ်။ လူငယ်လူရွယ်တို့၏ စိတ်နေသဘောထား၊ အကျင့်စာရိတ္တမှစ၍ ပြုပြင်အားပေးသော ဖတ်စာမျိုးကို လည်း အထူးလိုအပ်ပေသည်။ ရဲရင့်မြင့်မြတ်စိတ်၊ တည်ကြည်သောစိတ်၊ တိုးတက်ကြီးပွားလိုသောစိတ်၊ မကောင်းမှုကိုပယ်၍ ကောင်းရာဘက်ကို ပြုပြင်လိုသောစိတ် စသော စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်များကိုဖြစ်စေလျက် သတ္တိ၊ သဘောသဏ္ဌာရ၊ အကျင့်စာရိတ္တ တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေးတို့ကို ပြုပြင်သော ဖတ်စာမျိုးကို လိုလေသည်*** ဟု ကိုလိုနီခေတ်ကပင် ဆိုခဲ့သည်။

စစ်ပြီးခေတ် အောင်မြင်သော ကျမ်းပြုဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဆရာ၊ သတင်းစာဆရာနှင့် စာပေအဖွဲ့အစည်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသော ဆရာတက်တိုး (၁၉၃၃–၂၀၀၃)က စာကို အကျိုးရှိအောင် ဖတ်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ "စာဖတ်တတ်ရဲ့လား" ဟုမေးလျှင် "စာဖတ်တတ်တာပေါ့" ဟုဆိုကြပေလိမ့်မည်။ စာတတ်လျှင် စာဖတ်တတ်သည်ဟု သာမန်အားဖြင့် ဆိုနိုင်စေကာမူ စာဖတ်တတ်ဖို့ကား လိုပေသေးသည်။ စာတတ်တိုင်းစာဖတ်တတ်သည်ဟု မဆိုသာပေ။ စာကိုဖတ်၍ မိမိဘဝ၌ ထူးကဲသော အကျိုးများ ခံစားရပါမှ စာဖတ်

ရကျိုးနပ်ပေမည်။ ထိုစာမျိုးကို ဖတ်မိအောင် ရှာဖွေကြိုးပမ်းဖတ်မှသာလျှင် စာဖတ်တတ်သည်ဟု ခေါ်ပါရစေဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်။

အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအပြင် "မျိုးဆက်သစ်တို့ တိုးတက်ရစ်ဖို့" ဟူ၍ အားပေးနေကျ ဆရာဦးအောင်သင်းက စာကြည့်တိုက်များ ဖွံ့ဖြိုးပြီး လူငယ်တွေ စာပေထဲမှာ ပညာ၊ အလိမ္မာရှာသင့်ကြပုံကို ရေးသားရာ၌ စာပေလောကရှိ ကောင်းမှုရှင် သူတော်ကောင်းတို့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော ကဏ္ဍကလေးတစ်ခုအကြောင်းကို တင်ပြလိုက်ချင်ပါသည်။ "မြန်မာပြည်၏ ခေတ်အခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ သူတို့ တိုးတက်ချင်ကြသည်။ သူတို့၏ အနာဂတ်ကို ရေရေရာရာ ဖြစ်အောင် စီမံကိန်းချချင်ကြသည်။ အသိအလိမ္မာပညာတိုးချင်ကြသည်။ ဝါရင့်စာပေသမားတစ်ယောက်က ဖတ်သင့်ဖတ်ရာသော စာအုပ်များကို ညွှန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကောင်းပုံကောင်းနည်းကို စနစ်တကျ သုံးသပ်ပြလိုက်ခြင်းသည် ဘဝကို တည်ဆောက်နည်း၊ နေနည်း၊ ထိုင်နည်းကိုပါ သုံးသပ်ပြရာ ရောက်သွားနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် အလှပစ္စည်း မြတ်နိုးနည်းကိုပါ သွန်သင်ပေးရာ ရောက်နိုင်ပါသည်" ဟု ဆိုပြီးနောက် စာကြည့်တိုက်အသင်းများ ဖွံ့ဖြိုးလာလိုက်လျှင် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်ပါသည်။ အသိဉာဏ်ပညာသည် အရာရာလည်းဖြစ်၍ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ ထိုအသိဉာဏ်ကြောင့်ပင်လျှင် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု လျော့ပါးသွားနိုင်သည်။ တေပေဆိုးသွမ်းမှု လျော့ပါးသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ရွာပိုမိုပြီး အေးချမ်းလာနိုင်သည်။ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်သည်ဟူ၍ ဆိုထားပါသည်။

အသက် ၈၀ နီးမှ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီး အသက် ၉၀ ကျော်၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော စာပေဆုနှင့် ပညာရေး၊ လူမှုရေးအလှူရှင် ကျေးလက်နှင့် မြို့ပြတွင် စာကြည့်တိုက်များ ထူထောင်ရပ်တည်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည့် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေက "လူတို့တွင် အဖိုးတန်ဆုံးသောအရာသည် အသိပညာဖြစ်သည်။ အသိပညာကို အတွေ့အကြုံနှင့် စာပေမှရနိုင်သဖြင့် လူတိုင်းစာဖတ်သင့်ပါသည်" ဟူ၍ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ စာဖတ်ခြင်း၏ ကောင်းကျိုးအထွေထွေကို ဆိုဖူးညွှန်းဖူးသော အရာများစွာရှိလေသည်။

သို့သော် စာဖတ်ကျင့်တိုးပွားမှုကို အဓိကထောက်ကူသော စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးရေး၏ လိုအပ်ချက်မှာ စာအုပ်၊ စာကြည့်တိုက် အဆောက်အအုံ၊ စာကြည့်တိုက်စီမံမှုစနစ်နှင့် ငွေကြေးရန်ပုံငွေအကြောင်းလေးရပ်ရရှိမှုတို့မှာ

ဖြည့်ဆည်းသင့်သော အချက်များဖြစ်သဖြင့် ပြည့်ဝအောင် ကူညီပံ့ပိုးရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုပံ့ပိုးမှုကို စာချစ်သော ပြည်သူတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ပေါင်းစပ်ဖြည့်ဆည်းရန် ဖြစ်သည်။ ထိုဝန်တာသည်ပင်လျှင် စာဖတ်ကျင့်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ စာဖတ်သော လူမျိုးဖြစ်ရေးအတွက် သိုင်းဝိုင်းရန် နှိုးဆော်လိုသော မေတ္တာစာ ဖြစ်ပါလေသည်။

m

pmtkyfomaxef,fodf,folrS talumif;tcufbkwynmpDref;cGJzGe0obV

0&omaumif;

နိဒါန်း

၂၁ ရာစုနှစ် ပထမ ၁၀ နှစ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာကဲ့သို့ပင် စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

စက်မှုပညာတိုးတက်မှုကြောင့် ကွန်ပျူတာကွန်ရက်များမှတစ်ဆင့် ပညာဗဟုသုတကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ဖြန့်ဝေနိုင်ပြီဖြစ်ရာ၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ပညာဗဟုသုတဖြန့်ဝေမှုလုပ်ငန်း၌ အဓိက တာဝန်ယူကြရသော စာကြည့်တိုက်များ၊ စာကြည့်တိုက်မှူးများ၏ လုပ်ငန်းသည်လည်း ပြောင်းလဲနေပါသည်။

အတိတ်ကာလက စာအုပ်စာပေများကို ထိန်းသိမ်းသူများအဖြစ် စာကြည့်တိုက်မှူးများက ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာမှ ယခုအခါတွင် သုတပညာ စီမံခန့်ခွဲဖြန့်ဝေသူများအဖြစ် တာဝန်ပိုမိုကြီးမားကျယ်ပြန့်လာကြောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြောင်းလဲမှုမြန်ဆန်နေသောကာလတွင် ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး စာကြည့်တိုက်မှူးများ၏ လုပ်ငန်းသည် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်၊ ဖြစ်သင့်သည်။ ပညာဗဟုသုတဆိုသည်မှာ မည်သည့်အချက်အလက်ပေါ်တွင် အခြေခံသနည်း။ အကြောင်းအချက် (Information)၊ ပြန်ကြားရေးလုပ်ငန်း၏ အခြေခံမည်ကဲ့သို့ ရှိသနည်းစသဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆောင်ရွက်သင့်မည်ထင်ပါသည်။

ယခုဆွေးနွေးတင်ပြမည့် အကြောင်းအရာမှာ စာပေရေးသားမှုအဝဝနှင့် ပညာဗဟုသုတများကို စာဖတ်သူများဖတ်ရှုနိုင်ရန် တာဝန်ယူ ဖြန့်ဖြူးပေးရသည့်

စာကြည့်တိုက်မှူးများ၏ အခန်းကဏ္ဍအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးယခင်က စာကြည့်တိုက်၊ ပြတိုက်တာဝန်ခံများအား ပြတိုက်မှူး (Curator) ဟု လည်းကောင်း၊ စာကြည့်တိုက်မှူးဟုလည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ရှေးမြန်မာတို့က ပိဋကတ်တိုက်မှူးများအား တိုက်စိုးဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ပိဋကတ် တိုက်စိုးသည်၊ မျက်မှောက်ခေတ်အခေါ် စာကြည့်တိုက်မှူး (Librarian) ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ IT ခေတ်တွင် ယခင်စာကြည့်တိုက်များ၏ ရှေးသမားရိုးကျ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းနေရာများ၌ ကွန်ပျူတာသုံး ခေတ်မီ IT နည်းစနစ်များသုံးလျက် ဆောင်ရွက်ပုံဆောင်ရွက်နည်းများ ပြောင်းလဲလာကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက်မှူးများသည်လည်း ယခင်အသုံးအနှုန်း၊ စာကြည့်တိုက်မှူး (Librarian) အစား သုတနှင့် သတင်းအချက်အလက်ဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲသူ (Information Manager)၊ ပညာဗဟုသုတ ဖြန့်ဖြူးပေးသူ (Information Provider) စသည့် အသုံးအနှုန်းများဖြင့် ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းလာကြပါသည်။

၂၁ရာစုအတွင်း ပထမဆယ်စုနှစ်၏ထူးခြားချက်များအား ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် သုတနှင့် သတင်းဖြန့်ချိရေးနည်းပညာရပ်များ အထူးသဖြင့် အင်တာနက် ချိတ်ဆက်ဝန်ဆောင်ပေးနိုင်မှုများ တိုးတက်မြင့်မားလာခြင်းကြောင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတပညာ ဗဟိုဌာနများ၏ ဝန်ဆောင်မှုပုံစံများ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ပြောင်းလဲလာသည့် နည်းပညာရပ်များနှင့်အညီ သုတ၊ ရသ ပညာရပ်မျိုးစုံနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သတင်းအချက်အလက်များအား အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားလျက် ချက်ချင်းဝန်ဆောင်မှုပေးရသည့် အခန်းကဏ္ဍကို တာဝန်ယူလာရသော စာကြည့်တိုက်များက အဓိက ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် ပညာရပ်နယ်ပယ်(၃) ရပ် ရှိပါသည်။ ယင်းပညာရပ်များနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စာကြည့်တိုက်များ၏ အခန်းကဏ္ဍအား တင်ပြဆွေးနွေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါပညာရပ်နယ်ပယ်များမှာ– သင်ကြားရေး (Teaching)၊ လေ့လာသင်ယူရေး (Learning) နှင့် သုတေသနပြုရေး (Research)တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် မျက်မှောက်ယနေ့အချိန်ကာလကို "စဉ်ဆက်မပြတ် လေ့လာသင်ယူမှု ဗဟိုပြုပညာခေတ် လူ့ဘောင်"ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်နေကြပါသည်။

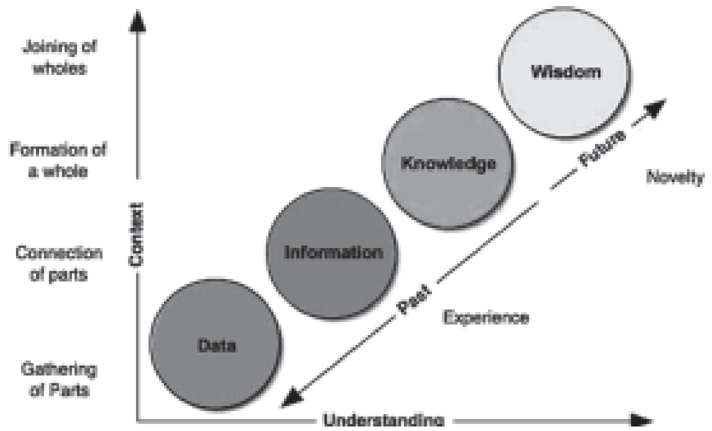

စာကြည့်တိုက်နှင့်သုတပညာရပ်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်၌ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပစ္စုပ္ပန်လက်ရှိအချိန်ကာလ အခြေအနေအကြောင်း မဆွေးနွေးမီ၊ အနာဂတ်မျှော်မှန်းချက်များအတွက် အတိတ်ကာလကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုသို့ သုံးသပ်မှသာ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းသည့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်အတွက် လိုအပ်ချက်များအား ရှုမြင်နိုင်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။

သုတပညာအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက် သို့မဟုတ် သုတပညာဆိုသည်မှာ ဘာလဲ

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ Information ဆိုသည့် စကားလုံးအသုံးအနှုန်းကို နေ့စဉ်ပြောဆို သုံးစွဲနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဦးစွာ Information ဆိုသည့် စကားလုံးတွင် အကျုံးဝင်နေသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်များအား ဆွေးနွေးတင်ပြလိုပါသည်။ မြန်မာများ ပြောဆိုသုံးနှုန်းနေသည့် "ပြန်ကြားရေး၊ သတင်းအချက်အလက်"စသည့် စကား၊ အသုံးအနှုန်းသည် ဝါဒဖြန့်ချိမှုပေါ်တွင် အခြေပြုထားသည့် ဂယက်အနက်ထွက်နေပါသည်။ ဤနေရာတွင် အကြောင်းအချက်ဟူသည့် စကားလုံးအစပ်အား ဆရာဇော်ဂျီ တီထွင်ပေးခဲ့သည်မှစ၍ မြန်မာစာအဖွဲ့မှ ဦးစံလွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ညှိနှိုင်းတီထွင်ခဲ့သော"သုတပညာ"ဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကို တင်ပြလိုပါသည်။

"သုတပညာ"ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းကို ၁၉၈၇ ခုနှစ်ဝန်းကျင်မှ စတင်လျက်

တက္ကသိုလ်တွင် အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် စာကြည့်တိုက်ပညာဌာနအား (Library Science Department) ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၌ စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတပညာဌာန (Library and Information Studies) ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းက ပိုမိုဆီလျော်သည်ဟု ယူဆ၍ သက်ဆိုင်ရာ အထက်အဖွဲ့အစည်းသို့တင်ပြပြီး အတည်ပြုချက်ရယူခဲ့ပါသည်။

သုတပညာ၏ အခြေခံအဆင့်မှာ (Data)ခေါ် အကြောင်းအချက်များဖြစ်ပါသည်။ Information (သုတပညာ)ဟူသည် အချက်အလက် (Data) နှင့် သီးခြားအကြောင်းအရာများ (Individual Facts) ကို စုစည်း ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့်အခါတွင် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ဥပမာ– မြန်မာပြည်လူဦးရေ (The Population of Myanmar) သည် Data တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူ ကျွန်ုပ်တို့၏လွတ်လပ်ရေးနေ့ (The Date of Our Independence)သည်လည်း Data တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်အလက်များသည် (Raw Data) ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သုတပညာ (Information)ဆိုသည်မှာ အကြောင်းအချက်များ (Raw Data) အား နည်းမှန်လမ်းမှန်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အသုံးဝင်စေရန် စုစည်းရေးသား ဖန်တီးထားသည့်၊ အနုပညာမြောက် စာပေရေးဖွဲ့ခြင်းကအစ တီဗွီ အစီအစဉ်တင်ဆက်မှု၊ အသံသွင်းမှု၊ သီချင်းသံများ ရုပ်ရှင်စသည့် ဖျော်ဖြေရေးအလယ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ ဆောင်းပါး၊ စာအုပ်စာတမ်းအဆုံး အကျုံးဝင်နေသည့် ဝေါဟာရဖြစ်ပါသည်။

Information ကို စိတ်ကူးဖြင့်ရေးသည့် ဝတ္ထုမဟုတ်သော စာပေ၊ တစ်နည်း အားဖြင့် သုတစာပေဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ရသစာပေ ဂန္ထဝင်နှင့် ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများအပါအဝင်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့တွင်လည်း သုတပညာ အကျုံးဝင်ပါသည်။

ဥပမာ– မြန်မာဝတ္ထုများကို ပြန်လှေ့လာပါက၊ အမျိုးသားသွေးစည်းညီညွတ်မှုကို လှုံ့ဆော်သည့်ဝတ္ထုများ၊ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးချစ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်သည့် စာပေဝတ္ထုအရေးအသားများ၊ မြန်မာပြည်သူတို့ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသည့် လူမှုပြဿနာအဝဝအား မည်သို့ မည်ပုံဖြေရှင်းသင့်ကြောင်း ဖောင်းပေး တင်ပြချက်များပါဝင်သည့် ရသစာပေမြောက်မြားစွာတွင် သုတပညာ

ကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

သုတပညာ (Information) ပြည့်စုံသူ၏ ဦးနှောက်မှတစ်ဆင့် ပညာ (Knowledge) ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ အမြင့်ဆုံးအဆင့်တွင် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်၊ ရှုမြင်တွေးခေါ် ကြံဆတတ်သော (Wisdom)၊ အလုံးစုံ သိမြင်နားလည်သော အသိပညာ (Ultimate Understanding) စသည့် မြင့်မားသော အသိဉာဏ်ပညာများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။

လူသားတို့၏မှတ်ဉာဏ်တွင် သုတပညာ တိုးမြှင့်စုဆောင်း မှတ်သားထားခြင်းများက မိမိတို့၏ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတကြွယ်ဝမှုကို ဖော်ညွှန်းသည့် ပညာ (Knowledge) ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ ဤအချက်သည် စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတပညာဘာသာရပ်နှင့် အများဆုံး သက်ဆိုင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စာအုပ်များ၊ စာအုပ်မဟုတ်သည့် အခြားအကြောင်းအချက်ဖြန့်ဝေသည့် ပစ္စည်းများ (ဥပမာ–CD-ROMS, Microfilms, Digital CDs, MP3/ MP4 files etc.)စသည့် ဆက်သွယ်ရေးအရာများကို စုဆောင်းခြင်း၊ အလွယ်တကူအဆင်သင့်သုံးနိုင်စေရန် စာကြည့်တိုက် ကျွမ်းကျင်မှုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို လုပ်ဆောင်ပြီးပါက၊ စာဖတ်သူများထံ အရောက်ဖြန့်ဖြူးပေးရမည့် တာဝန်မှာ စာကြည်တိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်မှူးများ၏ အဓိကတာဝန် ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများအနက် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ သုတေသီများ ပါဝင်သည့်နည်းတူ၊ ပြင်ပစာဖတ်ပရိသတ်များလည်း အကျုံးဝင်ပါသည်။ အဆိုပါစာဖတ်သူများ၊ ပညာဗဟုသုတ ရှာမှီးလိုသူများအတွက် စာကြည့်တိုက်သည် ဘဝတစ်သက်တာလေ့လာ သင်ယူနိုင်ရာ နေရာဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။

တချို့မွေးရာပါ ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် ပါရမီရှင်များရှိကြပါသည်။ ဤသို့ခြင်းချက်အနေဖြင့် ပါရမီရှင်များကမူ မိမိတို့ဘာသာမိမိတို့ ပညာရပ်အသီးသီးအား လေ့လာဖော်ထုတ်ကြသူများဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဤသို့သောပါရမီရှင် ဉာဏ်ကြီးရှင်များကို ယနေ့ကမ္ဘာက မွေးရာပါ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီးများ၊ ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် သိပ္ပံပညာရှင်များအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားကြပါသည်။ နမူနာပြရမည်ဆိုလျှင် အိုင်းဆက်နျူတန်၊ အယ်လ်ဘတ်အိုင်းစတိုင်း၊ တေးဂီတ ပညာရှင်ဗီသိုဗင် စသဖြင့် ပညာရှင်အများအပြားရှိခဲ့ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်သူလူထု

အများစုမှာ စာအုပ်၊ စာနယ်ဇင်းများမှ ပညာဗဟုသုတရှာဖွေ မှတ်ယူရပါသည်။ မွေးရာပါအသိပညာနှင့် မလုံလောက်ပေ။

အတိတ်ကိုပြန်လည်သုံးသပ်ခြင်း

လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းတွင် စကားပြောဆိုမှုဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ်လာချိန်ကတည်းကစ၍ စာကြည့်တိုက်ပညာရပ် စတင် သန္ဓေတည်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလျှင် ရနိုင်ပါသည်။ လူလူချင်းစကားပြော ဆက်သွယ်ကြသည့် နည်းတူ၊ နောက်ပိုင်းတွင် ပိုမိုတိုးတက်လာပြီး စာအရေးအသားပေါ်ပေါက် လာသည့်အချိန်၌ စာအရေးအသားနှင့် ဆက်သွယ်ကြသကဲ့သို့၊ တိရစ္ဆာန်များမှာမူကား တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်၊ တစ်အုပ်စုနှင့် တစ်အုပ်စု မဆက်သွယ်နိုင်ကြပါပေ။ အသံဖြင့်သာ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

လူသားမျိုးနွယ်ကမူ မျိုးဆက်ဟောင်းက သူတွေ့ရှိခဲ့သည့် ပညာဉာဏ်ဗဟု သုတများအား နောက်မျိုးဆက်သစ်အတွက် စာပေအမွေအနှစ်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင် ရေးသား လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့နိုင်ပါသည်။

စာပေအရေးအသားပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် လူသားတို့သည် ကာလနှင့်

ဒေသကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းကြောင့် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ကြား လုံးဝကွာဟသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူသားတို့၏ တိုးတက်မှုသည် စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ခြင်းအပေါ်တွင် အဓိကအခြေခံခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဥပမာ ပြဆိုရမည်ဆိုလျှင် ကျန်စစ်သားရေးထိုးခဲ့သည့် ကျောက်စာမှ တစ်ဆင့် ပုဂံခေတ်ဦးကာလ၌ ကျန်စစ်သားမင်းတရားကြီး၏ အောင်မြင်မှု ဆောင်ရွက်ချက်များ၊ ကျန်စစ်သား၏ဘဝနှင့် စိတ်နေစိတ်ထား အစရှိသော အရေးပါသည့် သမိုင်းကြောင်းဖြစ်ရပ်များကို ယနေ့မြန်မာပြည်သူတို့ သိရှိနိုင်ကြပါသည်။ ထိုနည်းတူ ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်နှင့်စာပေအရေးအသားများမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝေးကွာလှသည့်၊ ရှေးအတိတ်ကာလတစ်ခုဆီက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံနှင့် ဝေးကွာလှသည့် ဒေသတစ်ခုမှ နိုင်ငံအကြောင်း၊ ထိုဒေသရှိ လူများနေထိုင် စားသောက်အသက်မွေးကြပုံ၊ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ စသဖြင့် လေ့လာသိရှိနိုင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှေးလူများ ရေးသားခဲ့ကြသည့် စာပေမှတ်တမ်း မှတ်ရာများနှင့် ကဗျာပြဇာတ်ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဆောင်များက ထို အကြောင်းများအား ပြန်ပြောင်းပြောပြနေကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သင်ကြားပို့ချခြင်း၊ လေ့လာသင်ယူခြင်းတို့သည် ပညာဉာဏ် ဗဟုသုတကို တစ်ဦးထံမှ နောက်တစ်ဦးထံသို့၊ သို့မဟုတ် လူအများထံသို့ ပြန့်ပွားပေးလိုက်ခြင်း

ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သင်ယူခြင်း၊ သင်ကြားခြင်း၊ လေ့လာခြင်းကြောင့် ပညာရပ်အသီးသီး ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်လာခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေလျက်၊ ယုတ်လျော့သွားခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ၏ ပညာရေးသမိုင်းကို ပြန်လည် လေ့လာကြည့်ပါက၊ အဓိကအားဖြင့် နှုတ်ငုံဆောင်ခြင်း၊ အာဂုံဆောင်ခြင်းနည်းနှင့် သင်ကြားမှု စတင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပညာသင်ကြားရေးစနစ် နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ ရှင်သန်ကြာရှည်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပညာသင်စနစ်မှာ ဆရာတော်များက နှုတ်တိုက်ချသင် ကြားပေးသည့်နည်းတူ၊ ကိုရင်နှင့် ရဟန်းငယ်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း အာဂုံဆောင် အလွတ်ကျက်သည့်နည်းကိုသာ အများဆုံးသုံးခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ စာပေရေးသားခြင်းနှင့် အလွတ်ကျက်မှတ်ခြင်း နည်းနှစ်သွယ်ကား မြန်မာတို့၏ ရှေးပညာသင်ကြားနည်းအဖြစ် နိုင်ငံတဝန်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးစွဲခဲ့ကြပါပေသည်။ စာပေ သင်အံကျက်မှတ်ခြင်းမှတစ်ဆင့် ပညာပြန့်ပွားတိုးတက်လာပါသည်။

ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ခေတ်

၂၀ရာစုနှောင်းပိုင်းကာလ၊ ၂၀ရာစုကုန်ဆုံးရန် ၁၀ နှစ်ခန့်သာ ကျန်တော့သည့် ကာလတွင် တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာသော သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာရပ်များက၊ သမားရိုးကျ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း၊ ပေရွက်၊ သတ္တုပြား၊ ကြွေပြား၊ ငွေပြား၊ ကျောက်စာ၊ သားရေချုပ်စသည့် (Medium) အောက်ခံအမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ရေးသားသည့် စာပေရေးသားနည်းမျိုးစုံအား ဆက်လက်အသုံးပြုမှုနည်းသွားပြီး၊ စာနှင့် အောက်ခံပစ္စည်းတို့ကို တဖြည်းဖြည်း ခွာထုတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကွန်ပျူတာစနစ်သုံး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း (Desktop Publishing) က၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး၌ နေရာယူတွင်ကျယ်လာသဖြင့် ခဲစာလုံးများသုံးသည့် ပုံနှိပ်ရေးလုပ်ငန်းများ ရပ်တန့်ပြောင်းလဲသွားကြပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် စက္ကူစာရွက်၊ စာအုပ်များအစား စာပုံနှိပ်လုပ်ငန်းဆောင်တာကိစ္စအဝဝအား ဒီဂျစ်တယ်နည်းပညာနှင့် စာစီ သိမ်းထားသည့် စာသားများကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လျင်မြန်လွယ်ကူစွာ ချက်ခြင်း ပေးပို့နိုင်၊ ရယူနိုင်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် ပြောင်းလဲလုပ်ဆောင်လာကြပါသည်။

Transmission of Information and Knowledge

	The World		Myanmar		
	Year	Important Development	Year	Important Development	Remark
1	2,500BC	Clay Tablet			Handwritten
2	2,000BC	Papyrus Roll			Handwritten
3	150AD	Codex (Book form)	From 2nd-7th century AD to end 19 century	Palm-leaf and Parabike Paper	Handwritten
4	1450	Printing with Movable Types	1816	1st book printed in Yangon	Printed 366 years later
			1837	1st book lithographed in Innwa	1864 1st book printed with movable types at Yadanabon Royal Press
	1800	Steam Power	After 1826	In Lower Myanmar	Only about 27 years later
	1970	Offset Printing	1980s		Only about 10 years later
5	1992/3	Electronic Book	1998/9		Digital only about 5/6 years later

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း အင်တာနက်သုံးစွဲမှု တိုးတက်မြင့်မားလာပြီး၊ အလိုရှိသည့် စာအုပ်စာတမ်း အထောက်အထားများကို အင်တာနက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့အပြားသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေနိုင်၊ ကူးယူနိုင်၊ အသုံးပြုနိုင်လာခြင်းကြောင့်၊ ပညာသင်ကြားပေးခြင်း၊ လေ့လာသင်ယူခြင်းနှင့် သုတေသနလုပ်ငန်းများအတွက် လွန်စွာ အထောက်အကူရလာကြပါသည်။

စာကြည့်တိုက်များ၌လည်း ယခင်က အဓိကအားကိုးအားထားခဲ့ရသော ပုံနှိပ် စာအုပ်များ၊ လက်ရေးစာများကို မီဒီယာ (Media) ပြောင်းပြီး၊ ဒီဂျစ်တယ်ပုံစံအဖြစ် ပြောင်းလဲထားသိုမှုများ ဆောင်ရွက်လာကြရပါသည်။ စာအုပ်စာတမ်းများနှင့်ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာ စသည့် ရှေးဟောင်းစာပေများသာမက၊ ရုပ်ပုံကားချပ်များ၊ သင်ကြားပို့ချမှုများ၊ ဟောပြောချက်များ၊ သီချင်းများ၊ ပန်းချီကားချပ်များကိုလည်း သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာသုံး၍ ဒီဂျစ်တယ်စနစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲသိမ်းထားရှိကြရသည့် အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

စာကြည့်တိုက်တစ်တိုက်ချင်းတွင် စာအုပ်စာတမ်းများ တတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံစေရန် ကြိုးပမ်းစုဆောင်းကြရသည့် နည်းစနစ်မှ တခြားစာကြည့်တိုက်များတွင် စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို Internet ချိတ်ဆက် ရယူသုံးစွဲခြင်း

စနစ်ဘက်သို့ ဖောင်းပေးလာကြသည့် အချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

စာကြည့်တိုက်၏ အသုံးအနှုန်းနှင့်ပြောရပါလျှင် Holding vs. Access (မိမိ စာကြည့်တိုက်ပိုင် စာစုများအားအသုံးပြုခြင်းမှ အခြားစာကြည့်တိုက်ပိုင် စာစုများကိုပါ ရယူသုံးစွဲခြင်း)ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိစာကြည့်တိုက်များဆက်သွယ်ထားသည့် ကွန်ရက်တွင် မိမိနိုင်ငံတွင်းရှိ စာကြည့်တိုက်အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ခြင်းနှင့် နိုင်ငံတကာ စာကြည့်တိုက်များနှင့် ချိတ်ဆက်ခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးကို ချိတ်ဆက်ဆောင်ရွက်နေကြချိန် လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ နှစ်ဌာနလုံး၌ရှိသည့် စာကြည့်တိုက်အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ထားခြင်းက စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင်ရှိသည့် စာအုပ်စာတမ်း၊ အထောက်အထား၊ ပညာရပ်မျိုးစုံကို တခြားစာကြည့်တိုက်များက ရရှိအသုံးပြုနိုင်သည့် အကြောင်းအချက် စာအုပ်စာတမ်းများဖြင့် ဖြည့်ဆည်းနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိလာပါသည်။

စာကြည့်တိုက်အချင်းချင်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုမှတစ်ဆင့် (Information Resources Sharing Under Library Co-operation) အသိဉာဏ်ပညာ မျှဝေ သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။

စာအုပ်စာတမ်းများအား မိုက်ခရိုဖလင် ရိုက်ကူးခြင်း၊ ဒီဂျစ်တယ် အသွင်

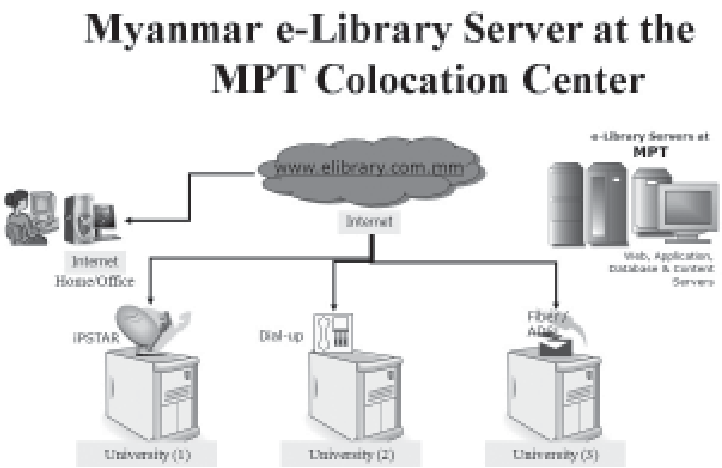

ပြောင်းခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးသည် ပညာဗဟုသုတပြန့်ပွားရေးနှင့် စာပေပစ္စည်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် မရှိမဖြစ်အရေးကြီးသည့် လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ စာရွက် စက္ကူပေါ်ရှိ ပညာရပ်ဆိုင်ရာစာသားများကို ဖလင်ကော်ပြား အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒီဂျစ်တယ်ပုံစံအဖြစ်လည်းကောင်း ပြောင်းလဲသိမ်းဆည်းခြင်းသည် လက်ရှိလူသားများအတွက်သာမက အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်များ အတွက်ပါ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

ခေတ်မီစက်ပစ္စည်းကိရိယာမပြည့်စုံမှု၊ အခြေခံအဆောက်အအုံ မပြည့်စုံမှု၊ နည်းပညာပိုင်း အားနည်းမှု၊ IT ပညာရပ်ကျွမ်းကျင်သူ မလုံလောက်မှုများကို ကျွန်တော် တို့ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံတချို့ ရင်ဆိုင်နေရချိန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်နီးနားချင်း အိန္ဒိယ၊ တရုတ်စသည့် နိုင်ငံကြီးများကမူ ပညာရပ်မျိုးစုံကို သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာရပ်များ အသုံးပြုလျက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ၊ ရယူသုံးစွဲနိုင်ကြရုံသာမက သုတနှင့် ပညာရပ်မျိုးစုံ (Information Database) များကိုလည်း တည်ဆောက်နေကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

စာကြည့်တိုက်မှူးများ၊ သုတပညာဖြန့်ဖြူးရေးမှူးများနှင့် သုတနှင့် သတင်းအချက်အလက်စီမံခန့်ခွဲသူများအားလုံး၊ စာကြည့်တိုက်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှု၊ သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာ ကျွမ်းကျင်မှုရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဤပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်မှသာ ပညာရှာမှီးသူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် သုတေသီများအား ပညာသင်ကြားရေး၊ လေ့လာသင်ယူရေးနှင့် သုတေသနလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးများကို ထိထိရောက်ရောက် ဝန်ဆောင်မှုပေးနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

အနာဂတ်အတွက်မျှော်မှန်းချက်

၂၁ရာစု၏ ဒုတိယဆယ်စုနှစ်ကာလများတွင် သုတနှင့် ပညာရပ်မျိုးစုံကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ မျှဝေသုံးစွဲမှု ပိုမိုများပြားလာမည်ကား မြေကြီးလက်ခတ် ဧကန်မလွဲပါ။ တိုးတက်များပြားလာမည့် ပညာဗဟုသုတရှာမှီးခြင်းအတွက် စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတပညာရပ်က ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုရမည့် တာဝန်ရှိပါသည်။

ပညာသင်ကြားနည်း၊ လေ့လာသင်ယူနည်းစနစ်များသည်လည်း အလွတ်ကျက်မှတ်၊ အာဂုံဆောင်နည်းကျင့်သုံးခဲ့ကြရာမှ စာကြည့်တိုက်များကို လေ့လာသင်ယူရာ ဗဟိုဌာနများ (Learning Centres)အဖြစ် ပြောင်းလဲအသုံးပြုလာကြ

သည့် ခေတ်ကာလဖြစ်လာပါမည်။ လူ့အသိဉာဏ်နှင့် လူ့ဦးနှောက်တွင် အလွတ်ကျက်မှတ် ရိုက်သွင်းခြင်းထက်၊ လေ့လာဖတ်ရှု ဆက်စပ်စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း အလေ့အကျင့်သို့ ပြောင်းလဲနေသည့်ကာလလည်း ဖြစ်မည်အမှန်ပင်။

မြန်မာကွန်ပျူတာစနစ်သုံး စာကြည့်တိုက် e-library Website ကို ၁၁–၃–၂၀၀၇ ရက်နေ့က ပြည်ထောင်စုကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်း၊ မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးစာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန သုံးရပ်ပေါင်းလျက် စတင်အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကြီးများနှင့် ကောလိပ် ၃၈ ခုတို့သည် IP Star ဂြိုဟ်တုဆက်သွယ်ရေးစနစ်သုံးပြီး စတင်ချိတ်ဆက် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

e-Books, e-Journals တစ်သောင်းကျော်ကို တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်က Online တင်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ H.W. Wilson Database ပေါ်၌ရှိသည့် ဝိဇ္ဇာ–သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးပေါင်း သန်းကျော်ကိုလည်း Myanmar Book Centre က တစ်နှစ်အခမဲ့ ရယူဖတ်ရှုခွင့်ပြုထားခဲ့ဖူးပါသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း Alpha Co-Website တွင် အခမဲ့ ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း e-Library များ၏ ချိတ်ဆက်ဆောင်ရွက်မှုများတွင် ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းရန် စာအုပ်စာတမ်းအကြောင်းအရာများစွာ ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ လက်ရှိ အခြေအနေ၌ Online ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဖတ်ရှုနိုင်သည့် စာအုပ်စာတမ်း နည်းပါးနေပါသေးသည်။ ဤသို့ ချိတ်ဆက် ဆောင်ရွက်မှုမျိုးကို တရုတ်နိုင်ငံက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်အသုံးပြုနေသည်မှာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ စာကြည့်တိုက်များ၊ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်များသည် မိုက်ခရိုဆော့နှင့် ဂူဂယ်လ်ကုမ္ပဏီများနှင့် ပူးပေါင်းလျက် အင်တာနက်ပေါ်တွင် စာအုပ် သန်းပေါင်းများစွာ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ အဆိုပါစာကြည့်တိုက်များအနက် အောက်စ်ဖို့ဒ်ရှိ Bodleian တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်၊ Cornell တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်၊ ဗြိတိသျှ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက် (British Library) စသည့် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်များ၊ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်များပါဝင်ကြသည့်နည်းတူ၊ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များဖြစ်ကြ သည့် နယူးယောက် ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက် (New York Public Library)နှင့်

တခြားပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များလည်း ပါဝင်ကြပါသည်။ မြန်မာတို့အတွက် စာကြည့်တိုက်နှင့်သုတပညာမှတစ်ဆင့် လူ့စွမ်းအားအရင်းအမြစ်များ၊ ပညာ ဗဟုသုတများ ရရှိစေနိုင်ရန် မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်နိုင်မှသာ ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည့် မြန်မာနိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံး

တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး တိုးတက်ရေးအတွက် မြန်မာ့စာကြည့်တိုက်များ၏ အခန်းကဏ္ဍကို မြှင့်တင်ရန် မဖြစ်မနေလိုအပ်ပါသည်။ ၁၉၉၀ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင် တွင် စာကြည့်တိုက်ပညာရပ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံစာကြည့်တိုက် အသင်းကို ထူထောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံစာကြည့်တိုက်အသင်းက မြန်မာနိုင်ငံစာကြည့်တိုက်များအား ဦးဆောင်မှုပေးလျက် ပညာသင်ကြားရေး၊ လေ့လာသင်ယူရေးနည်းစနစ်များမြှင့်တင်ပေးကာ၊ ပိုမိုကောင်းမွန်သော အနာဂတ် ဖြစ်ထွန်းစေရန် မျှော်မှန်းဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန် မုချဧကန်ရှိပါသည်။

ထို့အပြင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ရပ်လုံး၊ ကျေးလက်ပြည်သူများပါမကျန် ပညာဉာဏ် ပွင့်လင်းရေးအတွက် သုတ၊ ရသပညာရပ်မျိုးစုံ ဖြန့်ဝေပေးနိုင်ရန် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းကိုလည်း ၂၀၁၀ပြည့်နှစ် မေလမှစ၍ တည်ထောင်လျက် စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ စာအုပ်သစ်များ၊ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများနှင့် အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်များမှ စာကောင်းပေမွန်တို့ကို ရွေးချယ်ပြီး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များအထိဖြန့်ဖြူးပေးလျက်ရှိပါသည်။ နောင်တွင်လည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်လာစေရန် နည်းလမ်းမျိုးစုံသုံး၍ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ဥပမာ– ရှားပါးစာအုပ်များကို ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာနှင့် ရိုက်ကူး၍ စီဒီဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖုန်းလိုင်းကောင်းသည့် ဒေသများသို့ On-line နည်းစနစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဖြန့်ဝေနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပညာအခြေပြု လူမှုအဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်လာစေရန်အတွက် စာကြည့်တိုက်များက တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အင်တိုက်အားတိုက် အားထုတ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ရည်ညွှန်းချက်။ *မြန်မာနိုင်ငံဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာရှင်အဖွဲ့၏ ၁၀ နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဒေါက်တာ သော်ကောင်း တင်သွင်းသော "ပညာသင်ကြားရေး၊ ဆည်းပူးလေ့လာရေးနှင့် သုတေသနလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတပညာ၏ အခန်းကဏ္ဍ "စာတမ်းကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှူး ဒေါ်ခင်နှင်းဦးက ဘာသာပြန်ပြီး၊ ဦးသော်ကောင်းက တည်းဖြတ်ဖြည့်စွက်ရေးသားပေးသော ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါသည်။*

m

ynmacgif;aqmifuD;m;

atmifbif;

နိုင်ငံခေါင်းဆောင်၊ အဖွဲ့အစည်းခေါင်းဆောင်၊ လူမှုရေးခေါင်းဆောင်၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် စသည် စသည်အားဖြင့် ကဏ္ဍအသီးသီးတွင် ခေါင်းဆောင်အသီးသီး ရှိကြစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုထိုသောခေါင်းဆောင်များကို ကျွန်တော်လေးစားရိုသေစိတ်ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ကျောင်းဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်နေသောကြောင့်ပေလား မသိ။ ပညာရေး ခေါင်းဆောင်များကိုကားရိုသေသည့်အပြင် ချစ်စိတ်ပါ ဝင်နေမိတတ်ပါသည်။

ရှေးခေတ်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် အင်းဝခေတ်က ဒုတိယမင်းခေါင်လက်ထက်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ရှင်မဟာသီလဝံသသည် ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ ပဓာနနာယကဆရာတော်(ပါမောက္ခချုပ်) ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ပါးဟုသာ ဆိုရတော့မည်။ ဆရာတော် သင်ကြားပေးလိုက်သည့် သင်ခန်းစာများမှာ ယခုထက်တိုင် ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးသားလုံးအားသွန်သင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အလွန်နီးစပ်သော မကြာသေးမီကခေတ်ကို ပြန်ကြည့်လျှင်လည်း ပညာခေါင်းဆောင်များကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျားသည် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်မဟုတ်၊ ပညာရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ အမျိုးသားကျောင်းများ ပေါ်လာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးဖိုးကျား၊ မြို့မဆရာလွင် အစရှိသော ထိုထိုသော ပညာခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် သင်ရိုးညွှန်းတမ်း၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအပါအဝင် ပညာရေးစီမံကိန်းကြီးတွေ ဆွဲကြသည်။ ထိုစီမံကိန်းများကို နေ့မနားညမနား ကြိုးစား

ပမ်းစား အကောင်အထည် ဖော်ကြသည်။ ဆရာကြီးဦးဖိုးကျားဆိုလျှင် အမျိုးသားရေးအတွက် မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်ကောက်နုတ်ချက် စသည်အားဖြင့် စာအုပ်တွေကို ပြုစုလိုက်သေးသည်။ အမျိုးသားကျောင်းမှထွက်သော ကျောင်းသားများသည် နောင်အခါ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်လာကြသည်။

ဆရာကြီး ဦးရာဇာတ်ဆိုလျှင် အမျိုးသားကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ အမျိုးသားကျောင်းအုပ်ကြီးပီသလိုက်ပုံက သူ့တပည့်များရေးကြသည့် စာအုပ်တွင် တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း တွေ့ရသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ မူဆလင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောင်းတက်ဘုရားရှိခိုးချိန်တွင် ကျောင်းသားတိုင်း တက်အောင် ဂရုစိုက်သည်။ ဘုရားရှိခိုးချိန်တွင် လစ်ပြီး အိမ်သာတက်သလိုလို လုပ်နေသူများကို ကြိမ်တစ်ချောင်းနှင့် လိုက်ရိုက်လေ့ရှိသည်ဆိုတာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ဆရာကြီး၏သဘောထားကြီးရင့်မှုကို အံ့သြမိသည့်ပြင် "သူမို့မှ မနံမစော်" ဟု တွေးကာ ဖတ်နေရင်း ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူ့တပည့်တွေက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များဖြစ်လာကြတော့ သူ့ကို ဝန်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ကြသည်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပထမဆုံးလုပ်လိုက်သည်က အင်္ဂလန်က မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရထားပြီးဖြစ်သော ဦးကိုကိုလေးကိုခေါ်ထည့်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ချက်ချင်းတည်ထောင်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကိုကိုလေးခမျာမှာ ကွမ်းလေးတစ်ယာလောက်တောင် ယာစားချိန်မရ။ မန္တလေးသို့ အတင်းပြေးရလေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာတော်သင်စေလွှတ်ခြင်းခံရသော ပါရဂူတွေ တစ်ပုံကြီး ပေါ်လာခဲ့သည်။

သူတို့ဆရာကြီးကို တပည့်တွေက မြှောက်စားလိုက်သည်နှင့်ပင် ဆရာကြီးဦးရာဇာတ်ခမျာမှာလည်း လုပ်ကြံခံရမှုတွင်ပါဝင်ပြီး စောစောစီးစီး အနိစ္စရောက်သွားရှာတော့သည်။ ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိလိုက်ပြန်တော့ မြို့မ ဆရာကြီးဦးဘလွင်အကြောင်းကို သတိရမိပြန်သည်။ သူ့ကိုလည်း အချို့တပည့်များက ဝန်ကြီးတင်ချင်ကြသည်။ သို့သော် အချို့တပည့်များက မြို့မကျောင်းကြီး၏ အရှိန်ပျက်မည်ကို စိုးရိမ်ကြ၍လည်းကောင်း၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံရေးဘက်ကို မကူးလို၍လည်းကောင်း ဝန်ကြီးမဖြစ်လိုက်ရှာတော့ချေ။ မြို့မဆရာကြီးအဖြစ် အသက်ထက်ဆုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပညာခေါင်းဆောင်ကြီးတွေအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလိုက်လျှင် ဆရာကြီး

ဦးဖေမောင်တင်ကို ချန်ထားလို့ မရစကောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ယခင်က မြန်မာစာ ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမရှိ။ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာပေကို သင်ကြားရန် အဆိုပြုတော့ မြန်မာစာမှာ ရသစာပေရှိလို့လား၊ Literature ရှိလို့လား၊ "ဇတက" တွေကို ထည့်မပြောနှင့်။ အဲဒါတွေက ပါဠိစာပေတွေ ဘာညာနှင့် အမေးခံခဲ့ရသေးသည်။ ဤသည်တွင် ရှိပါသော်ကောဟု ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးတို့၊ ဦးပုညတို့စသည့်စာပေများကို တင်ပြခဲ့ရသည်။ ထိုကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်သည်ပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရလိုက်ခဲ့သေးသည်။ မြန်မာစာဌာနတွင် ဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းခွင့်ရခဲ့သေးသည်။ မြန်မာပြည်က မြန်မာတက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာသင်ကြားရသော အခြေအနေမှ မြန်မာစာဌာနကြီးတစ်ခု ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ပေါ်ပေါက်လာအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သည့် ပညာခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ မေ့ရက်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

မကြာသေးမီက (စာရေးဆရာ)အောင်စိုးနှင့် တွေ့မိလိုက်သေးသည်။ (အောင်စိုးဟုဆိုလိုက်လျှင် ယခုခေတ်လူငယ်များက ပန်းချီအောင်စိုးနှင့် ရောထွေးသွားတတ်သောကြောင့် စာရေးဆရာ အောင်စိုးဟု ခွဲခွဲခြားခြား ရေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။)သူက ညောင်ဦးသားဆိုပါစို့။ ထိုစဉ်က ညောင်ဦးမြို့တွင် အထက်တန်းကျောင်းမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် သူ့ခမျာ ကျွန်တော်တို့တောင်တွင်းကြီးအမျိုးသားကျောင်းတွင် လာနေလိုက်ရသေးသည်။ ၁၃၀၀ ပြည့် ကျောင်းသားသပိတ်ဖြစ်တော့ သူတောင်တွင်းကြီးမှာပဲ ရှိနေသေးသည်။ ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရပြုတ်ကျပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဂဠုန်ဦးစော နန်းရင်းဝန်(ဝန်ကြီးချုပ်) ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါတွင် ဦးစောက ညောင်ဦးအမတ်အား သူ၏ "မျိုးချစ်ပါတီ"ကို ဝင်မလား၊ ဝင်လျှင် ညောင်ဦးမြို့ကို တန်းမြင့်ကျောင်းပေးမည်ဟု ကတိပေးသည်။ မြို့ကလူတွေကို တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်တော့ မြို့ခံလူကြီးတွေကလည်း ဝင်သာဝင်လိုက်ဟု တိုက်တွန်းကြသည်။ ဤသို့နှင့် မျိုးချစ်ပါတီကို ဝင်လိုက်တော့ ချက်ချင်းတန်းမြင့် ကျောင်းတစ်ခုကို ချပေးလိုက်သည်။ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ဆရာတွေကိုကြည့်ဦး။ ဘွဲ့ရတွေ ဘီအေ၊ ဘီအီးဒီတောင် ပါလိုက်သေးသည်။ ထိုစဉ်ခေတ်က ဘီအေ၊ ဘီအီးဒီကို မဆိုထားနှင့် ဘီအေ ရိုးရိုးပင် အတော်လေး ရှားသောခေတ်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအမတ်ကြီးကြောင့် ညောင်ဦးမြို့တွင် တန်းမြင့်ကျောင်းကြီး ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာ အကောင်းစားတွေကို ရလိုက်သည်မှာလည်း ထိုညောင်ဦးအမတ် အပြောကောင်းသောကြောင့်သာ ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ မည်သို့ပင်

ဖြစ်စေ ထိုအမတ်ကို ညောင်ဦးမြို့က ကျေးဇူးတင်နေသင့်သည်။ အဖျင်းဆုံးစာရေး ဆရာ အောင်စိုးကတော့ ကျေးဇူးတင်နေသည်။ သူက ထိုကျောင်းကပဲ ဆယ်တန်း အောင်လာခဲ့ရသည်ကိုး။

စစ်ပြီးလွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင် တက္ကသိုလ်ကြီးရှိပါသော်လည်း အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်လို့မရနိုင်။ အလွတ်ဝင်ဖြေခွင့်ရှိပါသော်လည်း အောင် သည်လို့ကို မရှိအောင် ခက်လွန်းလှသည်။ ဒီတွင်မှ ဆရာကြီး ဦးစံရွှေက ခေါင်း ဆောင်ပြီး “သက်ကြီးတက္ကသိုလ်”ဟု ကျောင်းဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ အလုပ်သမားများမှာ ပညာရေး အသက်ရှုချောင်သွားကြသည်။ နောင်အခါ တွင်တော့ “သက်ကြီးတက္ကသိုလ်” မှသည် လုပ်သားကောလိပ်ဖြစ်လာသည်။ ပညာရေးခေါင်းဆောင်ဆရာကြီးဦးစံရွှေ၏ကျေးဇူးဟု ဆိုရပေမည်။

စစ်ကြီးပြီးလိုက်လို့ လွတ်လပ်ရေးရသောအခါတွင် မိမိတို့ မြို့နယ် ကျေးရွာ တို့ကို ဖွံ့ဖြိုးစေလိုသော ရဟန်းတော်များသည်လည်း ပညာရေး ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်လာကြပြီး သင်္ကန်းတော် တဖားဖားနှင့် ဟိုပြေးဒီလွှားလုပ်ကာ မိမိတို့မြို့မှာ တန်းမြင့်ကျောင်းရအောင်၊ မူလတန်းကျောင်းရအောင်၊ အလယ်တန်းကျောင်း ဖြစ်အောင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ကြိုးစားတော်မူကြပြန်လေသည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်လာ ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးလက်များကအစ ပညာရေးမျက်စိပွင့်လာကြသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ဖြင့် ကျေးလက်ဆရာတော်ကြီးများ၊ ပဥ္စင်းငယ်ကလေးများက ကျေးရွာဆေးပေးခန်းလို ကျေးရွာစာကြည့်ခန်းကလေးများ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်း နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာကြည့်ခန်းကလေးတွေ ဟောတစ်ခု၊ ဟောတစ်ခု ပေါ်လာနေသည်မှာ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အလွန်မင်္ဂလာရှိသော လုပ်ဆောင် မှုများဖြစ်သည်ဟု ဆိုထိုက်သည်။ ကျေးရွာ နည်းနည်းလေးကြီးလာလျှင် “ဗီဒီယိုရုံ” ကလေးတစ်ခုတော့ ရှိနေမြဲဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဗီဒီယိုရုံပင်ရှိနိုင်သေးလျှင် စာကြည့် ခန်းတစ်ခုလောက်တော့ ဘာကြောင့် မရှိနိုင်ရမလဲဟူသော စိတ်ဖြင့် ကြိုးပမ်း ပါသည်ဟု ပဥ္စင်းငယ်လေးတစ်ပါးက ကျွန်တော့်အား မိန့်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျေးရွာများကို ကြည့်လိုက်လျှင် စာသင်ကျောင်းမရှိသောရွာနှင့် ရှိသော ရွာ အတော်ကလေးကို ကွာခြားသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။ စာသင် ကျောင်းမရှိသောကျေးရွာက လူငယ်ကလေးများမှာ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ အဘက်ဘက်မှာ နိမ့်ကျနေတတ်သည်။ စာသင်ကျောင်းရှိသော ကျေးရွာက လူငယ်များမှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ထိုက်သင့်သလောက် ပညာတတ်လာကြရုံ

မက စာသင်ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း ကျေးရွာ၏ ပညာခေါင်း ဆောင်များ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် စာဖတ်သင်းရှိသော ကျေးရွာနှင့် မရှိသောကျေးရွာအဆင့် ကွာနေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က စာပေဟောပြောပွဲခရီးအဖြစ် ကျေးရွာများသို့ တိုင်အောင် ရောက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစကားကို အပိုင်ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်ဖွံ့ဖြိုးသောကျေးရွာသို့ စာပေဟောပြောပွဲ လိုက်သွား မိလျှင် ကျေးရွာမို့လို့ဆိုပြီး အထင်မသေးလိုက်လေနှင့်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် မေးလိုက် သည့်မေးခွန်းများမှာ အတော်အတန် စာရေးဆရာဆိုလျှင် လိုက်လာမိတာ မှားလေ ခြင်းဟု ချွေးပြန်နေလောက်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ကျေးလက်ပညာခေါင်းဆောင်များ ပေါ်ပေါက်စပြုနေခြင်းမှာ နိုင်ငံတော်ကောင်းစားမည့် အတိတ်နိမိတ်များဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံမှတ်ပါ သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပညာခေါင်းဆောင်များ တိုး၍တိုး၍ ပေါ်ပေါက်လာ ပါစေသတည်း။

စဉ်းစားစရာလေးတွေ၊ ချိုတေးသံစာပေ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်။

m

pmayAdmefSnf

wuóbfwif

"စာပေဗိမာန်"

"အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်အံ့"ဟူသော ဝေါဟာရဆောင်ပုဒ် စကားစုတို့သည် နှစ်ပေါင်းကြာရှည်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ကြသေးပေ။

စာပေဗိမာန်

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၆ရက်တွင် နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့် ပြုစုရေးသားသော စာအုပ်များအနက် အသိပညာတိုးပွားစေမည့် စာအုပ်များကို ဘာသာပြန်ရန်၊ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် ပြုစုရေးသားထားသော စာအုပ်များမှ စံချိန်မီစာအုပ်များကို နိုင်ငံခြားဘာသာသို့ပြန်ရန်၊ မြန်မာမှု မြန်မာစာပေများ ပြုစုရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာပေအသင်းကို တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ပေသည်။

ထိုအသင်းသည် ကိုလိုနီခေတ် နဂါးနီစာအုပ်အသင်းကို ဆက်ခံသောအသင်းတည်ရာ အဆောက်အအုံအဖြစ် ပြည်လမ်း"ဆိုရန်တိုဗီလာ"အဆောက်အအုံကို သတ်မှတ်ပြီး ထိုအဆောက်အအုံကို "စာပေဗိမာန်"ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြပေသည်။ သို့ဖြင့် နောင်သောအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာပေအသင်းသည် "စာပေဗိမာန်"ဟူ၍ တွင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အသင်းတည်ထောင်စက အစိုးရဌာနသဘောမဟုတ်ဘဲ လွတ်လပ်သောအသင်းတစ်ခုအဖြစ် တည်ထောင်ခဲ့ပေသည်။ အသင်း၏ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်မှုကောင်စီတစ်ရပ်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အသင်းတိုက်

ကို ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်ဝင်းအတွင်း အိမ်တစ်ဆောင်တွင် ယာယီဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ယင်းအသင်းကို စာပေဗိမာန်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ရှိ အစိုးရဌာနတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအသင်းသည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှစ၍ စွယ်စုံကျမ်းကို ပြုစုခဲ့ရာ ၁၉၇၇ ခုနှစ်အထိ စွယ်စုံကျမ်းအပြည့်အစုံ ၁၅တွဲကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နှစ်ငါးဆယ်စာစဉ်၊ လူထုသိပ္ပံကျောင်း၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များနှင့် လူထုလက်စွဲစာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာပေဟောပြောပွဲများ၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲများ၊ စာပေပြပွဲများပြုလုပ်၍ စာပေဆုများကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ စာအုပ်အသင်းကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ စာပေလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သော ဌာနကြီးတစ်ခုအဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား ရပ်တည်လျက် ရှိပေသည်။

စာပေဗိမာန်အဖွဲ့

စာပေဗိမာန်အဖွဲ့သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆တွင် တည်ထောင်ခဲ့သော "မြန်မာနိုင်ငံဘာသာပြန်အသင်း" (Burma Translation Society) မှ ဆင်းသက်လာသော စာပေထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ စာပေဗိမာန် (Sarpay Beik Mangement board) ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်တွင်ခဲ့သေးသည်။ "စာပေဗိမာန်" ဟူ၍ကား ပိုမိုထင်ရှား လူသိများ တွင်ကျယ်ကာ နှုတ်ကျိုးရေပန်းစားလျက်ရှိသည်။

စာပေဗိမာန်သည် ယခင်က အစိုးရအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမဟုတ်ခဲ့ပေ။ သီးခြားစာအုပ်ထုတ်ဝေရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့ငွေကို ရယူလက်ခံခြင်း၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများက အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုနှင့်မခြားဖြစ်ခဲ့သည်။ စာပေဗိမာန်၏ ကျယ်ပြန့်သော လုပ်ငန်းများအနက် စာပေဗိမာန်မဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရပ်နားခဲ့) မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းများ (အတွဲ ၁မှ ၁၅)၊ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းအနှစ်ချုပ်၊ လူထုသိပ္ပံကျမ်းများ၊ နှစ်ငါးဆယ်ရေးရာ ပြည်သူ့လက်စွဲစာအုပ်များ၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းတို့ပါဝင်သည်။

စာပေဗိမာန်မှ သုတပဒေသာစာစောင် (သုံးလတစ်ကြိမ်)၊ ရွှေသွေး ဂျာနယ် (အပတ်စဉ်) တို့ကိုပါ ထုတ်ဝေလျက် ရှိပေသည်။ စာပေဗိမာန် စာကြည့်တိုက်နှင့် စာတည်းဌာန၊ ရည်ညွှန်းစာကြည့်တိုက်များ ရှိပေသည်။ စာပေဗိမာန် အသင်းကို

၁၉၆၀ပြည့်နှစ်မှ စတင်တည်ထောင်ကာ ပြည်သူအများ စာပေဝါသနာ၊ စာဖတ်ဝါသနာ တိုးပွားရေးကို အားပေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိနေပေသည်။

စာပေပြန့်ပွားရေး၊ စာအုပ်လုပ်ငန်းတိုးတက်ရေးတို့အတွက် စာပေဆိုင်ရာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ဦးဆောင်ပြုလုပ်ပေးလျက် ရှိပေသည်။ အမျိုးသားစာပေတိုးတက်ရေးအတွက် "အမျိုးသားစာပေဆု" နှင့် "စာပေဗိမာန်စာမူဆု"များကို နှစ်စဉ်ဆုချီးမြှင့်ပေးလျက်ရှိပေသည်။

စာပေဗိမာန်အသင်း

စာအုပ်အသင်းများ တည်ထောင်၍ စာဖတ်ပရိသတ်တိုးပွားရေးကို ဆောင်ရွက်သော အစဉ်အလာသည် အနောက်နိုင်ငံစာအုပ်လောက၌ ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းဆဲကာလတွင် "နဂါးနီစာအုပ်အသင်း" ဖြင့် စာအုပ်အသင်းတည်ထောင်ခြင်းစနစ်ကို အစပျိုးခဲ့သည်မှာ သမိုင်းဝင် စာပေလှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ စာပေဗိမာန်စာအုပ်အသင်းသည် နဂါးနီစာအုပ်အသင်းနောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာ့စာပေလောက၌ အအောင်မြင်ဆုံး၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုအရှိဆုံးဆိုရမည့် တစ်ခုတည်းသော စာအုပ်အသင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာပေဗိမာန်အသင်းကို ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (ယခု ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း) စာပေဗိမာန်အဖွဲ့၏ လက်အောက်တွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လမှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ တည်ထောင်သည့်ကာလတွင် အသင်းဝင် ၁၅၄၆ ဦးသာ ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အသင်းဝင်ပေါင်း သုံးသောင်းခန့်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

စာအုပ်အသင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် သုတ၊ ရသစာပေများကို ဈေးအသက်သာဆုံး ဖြန့်ချိခြင်းဖြင့် စာဖတ်ဝါသနာရှင်များ တိုးပွားလာစေရန်ဖြစ်ပေသည်။

မူလက စာအုပ်အသင်းနှစ်စဉ်ကြေးမှာ တစ်ဆယ်ကျပ်သာ ဖြစ်သဖြင့် စက္ကူဈေးနှင့် ထုတ်လုပ်မှုစရိတ် ကြီးမြင့်လာသောကြောင့် ၁၉၇၆ ခုနှစ် ဇွန်လမှစ၍ အသင်းနှစ်စဉ်ကြေးကို တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်သို့တိုးမြှင့်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပေသည်။

နယ်အသင်းဝင်များထံသို့ လစဉ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကျစီ စာတိုက်မှ ပေးပို့သည်။ ရန်ကုန်အသင်းဝင်အများစုမှာမူ စာအုပ်များကို ကိုယ်တိုင် လာရောက်

ထုတ်ယူကြသည်။ တစ်နှစ်လုံးအတွက် စာအုပ်တန်ဖိုးမှာ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ရှိခဲ့ကြောင်း ၁၉၇၆ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်က ခန့်မှန်းတွက်ဆ သိရှိရပေသည်။ ထိုစာအုပ်များကို စာအုပ်ဆိုင်သို့ မဖြန့်မီ အသင်းဝင်များထံသို့ ပေးပို့ခြင်းဖြစ်၍ ဦးဦးဖျားဖျားဖတ်ရှုခွင့် ရရှိခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် စာအုပ်အသင်းဝင်တိုင်း စာပေဗိမာန်ထုတ် ရည်ညွှန်းကျမ်းများကို နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းလျှော့ဈေးဖြင့် တစ်မျိုးလျှင် တစ်အုပ်ကျ ဝယ်ယူနိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့ကြောင်း သတင်းကောင်း ကြားသိမှတ်သားရပေသည်။

အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်အံ့

"အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်အံ့"ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး အသိပညာပေး စာအုပ်စာတမ်းများကို ပြုစုထုတ်ဝေနေသည့် စာပေဗိမာန်သည် တည်ထောင်သည့်အချိန်မှ ယခုတိုင် ပြည်သူ့နား၊ မျက်စိတို့ကို အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ၆၁ နှစ်ကာလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်ကာ ပြည်သူ့ရှေ့မှောက်အရောက် ဗဟုသုတ ပို့ဆောင်နိုင်ခြင်းမှာ မြန်မာ့စွယ်စုံဌာန၊ လူထုသိပ္ပံဌာန၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဌာန၊ စာပေဗိမာန်မဂ္ဂဇင်းဌာနဟူ၍ ပြုစုတည်းဖြတ်မှုဆိုင်ရာ ဌာနကြီးလေးခု၏ အစဉ်တစိုက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ စာပေဗိမာန် စာအုပ်အသင်းကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲကို နှစ်စဉ်ကျင်းပ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ ကျေးရွာအရောက် စာကြည့်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်မှာ အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်သည့်ခရီးသည် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ပင် ရောက်လုနီးပါးဖြစ်နေပေပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေအများဆုံးဖြစ်သော ကျေးလက်ပြည်သူများကို စာနယ်ဇင်းများနှင့် ထိတွေ့ရင်းနှီးစေပြီး စာဖတ်ဝါသနာပါလာရေး၊ စာဖတ်ရှိန်မြှင့်တင်ရေးကို ဆက်လက်ရှေးရှုဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အချိန်တန်ပေပြီ။

"စာပေဗိမာန်"စာကြည့်တိုက်မှသည် စာကြည့်တိုက်များအားလုံး ရေရှည်ရပ်တည်ရေးနှင့် အမျိုးသားစာဖတ်အားမြှင့်တင်ရေးတို့အတွက် နိုင်ငံတော်ကိုချည်း အားကိုး၍ မရနိုင်ပေ။ အစိုးရမဟုတ်သော လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံသားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များပါ ငွေအား၊ စေတနာအားဖြင့် ပြည်သူ့

အလင်းအား ဆောင်ရန် အချိန်တန်ပြီဟု တိုက်တွန်းလိုပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စာကြည့်တိုက်အသစ်များ၊ စာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းများကို ငွေအား၊ လူအား၊ စေတနာစွမ်းအားဖြင့် ထွန်းကားပေါ်ပေါက်ရေးသည် အရေးတကာထက်အရေးအကြီးဆုံးပင် ဖြစ်နေပေသည်။ "စာပေဗိမာန်"၏ အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်အဲ့ဆောင်ပုဒ်မှသည် မြန်မာ့ကျေးလက် ရေးထက် ပိုမိုတိုးတက်လာရေး၊ စာကြည့်တိုက် ရေရှည်တည်တံ့ရေး၊ စာဖတ်သူများဖောင်ဒေးရှင်း စာပေအလင်းရောင် အမှောင်ခွင်းလာမည့် ကာလသည် မဝေးတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထပ်လောင်းဖော်ညွှန်း မော်ကွန်းတင်အပ်ပေသည်။

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်။

m

pmzwfceft pDp0fvpfcjwifcif

cpfDif

ကြားဖူးနားဝ၊ သုတလောကင်၊ စုံပြည့်လျှံအောင်၊ နာခံမှတ်သား၊ သင်ကြားကြံမေး၊ ဆွေးနွေးအောင်ပြု၊ ရတိုင်းစုလော့။

(မာဃဒေဝလင်္ကာသစ်)

စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်သည် ရည်ရွယ်ချက်များမြင့်မား၍ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် ဆင်းရဲတွင်းမှ ခုန်ထွက်လိုပါက မဖြစ်မနေဆောင်ရွက်ရမည့် ဖြတ်လမ်း အစီအစဉ်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ များစွာလည်း အကျိုးကျေးဇူးကြီးမား၍ စတင်ဆောင်ရွက်ရန် ခက်ခဲကြမည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ရှိသော်လည်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လိုအပ်ချက်များကို ဆောင်ရွက်သွားပါက လုပ်ငန်းများ ကောင်းစွာအောင်မြင် အကောင်အထည်ဖော်မည် ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်သည် လုပ်ငန်း အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် လိုအပ်ချက်များ ကြိုတင်အကောင်အထည်ဖော်ထားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပထမလိုအပ်ချက်မှာ ရုံးဖွဲ့စည်းမှုဖြစ်ပါသည်။ ရုံးကို ရှေးဦးလိုအပ်သလောက်နှင့်သာ စတင်ဖွဲ့စည်း၍ နောင်တွင် လိုအပ်သလို တိုးချဲ့သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယလိုအပ်ချက်မှာ သင်ကြားမှုနှင့် သင်ယူမှု အထောက်အကူပြု စာအုပ်များ၊ ပစ္စည်းများ ကြိုတင်စုစည်းထားရှိရန် ဖြစ်ပါသည်။ အထောက် အကူပြု စာအုပ်များတွင် (၁) သင်ကြားရန် ဖတ်စာအုပ်များ၊ (၂) ဆရာကိုင် ဖတ်စာ စာအုပ်များနှင့် (၃) သင်ကြားမှုဆိုင်ရာ နည်းစနစ်များ ပါဝင်ရပါမည်။ သင်ကြားရန် ဖတ်ကြား စာအုပ်အဆင့်ဆင့်ကို ပြုစုထားရပါမည်။ ထို့နောက် သမိုင်း၊ ပထဝီဝင်၊

သိပ္ပံ၊ ကိုယ့်ကျင့်တရား စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်သော ဖတ်စရာစာအုပ်များ၊ ကျန်းမာရေး ပညာပေးစာအုပ်များ၊ ဖတ်ကြားရွတ်ဆိုရန် ကဗျာစာအုပ်များ စသည်တို့ကို စီမံထားရမည် ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာသင်ကြားရေးတို့ အတွက်သာမက အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားရေး၊ အနုပညာ သင်ကြားရေးတို့အတွက်ပါ ပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဤအလုပ်သည် လုပ်ငန်းပမာဏ ကြီးမားသော်လည်း ငွေမရှိသည့်တိုင် စေတနာရှိပါက တစ်နိုင်တစ်ပိုင် လုပ်ဆောင်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ မိမိရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေးများကို တနင်္ဂနွေနေ့တွင် တစ်ကြိမ်ခေါ်ယူ စာသင်ပေးခြင်းဖြင့် စာဖတ်ခန်းစီမံချက်ကို တစ်ကိုယ်တော် စတင်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ စတင်ပြီးပါက ဗဟိုစာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ထောက်ပံ့ကြေး၊ စာအုပ်စာတမ်းများ တောင်းခံရန် ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်တစ်ခု စတင်ရန် ကျေးရွာတစ်ရွာ၊ ရပ်ကွက်တစ်ခုခု၊ ဒေသတစ်ခုတွင်ရှိသော သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ဖြစ်စေ၊ ဆရာတော်တစ်ပါးပါး၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၊ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူတစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ ဗဟိုစာဖတ်ခန်း အစီအစဉ်အဖွဲ့သို့ မိမိဒေသတွင် စာသင်ကြားလိုသူ မည်မျှရှိသည်။ သို့ပါ၍ လာရောက်သင်ကြားရန် အဆိုပြုလွှာတင်သွင်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ဗဟိုစာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်မှ ယင်းဒေသရပ်ရွာသို့လေ့လာရေးသွားရောက်ကာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း၊ ဆရာတော်သံဃာတော်များနှင့် တွေ့ဆုံလျှောက်ထားခြင်း၊ လူကြီးသူမတို့နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းများကိုပြုလုပ်၍ စာသင်ကြားလိုသော ရပ်ရွာ၏ ရပ်ရွာစာရင်းဇယားတို့ကို စာရင်းကောက်ယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကောက်ယူလိုသော စာရင်းဇယားပုံစံများကို ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားရပါမည်။ ထိုသို့ ရရှိပြီးပါက ထိုဒေသတွင် စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်ပြုလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပါက သင်တန်းပေးထားသော စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်မှူး တစ်ဦးဦးကို စေလွှတ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူက (၁) စာမတတ်သူများကို စာတတ်အောင်၊ (၂) စာမတတ်၊ တတတ်သူများကို ပိုတတ်အောင်၊ (၃) စာတတ်ပြီးသူများကို စာသွားအောင်၊ (၄) စာသွားသောသူများ စာဖတ်ဖြစ်အောင်၊ (၅) စာဖတ်ပြီးနောက် စာဖတ်ခြင်းမှ ရရှိသော ဗဟုသုတဖြင့် မိမိဘဝကို မြှင့်တင်ရန် သင်ကြားကြရမှာဖြစ်ပါ၏။ ကျေးရွာရှိစာတတ်သူများက စာမတတ်သူများကို သင်ပေးရန် စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်မှူးက စည်းရုံးရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အခြေခံကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို စာသင်ကြားမှုနှင့်တစ်ပြေးညီ သင်ကြားပေးကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်မှူးသည် မိမိတာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသော ဒေသ၊ ရပ်ကွက်သို့ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာ ဆရာများကို ခေါ်သွားခြင်း၊ အနုပညာရှင်များကို ဖိတ်ကြားသွားခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဗဟုသုတရဖွယ် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ သင်တန်းသားများအား မြို့ပေါ်သို့ ဖိတ်ကြား၍ ခရီးသွားခြင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။

အစီအစဉ်မှူးသည် စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်မှ လစာပေးလေ့ကျင့်ထားသောသူဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျေးလက်တွင် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေးဆိုင်ရာ ဗဟုသုတများ ဖြန့်ချိခြင်း၊ အယူသီး အစွဲအလမ်းများကို ပပျောက်စေခြင်းစသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးလက်တွင် ပြန်/ဆက်ကဲ့သို့သော ဌာနများနှင့်ပူးပေါင်း၍ စာကြည့်တိုက်အသုံးပြုရန် သင်ကြားပေးခြင်း၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းစသည် တို့ကိုလည်း လုပ်ဆောင်နိုင်ပါသည်။ တစ်ဖန် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူများအား စာဖတ်ခန်းအစီအစဉ်မှ ပညာဆက်သင်ကြားရန် ထောက်ပံ့မှုပေးခြင်း၊ ပညာရေး ထောက်ပံ့မှုများ ခံစားရအောင် စာဖတ်ခန်း အစီအစဉ်က ဆောင်ရွက်သွားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအစီအစဉ်သည် စာသင်ခန်းထဲ၌ ပုံမှန်စာသင်ကြားမှုမပြုနိုင်ခဲ့သော ကျောင်းစာသင်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသောသူများအား နိုင်ငံ့သားကောင်း ပညာတတ်များဖြစ်အောင် ပြည်သူလူထု ပါဝင်ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ပေးသည့် ကျောင်းပြင်ပ၊ ပညာသင်ကြားရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအရွယ်၊ ငယ်သော်ကတည့်
သိပ္ပခေါင်အား၊ တတ်မြောက်များမူ
တောသားရန်အောင်၊ ခြသေ့်ယောင်သို့
မရှောင်မည္သာ၊ တျင်းတျင်းမာ၍
ပညာရဲရင့်၊ ပွဲလယ်တင့်လိမ့်။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ(ကိုးခန်းပျို့)

t v if;wh;Hrm;yif;ap

v , fwGif;om;apmc;pf

စာကြည့်တိုက်များသည် အလင်းတံခါးများဖြစ်၏။ စာဖတ်ခြင်းသည် အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာအမြင်အလင်းကို ရစေသည်။ စာများများ ဖတ်လေ အသိအမြင်ကျယ်လေဖြစ်သည်။ ပထမတော့ ဖတ်ချင်ရာစာ ဖတ်လိမ့်မည်။ နောက်တော့ စာဖတ်များလာသောအခါ စာပါးဝလာသည်။ စာညံ့စာကောင်း ခွဲတတ်လာသည်။ စာကောင်းများသာ ဖတ်တော့သည်။ စာကောင်းများများ ဖတ်မိသောအခါ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုး၊ အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှုကောင်းလာသည်။ ထိုသူ ပညာရှိဖြစ်၏။

ယခုအခါ ကမ္ဘာကြီးက တိုးတက်နေပြီ။ ငါတော့ တောရွာလေးမှာ နေရတာ ခေတ်နောက်ကျနေပြီဟု အားမငယ်လိုက်ပါနှင့်။ ရွာငယ် ဇနပုဒ်၏ အစွန်ဆုံးမှ တဲပုတ်ကလေးမှာ နေရပါစေ။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာနှင့်အညီ လိုက်မီသူ ဖြစ်နိုင်သည်။ အင်တာနက်မရှိ၊ အင်တာနက်မသိ၊ အင်တာနက်မကြည့်နိုင်၍ သိမ်ငယ်စရာမရှိ။ စာများများဖတ်လျှင် အသိအမြင်ကျယ်သည်။ တိုးတက်ခေတ်မီသည်။

ဝန်ဇင်းရွာသား တောသားမောင်ညိုသည် စာအလွန်ဖတ်သည်။ ရသမျှ စာတိုပေစ မလွတ်တမ်းဖတ်သည်။ ယခုအခါလို စာအုပ်မရှိ။ စာအုပ်များစွာ သိုမှီးထားသော စာကြည့်တိုက်ကြီးမရှိ။ စာတိုပေစများကိုသာ လိုက်လံရှာဖွေဖတ်ရသည်။ လူအများက စာတိုင်ညို အရူးဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ဝန်ဇင်းရွာသူကြီးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ မယားကျွေးမှု၊ သားကျွေးမှု လယ်တောထွက်ရ၊ ထွန်ရ၊ ထယ်ရသည်။ သို့သော် ထွန်စီးရင်း စာကျက်၊ စာအံသည်။ သိချင်သည်ကို သပြေပင်ရိပ်မှာထားသော ပေတိုပေစမှာ ပြေးသွားကြည့်ရသည်။ ပြီးလျှင် ပြန်

ထယ်ရသည်။ ကျက်ပြီးမှတ်ပြီးသမျှ ပေတိုပေစများကို အိမ်ခေါင်မိုး ထိုးထားလေ့ရှိရာ ကြာသော်အိမ်အမိုးမှာ ပြင်မိုးစရာမလိုအောင် ပေရွက်များနှင့် အထပ်ထပ်မိုးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ သူကြီးကတော့ သိပ်ကြည့်မရ။ တောသား လယ်သမားအလုပ်မဟုတ်သည်တို့နှင့် ရှုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

တစ်နေ့တွင် မင်းကြီးစွာစော်ကဲ မိတ္ထီလာကန် ကျိုးပေါက်သည်ကို လာရောက်ဆည်ဖို့ရာ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တွင် နတ်ကွန်းနှင့် မိန်းမရုပ်တုကို တွေ့ရ၍ မေးမြန်းရာ မှူးကြီးမတ်ရာတို့ကမသိ။ သိမည်ထင်သူတို့ကို ခေါ်မေးသည်။ ဘယ်သူမျှမသိ။ ဒေသခံသက်ကြီးရွယ်အိုများက ဝန်ဇင်းရွာသူကြီး၏သမက်မှာ အဖတ်အမှတ် ဗဟုသုတများ၍ သိမည်ထင်ကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရင်က မင်းချင်းတို့ကို ဝန်ဇင်းရွာသို့စေလွှတ်၍ သူကြီးသမက်ကို ခေါ်စေသည်။ မင်းချင်းတို့ ဝန်ဇင်းရွာသူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာပြီး သမက်ဖြစ်သူကို ဘုရင်က အခေါ်ခိုင်းကြောင်း ပြောကြားသည်။ ဝန်ဇင်းရွာသူကြီးသည် သမက်ဖြစ်သူ စာတိုပေစများဖတ်ပြီး တောပြောတောင်ပြော စကားမှား၍ မင်းနားသို့ပေါက်ကြားပြီး အဖမ်းအဆီးခံရပြီဟု ထင်သည်။ မင်းချင်းများကို အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးထားပြီး သမီးဖြစ်သူကို အိမ်နောက်ဘက်မှာ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ၍ မောင်ညို စာတိုပေစများဖတ်ပြီး အပြောမှား၍ မင်းနားရောက်ဟန်တူကြောင်း၊ မင်းချင်းများလာခေါ်နေပြီ။ လယ်တောကို အမြန်သွား။ မောင်ညိုလွတ်ရာသို့ ပြေးရန် ပြောချေဟု စေလွှတ်၏။

ဇနီးဖြစ်သူလည်း ပူပင်သောကရောက်၍ လယ်တောသို့ပြေးသည်။ ဦးဆံဖားလျားချလျက် အမောတကောပြေးလာသော ဇနီးက မောင်ညိုကို လွတ်ရာသို့အမြန်ပြေးရန် အဝေးကပင် ဟစ်အော်ပြောဆိုသည်။ **“ကိုညိုရေ ပြေး ... ပြေး အမြန်ပြေးတော့”**။ သို့သော် ဉာဏ်ပညာရှိသော မောင်ညိုက အကြောင်းအကျိုးမသိဘဲ အရမ်းကာရော ပြေးခြင်းမပြု။ ပြေးလာသောဇနီးကိုစောင့်၍ ဘာကြောင့်ပြေးရမည်ကို မေး၏။ ဇနီးက မင်းချင်းများရောက်လာပြီး ဘုရင်က အခေါ်ခိုင်းသည်ဟု ပြောဆိုသည်ကို ပြန်ပြောသည်။ မောင်ညို သပြေပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်၍ သပြေခက်တို့ကို ချိုးယူသည်။ ဇနီးက နားမလည်။ မောင်ညိုရူးသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်နေ၏။ မောင်ညိုက သပြေခက်များကို နွားနှစ်ကောင်၏ ဦးချိုမှာ ချည်ပေးသည်။ နဖားကြိုးကို ဖြုတ်သည်။ **“ငါ့သားတို့ အခုအချိန်ကစပြီး လွတ်လပ်စွာ သွားကြပေတော့။ ငါ့သားတို့ကို ငါမခိုင်းတော့ဘူး”**။

မောင်ညိုက သူကောင်းစားရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ **“ပညာရှိတို့ တွေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သည်ထက် မှန်သည်”**ဆိုသော စကားရှိ၏။ မောင်ညိုအပိုင်တွေး၍ နွားများကို လွှတ်လိုက်သည်။ **“ရှင်မ–ဘာမျှမပူနဲ့၊ ငါတို့ကောင်းစားပြီ”**။ ဇနီးကိုခေါ်၍ ရွာသို့ပြန်ခဲ့၏။ မင်းချင်းများနှင့် အတူ မိတ္ထီလာကန်ပေါင်ရိုးသို့ သွားသည်။ ဘုရင်နှင့်တွေ့သော် မိန်းမရုပ်နှင့် နတ်ကွန်းအကြောင်း ဘုရင်က မေးသည်။ စာတိုပေစ အဖတ်အမှတ်များသော မောင်ညိုက ဤမိန်းမရုပ်အကြောင်းကို သိပါသည်။

ဤနေရာတွင် ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီး ကန်ဆည်ဖို့ရန် ရောက်စဉ်က အလွန်ချစ်ခင်သော မိဖုရားငယ်တစ်ပါးနတ်ရွာစံ၍ အလောင်းကို မပစ်ရက်ရှိသည်တွင် ပညာရှိအမတ်များက ပုပ်ပွဖူးရောင် အနံ့ထွက်လျှင် မသင့်ပါကြောင်း လျှောက်ထား၍ ရွှေရုပ်သွန်းလုပ် ရှုစားစေပြီး မိဖုရားငယ်၏ ရုပ်အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြောင်း၊ ကန်ဆည်ဖို့ပြီး၍ နေပြည်တော်ပြန်သော် ဘုရင်က ရွှေရုပ်ကို ယူဆောင်မည်ပြု၍ အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်သည့်အတွက် မသင့်တော်ကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ကန်ပေါင်ရိုးမှာပင် တွင်းတူးမြှုပ်နှံခဲ့ကြောင်း၊ ရွှေရုပ်အောက်မှာရှိသည်ကို သိသာစေရန် အပေါ်မှာ ဤသစ်သားရုပ်ကို ထုလုပ်ထားကြောင်း၊ ကာလကြာသော် လူတို့က နတ်ရုပ်မှတ်၍ ပူဇော်ပသကြရာမှ နတ်ကွန်းအဖြစ် ရောက်လာကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

မင်းကြီးက အရုပ်၏အောက်မှာတူး၍ ကြည့်စေသည်။ ရွှေရုပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤသူသည် ဗဟုသုတအမှတ်အသား တိကျမှန်ကန်ရုံမက အပြောအဆို အလျှောက်အထား ချောမောပြေပြစ်ပေသည်။ တောနှင့်မတန် ထီးနန်းနှင့်သာ ထိုက်တန်သည်ဟု နေပြည်တော်သို့ ခေါ်သွားသည်။ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပညာရှိအမတ်ကြီး ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာဖြစ်လာသည်။ ကျေးလက်တောရွာမှာနေသော်လည်း စာပေအဖတ်အမှတ်များသောကြောင့် ထွန်တုံးပေါ်မှ နန်းတော်သို့ရောက်ခဲ့ရသည်။ မင်းသုံးဆက်တိုင် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းခံရသည်။

စာတိုင်ညို၏ခေတ်က ဝန်ဇင်းရွာမှာ စာကြည့်တိုက်မရှိ။ စာတိုပေစရှိ သည့် သတင်းကြားသမျှ မောင်ညိုသွားရသည်။ ကူးယူပြီးမှဖတ်ရသည်။ ယခု အခါတွင် ကျေးရွာတိုင်းမှာလိုပင် စာကြည့်တိုက်များ ရှိနေကြပြီ။ ရွာသူရွာသားတို့ မောင်ညိုကို အားကျပြီး စာဖတ်ကြရန်လိုသည်။ စာဖတ်များလျှင် ဉာဏ်ပညာရှိသည်။ သူတစ်ပါးပြောသမျှ အလွယ်တကူမယုံ၍ အလိမ်အညာခံရမည် မဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်

ဉာဏ်နှင့် ချင့်ချိန်ဝေဖန်နိုင်သည်။

တောရောမြို့ပါ မြန်မာနိုင်ငံသားများ စာဖတ်ကြ၍ အသိဉာဏ်အမြင် မြင့်လာကြလျှင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး တိုးတက်ကြီးမြင့်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးရွာတိုင်းမှာ စာကြည့်တိုက်ရှိရန်၊ ရှိသောစာကြည့်တိုက်ကလည်း ကိုယ်ပိုင်မြေ၊ ကိုယ်ပိုင်အဆောက်အအုံ၊ ပရိဘောဂနှင့်တကွ ပြည့်စုံသောစာအုပ်များရှိရန် စာကြည့်တိုက်ကို ဦးဆောင်မည့် ကော်မတီရှိရန်အထိ စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေသည်။

ထိုသို့စီစဉ်ရာတွင် ငွေရှိမှဖြစ်မည်။ ငွေရှိရန် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးက ဦးဆောင်၍ ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များ အစဉ်ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အတွက် ရန်ပုံငွေတစ်ရပ်ကို ထူထောင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် အလှူငွေ ပေးအပ်လှူဒါန်းပွဲသို့ စာရေးသူကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ငွေကျပ်သိန်းပေါင်း ၇၀၀၀ ကျော်ရခဲ့သည်။ မသိလို့ပါဟု လှူချင်သူများစွာ ကျန်နေပါသေးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် အလှူငွေ ပေးအပ်လက်ခံလျှင် သိန်းပေါင်း သောင်းကျော်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုရန်ပုံငွေကို သုံးပစ်မည်မဟုတ်။ ငွေပဒေသာပင်စိုက်၍ အတိုးအညွန့်နှင့် စာကြည့်တိုက်များ ရေရှည်တည်တံ့ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

တို့ကျေးရွာသား ရွာသူများက ကိုယ့်ရွာကိုယ့်စာကြည့်တိုက်ကို ဒုတိယ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသဖွယ် သဘောထား၍ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရန် ရေရှည်တည်တံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဝိုင်းဝန်းပါဝင် ဆောင်ရွက်ကြရင်း စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဉာဏ်ပညာကြီးမြင့်ကြပါစေ။ တိုင်းပြည် လူမျိုးပါ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ကြပါစေ။

m

bmalumifpmzwfrSv

cspfEdkif(pwfyfnm)

နိဒါန်း

ချစ်စွာသောစာဖတ်သူများခင်ဗျား

စာရေးသူ တင်ပြလိုတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ စာဖတ်သူများနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ **"ဘာကြောင့် စာဖတ်ရမှာလဲ"**ဆိုတဲ့ မေးခွန်း မေးလာခဲ့သော် ဖြေကြည့်တဲ့အဖြေစကား၊ အကြောင်းပြချက်များပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ ဂုရုဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ **ပီတာအက်ဖ်ဒရပ်ကား** (၁၉၀၉–၂၀၀၅) ဆိုတဲ့ ပါမောက္ခကြီးဟာ နှစ်ဆယ်ရာစုမှာ အလွန်တရာထူးချွန် ထင်ရှားတဲ့ ပညာရှင်တစ်ဦးပါ။ သူက အောက်ပါအတိုင်း သူ့ရဲ့အမြင်ကို တစ်ခါက ရေးသားခဲ့ဖူးပါတယ် –

"လာတော့မယ့်လူ့အဖွဲ့အစည်းအသစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ယခင်က ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ နှစ်ဆယ်ရာစုနှောင်းပိုင်းက လူ့ဘောင်မျိုးနဲ့ တူလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကြုံခဲ့ဖူးသမျှ၊ စိတ်ကူးထားကြသမျှနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းသစ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများဟာ အခုပင် စတင်နေပြီဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အလွန်တရာ လျင်မြန်စွာ ပေါ်ထွက်နေပြီလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်"တဲ့။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုဟာ ခေတ်သစ်တစ်ခု ပေါ်ထွန်းပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အမြော်အမြင်ကြီးမားတဲ့ ပညာရှင်များရဲ့အမြင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရပေမှာပေါ့။ အနာဂတ်ခေတ်သစ်အတွက် ဘာလိုသလဲ။။ အရေးကြီးတာ လေ့လာကြည့်ကြရအောင်။

စစ်ပွဲကြီးများ

နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်းမှာ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်အနေနဲ့ ထူးခြားတဲ့ မှတ်တိုင်ကြီးတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီထဲမှာ အထူးခြားဆုံးအရာနှစ်ခုကတော့ လူသား သန်းပေါင်းများစွာကို သေကျေဆုံးရှုံးစေခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာစစ်ကြီး နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းပါ။ လူသားတွေကြောင့် ကြောက်ရွံ့စရာ၊ ထိတ်လန့်စရာဖြစ်ရပ်ကြီးတွေဟာ လူ့သမိုင်းမှာ ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်စွာ တကယ်ပဲဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီပထမကမ္ဘာစစ်နဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ နှစ်ကြိမ်စလုံးတွင် ဝင်ရိုးစွန်းနိုင်ငံများဘက်က ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီး မဟာမိတ်အုပ်စုနိုင်ငံများဘက်က အနိုင်ရခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာကြောင့် မဟာမိတ်တွေ အနိုင်ရတာလဲ။ အဖြေတွေ အမျိုးမျိုးရှိပေလိမ့်မယ်။

အရင်းအမြစ်အကျဆုံးဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ **ပီတာအက်ဖ်ဒရပ်ကား (၁၉၀၉–၂၀၀၅)** ရဲ့အဆိုအရ **"စစ်ပွဲရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အဖြေမှာ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာမှာရှိတယ်"**တဲ့။ တိုတိုပြောရရင် စီမံခန့်ခွဲမှုသာတဲ့ လူတွေဘက်က နိုင်တာပဲပေါ့။ ခေါင်းဆောင်မှုကောင်းလို့၊ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကောင်းလို့ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးကောက်ချက်ဆွဲကြတာတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ထားပါတော့။

ဒီတော့ စက်မှုခေတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သိပ္ပံနဲ့နည်းပညာခေတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာအားကောင်းတဲ့သူတွေက အသာစီးရရှိပြီး စီမံခန့်ခွဲမှုမှာ အားနည်းကြသူတွေဟာ အကျအရှုံးဘက်၊ အနိမ့်ဘက်မှာ ကျန်ရစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရှင်းပါပြီ။ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရပြီနော်။

စီမံခန့်ခွဲမှု

စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုတာ တိုင်းပြည်နိုင်ငံနဲ့ချီပြီး ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံစနစ်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ခွဲဝေမှုစနစ်တွေနဲ့ ဆိုင်သလို လူသားတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ အလုပ်စီမံခန့်ခွဲမှု၊ အချိန်စီမံခန့်ခွဲမှု၊ ဘဝစီမံခန့်ခွဲမှုတွေနဲ့ကော မဆိုင်ပေဘူးလား။ ဆိုင်တာပေါ့၊ ပြည်သူလူထုရဲ့ ရွေးချယ်မှု၊ ဆုံးဖြတ်မှု၊ ပါဝင်လုပ်ဆောင်မှုတွေကို အလေးထားတဲ့ ဒီမိုကရေစီစနစ်မှာ ပိုပြီးအရေးပါတာပေါ့။ လူတွေရဲ့ အတွေးခေါ် အသိအမြင်စွမ်းရည်။

မီးဖိုကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းချင်းရဲ့ လောင်ကျွမ်းနိုင်စွမ်းအားတွေ စုပေါင်းထားတာပါပဲ။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဆိုတာလည်း မိုးရေစက်၊

မိုးရေပေါက်တွေ တစ်ပေါက်ချင်းကို စုပေါင်းထားတာပါပဲ။ တောင်တန်း တောင်ထွတ်ကြီးတွေဟာလည်း သဲမှုန်၊ ကျောက်မှုန်တစ်ခုချင်းစီ သိန်းသန်းကုဋေများစွာ စုပေါင်းပြီး ပေါ်ထွန်းလာတာ မဟုတ်လား။ တစ်ပွင့်ချင်းရဲ့စွမ်းအား။

ဘဝစီမံခန့်ခွဲမှု

နိုင်ငံသား၊ နိုင်ငံသူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဘဝစီမံခန့်ခွဲမှု၊ အချိန်စီမံခန့်ခွဲမှု၊ အလုပ်စီမံခန့်ခွဲမှုတွေ ကောင်းရင်ကောင်းသလောက် အဲဒီနိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး အထက်တန်းရောက်မှာဖြစ်သလို အကယ်၍သာ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ ညံ့ဖျင်းနုံချာခဲ့သည်ရှိသော် ထိုလူသားဟာ စောစောသေမယ်။ သို့မဟုတ် ဒုက္ခိတ၊ မသန်မစွမ်းဖြစ်မယ်။ သို့မဟုတ် တစ်သက်တာလုံး မပျော်မရွှင်နဲ့၊ မအောင်မမြင်နဲ့ နေသွားရလိမ့်မယ်။ နိုင်ငံအတွက် တိုးတက်အောင် သူက ဆောင်ရွက်ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသုံးမကျနိုင်ဘူး။

နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ပါဘူးဆိုတဲ့စကားမျိုးနဲ့ အကျိုးမဲ့ဝေဖန်တတ်သူအချို့ ရှိတတ်ပေသေးရဲ့။ နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီသေးငယ်သောနှမ်းစေ့ကလေး ပေါင်းများစွာရှိမှ နှမ်းဆီဆိုတဲ့ဆီက ဖြစ်လာနိုင်တာလေ။ တစ်ဦးချင်းရဲ့ ဘဝတွေကို တန်ဖိုးထားရပါမယ်။

တစ်ဦးချင်းစီ

စပါးတစ်စေ့ နှစ်စေ့နဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူးလို့ထင်ရပေမယ့် စပါးခင်းတွေ များစွာပေါင်းမှ စပါးထွက်ပေါ်တဲ့အခါ လူသားသန်းပေါင်းများစွာရဲ့ အစာ အာဟာရဆန်တွေ၊ ထမင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတာမဟုတ်လား။

လူတစ်ဦးချင်းစီ၊ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ မိမိဘဝကို မှန်ကန်ကောင်းမွန်စွာ စီမံခန့်ခွဲတတ်ဖို့ဟာ အလွန်ပဲ အရေးကြီးလှကြောင်း ထင်ရှားမြင်သာလာပါပြီ။

အဓိကကတော့ လူတွေရဲ့ပညာရေးပါပဲ။ ကလေးတွေ ကျောင်းသင် ပညာရေး အခြေခံကောင်းရပါမယ်။ မိသားစုဘဝအတွင်းက ပြုစုပျိုးထောင်မှုလည်း အစောဆုံးမို့ အခြေခံကျတာပါပဲ။ မိဘကအစ အမြော်အမြင်ရှိရမယ်။

လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဆက်ဆံရေးတုံ့လှယ်ပြီး အသိအမြင်ဖွံ့ဖြိုးလာရပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်ရွာ မြို့ပြလူနေမှုဘဝ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးပုံသွင်းမှုဟာလည်း အရေးကြီးကြောင်း ဝန်ခံရမှာပါ။ တကယ်တော့ မိသားစုအခြေအနေ၊ ကျောင်းသင်ပညာရေးအခြေအနေ၊ အားကစား၊ အနုပညာ၊ မျိုးချစ်စိတ်၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှု၊ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ထားဖြစ်တဲ့ အများကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးလိုမှုစိတ်ဓာတ်၊ အချိန်အသုံးချပုံ၊ အလုပ်စီမံခန့်ခွဲပုံတွေဟာ လူတစ်ဦးရဲ့ ရွေးချယ် တန်ဖိုးထားမှု ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးအလိုက် ကွဲပြားခြားနားသွားကြမှာပါ။

ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲဆိုတာမျိုး ပြောလို့မရပါဘူး။

ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းအား

လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွဲကြတယ်။

တစ်အူထုံ့ဆင်း ညီအစ်ကိုချင်းတောင်မှ အကြိုက်၊ စရိုက်အားလုံးတော့ မတူညီကြဘူးမဟုတ်လား။ ကွဲပြားမှုတစ်စုံတစ်ခုတော့ ရှိတတ်ကြသေးတယ်။

စာဖတ်ဖို့လိုတယ်။ ဘဝစီမံမှုက အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။စာများများဖတ်ရင် များများသိတော့ ဘဝကိုစီမံခန့်ခွဲရာမှာ လမ်းလွဲလမ်းမှား ချောက်ကမ်းပါးတွေကို ကြိုတင်ကြည့်မြင်နိုင်တာပေါ့။ လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ကို ရွေးချယ်ပြီး အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင်အသုံးချတတ်တယ်။ အလုပ်ကို အကြီးအသေး၊ အလေးအပေါ့ ခွဲခြားတတ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုရဲ့ပေါ်ထွက်လာမယ့် အကောင်းအဆိုးကို ချင့်ချိန်တတ်မယ်။

စာဖတ်တဲ့လူက စာမဖတ်တဲ့လူထက် သိသိသာသာ ခေါင်းတစ်လုံးစာမက ပိုမြင့်ပြီး ပိုမြင်နိုင်ပါတယ်။

စာကြည့်တိုက်မှူး

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲကာလအတွင်းမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို တော်လှန်ကြရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ထဲကို ဟိန္ဒူသတ္တုမိုင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟာ ယိုးဒယားမှ ရန်ကုန်သို့ တိုက်ခိုက်ချီတက်လာတဲ့စစ်ကြောင်းမှာ ရဲဘော်အဖြစ် ဝင်ရောက်လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ သူက ဟိန္ဒူသတ္တုတွင်း အလုပ်သမားစာကြည့်တိုက်မှာ “စာကြည့်တိုက်မှူး” စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်တယ်။ သူက အတန်းပညာ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းသာ အောင်ပေမယ့် စာဖတ်ဝါသနာထုံတော့ အလွန်စာဖတ်အားကောင်းတယ်။ ဘီအိုင်အေမှာ သူဟာ ရာထူးအဆင့်ဆင့်တက်ပြီး အရာရှိဖြစ်လာတယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး

ဗိုလ်ဗထူးပေါ့။ စစ်မြေပြင်တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ထူးထူးချွန်ချွန်ကောင်းတယ်။ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်တွေက သူ့ကို တပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူးရာထူး ပေးလိုက်တယ်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်တွေတောင် တပ်ရင်းမှူးမရတာ ရှိကြပါတယ်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးမှာတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးကို မြောက်ပိုင်းတိုင်း တိုင်းမှူးအဖြစ် ကွပ်ကဲတိုက်ခိုက်စေခဲ့ပါတယ်။

တိုက်ပွဲကာလ လေးငါးခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ရဲဘော်တပ်သားရိုးရိုးအဖြစ်ဝင်လာတဲ့ မောင်ဗထူးကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်၊ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များက ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တိုင်းမှူးတာဝန် ဘာကြောင့် ယုံယုံကြည်ကြည်ပေးအပ်တာလဲ။

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးက ဟိန္ဒားမိုင်းအလုပ်သမားဘဝကတည်းက စာကြည့်တိုက်မှာရှိသမျှ စာအုပ်အားလုံးလိုလို ဖတ်ထားတဲ့ စာဖတ်သမားဆိုတော့ သာမန်စာမဖတ်တဲ့လူတွေထက် အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင် သိသိသာသာကြီး မြင့်မားနေတာ၊ သတ္တိ၊ သစ္စာ၊ ဉာဏ်ရည်ပြည့်ဝတာတွေလည်း ပါမှာပေါ့။

စာဖတ်ခြင်းရဲ့ကောင်းကျိုးနမူနာလေးပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးလို လူကောင်းလူတော်တွေ ဦးစီးကွပ်ကဲတော့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲကြီးဟာလည်း ပြည်သူတွေရဲ့ အားပေးကူညီမှုတွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ တအံ့တသြ ဖြစ်ရလောက်အောင်အထိ အကြီးအကျယ်အောင်မြင်ခဲ့တာပေါ့။ ရာဇဝင်စာတင်ရတာပဲပေါ့။

အယ်ဒီတာ

ဆိုဗီယက်ရုရှားမှာ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီးကို ဦးဆောင် အောင်မြင်စေခဲ့တဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် **ဗလာဒီမာအီလျာ ရစ်ချ်လီနင်** ဆိုတာ စာဖတ်သူများ သိထားပြီးသား ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဗွီအိုင်လီနင်ဟာ သတင်းစာဆရာ၊ ဂျာနယ်အယ်ဒီတာ၊ စာအလွန်ဖတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဆောင်းပါးတွေလည်း ရေးခဲ့ပါတယ်။ စာအများကြီးဖတ်တဲ့သူက အမြင်ကျယ်ပါတယ်။

ရှေ့နေ

အမေရိကန်သမ္မတ ၄၅ ဦးလောက်ရှိတဲ့ထဲမှာ ယနေ့အထိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ပြည်သူလူထုဟာ **အေဘရာဟမ်လင်ကွန်း (ခ) လင်းကင်း**ကို

အလေးစားအချစ်ခင်ကြဆုံးပါပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုအမေရိကန်လူထုက လေးစားချစ်ခင်နေကြတာလဲ။။ သူက အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တောင်ပိုင်းနဲ့မြောက်ပိုင်း ပြိုကွဲသွားတော့မယ့်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပြီး စည်းလုံးအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူမို့ပဲ။ အမြော်အမြင်ကြီးမားတာကိုး။ တကယ်တော့ သမ္မတကြီးလင်ကွန်းဟာ ကျောင်းတောင် ကောင်းကောင်းနေခဲ့ရရှာတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ကျောင်းတက်ရက်ဟာ တစ်နှစ်ခွဲတောင် မပြည့်ဘူးလို့ ရေးကြပါတယ်။ ကျောင်းပညာ မူလတန်းလောက်ပဲ သင်ခဲ့ရရှာတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူက စာသိပ်ဖတ်တယ်။ စာကောင်းပေကောင်းတွေကို မရမနေ ကြိုးစားပြီး သေသေချာချာဖတ်တယ်မှတ်တယ်။

ဘွဲ့မရသော်လည်း

လင်ကွန်းဘဝတစ်လျှောက် ဘယ်တက္ကသိုလ်မှ မတက်ဖူးပါဘူး။ ဘာဘွဲ့မှလည်း မရခဲ့ပါဘူး။ စာအုပ်တွေဖတ်၊ ဥပဒေစာအုပ်တွေ အလွတ်လေ့လာပြီး ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်ဖြေတော့အောင်တယ်။ ရှေ့နေလုပ်တယ်။ နာမည်ကျော်တဲ့ ရှေ့နေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်ကွန်းက နေ့စဉ်စာဖတ်တယ်။ ဒီတော့ သူ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာလို့ မိန့်ခွန်း ပြောရတဲ့အခါ သူ့မိန့်ခွန်းတွေက အဆီအသားပါနေတာပေါ့။ စာဆိုတော် ရှိတ်စပီးယားရဲ့စကားလုံးတွေ၊ စာပေပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အဆိုအမိန့်တွေနဲ့ ခမ်းနားလှပပြီး လေးစားချစ်ခင်စရာဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ စာဖတ်တဲ့သမ္မတမို့ စာပေက ကျေးဇူးပြုတာဆိုရမယ်။ ပြည်သူလူထု အချစ်ဆုံးသမ္မအဖြစ် ရာသက်ပန် ခိုင်မြဲနေတော့တာပဲ။ လူသာသေပေမယ့် နာမည်က မသေတော့တဲ့အေဘရာဟမ်လင်ကွန်းပေါ့။

ကျောင်းဆရာ

စာဖတ်တဲ့အတွက် ကျောင်းဆရာဘဝမှ ကြီးမားတဲ့ လူထုတော်လှန်ရေးကြီးကို အောင်မြင်အောင် ဦးစီးခဲ့တဲ့ **မော်ဆီတုံး။** ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို ပြင်သစ်ကိုလိုနီလက်အောက်မှလည်းကောင်း၊ အမေရိကန်နယ်ချဲ့၏ ကျူးကျော်မှုမှလည်းကောင်း၊ ရဲရဲရင့်ရင့် အောင်အောင်မြင်မြင် တွန်းလှန်တိုက်ထုတ်ရာမှာ ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ စာအလွန်ဖတ်သော **ဟိုချီမင်း။**

တရုတ်ခေါင်းဆောင်ကြီး မော်ဆီတုံးနဲ့ ဗီယက်နမ်ခေါင်းဆောင်ကြီး

ဟိုချီမင်းတို့ဟာ စာလည်းသိပ်ဖတ်တာပဲ။ ကဗျာတွေ၊ စာတွေလည်း ရေးတာပဲ။

ဆရာဝန်

စာဖတ်တာများခဲ့လို့ ရှေ့နေ **ဖီဒယ်လ်ကက်စထရို**နဲ့ ဆရာဝန် **ချေဂွေဗာရား**တို့ဟာ ကျူးဘားလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ပြည်သူလူထုရဲ့ တစ်ခဲနက်ထောက်ခံမှုနဲ့ အောင်မြင်စေခဲ့တယ်။ တော်လှန်ရေးသူရဲကောင်းတွေ။

သူတို့အားလုံး စာဖတ်ကြလို့၊ စာဖတ်များခဲ့လို့ အမြော်အမြင်ရှိပြီး အခက်အခဲအမျိုးမျိုး၊ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး၊ အတားအဆီး အကျပ်အတည်းအမျိုးမျိုးကို ဖြတ်ကျော်အောင်မြင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထောင်ထွက်မှ အလှူရှင်

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများခင်ဗျား

ပခုက္ကူမြို့နယ်၊ ထနောင်းကုန်းကျေးရွာအုပ်စု၊ ရှားတောရွာမှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ငယ်နာမည် တောခွေးခေါ် မောင်အုံးဖေဟာ ငယ်စဉ်ကပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပါတယ်။ မြင်းထိန်း၊ ကွမ်းယာရောင်း၊ ဖောင်သမား၊ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီး ဓားပြအဖြစ် ထောင်သုံးကြိမ်ကျခဲ့ဖူးသူပါ။ ထောင်ထဲမှာ စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း စာဖတ်ဝါသနာပါလာတယ်။ စာအုပ်တွေဖတ်ရင်း လူဆိုးသူခိုးဘဝ စွန့်ပစ်မှပဲလို့ နားလည်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါတယ်။ စာဖတ်လာတာကြာတော့ ပွဲစား၊ ကုန်သည်၊ ဗာဂျီးနီးယားဆေးပေါင်းရုံပိုင်ရှင်၊ သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ်အောင် ဘဝကို မြှင့်တင်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘဝမှတ်တမ်းတွေရေးသားပြီး **ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ**ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာတောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ စာပေဆုရန်ပုံငွေ ၇၆ သိန်းကျော်နဲ့ ပညာ ထူးချွန်ဆုရန်ပုံငွေ ၅၄ သိန်း သူက မတည်လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ လူမှုရေးအလှူရှင်။

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်

လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလ၊ ပန်းတနော်အမျိုးသားကျောင်းကကျောင်းဆရာဦးသန့်ဆိုတာ စာအလွန်ဖတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ စာတွေပေတွေလည်း ရေးတယ်။ သူဟာ အသက် ၅၀ လောက်မှာ ကုလသမဂ္ဂရဲ့ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းအားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ကန့်ကွက်မဲမရှိ

ထောက်ခံရွေးချယ်ပြီး တာဝန်ပေးခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ သက်တမ်း နှစ်ကြိမ်၊ ၁၀ နှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအကျိုးဆောင်သူအဖြစ် မြန်မာလူမျိုး **ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဦးသန့်**ဟာ နိုင်ငံတကာမှာ ထင်ရှားပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး အာရှက ကုလသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်မို့ အာရှနိုင်ငံများကလည်း ဂုဏ်ယူခဲ့ကြပါတယ်။ သူက စာသိပ်ဖတ်လို့ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်နေရာရောက်သွားခဲ့တာပါပဲ။

ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာ

ကျေးလက်တောရွာက မိတ္ထီလာနယ်သား ယာသမားလေးတစ်ဦးဟာ စာပေအရာလေ့လာဆည်းပူးထားတော့ အင်းဝဘုရင်မင်းကြီး စွာစော်ကဲ မေးတာကို မှန်ကန်စွာဖြေကြားနိုင်ခဲ့လို့ ရာထူးချီးမြှင့် မြှောက်စားခံရတယ်။ မင်းလေးဆက် တိုင်အောင်နန်းတော်တွင် **အမတ်ကြီးဘိုးရာဇာ**အဖြစ် ရာဇဝင်ထင်ရှားခဲ့သူဟာ စာဖတ်တဲ့အကျိုးပေါ့။

အလားတူစွာ စာဖတ်တဲ့အတွက် ကောင်းကျိုးရခဲ့သူများအကြောင်းကတော့ တစ်ကျမ်းတစ်ဖွဲ့ပြောလို့ပင် မကုန်နိုင်အောင် သာဓကတွေ များပါတယ်။ နိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။

နိဂုံး

စာဖတ်တဲ့အကျင့်ကို နေ့စဉ်ပြုလုပ်သွားပါ။ အားကစားပဲဖတ်ဖတ်၊ ဂျာနယ်ပဲဖတ်ဖတ်၊ ဝတ္ထုပဲဖတ်ဖတ်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ စာအုပ်တွေကို တန်းစီပြီး နေ့စဉ်ဖတ်သွားပါ။

စာဖတ်သက် ရင့်လာတာနဲ့အမျှ စာကောင်းပေကောင်းတွေပါ ဖတ်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ စာဖတ်သူမှန်သမျှက ကြီးပွားတိုးတက်ကြမှာပဲ။ ဘဝကို တန်ဖိုးရှိအောင် ဘဝတန်ဖိုးမြှင့်တင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စာဖတ်ကြမှ ဖြစ်ပါမယ်။ နေ့စဉ်စာဖတ်ကြပါမယ်။ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ ...။

m

pmunfwdkufav;wpfwdkufESnf

armifcifif("Ejk)

စာဖတ်ရန် တိုက်တွန်းသောစကားများ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ရှိခဲ့သည်။ **“ မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ၊ထိုထိုစာကို၊ ရှာ၍မပြတ်၊ အိမ်တွင်ဖတ် ”**ဟူသော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ဆုံးမစာမှ သြဝါဒကို အစဉ်အဆက် လေးလေးစားစား ကိုးကားခဲ့ကြသည်။ **အလိမ္မာစာမှာရှိ** ဆိုသော စကားသည် ဆိုရိုးစကား တစ်ခုအဖြစ် အသားကျနေပါသည်။

လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၅၀ လောက်က ဆရာကြီးလူထုဦးလှ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ရေး၍ နှိုးဆော်ခဲ့သော **စာဖတ်ပါ** ဆိုသောစကားသည် ယနေ့အထိ အသက်ဝင်နေဆဲဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာစာအုပ်နှစ် ပြပွဲဆောင်ပုဒ်အဖြစ် ဖော်ညွှန်းခဲ့သော **စာအုပ်စာပေလူ့မိတ်ဆွေ** ဆိုသောစကားကို ယနေ့ပြန်လည် ဆန်းသစ်နေကြသည်။ **ပညာဘဏ်တိုက် စာကြည့်တိုက်** ဟူ၍ ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနက ဖော်ညွှန်းသောစကားသည် ယနေ့ကျေးရွာ စာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း အကောင်အထည်ဖော်လာသည်အထိ တိုးတက် ဖြစ်ထွန်းမှုကို ဖော်ပြနေသည်။

စာဖတ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဘဝအောင်မြင်မှုရခဲ့သော **မယ်မျှင်** ကို ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျားက ပုံဆောင်ခဲ့သလို ဆရာကြီးတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်က **ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ကြီးကျယ်တဲ့သူတိုင်း စာဖတ်တဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ကြီးကျယ်ချင်ရင် စာဖတ်၊** ဟူသော စကားမျိုးကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်၏ စကားအဖြစ် ဖော်ပြရင်း စာဖတ်ချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးခဲ့သည်။

ကိုယ်တွေ့နှင့်ယှဉ်၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို စာဖတ်ဝါသနာ

ထက်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် နှိုးဆွပေးသော စာကြည့်တိုက်ကလေးတစ်ခု အကြောင်းကစ၍ ပြောပြချင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဗဟန်းအစိုးရအလယ်တန်း ကျောင်းဟုခေါ်သော ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကလေးမှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်ကျော်ကာလ ကျွန်တော်ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက ဆုံးဆည်း ခဲ့ရသော စာကြည့်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားများကို စာဖတ်ဝါသနာပျိုးထောင်ပေးလိုသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် ဆရာ/ဆရာမများက ကြပ်မတ် ဖွင့်လှစ် သော စာကြည့်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်ကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ရန် စာကြည့်တိုက်မှူးတာဝန်ကို ထိုစဉ်က ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်း၏ အမှုဆောင် တစ်ဦးနေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သင့်တော်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် ညှိနှိုင်းရွေးချယ်သည်။

စာကြည့်တိုက်ဟု နာမည်တပ်ထားသော်လည်း ဗီရိုကလေးတစ်လုံးက စရသော စာကြည့်တိုက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပဉ္စမတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ထိုစာကြည့်တိုက်ကလေးနှင့် စတင်အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရသည်။ စာကြည့်တိုက် မှူးက ကျွန်တော့်ထက် အတန်းကြီးသော သတ္တမတန်းကျောင်းသား ကိုမြင့်သိန်း (ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာ မောင်နွယ်သွေး) ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှာစာအုပ် ငှားရင်း သူနှင့်ခင်မင်သွားပြီး စာကြည့်တိုက်အလုပ်တွေ ကျွန်တော်ကူလုပ်ပေး သည်။ သူသတ္တမတန်းအောင်၍ ကျောင်းပြောင်းသွားသောအခါ ဆရာမကြီးနှင့် ဆရာများက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိကျသွားပြီး စာကြည့်တိုက်မှူးတာဝန်ပေးသည်။ ဆဋ္ဌမတန်းနှင့် သတ္တမတန်း နှစ်နှစ်ဆက်၍ ကျွန်တော်စာကြည့်တိုက်မှူး လုပ်ရ သည်။

ကျွန်တော်တို့စာကြည့်တိုက်ကလေး၏ အခင်းအကျင်းနှင့် လုပ်ငန်း လည်ပတ်ပုံအကြောင်း ပြောပြပါဦးမည်။ ဗီရိုအကန့်တစ်ကန့်စီမှာ “ပ၊ ဝ၊ က၊ မ၊ စ၊ ဂ ”ဆိုသော အတိုကောက်သင်္ကေတများကပ်ထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လျှင် “ပ”က ပညာရေး၊ “ဝ”ကဝတ္ထု၊ “က” က ကဗျာ၊ “မ”က မဂ္ဂဇင်း၊ “စ”က စာစောင်၊ “ဂ ”ဂျာနယ်ဟု ဖွင့်ရပါမည်။

စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေကို ထိုသင်္ကေတများအတိုင်း အမျိုးအစား ခွဲပြီး စီထားသည်။ လစဉ်ဝယ်သောစာအုပ်များ၊ အလှူခံ၍ရသော စာအုပ်များကို ထိုအမျိုးအစားအတိုင်း ခွဲခြားသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုမြင့်သိန်း စာကြည့်

တိုက်မှူးလုပ်စဉ်က ခွဲထားသည့် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်က ဆက်လုပ်ရသည်။

"ပ" သင်္ကေတ တပ်ထားသော စာအုပ်တွေက ယခုခေတ် အခေါ်အရဆိုလျှင် ပညာပေးစာအုပ်၊ သုတစာပေ စာအုပ်တွေဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တွေအများဆုံး ရှိသည်။ ကမ္ဘာကျေးဇူးရှင်ကြီးများ၊ သိပ္ပံနှင့်ဇီဝ၊ အာဇာနည်၊ ကမ္ဘာကျော်ပေးစာများ စသည့်စာအုပ်မျိုးတွေဖြစ်သည်။

"ဝ" သင်္ကေတ တပ်ထားသော ဝတ္ထုတွေလည်းတော်တော်များများ ရှိသည်။ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ မဟာဆွေ၊ တင့်တယ်၊ လင်းယုန်နီ၊ ဇန်းမော်တင်အောင်၊ သာခု စသည့် စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ တစ်ကန့်နှင့်မဆန့်၍ ရှေ့နောက်နှစ်ထပ် စီထားရသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ လစဉ်ထွက်သည့် ဝတ္ထုတွေထဲကလည်း ဝယ်နိုင်သလောက် ရွေး၍ဝယ်ပါသည်။

"က" ကဗျာကဏ္ဍမှာတော့ ကဗျာစာအုပ်များများစားစားမရှိပါ။ ထိုအချိန်က ကဗျာလုံးချင်းစာအုပ်များ သိပ်မထွက်သေးပါ။ မှတ်မိနေသည်မှာ ညိုဝင်း၏ "ဘဝကဗျာများ" ဆိုသောစာအုပ်၊ ပြီးတော့ ကဗျာဆရာအသင်းက ထုတ်သော "ကဗျာမြို့တော်"ဆိုသည့် ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ်တို့ဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးလတ်၏ သီချင်းပဒေသာ စာအုပ်လည်းပါသည် ထင်ပါသည်။ ကဗျာစာအုပ်တွေ ဗီရိုအကန့်မပြည့်သည့်အတွက် အခြားစာအုပ်နှင့် ပေါင်းထားရသည်။

"မ" အထပ်မှာတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေထားသည်။ ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းပေါင်းပြီး ချုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ရှိသည်။ ပဒေသာတို့၊ စာပဒေသာတို့လို မဂ္ဂဇင်းတွေလည်းရှိသည်။ "တာရာ"လည်း နည်းနည်းပါးပါးရှိသည်။ ပုံမှန်ကတော့ ထိုစဉ်က နှစ်ကျပ်တန် မဂ္ဂဇင်းကြီးများဖြစ်သော ရှုမဝ၊ သွေးသောက်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းများကို လစဉ်ဝယ်ထားသည်။ တစ်ကျပ်တန် "ဆန်းညွန့်ဦး" မဂ္ဂဇင်းလည်းရှိသည်။

"စ" အထပ်မှာတော့ စာစောင်ဟု နာမည်တပ်သော လစဉ်ထုတ် စာစောင်များရှိသည်။ မှတ်မိနေသည်က သောကြာစာစောင်၊ ဗမာ့ဒိုင်ဂျက်စာစောင်တို့ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပြည်ထောင်စု ယဉ်ကျေးမှု စာစောင်လည်း ဝယ်သည်။ "ဂ" အထပ်မှာတော့ တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်၊ လူထုပညာဂျာနယ် စသည်တို့ရှိသည်။

စာအုပ်ငှားချိန်က မနက်ကျောင်းမတက်မီ တစ်နာရီ၊ နေ့လယ် မုန့်စား

ဆင်းချိန် တစ်နာရီရသည်။ တစ်ပတ်ကို သုံးရက်လောက် စာကြည့်တိုက်ဖွင့်သည်။ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ကျောင်းသားတိုင်းကိုတော့ စာအုပ်မငှားပါ။ စာကြည့်တိုက်အသင်းဝင်အဖြစ် ဝင်ထားသူများကိုသာ ငှားပါသည်။ သို့သော် ကျောင်းသားအများစု စာကြည့်တိုက်အသင်းဝင်ကြပါသည်။ အသင်းဝင်ကတ်ပြားများကို စနစ်တကျပုံနှိပ်တိုက်အပ်ပြီး ကတ်ပြားမှာ စာကြည့်တိုက်မှူးက လက်မှတ်ထိုးရသည်။ အသင်းဝင်နံပါတ်များတပ်ရသည်။ ထိုကတ်ပြားများကိုပြ၍ စာအုပ်ငှားရသည်။ စာအုပ်ကက်တလောက်တော့ မလုပ်တတ်သေးပါ။ စာအုပ်အမည်များကို ကဏ္ဍလိုက်ရေးပြီး ကတ်ထူပြားများမှာ ကပ်၍ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသည်။ ငှားမည့်သူက ငှားလိုသောစာအုပ်ကို စာရင်းမှာ ကြည့်ပြီး ဘယ်စာအုပ်ပေးပါဟုပြောသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသော သူငယ်ချင်းများက စာအုပ်ကို ဗီရိုထဲမှာ ရှာပေးပြီး စာအုပ်ငှားစာရင်းမှာ မှတ်သားကာ စာငှားသူက လက်မှတ်ထိုးရသည်။ စာကြည့်တိုက်လစဉ်ကြေးက တစ်လလျှင် ပြားငါးဆယ်၊ စာအုပ်ကို တစ်ပတ်ငှားပြီး ရက်လွန်လျှင် ရက်လွန်ကြေး တစ်ရက်ငါးပြား၊ ဆယ်ပြား ကောက်သည်။ ထိုငွေများကိုစုပြီး လစဉ် စာအုပ်ဝယ်သည်။ ဆရာမကြီးကလည်း စာအုပ်ဝယ်ဖို့ ငွေထုတ်ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ထိုစဉ်က တစ်ချိန်ကျောင်းဖြစ်သည်။ (နောက်ပိုင်းမှာ မနက်၊ ညနေ နှစ်ပိုင်းခွဲသော နှစ်ချိန်ကျောင်းဖြစ်လာသည်။) ကျောင်းသားအရေအတွက်က ၃၀၀ နီးပါးမျှသာရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်အသင်းဝင်သူ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ရှိသည်။ တစ်လ ပြားငါးဆယ်ကောက်သော လစဉ်ကြေးဖြင့် စာအုပ်တော်တော်များများ ဝယ်နိုင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် နှစ်ကျပ်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ် နှစ်ကျပ်၊ စာစောင်ဂျာနယ်များတစ်ကျပ်၊ ပြားငါးဆယ်၊ တန်ဖိုးကြီးသော စာအုပ်ဆိုလျှင် ငါးကျပ်ထက်မပိုပါ။ သည်တော့ စာအုပ်တွေ လစဉ် တိုးပွားလာသည်။ စာအုပ်ထားဖို့နေရာချဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ထိုနှစ်များမှာ ရတနာပုံဆိုက်သောနှစ်များဖြစ် သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ စာအုပ်တွေကို စိတ်ကြိုက်အများကြီးဖတ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးလုပ်တော့ ကိုယ်ကြိုက်သည့် စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖြစ်သည်။ လဆန်းပြီဆိုလျှင် စာကြည့်တိုက်အတွက် မြို့ထဲက စာအုပ်ဆိုင်တွေ လှည့်ပြီး စာအုပ်ဝယ်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေလည်း ပုံမှန်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ထိုစဉ်က ကျောင်းသုံး ပြဋ္ဌာန်းသော The lost

World ကို ရဲစိုး ဘာသာပြန်သည့် "ပျောက်ဆုံးနေသော ကမ္ဘာ" ကိုဖတ်ရင်း ပါမောက္ခကြီး ပရော်ဖက်ဆာချယ်လင်ဂျာနှင့်အတူ သည်းထိတ်ရင်ဖို ခရီးလှည့်ရသည့် အရသာမှာ ယခုတိုင် ငွေ့ငွေ့ကလေးကျန်နေပါသေးသည်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကိုလည်း ထိုစဉ်ကပင် ထိတွေ့ရသည်။ ဆရာလင်းယုန်နီ၏ "မမြင့်" ဝတ္ထုများ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ဒေါက်တာရေချမ်း၊ ဆရာတင့်တယ်၏ ရွှေချစ်၊ ငွေချစ်တို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရသည်။ ဆရာသာဓု၏ "အတာ" နှစ်တွဲကို စာကြည့်တိုက်အတွက် ဝယ်ခဲ့သော်လည်း စာမေးပွဲနီးနေသည့်အတွက် ဖတ်ချင်ပါလျက် အောင့်အည်းထားရပြီး စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်ဖြေအပြီးမှာ အတာနှစ်အုပ်ကို အိမ်ယူခဲ့ပြီး အားရပါးရ တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ပစ်လိုက်ရသည့် အရသာကိုလည်း ယခုတိုင် ခံစားနေရဆဲဖြစ်ပါသည်။

ဗဟန်းအစိုးရ အလယ်တန်းကျောင်းက စာကြည့်တိုက်ကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများ၏ စာပေဝါသနာကို ပျိုးထောင်ပေးလိုက်သော အရေးပါသည့် ဘဝမှတ်တိုင်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ဆိုလျှင် ထိုစာကြည့်တိုက်ကလေးမှ စာအုပ်များကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုရသော အတွေ့အကြုံက စခဲ့သည့် ဝါသနာတစ်ခု တစ်သက်လုံးစွဲမြဲခဲ့ပါသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ အလုပ်တာဝန်အရ ရောက်သည့်ဌာနတိုင်း၊ တက္ကသိုလ်တိုင်းက စာကြည့်တိုက်များမှာ "စာကြမ်းပိုးထိုး"သည့် ဝါသနာဖြစ်ပါသည်။ ပုသိမ်ကောလိပ်မှာ နည်းပြဆရာ စဖြစ်တော့ ကောလိပ်စာကြည့်တိုက်မှာ စာအုပ်များဝင်မွှေရင်း စာကြည့်တိုက်မှူး ဆရာမ ဒေါ်ခင်သင်းကြူနှင့် ခင်မင်သည်။ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ပြန်ရောက်တော့ မြန်မာစာဌာန စာကြည့်တိုက်မှာ စာကြည့်တိုက်မှူးတာဝန်ယူသည့် ဆရာကြီး ဦးထွန်းရွှေဆီက စာအုပ်တွေ အမြဲငှားသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှာ စာကြည့်တိုက်မှူး ဆရာဇော်ဂျီ၏ စာပေရေးရာလမ်းညွှန်မှုများကို နာယူမှတ်သားရင်း စာအုပ်ကက်တလောက်တွေ တော်တော်မွှေဖြစ်သည်။ အတွင်းအထိ ကိုယ်တိုင်ဝင်ကြည့်နိုင်သော စာအုပ်စင်တွေလည်း မွှေနှောက်ပြီး စာအုပ်ငှားဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်များဗဟိုစာကြည့်တိုက်ဖွင့်တော့လည်း ဆရာဦးသော်ကောင်းအမှူးပြုသော စာကြည့်တိုက်မှူးများနှင့် ထိတွေ့ခင်မင်ပြီး စာအုပ်တွေငှားရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပုသိမ်ကောလိပ်ရောက်ပြန်တော့ စာကြည့်တိုက်မှူးဦးအောင်ကြီးတို့၊ ဦးညဏ်

ထွန်းတို့နှင့် အဖွဲ့ကျကာ စာကြည့်တိုက်ထဲက ဘယ်ထောင့် ဘယ်နေရာမှာ ဘာစာအုပ်တွေရှိသည်ကို အလွတ်ပြောနိုင်သည်အထိ စာကြမ်းပိုးထိုးခဲ့သည်။

အဲဒီမတိုင်မီ ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ ကိုးနှစ်အမှုထမ်းတော့လည်း မြန်မာစာဌာန စာကြည့်တိုက်အတွက် စာအုပ်တွေ စိတ်ကြိုက်ဝယ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှူး ဆရာမကြီး ဒေါ်တင်မေ၊ ဒေါ်ဂေးလ်ဒါထွေးနှင့် စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်း ကိုစိုးဝင်းကလေးတို့ပါမကျန် အကျွမ်းတဝင်ရှိပြီး စာအုပ်တွေငှားဖတ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ပြန်ဝင်တော့ ဌာနစာကြည့်တိုက်ကို ကိုယ်တိုင်ကြပ်မတ် ဦးဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ဒဂုံတက္ကသိုလ် ရောက်သွားတော့ မြန်မာစာဌာန စာကြည့်တိုက်တည်ထောင်ပြီး မြန်မာကျောက်စာ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကြီးများကို တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှူး ဆရာ ဦးသော်ကောင်း ဆောင်ရွက်ပေးမှုဖြင့် စာကြည့်တိုက်အတွက် ရယူခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ အိုဆာကာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ နှစ်နှစ်အမှုထမ်းရတော့လည်း အချိန်ရတိုင်း စာကြည့်တိုက်သို့ သွားကာ စာအုပ်တွေ ရှာဖွေငှားရမ်းခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရှာခွင့်ရသည့်အတွက် ဘာသာရပ် အလိုက်ခွဲခြားထားသော စာအုပ်တွေ ရှာလို့မကုန် ကြည့်လို့ မကုန် အောင်ရှိသည်ကို အံ့သြကျေနပ်မိရင်း လိုချင်သော စာအုပ်တွေကို စိတ်တိုင်းကျ မိတ္တူကူးယူခဲ့သည်။ အားလပ်ရက်တိုင်းမှာ အိမ်ကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် သယ်လာပြီး အားရပါးရ ဖတ်ခဲ့သည်။ ပြန်လာတော့ စာအုပ်တွေထည့်ထားသော စက္ကူပုံးကြီးတွေ အများကြီးပါလာသည်။ ယခုတိုင် လေ့လာ၍ မဆုံးနိုင်သေးပါ။

စာကြည့်တိုက်ကလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ စာဖတ်ဝါသနာ ထက်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာရသည်နှင့်အမျှ ပညာဖြင့်တင့်တင့်တယ်တယ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်သည်အထိ အကျိုးရှိခဲ့ပုံကို ကိုယ်တွေ့သာဓကဆောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်လျှင် အသိအမြင်ကျယ်ပြန့် တိုးပွားမည်။ စာများများဖတ်လေလေ၊ အသိအမြင်များများ တိုးလေလေ၊ အသိအမြင်တိုးလေလေ ထိုအသိအမြင်များ၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြမှုဖြင့် ဘဝခရီးမှာ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဆောင်ရွက်နိုင်လေလေဖြစ်သည်ဟူသော သဘောကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဆက်စပ် စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။ ယနေ့ကျေးရွာအနှံ့ စာကြည့်တိုက်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းသည် ပြည်သူအများ စာဖတ်ဝါသနာ၊ စာဖတ်သည့် အလေ့အထ တိုးပွားလာရေးအတွက် အားပေးထောက်ကူသော အခြေခံအကြောင်း တရား

ဖြစ်ပါသည်။

စာအရေးအသား စတင်ပေါ်ပေါက်ချိန်ကစ၍ သစ်ရွက်ပေါ်၊ သစ်ခေါက်ပေါ်၊ ကျောက်နံရံပေါ်၊ ကျောက်ပြားပေါ်၊ ပေရွက်ပေါ်၊ ပုရပိုက်ပေါ် ရေးသောစာများ၊ စက္ကူပေါ်ပုံနှိပ်သောစာ၊ မိုက်ကရိုဖလင် ဓာတ်ပုံစာများမှသည် ကွန်ပျူတာ အင်တာနက်ပေါ်ကစာအထိ ပစ္စည်းကိရိယာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလာသည့် လမ်းကြောင်းတွင် အခြေခံအားဖြင့် မပြောင်းလဲသည်မှာ စာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် စာအမျိုးမျိုးကို ပစ္စည်းကိရိယာအမျိုးမျိုးအသုံးပြု၍ ဖတ်ရှုရေးသားခဲ့ကြသည်မှာ ယနေ့အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့အနာဂတ်တွင်လည်း ဆက်လက်ဖတ်ရှု ရေးသားကြပါလိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ယခုအချိန်အထိ စာရေးနေဆဲ၊ စာဖတ်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ စာ၏အရေးပါပုံကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေစဉ် ငယ်စဉ်က စာဖတ် ဝါသနာ အခြေပြုရာဖြစ်သော စာကြည့်တိုက်ကလေးကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

m

c;pf&mpml unfvufuav;

azjrif

အခါအခွင့်သင့်၍ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ အခိုက်အတန့်ရောက်ရှိသည့်အခါတိုင်း စာကြည့်တိုက်များ၊ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများသို့ ကျွန်တော် အပြေးအလွှား သွားရောက်လေ့ရှိသည်။ တိုင်းတစ်ပါးတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ ပေါများလှပါသည်။ သို့သော် ထူးခြားသည့်အရာမှန်သမျှကို လိုက်လံငေးမောနေဖို့ မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ရရှိသည့်အချိန်ကလေးတွင် မိမိနှင့်အသက်ဆိုင်ဆုံးကဏ္ဍ၌ အာရုံစိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

စာကြည့်တိုက်နှင့် စာအုပ်ဆိုင်အနက် စာအုပ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် ပိုသဘောကျသည်။ အကြောင်းက ကိုယ့်မှာပါသော ငွေကြေးနှင့် တိုင်းတာကာ အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ်တချို့ကိုတော့ ဝယ်ယူနိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှာမူ ကိုယ်က ခဏတစ်ဖြုတ်လာသည့် ဧည့်သည်ဖြစ်နေရာ တစ်အုပ်တလေ ငှားရမ်းဖတ်ရှုဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်။ မြောက်မြားလှစွာသော စာအုပ်စာတမ်းများကို ပြပွဲတစ်ခုကြည့်သလို တအံ့တသြ ငေးမောကြည့်ရှုရင်း စိတ်ထဲမှာ အမြဲ မသက်မသာ ခံစားရလေ့ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ တလောက စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ရောက်သည့်အခါမှာလည်း စာအုပ်ဝါသနာပါသော လူငယ်လေးများနှင့်အတူ အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်ကြီးသို့ သွား၍ကြည့်ရှုဖြစ်ပြန်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်က အထပ်တွေများလှသည်။ တစ်ထပ်စီမှာလည်း စာအုပ်တွေ အမြောက်အမြား။ သည်စာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေနိုင်သော အခြေအနေမရှိ။ သို့သော် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အထပ်စုံအောင် တက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်စင်တွေ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ရှိသည့် ခန်းမကြီးများကို အပြေးအလွှား တစ်ပတ်ပြည့်အောင်ပတ်ကြည့်သည်။ စာအုပ်စင်

တွေ့ဘောက ပတ်လျှောက်ရင်း စင်မှာရေးထိုးထားသည့် ဘာသာရပ်အမည်တွေကို ဖတ်ကြည့်ကာ ပိုစိတ်ဝင်စားမိသော စင်တစ်ခုတလေမှ စာတစ်အုပ်တလေ လောက် ကောက်ဆွဲကြည့်မိသည်။ ခြေထောက်ညောင်းလျှင် တစ်နေရာမှာထိုင်ကာ လက်သင့်ရာစာအုပ်ကိုကိုင်ရင်း စာကြည့်တိုက်၏ ခေတ်မီသစ်လွင်သော အခင်းအကျင်းအဆင်အပြင်များကို ကြည့်ရှုသည်။ သည့်နောက်တွင်တော့ စာကြည့်တိုက်သုံးစွဲပုံ၊ စာအုပ်ငှားရမ်းပုံ၊ ပြန်အပ်ပုံ စသည်များကို ဗဟုသုတ အလို့ငှာ မေးမြန်းမှတ်သားခဲ့ပြီးလျှင် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သောကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန် သံယောဇဉ်ဖြတ်ကာ စာကြည့်တိုက်ထဲက ထွက်လာမိသည်။

သို့သော် စင်ကာပူမှာပဲ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ နေထိုင်ရာရပ်ကွက်ရှိ နယ်မြေစာကြည့်တိုက်ကလေးသို့ရောက်သည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော် အတော်ပင် ကြည်နူးသွားမိသည်။ မြို့လယ်ခေါင်က အထပ်ပေါင်းများစွာ မြင့်သည့် စာကြည့် တိုက်ကြီးကို တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် နည်းနည်းဘဝင်မြင့်ချင်နေသော ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် သည်စာကြည့်တိုက်က သေးသေးလေးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တကယ်ကမူ အထပ်သုံးထပ်ပါသည့် အဆောက်အဦတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ပြပွဲ၊ ကပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲ စသည်များ ကျင်းပသည့်အခန်းများရှိပြီး အောက်နှစ်ထပ်က စာအုပ်စင်များ စာဖတ်ခန်းများဖြစ်သည်။ အောက်ဆုံးထပ်မှာ ရှိသည့် ကလေးသူငယ်များဆိုင်ရာ စာအုပ်ခန်း၊ စာဖတ်ခန်းများဘက်သို့ ကျွန်တော် အရင်ဝင်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးသတိပြုမိလိုက်သည်က ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားသော တိုက် အိမ်ကလေးများပုံစံ ပြုလုပ်ထားသည့် စာအုပ်စင်ကလေးများဖြစ်သည်။ ကလေး တစ်ရပ်သာသာလောက်ရှိသည့် စင်အိမ်ကလေးများတွင် စာအုပ်တွေ အစီအရီ ထည့်ထားသည်။ စာအုပ်စင်များမှာ စာအုပ်အမျိုးအစား အမည်များအပြင် ၎င်းစာအုပ်များနှင့် အဓိကသက်ဆိုင်သော အသက်အရွယ်ကိုလည်း ရေးထိုးထား သည်။ အသက်အငယ်ဆုံးက ၀–၄ (ဇီးရိုး–တူ–ဖိုး) တဲ့။ လေးနှစ်အောက် ကလေးများအတွက် စာအုပ်များ။ အသက် သုညဆိုသည်က အမိဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်အံ့ဆဲဆဲဖြစ်သည်။ ကျွတ်လျှင် သုညထက်ကျော်ပြီ။ အဲဒါဆိုလျှင် သည် စာအုပ်စင် စာအုပ်ခန်းနှင့်သက်ဆိုင်ပြီ။ သို့သော် သုညတင်းတင်းမပြည့်သေးသူ တစ်ယောက်လည်း သူ့အစ်ကို အစ်မများနှင့်အတူ အမိဝမ်းတွင်းမှလိုက်ပါကာ စာအုပ်စင်တွေကြား လျှောက်သွားနေတာ သတိပြုမိသည်။ တစ်နှစ်မပြည့်တပြည့်

ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာရပ်ကာ ပါးစပ်က ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ရင်း ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေ လျှောက်နှိပ်နေသည်။ စင်အိမ်ကလေးများ အနီးရှိ ဆေးရောင်စုံမီးရထားတွဲကလေးပေါ်တွင် ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက် စာထိုင်ဖတ်နေကြသည်။

စာအုပ်သမားတချို့ စင်ပေါ်ကစာအုပ်တွေ ဆွဲယူနေကြတာ တွေ့ရသည်။ စာအုပ်တွေကို ဖတ်သူကဖတ်၊ လျှောက်လှန်သူကလှန်နေသည်။ ကလေးတစ် ယောက်က စာအုပ်ကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ပြီး ရုပ်ပုံတွေကို လက်ညှိုးထိုးကာ တစ် ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်ဖတ်ရှုနေသည်။ သူ့စာအုပ်မှာ စာမပါ။ ရုပ်ပုံတွေ ချည်း ဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ သူစောစောက စင်များပေါ်မှယူ၍ ကြည့်ခဲ့သည့်စာအုပ်တစ်ထပ်ကို ဖတ်ပြီး စာအုပ်များ ပြန်ထည့်ရန်ဟု စာတမ်း ထိုးထားသည့် ပုံးကြီးထဲသို့ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ထည့်နေသည်။ စာကြည့်တိုက် များထုံးစံအတိုင်း သည်စာအုပ်တွေကို နောက်တော့မှ စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်း များက သက်ဆိုင်ရာစင်အသီးအသီးရှိ ၎င်းတို့နေရာများမှာ အစီအစဉ်တကျ ပြန်ထားပေးကြမည်ဖြစ်သည်။

၀–၄ ရှိသလို ၅–၆ ရှိသည်။ ၅–၉ ရှိသည်။ ၁၀–၁၂ ရှိသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့ထက်ကြီးသွားသည့်ကလေးများ လူငယ်များအတွက် ၁၃–၁၉ ရှိသည်။ ကလေးတွေအတွက် သိလိုသမျှ ဖြေကြားပေးနေသည့် စာအုပ်အကြံပေး စာကြည့် တိုက်မှူးလည်းရှိသည်။ ဘယ်စာအုပ်ဖတ်ရမှန်းမသိသူကို လမ်းညွှန်သည်။ ဘယ်စာအုပ်မျိုး ဖတ်ချင်သည်ဆိုသူကို ရှာဖွေပေးသည်။ ကျောင်းက ဘယ် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာစီစာကုံး ရေးခိုင်းလိုက်သည်။ အဲဒါ ဘယ်စာအုပ်တွေ ဖတ်ရမလဲ မေးလာသူအားလည်း ဘယ်စာအုပ် ဘယ်စာအုပ်ကိုဖတ်ဟူ၍ ရွေးချယ်ငှားရမ်း ပေးသည်။

ကလေးများကို ရုပ်ပုံတွေချည်းပါသော စာအုပ်၊ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ စာ တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းလောက်သာပါသည့် စာအုပ်တွေ ဖတ်စေပြီးသော် လူကြီးမိဘများ သိမှတ်ယုံကြည်ထားသည့် အသိသညာများ၊ ကောင်းသည်၊ မှန် သည်၊ လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်သည်ဟု ခံယူထားသော အယူအဆများ ကလေးတို့ ဦးခေါင်းထဲ စိမ့်ဝင်ရောက်ရှိစေမည့်စာများကို ရုပ်ပုံများ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် စီစဉ်တင်ဆက်ပေးပြန်သည်။ သည်လို စာအုပ်မျိုးတွေ စုဝေးထားရှိသည့် စာအုပ် စင်အိမ်ကလေးတစ်ခုမှာ ရေးထိုးထားသည့်အမည်က Concept Books for

5-6 Years Old ဟူ၍ဖြစ်သည်။ Concept ဆိုသည်က စောစောကပြောသည့် အသိအမြင် အမှတ်သညာများဖြစ်သည်။ ဥပမာဆိုပါစို့။

စာတစ်ပုဒ်မှာ ဒိုဒို (Do Do)ဆိုသော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပုံကို ရေးခြယ်ပြထားသည်။ ငှက်အမျိုးအစားဖြစ်သော်လည်း လေမှာမပျံနိုင်။ ငှက်ကြီးက ကြက်ဆင်ထက်ကြီးသည်။ သို့သော် တောင်ပံက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်စာသော် သေးသေးလေး။ အမြီးလည်း သေသေချာချာမရှိ။ ရုတ်တရက်ကြည့်သော် သူ့ပုံက ကြက်မမြီးတိုကြီးနှင့်တူသည်။ သို့သော် နှုတ်သီးနှင့် ခြေထောက်ကြီးများကတော့ လင်းယုန်လိုလို လင်းတလိုလို။

သည်ငှက်ကြီးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားအောင် ပြပြီးသည့်နောက်တွင်မှ ဒိုဒိုကြီးကို တိရစ္ဆာန်ရုံမှာသွားကြည့်ရင်တော့ မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူးကွာ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူ့ခမျာ မရှိရှာတော့ဘူး။ သူက လေထဲလည်းမပျံနိုင်။ မြန်မြန်လည်း မပြေးနိုင်တော့ လူတွေ၊ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်သမျှ ခံရတာပေါ့။ အခု သူတို့အမျိုးတွေ တစ်ကောင်မှ မရှိကြတော့ဘူး စသဖြင့် ရေးသားကာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ လောက်က မျိုးပြုတ်သွားသော ဒိုဒိုငှက်ကြီးများအတွက် ကလေးရင်ထဲမှာ နမြောစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ်ဝင်လာအောင် ဖန်တီးပေးသည်။ ရှားပါးသတ္တဝါများ မျိုးမပြုတ်အောင် ထိန်းသိမ်းရန်လိုအပ်ပုံ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်များမပျက်စီးအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သင့်ပုံ စသည့် လူကြီးများ၏ အမြင် (Concept) များကို ဦးနှောက်အသိဉာဏ်ဖြင့် မစဉ်းစားနားမလည်တတ်သေးမီမှာပင် ကလေး၏ နှလုံးသားက ခံစားနားလည်မိသွားအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးထားသော သဘောပင်။

Concept စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်တစား လျှောက်လှန်ဖတ်ရှုရင်း ကလေးများအဖို့ မိမိကြီးပြင်းကျင်လည်ရမည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အမှတ်သညာများ၊ အလေးအနက်ပြုသောအရာ၊ တန်ဖိုးထားသောအရာများ၊ မှန်မှား သိမှတ်ချက်များနှင့် တစ်စတစ်စ ကျွမ်းကျင်ယဉ်ပါးခွင့်ရပေသည်။

အလားတူ ကလေးများအား ပန်းချီအနုပညာ ခံစားတတ်အောင်၊ ကွန့်မြူးတတ်သောဉာဏ်ရှိလာအောင်၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားတတ်အောင်၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုဆက်ဆံရေး၊ မိသားစုဘဝ စသည်တို့ဆိုင်ရာ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ တစ်စချင်းပြည့်ဝလာအောင် ဖြည့်တင်းပေးမည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေလည်း အသက်အရွယ် အဆင့်အတန်းအလိုက် စီစဉ်ပေးထားသည်။

သို့သော် ကလေးတွေ ပိုမိုနှစ်သက်ကြသည်က ပုံပြင်စစ်စစ်များဖြစ်သည်။ ခြောက်နှစ်မှ ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးတွေအတွက် ၎င်းတို့၏ စာဖတ်နိုင် စွမ်းနှင့် လျော်ညီသည့် ပုံပြင်စာအုပ်ကလေးတွေ၊ ၁၀ နှစ်မှ ၁၂နှစ်အထိ ကလေးတွေအတွက် ပို၍ထူထူထဲထဲရှိလာသည့် ဂန္ထဝင်နှင့် ခေတ်သစ်ပုံဝတ္ထုတွေ အများအပြားရှိနေသည်။

စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုခွင့်ငှားရမ်းခွင့်ရအောင် စုစည်းစီစဉ်ပေးထားတာအပြင် ကလေးများအတွက် စာဖတ်အရည်အသွေးရော ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးပါ တိုးတက်အောင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ထုတ်သည့် အလေ့အထရအောင် ဖန်တီးပေးထားသည့် အထူးအစီအစဉ်လေးများလည်းရှိသေးသည်။ ဥပမာ– ကလေးအချင်းချင်း ပုံပြင်ဖတ်ပြသော အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိသည်။ အသက်လေးနှစ်နှင့် ခုနစ်နှစ်ကြား ကလေးပရိသတ်အား ၎င်းတို့နှင့် အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသည့် စာဖတ်ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ကလေးများက မိမိတို့နှစ်သက်ရာပုံပြင်များကို ဖတ်ပြသည့် ပွဲမျိုးတွေ စီစဉ်ပေးခြင်းဖြင့် နားထောင်သူကလေးများ၌ ကိုယ်တိုင်ပုံပြင်ဖတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် နှိုးဆွပေးပေးသကဲ့သို့ ဖတ်ပြသောအဆင့်ရောက်လာသည့် ကလေးများအားလည်း စာဖတ်ဝါသနာ ပို၍ရင့်သန်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုဝိုင်းမျိုးအပြင် စာဝါသနာအိုးလေးများအချင်းချင်း မိမိဖတ်မိနှစ်သက်မိသည့် ပုံပြင် သို့မဟုတ် စာအုပ်ကို အခြားသူများလက်သို့ အသိပေးရန် စီစဉ်ပေးထားတာလည်းရှိသည်။ နံရံကပ်စာစောင်ကပ်သည့် ကြော်ငြာသင်ပုန်းမျိုး သေးသေးနိမ့်နိမ့်ကလေးများတွင် စာရွက်ကလေးတွေရေးပြီး ကပ်ထားကြသည်။ ဘယ်စာအုပ်ထဲက ဘယ်ပုံပြင် သိပ်ကောင်းတာပဲဟု ညွှန်းသူရှိသည်။ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောပြထားသူ ရှိသည်။ ပုံပြင်စာအုပ်ထဲက ဘယ်ရုပ်ပုံက သိပ်ကောင်းတာပဲဆိုပြီး ပုံကို ရေးကူးပြထားသူရှိသည်။ သည့်အပြင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ကူးရသည့်ပုံပြင်တိုကလေးများ ကပ်ရန်နေရာမှာလည်း ပုံပြင်တွေ၊ ရုပ်ပုံတွေ၊ ကာတွန်းတွေ တွေ့ရသေးသည်။ စာရွက်ကလေးများအောက်မှာ အမည်၊ အတန်းနှင့် အသက်တို့ကို ဖော်ပြပေးရသည်။

သူတို့စာရွက်ကလေးတွေ လိုက်ဖက်ကာ၊ ကလေးများအား စာဖတ်ဝါသနာသာမက စာရေးဝါသနာ၊ ပန်းချီဝါသနာပါ မွေးမြူပေးသည့် အစီအစဉ်တစ်ခုပဲဟု သဘောကျမိသည်။ ၁၃ နှစ် မှ ၁၉ နှစ်ကြား လူငယ်များအတွက်

စာအုပ်ခန်းမှာတော့ စာအုပ်တွေကို လူကြီးစာကြည့်တိုက်များမှာလို ဘာသာရပ်အလိုက် ခေါင်းစဉ်များတပ်ပြီး ခွဲခြားစီစဉ်ပေးထားသည်။ သို့သော် သိပ်တော့ မရင့်သေး၊ မလေးသေး။ ရသပိုင်းမှာ ပုံပြင်တွေ၊ လူငယ်ဝတ္ထုတွေပါသည်။ သုတပိုင်းမှာလည်း သည်အရွယ်လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်စားသည့် သိပ္ပံဆိုင်ရာ မိတ်ဆက်စာအုပ်တွေ၊ ကြားအဆင့်စာအုပ်တွေပါသည်။ ဥပမာ– အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များဆိုလျှင် Biographies ဟု ခေါင်းစဉ်မတပ်သေး။ Famous People ဟူသောခေါင်းစဉ် မျိုးအောက်၌ စုစည်းပေးထားသည်။ မူရင်းစာအုပ်ကြီးများ မဖတ်နိုင်သေးမီ ပေါင်းကူးတံတားထိုးပေးသည့် အခြေခံအဆင့်စာအုပ်များဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်အဆင့်မှာပင် စာအုပ်တွေက ဘာသာရပ်စုံလင်ပြီး ကဏ္ဍတစ်ခုစီ၌ အခြေခံအတွက် လုံလောက်နေပြီဖြစ်ရာ အောက်ထပ်စာဖတ်ခန်းကလေးများတွင် လေးငါးနှစ်ကျင်လည်ခဲ့သည့် စာဖတ်သမားကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် အထက်တန်းကျောင်းထွက်သည့်အရွယ်လောက်ရောက်လျှင်ပင် ကျောင်းစာရော ပြင်ပအကြောင်းရပ်များတွင်ပါ နှံ့စပ်သည့် ဗဟုသုတ ဟင်းလေးအိုးကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေနိုင်ပေသည်။

အပေါ်ထပ် စာဖတ်ခန်းများအကြောင်းကို အကျယ်မပြောတော့ပါ။ သူ့မှာ ရိုးရိုးစာအုပ်ဖတ်ခန်းရှိသည်။ မာလ်တီမီဒီယာစာဖတ်ခန်းရှိသည်။ ရည်ညွှန်းစာအုပ်ခန်းရှိသည်။ မိုက္ကရိုဖလင်ဖတ်ရန်နေရာ၊ လက်(ပ)တော့ အသုံးပြုမည့်သူများအတွက် သီးသန့်နေရာများရှိသည်။ နေ့စဉ်သတင်းစာမျိုးစုံ ဖတ်လိုသူများအတွက် သီးခြားအခန်းထားပေးသည်။ သုတရသစာအုပ်များကို စာကြည့်တိုက်တို့ ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးအစားအလိုက် ခွဲခြားစီစဉ်ပေးထားသည်။ နှစ်သက်ရာစာအုပ်ကို စာအုပ်စင်များမှယူ၍ ဖတ်ရှုနိုင်သည်။ ငှားရမ်းနိုင်သည်။ ထို့ပြင် စာအုပ်ရိုးရိုးသာမက စီဒီရွမ်၊ ဗီစီဒီ၊ ဒီဗီဒီ၊ ဗီဒီယိုတိပ် စသည်များပါ ငှားရမ်းပေးနေသည်။ ပုံနှိပ်စာကြည့်တိုက်နှင့် ခေတ်မီအီလက်ထရွန်နစ် စာကြည့်တိုက်တို့ ပူးတွဲပေးထားသော သဘောပင်။

စာဖတ်သူ လူငယ်လူကြီးများအတွက် စာကြည့်တိုက်က ဆောင်ရွက်ပေးနေသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အစီအစဉ်တစ်ခုအကြောင်းတော့ ပြောချင်သည်။ အဲဒါက စာဖတ်ဝိုင်း သို့မဟုတ် စာပေဆွေးနွေးဝိုင်း အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ စာဝါသနာအိုးများကို ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသော စာဖတ်သူများဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးသည့် ၎င်းအစီအစဉ်တွင် ပါဝင်ကြရန် စာကြည့်တိုက်က စည်းရုံး

ဆော်သြသည့် စာများ ကပ်ထားသည်။

ဥပမာ စာဖတ်ဝိုင်းမှာ ပါဝင်ခြင်းဖြင့် ရရှိနိုင်သော အကျိုးကျေးဇူးများကို ဦးစွာဖော်ပြသည်။ ဆွေးနွေးဝိုင်းမှာ ပါဝင်မည်ဆိုလျှင် စာအုပ်ကို သာမန်ကာလျှံကာမဟုတ် သေသေချာချာဖတ်ဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးဝိုင်း အတွေ့အကြုံရှိလာသည်နှင့်အမျှ စာတစ်အုပ်ကို ချဉ်းကပ်ဖတ်ရှုရာ၌ ပို၍ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လာမည်။ ဆွေးနွေးသောစာအုပ် ဆွေးနွေးသော အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ အခြားသူများ၏ အထင်အမြင်တွေကိုပါ သိလာရမည်။ စာကိုစိစစ်ဝေဖန်ပြီး ဖတ်တတ်လာသကဲ့သို့ အခြားသူများနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးရာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာတို့တွင် ပို၍ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလာမည် စသဖြင့် စာဖတ်ဝိုင်းမှာ လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းများကိုလည်း ရှင်းလင်းစွာပင် အသိပေးထားသည်။

ဆွေးနွေးမည့်စာအုပ်ကို မဖတ်ဘဲ ဆွေးနွေးပွဲမတက်ဖို့၊ ဖတ်ရှုပြင်ဆင်ပြီးမှ လာရောက်ဖို့၊ ဆွေးနွေးဝိုင်းမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်မနေဘဲ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ဆွေးနွေးဖို့၊ သို့သော် ကိုယ်ချည်းစွတ်ပြောမနေဘဲ အခြားသူများကိုပါ အလှည့်ပေးဖို့၊ သူတစ်ပါးစကားပြောနေတုန်း ဖြတ်ဝင်မပြောဖို့ စသည်များ ဖြစ်သည်။ ပို၍တန်ဖိုးရှိသည်က စာဖတ်ဝိုင်းမဝင်မီ ပြင်ဆင်ရန် နည်းလမ်းများ ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်အချက် စာအုပ်ကို သေသေချာချာဖတ်ဖို့။ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနေစဉ်တစ်လျှောက် မိမိစဉ်းစားမိ သတိပြုမိသည့်အရာများ၊ ဆွေးနွေးပြောဆိုသင့်သည့်အချက်များကို မှတ်စုစာအုပ်မှာ ရေးထားတို့ထား သက်ဆိုင်ရာ စာမျက်နှာနံပါတ်တွေပါ မှတ်ထားဖို့၊ ပြီးလျှင် စာအုပ်ကို တစ်ကိုယ်တည်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ဝေဖန်စစ်ကြောဖို့၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ဆိုလျှင် စာရေးသူ၏ အဓိကဦးတည်ချက်ကဘာ၊ ဝတ္ထုမှာပါသည့် ဇာတ်ဆောင်တွေကို ခွဲခြားစိစစ်ပြီး ဘယ်သူ့စရိုက်သဘာဝကဘယ်လို၊ စာရေးသူက သည်ဇာတ်ဆောင်မှတစ်ဆင့် ဘာတွေပြောဆိုတင်ပြချင်တာ၊ ဝတ္ထုရေးသူက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူ့ဇာတ်ပန္နက်ကို ဘယ်လိုဖွဲ့စည်းစီစဉ်ထားတာ၊ သည်စာရေးဆရာပဲ တခြားစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဘယ်လို ရေးထားတာ၊ သည်စာရေးဆရာနှင့် တခြားဘယ်စာရေးသူတွေ ဘယ်နေရာမှာ အယူအဆချင်း တင်ပြပုံချင်း တူတာမတူတာ စတာတွေ နှိုင်းယှဉ်ဝေဖန် အဲသည်လိုတွေ လမ်းညွှန်ပေးထားသည်။

စာဖတ်ဝိုင်းစီစဉ်သူများ၏ လမ်းညွှန်ချက်တွေက ပြည့်ဝစုံလင်လှသည်။

စာဖတ်ဝိုင်းဝင်သူတွေသာမက တစ်ကိုယ်တော် စာဖတ်သမားများ အတွက်ပါ အထောက်အကူပြုပေသည်။

စာကြည့်တိုက်က အခန်းတွေ နဲ့စပ်စုံစေ့အောင် လိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် နှစ်သက်အားရနေမိသည်။ သည်အဆောက်အဦထဲမှာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာသုံး တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတချို့ရှိနေတာမြင်သည်။ သို့သော် ငွေကြေး အမြောက်အမြားရှိမှသာ သည်လိုစာကြည့်တိုက်မျိုးတစ်ခု ထူထောင်နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် မယူဆ။ မိမိအလုပ်တွင် လေးနက်ထက်သန်သော စာကြည့်တိုက်မှူးများနှင့် တက်ကြွသော စာဖတ်ဝါသနာအိုးများ စုစည်းမိလျှင် သည်လို သာယာလှပသော စာပေဝန်းကျင်မျိုးတစ်ခု ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်မှာ သေချာသည်ဟု တွေးနေမိသည်။

စာကြည့်တိုက်ကလေးကား နယ်မြေရှိ ကလေးသူငယ် လူကြီးလူငယ်များအတွက် ဦးနှောက်အာဟာရတွေ ကြွယ်ဝပြည့်စုံစွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးထားသကဲ့သို့ သည်အာဟာရများကို အကျိုးအရှိဆုံး ခံယူစားသုံးတတ်အောင်လည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလျက်ရှိနေပေသည်။

m

om;awmf&m [kv m

rpEé

ဒေါ်ညိုမြ၏အသက် လေးငါးနှစ်အရွယ်ကတည်းက မိခင်ပြောပြသော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များမှတစ်ဆင့် သားတော်ရာဟုလာလေးကို သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ ချစ်ခင်နှစ်သက်ခဲ့ရသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်းတွင် အမြတ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟူသောအသိကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးပီပီ လူမှန်းသိစ အရွယ်ကတည်းက သိခွင့်ရ၊ ယုံကြည်ခွင့်ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “ဘုရားရဲ့ သားတော်လေးဖြစ်ရတာ သူ့လောက်ကံကောင်းတဲ့သူရှိပါဦးမလား”ဟု ကလေး ပီပီ တွေးတောအားကျခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း “သူလည်းမွေးရော၊ သူ့အဖေက သူတို့သားအမိကိုထားခဲ့ပြီး တောလည်း ထွက်သွားပါရော”ဟု တွေးကာ သနားကရုဏာသက်နေမိပြန်ပါသည်။

မိခင်က အမွေတောင်းခိုင်းသောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ သင်္ကန်းစကို ဆွဲကိုင်ကာ ကျောင်းတော်အထိ ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားသော သာကီဝင်မင်းသားလေး၏ ပုံရိပ်နှင့်မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ငါပေးနိုင်သောအမွေသည် လောကုတ္တရာအမွေသာဖြစ်သည်”ဟုဆိုကာ သင်္ကန်းဆီးပေးလိုက်သဖြင့် သာသနာ့ဘောင်ရောက်သွားသော ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ကိုရင်ပေါက်စနလေး၏ ပုံရိပ်တို့သည် ဒေါ်ညိုမြ၏ရင်ထဲတွင် ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲထင်နေခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပါရမီတော်ကို ဘဝအဆက်ဆက်က ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သော (ဥပမာ– ဝေဿန္တရာမင်းကြီးဘဝတွင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားထံ ကျွန်ပြုရန် လှူဒါန်းလိုက်၍ လိုက်ပါသွားရခြင်း)အကြောင်းခြင်းရာများကို

ချင့်ချိန်တွေးတောရန် မိမိကိုယ်တိုင်က မရင့်ကျက်သေးသောအရွယ်ဖြစ်နေ၍ ငရဲကြီးစရာအကြောင်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ ရာဟုလာ မင်းသားလေး၏ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါအဟုန်ကို အလေးထားစဉ်းစားရကောင်းမှန်းမသိဘဲ ကိုယ့်အရွယ်၊ ကိုယ့် အသက်၊ ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်ဉာဏ်နှင့်နှိုင်းကာ "သူ့ခမျာ အဖေကိုကြောက်၍သာ ကိုရင်ဝတ်လိုက်ရရှာသည်"ဟု တွေးထင်နေခဲ့မိသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ "ရွှေအိုး များရမလားလို့ လိုက်သွားတာ ခေါင်းတုံး တုံးခံလိုက်ရရော"ဟု မိမိ၏ မောင်ငယ် ကလေးတစ်ဦးလို ချစ်စနိုးတွေးရင်း ရယ်ချင်ပြုံးချင်ပင် ဖြစ်နေခဲ့မိသေးသည်။

အရာရှိကြီး၏သားသည် ရုံးတွင်လည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီး၏သား သည် ဆေးရုံတွင်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏သားသည် ကျောင်း တွင်လည်းကောင်း မျက်နှာအကြီးဆုံး၊ ပစားပေးအခံရဆုံးသောသူများဖြစ်ကြ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်၏သားတော် ရှင်ရာဟုလာ ကိုရင်လေးသည် သံဃာတော်များ၏အလယ်တွင် ဖူးဖူးမှုတ်မှု အရေးပေး ခံရလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်ညိုမ ပေါက်စနက ကလေးပီပီ စွဲမှတ်ယုံကြည်နေခဲ့မိသည်။ အတန်ကြာအောင် စွဲနေ သော ထိုအစွဲကို ချွတ်ပေးသည်က စာအုပ်များဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ညိုမ၏ဖခင်သည် စာပေသမားတစ်ဦးဖြစ်၍ အိမ်တွင် ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေက ပေါများလှသည်။ ယခုခေတ်လို တီဗီ၊ ဗီဒီယို၊ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာ နက်နှင့် ဂိမ်းဆိုတာများလည်း မရှိသေးတော့ ဒေါ်ညိုမတို့ မောင်နှမတစ်တွေသည် တွေ့သမျှကြုံသမျှ စာအုပ်များကို ဝါးစားသလိုဖတ်ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်က ကာတွန်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို၊ အချစ်၊ စုံထောက်၊ ဂမ္ဘီရစသော ဝတ္ထုအမျိုးမျိုးကို အငမ်းမရ ဖတ်နေရာမှ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် ရောက်တော့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေကိုပါ ကြိုက်နှစ်သက်လာသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် အဖေ၏ စာအုပ်ဗီရိုထဲတွင် တရိုတသေသိမ်းထားသော ဇိနတ္ထပကာ သနီကျမ်း၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နှင့် ဗုဒ္ဓဝင်စသော စာအုပ်ထူကြီးများကိုပါ ဆွဲထုတ် တတ်လာသည်။ မူလပထမက ပုံပြင်လိုသဘောထားပြီး ဖတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနှင့် အမေပြောပြသော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များမှ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏ ပုံရိပ်ကို ပိုမို၍ ကြည်လင်ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဖူးမြင်ခဲ့ရသည်။ ကြည်ညိုမှုထက်သန်ပြီး ဘာသာရေးအသိစိတ်ဓာတ်များ ရင့်ကျက်လာခဲ့ရသည်။

ဒေါ်ညိုမ၏ရင်ထဲတွင် ချစ်စဖွယ်မင်းသားလေး၊ ထို့နောက် သာမန် ကိုရင်လေးအဖြစ် ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ရှင်ရာဟုလာလေး၏ပုံရိပ်သည်လည်း ထို

စာအုပ်များမှတစ်ဆင့် ဆက်လက်၍ လှုပ်ရှားရှင်သန်လာခဲ့သည်။

မဟာဆီ မဟာသွေး၊ အထိန်းတော်၊ အချီတော်၊ အချော့တော်များနှင့် တယုတယ တခမ်းတနား ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မင်းသားကလေးသည် သူ့ဖခင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တွင် လုံးဝ ရေသာမခိုခဲ့ကြောင်း သိရတော့ အံ့သြခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်။ ကျောင်းတော်တွင် တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ ရေခပ် ခြင်း၊ သောက်ရေအိုးရေဖြည့်ခြင်း စသော အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို အခြား သာမဏေလေးများနည်းတူ လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ အချို့သံဃာတော်များက သူ့ကို စမ်းသပ်လို၍ သူတံမြက်စည်းလှည်းပြီးသွားသောနေရာတွင် အမှိုက်တွေထပ်ချ၊ သူထည့်ထားသော ရေအိုးကို အဖိတ်ဖိတ်အစင်စင်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး "ဘယ်သူက များ ဒီလိုလုပ်သွားပါလိမ့်"ဟု မြည်တွန်တောက်တီးကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရာဟုလာကိုရင်လေးက ရိုသေစွာလက်အုပ်ချီ၍ "တပည့်တော် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်"ဟု ရိုကျိုးနှိမ့်ချစွာ လျှောက်တတ်သည်။

ထို့နောက် အမှိုက်ပြန်လှည်းခြင်း၊ အသစ်တစ်ဖန် ရေပြန်ထည့်ခြင်း စသည်များကို မငြိုမငြင်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်ဟု သိရသည်။ နံနက်မိုးသောက် အလင်း ရောက်လျှင် သဲများကို လက်ခုပ်နှစ်ဖက်နှင့် ကျုံးယူကာ "ဤလက်ခုပ်ထဲမှ သဲနှင့် အမျှသော ဆုံးမဩဝါဒစကားများကို ယနေ့ရနိုင်ပါစေ"ဟု ဆန္ဒပြုတောင့်တလေ့ ရှိသည်တဲ့။

ထိုအကြောင်းအရာများကို သိရဖတ်ရတော့ မညိုမခမျာ သူ့လိပ်ပြာကို သူ အတော်ရှက်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့သော ရှင်သာမဏေကလေးကို သူက အဖေကို ကြောက်၍သာ သင်္ကန်းဆီးခဲ့ရရှာသည်"ဟု အထင်အမြင် သေးခဲ့မိသည်မဟုတ် ပါလား။ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးထင်ကာ မနောကံနှင့် ပြစ်မှားနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ကြီး၏ ပုံတော်စုံ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းတွင် "ရှင်ရာဟုလာသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှစ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ရှိသည့်တိုင် အောင် ပြက်ရယ်သော စကားကိုမျှဆိုသော မည်သည်မရှိ၊ မိမိ၏ ဇာတိမာန်ဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာခြင်းကိုလည်း ရုံခါမျှမပြု၊ ရဟန်းသံဃာတို့အား လူ၊ သာမဏေ တို့နှင့် တစ်မိုးတစ်ရုံတည်းသောကျောင်း၌ အရုဏ်တက်အောင် မအိပ်အပ်"ဟု သိက္ခာပုဒ် ပညတ်သောအခါ သံဃာတော်တို့ကို ညာတာသောအားဖြင့် ဘုရား၏ ဝစ္စကုဋ္ဌိ၌သာဝင်၍ အိပ်နေသတည်း"ဟု ရေးသားထားသည်။ ရဟန်းသံဃာများ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရလေအောင် သိက္ခာပုဒ်မပျက်ရလေအောင်၊ သူနှင့် တစ်မိုး

တစ်ရံတည်းအောက် မဖြစ်ရလေအောင်၊ သူတတ်စွမ်းသမျှ ပြုလုပ်ပုံလေးက ချစ်စဖွယ်၊ သနားစဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အိပ်ချင်လာလျှင် အိမ်သာထဲ မသိမသာဝင်သွားပြီး အိမ်သာနံရံကိုမှီကာ အိပ်ပျော်နေရှာမည့် ကိုရင်လေးကို တွေးထင်မြင်ယောင်မိပြီး ကြည်ညိုစိတ် အထပ်ထပ်ပွားမိသည်။ လေးမြတ်ကြည်ညိုစွာ ရည်မှန်း၍ ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချမိသည်။ "ငါတို့ ဘုရားရဲ့သားတော်၊ ကိုရင်ကလေးက ဒီလို ကိုရင်လေးပါလား"ဟု ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။

ရှင်ရာဟုလာသည် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်ခါမှ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရကာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရဟန္တာဖြစ်သောအခါ သိက္ခာသုံးပါးကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ အသာလွန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ဧတဒဂ် ရရှိခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ညိုမသည် ကြည်ညိုဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ်၊ လေးစားဖွယ် ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်၊ အရှင်ရာဟုလာကို စာအုပ်ထဲမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားနှင့် ဖူးမြင်ခဲ့ရသည်။

ယနေ့ခေတ်သည်ကား အလွန်တိုးတက်နေသောခေတ်ဖြစ်သည်။ တိုးတက်မှုကလည်း မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ခေတ်ထဲတွင် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော ခေတ်လူသားများသည်ပင်လျှင် ခေတ်ကိုမီအောင် မနည်းလိုက်နေကြရသည်ဟုဆိုပါသည်။ ယနေ့ခေတ် လူငယ်နှင့် ကလေးများသည် ဒေါ်ညိုမတို့ငယ်စဉ်က မြင်ပင်မမြင်ဖူးခဲ့သော လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ၊ စက်ကိရိယာ အသစ်အဆန်းများကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ "ဒီခေတ်ကလေးတွေ ကံကောင်းလိုက်တာ"ဟု ဒေါ်ညိုမ မကြာခဏ တွေးမိတတ်သည်။

သို့သော် ထိုကံကောင်းသောကလေးများသည် တီဗီနှင့် ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်တွင် ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားနေသော ဂိမ်းအမျိုးမျိုးထဲတွင် နစ်ဝင်နေသည်ကိုတော့ ဒေါ်ညိုမ ဘဝင်မကျလှချေ။ ရာနှုန်းရှစ်ဆယ်မျှသော လူငယ်များသည် စာတစ်အုပ်အစား ဂိမ်းတစ်ခွေကို ပိုပြီး မက်မော စွဲလမ်းနေကြသည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ပါဝါရိန်းဂျားနှင့် ပင့်ကူလူသားတို့၏ လွှမ်းမိုးမှုက မသေးလှ။ သူတို့သည် ကလေးများ၊ လူငယ်များ၏ အချိန်များစွာကို ဆွဲယူသိမ်းပိုက်ထားကြသည်။ အချိန်များစွာကို ရင်းနှီးပေးလိုက်ရသော လူငယ်များသည် ထိုဂိမ်းအခွေများဆီမှ ဘာကို ပြန်လည်ရရှိလေသနည်း။ အချိန်နှင့်ထိုက်တန်သော အသိ

အလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာကို ရကြပါရဲ့လား။

ဒေါ်ညိုမသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် စာအုပ်ထဲမှ လူသားများနှင့် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတို့ဆီမှ သင်ခန်းစာများရခဲ့သည်။ အားကျအတုယူစရာများ ရှိခဲ့သည်။ ဆောင်စရာ ရှောင်စရာများကို သိခဲ့ရသည်။ ဗဟုသုတအဖြာဖြာကိုလည်း ရခဲ့သည်။ ခေတ်ဟူသည်မှာ ဆန့်ကျင်၍ မရကောင်း သည်ကို ဒေါ်ညိုမ နားလည်ပါသည်။ လူငယ်တွေကို ချက်တင်ဝင်နေမည့်အစား၊ ဂိမ်းဆိုင်သွားမည့်အစား၊ စာကြည့်တိုက်သွားပါဟု ပြောလျှင်လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အင်တာနက်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချကြပါဟု ပြောတိုင်းလည်း နားထောင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ချက်တင်ဝင်လျှင်လည်း ဝင်၊ ဂိမ်းဆော့လျှင်လည်း ဆော့၊ စာဖတ်တာလေးကိုလည်း အလေ့အကျင့်လုပ်ကြပါဟုသာ ပြောလိုပါသည်။

"အလိမ္မာ စာမှာရှိသည်"ဟူသောစကားကို ရှေးလူကြီးများက အလကား ပြောခဲ့ကြခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ၊ သိမြင်ခဲ့သည်များကို အရင်းတည်၍ ပြောခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘွားကြီး ဒေါ်ညိုမက အလေးအနက်ထပ်မံ၍ ပြောလိုပါသည်။ အလိမ္မာသည် စာမှာ တကယ်ရှိပါသည်။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

pm&tU&om

Ekknf(tif0)

စာမှာ အရသာရှိပါတယ်။ စာအရသာကိုသိဖို့ ဘာစာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်စေချင်ပါတယ်။ စာစုံ ဖတ်စေချင်ပါတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စာဖတ်သက်ရင့်လာတာနဲ့အမျှ ကိုယ်ဖတ်ရမယ့်စာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရွေးချယ်ဖတ်သွားမှာပါ။

ကျွန်မ အိပ်ရာဘေးမှာ အမြဲထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိပါတယ်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ 'တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါ။

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ထုံးစံအတိုင်း အချစ်၊ အပျော်စာတွေကို ဖတ်လို့ ကောင်းနေတဲ့ ကျွန်မကို စာဖတ်ခြင်း တစ်ချိုးတစ်ကွေ့ဆီကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပေါ့။

ခုချိန်ထိလည်း ဖတ်လို့မဝ...၊ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းလို စာအရေးအသားမျိုးကို ရေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာမျိုးလည်း ခုချိန်ထိ မရှိသေး...။ ညအိပ်ရာဝင်မှာ ဆရာကြီးရဲ့ 'တစ်သက်တာ...'ထဲက စာပိုဒ်လေး တစ်ပိုဒ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဖတ်လိုက်ရမှ ကျွန်မ အိပ်ပျော်ပါတယ်။ ဖတ်တိုင်းလည်း တစ်ခုခုတော့ အမြဲရနေတာပဲ၊ အမြဲအရသာရှိနေတာပဲ။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲကပဲ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ပြောထားတာလေးရှိတယ်။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ ဖရန်စစ်ဘေကွန် (Francis Bacon) ပြောတာလေးကို ဆရာကြီးက ပြန်ပြောပြတာ...။

စာအုပ်သုံးမျိုးရှိတယ်တဲ့...။

(၁) မြည်းရုံပဲ မြည်းကြည့်ရမယ့်စာအုပ်

(၂) မျိုချရမယ့် စာအုပ်

(၃) ညက်ညက်ပါအောင်ဝါးချပြီး အစာကျေအောင် ချေယူထိုက်တဲ့ အနည်းငယ်မျှသော စာအုပ်မျိုးတဲ့။

စာစုံအောင်ဖတ်ဖို့ကြိုးစားပြီး မြည်းတန်မြည်းပါ။ မျိုတန်မျိုပါ။ ညက်ညက်ဝါးသင့်က ဝါးပါတဲ့။ စာဖတ်ပရိသတ်ဟာ မြည်းရုံသာ မြည်းရမယ့် စာအုပ်မျိုးတွေနဲ့ အချိန်မကုန်သင့်ပါဘူးတဲ့။

ညက်ညက်ပါအောင် ဝါးဖို့လိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးဆိုတာ (အဘိဓမ္မာ ဆန်သော စာအုပ်မျိုးတွေမဟုတ်။ သူဌေးဖြစ်နည်း၊ သင်အောင်မြင်ကြီးပွားလိုသော်ဆိုတဲ့ တက်ကျမ်းများလည်းမဟုတ်) 'လူ့သဘာဝကို နက်နက်နဲနဲ ထိထိခိုက်ခိုက် ဖော်ပြ၍ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ဝင်လာစေတတ်သော စာအုပ်မျိုး' ဖြစ်ပါသတဲ့။

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ဝင်လာခြင်းဆိုတာကလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်ချင်သောစိတ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားချင်သောစိတ်မဟုတ်။ 'တစ်ဖက်သားကို ကြင်နာတတ်၍၊ စာနာတတ်၍၊ မတရားခြင်းကို ရွံမုန်းတတ်သောစိတ်မျိုး' ပါတဲ့။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

b0c&;Dzmfjmlunfcefrsm;

*sL;

Walt Disney ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သော Beauty and the Beast ကာတွန်းဇာတ်ကားတွင် ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ပြကွက်တစ်ခုမှာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းကြီးဘဝသို့ရောက်နေသော ကျိန်စာသင့်မင်းသားလေး၏ စာကြည့်ခန်းကြီးဖြစ်သည်။ စာအုပ်စင်ကြီးတွေက လှေကားနှင့် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တက်ကြည့်ယူရသည်။ စာအုပ်တွေကလည်း ခမ်းနားလှသည်။ များပြားလှသည့် ခံ့ထည်သော စာအုပ်တွေ။ ကာတွန်းဆိုတော့လည်း စိတ်ရှိတိုင်း ခြယ်မှုန်းနိုင်ပေတာပေါ့။ စာပေကို ဝါသနာပါသော အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝသည့် မင်းသမီးလေးက စာကြည့်ခန်းကြီးကို ရင်သပ်ရှုမောကြည့်လျက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေပုံကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။

ကျွန်မသည် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်ခန်းကြီး တစ်ခုကို ခဏခဏ စိတ်ကူးယဉ် ပုံဖော်ကြည့်နေခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်မ၏စာဖတ်ခြင်းအစသည် ရေနံချောင်း၏အနောက်ဘက် ဧရာဝတီအလွန်က ကုန်းစောင်းမှာဖြစ်လို့ ကုန်းစောင်းအိမ်ကစပြီး စဉ်းစားကြည့်လျှင် အိမ်မှာ စာအုပ်စင်မရှိခဲ့။ မေမေနှင့်ဖေဖေဝယ်ထားသည့် စာအုပ်တွေကို ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ ကျွန်မတို့ ကြိုက်သလို ဖွင့်လို့၊ ပိတ်လို့ရသည့် စာအုပ်သေတ္တာပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်၏ စာဖတ်ဝါသနာသည် ငယ်ရွယ်စဉ်မှာတော့ မိဘအပေါ်မှာ မူတည်သည်။ ကလေးဖတ်ဖို့ အိမ်မှာ စာအုပ်အဆင်သင့်ရှိလျှင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖတ်ခွင့်ရမှာပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို နမူနာထားပြီး တွေးကြည့်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မအစ်မကလည်း စာဖတ်ဝါသနာပါပြီး စာအုပ်ဝယ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ စာအုပ်တွေ သိပ်မများပါ။ ငွေအားမတတ်

နိုင်သဖြင့် စာအုပ်အရေအတွက် နည်းနေသော်လည်း အိမ်က စာအုပ်တွေသည် ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်အတွက် စာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာထုံဖို့ လုံလောက်သော တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီး၊ မဟော်သဓာ ဇာတ်တော်ကြီး စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထုတွေရှိသည်။ မဟော်သဓာဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ကလေးအရွယ်အတွက် သူ့ရဲကောင်းဇာတ်လိုက်ပေါ့။ သူက ကလေးပညာရှိကနေ စခဲ့တာကိုး။ ထို့ကြောင့် မဟော်သဓာဝတ္ထုကို ပုံဝတ္ထုအဖြစ် ကျွန်မ ခဏခဏဖတ်ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာသည် အလွန်နှစ်သက်စရာ။ အရွယ်အစားသည် လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်ဖို့ အလောတော်ပဲ ဖြစ်တာများသည်။ အလျားလိုက် ငါးလက်မ၊ ဒေါင်လိုက် ခုနစ်လက်မသည် မြန်မာစာအုပ်များ၏ ယေဘုယျ အရွယ်အစားဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖုံးသည် တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးသူကိုပင် ဖတ်ကြည့်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်နေတတ်သည်။ အတွင်းက စာရွက်တွေက လက်နှင့်ထိလျှင် မကြမ်းလွန်း၊ မချောလွန်း။ စာရွက်အရောင်ကလည်း ဖြူလွန်းတောက်လွန်းလျှင် ဖတ်ရသူကို မျက်စိကျိန်းစေမှာမို့ ဆင်စွယ်ရောင် ဝါမယောင်ယောင်ရှိသည်။ စင်ပေါ်မှာ ဘေးတိုက်စီတန်းထောင်ထားလျှင် အနှောင့်ကနေခွဲခြားနိုင်အောင် အနှောင့်မှာပါ စာအုပ်နာမည်နှင့် စာရေးဆရာနာမည်ကို ဖော်ပြထားတာ စိတ်ကူးကောင်းလိုက်ကြတာဟု ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတွေးပြီး ကျေနပ်နေခဲ့ဖူးသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကြိုက်ပြီဆိုလျှင် အတွင်းက စာတွေသာမက စာအုပ်တစ်ခုလုံးကိုပင် ထိလို့ကိုင်လို့မဝ၊ ကြည့်လို့မဝရှိတော့သည်။

ကျွန်မ ပထမဆုံးဖတ်ခွင့်ရပြီး စာရေးဆရာဖြစ်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည့် မာလာဝတ္ထုစာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံးကိုတော့ ကျွန်မ အခုအခါ ပြန်တွေးလျှင် မမှတ်မိပေ။ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်မအိမ်မှာ ရူပံ၏ မာလာသည် တစ်အုပ်ပျောက်သွားလို့ ထပ်ဝယ်တာ နောက်တစ်အုပ်၊ နှစ်အုပ်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မေမေ ပေးဖတ်ခဲ့သည့် ရူပံ၏မာလာမှာ ကျွန်မ စတုတ္ထတန်းအရွယ်မို့ ပထမအကြိမ်ထုတ်ဖြစ်ရမည်။ ပန်းချီဦးကိုလေး၏ လက်ရာ၊ မိန်းကလေးမျက်နှာဖုံးပုံနှင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မမှတ်မိပုံကိုထောက်တော့ ကျွန်မပထမဆုံးဖတ်ခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ မျက်နှာဖုံး စုတ်ပြဲနေခဲ့လို့များလား။ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ၏ ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်သောအင်အားတွင် မျက်နှာဖုံးကလည်း မနည်းလှသော အင်အားအဖြစ် ပါဝင်နေခဲ့တာမို့ ကျွန်မဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်မျက်နှာဖုံးတွေကို မှတ်မိနေတာ များ

လေသည်။ ဘဝတွင် ဒုတိယမြောက်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သော တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ "ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်" စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ကျွန်မ အခုထိမမေ့နိုင်။ ပန်းချီ ဦးသန်းအောင်၏ မြင်ကွင်းကျယ် ရှုခင်းပန်းချီတွင် လူပုံသဏ္ဌာန်မည်းမည်းလေးတွေက အရိပ်ပမာ သေးသေးလေးတွေပဲ ဖော်ပြထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ဦးသန်းအောင်၏ လူပုံတွေက အမြဲပဲ သေးသေးလေးတွေ။ မျက်လုံးမျက်ခုံးပါစရာမလို အသေးစား အသွင်သဏ္ဌာန်ပဲ။ သို့သော် သေးသေးမွှားမွှားလေးပေမယ့် ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ကွဲပြားသည်။ မိန်းကလေးထဘီဆိုလျှင် အဖျားလေးက လေဖြင့်ဘေးသို့ လွင့်နေလိုက်သေး၏။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် စာအုပ်တွေနှင့်အတူ ရူဝံ၏ နယ်လီဝင်း၊ ပျောက်သောသူ၊ မြမြစိန်၏ အညံ့ပန်းတို့ကို ကျွန်မဖတ်ခဲ့တာ မှတ်မိသည်။ ဖေဖေဝယ်ထားသော ကဗျာပန်းကုံးတို့၊ ဂီတဝိသောဒနီတို့၊ ဦးပြုံးချို၏ မဟာဂီတတို့ စာအုပ်တွေကတော့ ကျွန်မ စာဖတ်သက် လေးငါးနှစ်ရှိလာတော့မှ ကောက်ကိုင်ဖြစ်သောစာအုပ်တွေ ဖြစ်သည်။ သားရေဖုံးချုပ်အနှောင့်မှာ ရွှေရောင်စာလုံးတွေနှင့် သုတ္တန်ကျမ်းများ၊ ဓိနတ္ထပကာသနီစာအုပ်များ။ ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ အိမ်သည် စာကြည့်တိုက်တစ်ခုဖြစ်ဖို့ ဝေးကွာသေးသော်လည်း ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေအတွက် အသေးစား စာဖတ်ခန်းလေးတော့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မစာဖတ်သက်တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် ငါးတန်းအရောက်မှာ အိမ်က စာအုပ်တွေက ခဏလေးနှင့် ဖတ်လို့ကုန်သွား၏။ ထိုအခါ စာအုပ်များများ စုဆောင်းထားသော ဦးကြီးအိမ်သို့သွားပြီး ရှာဖွေမွှေနှောက် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ကျွန်မဦးကြီး၏အိမ်မှ စာအုပ်သေတ္တာကြီးများသည် ကျွန်မအတွက်တော့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ ဦးကြီးအိမ်မှ စာအုပ်တွေကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ သာခု၏ တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို၊ စိန်စိန်၏ သားလိမ္မာ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ မြိုင်၊ ငွေတာရီ၏ဆု၊ ရန်ကုန်ဘဆွေ၏ မြန်မာပြည်သား၊ စပယ်တို့ခေတ်၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းများမှာ ထူထူထဲထဲ၊ မျက်နှာဖုံးက အမျိုးသမီးလေးတွေ၏ပုံ ပန်းချီလက်ရာတွေနှင့်။ အဲဒီတုန်းက အများအားဖြင့် ဦးကိုလေး၏ သရုပ်ဖော်ပုံတွေဟု မှတ်မိနေသည်။ အတွင်းမှာ လေးရောင်ခြယ် သရုပ်ဖော်ပုံတွေနှင့်။ ကလေးပီပီ ရောင်စုံသရုပ်ဖော်ပုံလေးပါတော့ ဝတ္ထုကို ပိုစိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏မျက်စိကို ဆေးရောင်စုံ လေးရောင်ခြယ် သရုပ်ဖော်ပုံတွေက ဆွဲဆောင်နိုင်တာ သေချာပါသည်။ ဦးကြီး၏စာအုပ်သေတ္တာတွေက တော်တော်နှင့် မကုန်ပါ။ ဦးကြီး၏သားများအနက် သားနှစ်ယောက်က စာဖတ် အလွန်ဝါသနာ ပါသည်မို့

သူတို့က ထပ်ထပ်စုသည့်အခါ စာအုပ်တွေက ကျွန်မ ဖတ်ဖို့ အများကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်မက ငှားလာလိုက်၊ ကျွန်မအစ်ကိုက ငှားလာလိုက်။ အစ်ကို ငှားသည့်စာအုပ်တွေထဲမှာတော့ ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့၊ ဗိုလ်တာရာတို့ ပါသည်။ အစ်ကိုက စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်သည်။ သူဖတ်သည့်ဝတ္ထုကို ကျွန်မဖတ်ကြည့်တော့လည်း ကြိုက်နေတာပါပဲ။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီတို့ကိုဖတ်ပြီး ကျွန်မမှာ သက်တံပေါ် ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကျွန်မဦးကြီးအိမ်မှာ တစ်နေကုန်နေပြီး စာဖတ်သည်။ ကျွန်မ ရေနံချောင်းကို ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ရတော့ လွမ်းရသည့် အရာတွေထဲတွင် ဦးကြီးအိမ်က စာအုပ်တွေက ထိပ်ဆုံးကပေါ့။

သို့သော် ကျွန်မ ကံကောင်းပါသည်။ ရေနံချောင်း ဂုဏ်မသိမ်လမ်းရှိ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ စာအလွန်ဖတ်သော မောင်နှမ၏ အိမ်နှင့် ကပ်လျက် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ တွေ့သွားသည်။ ကိုဂျစ်ဂျစ်နှင့် မမနွဲ့တို့၏ အိမ်ပေါ်ထပ်က စာအုပ်ခန်းသည် ကျွန်မအတွက် နောက်ထပ် ရတနာသိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။

ကိုဂျစ်ဂျစ်တို့အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းအလွတ်ရှိပြီး ထိုအခန်းထဲမှာ များပြားလှစွာသော စာအုပ်တွေကို အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်တွေ ပုံထားသည်။ တချို့အပုံတွေက မြင့်လွန်းသဖြင့် ပြိုတောင်လဲ နေ၏။ တစ်ပုံနှင့်တစ်ပုံ ထိကပ်နေကြသည်။ တချို့စာအုပ်ပုံတွေကတော့ မဖွဖြစ်တာကြာသဖြင့် ဖုန်တောင်တက်နေသေးသည်။ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းသေးလေးဖြင့် ဖုန်သုတ်ပြီး ရှာရသည်။ စာအုပ်တွေက အများကြီးအများကြီးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းခေတ်စားချိန်မို့ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွေကို အထပ်လိုက်မြင်ရတာ အားရမိသည်။ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွေက ပန်းချီဦးသောင်းဟန်၏ ပန်းချီလက်ရာ မျက်နှာဖုံးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ပုံတွေက သိပ်ရင်ခုန်စရာကောင်းတာပဲ။ မိန်းကလေးတွေ လှလိုက်တာ။ မျက်တောင်မည်းမည်းကော့ကော့။ နှာတံချွန်ချွန်စင်းစင်းလေးတွေ။ မျက်နှာမှာ အလင်းတင်နေပုံလေးတွေကအစ မှတ်မှတ်ရရရှိမိသည်။ နန်းတွင်းမင်းသမီးပုံလေးတွေလည်း တချို့လရဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေပေါ်မှာ မြင်ရပါသည်။ ဝင်းဦး၏ စာအုပ်တွေကို အစဉ်လိုက်တွေ့ရသည်။ သိန်းသန်းထွန်း၏ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မှ မမီစာအုပ်ကို အဲဒီအိမ်ကနေ ဖတ်ခဲ့ရခြင်းအား မှတ်မှတ်ထင်ထင်ဖြစ်နေသည်။

စာအုပ်ခန်းသည် လွတ်လပ်သည်။ တခြားဘယ်သူမှမရှိ။ မမနွဲ့ကို

ခွင့်တောင်းပြီး အပေါ်တက်လာချိန်မှစပြီး အောက်ပြန်ဆင်းလာချိန်အထိ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း။ မမနွဲ့က အပေါ်ထိ တက်လိုက်မလာတတ်။ အောက်ထပ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ စာအုပ်လေးငါးအုပ်ကို အထပ်လိုက်ယူလာပြီး အိမ်အပြန်မှာ မမနွဲ့ကို ပြပြီးမှ အိမ်ထဲက ထွက်ပါသည်။ အောက်ထပ်က မှန်ဗီရိုထဲမှာတော့ စွယ်စုံကျမ်းတွေလို ကပ်ထူဖုံးစာအုပ်အခဲ့များကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ ထိုအိမ်သို့သွားတိုင်း မှန်ဗီရိုကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ ဗီရိုထဲက စာအုပ်တွေက မမနွဲ့တို့ဖခင် ဘကြီးမော် ထိန်းသိမ်းထားသည့် လက်ရွေးစင်များ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။ ထိုစာအုပ်ကြီးတွေက ကျွန်မနှင့် နည်းနည်း အလှမ်းဝေးတာပေါ့။ ခန့်ညားသော ရည်ညွှန်းစာအုပ်ထူကြီးတွေကတော့ အိမ်ကို ငှားဖို့ အားနာရလောက်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်မက စာအုပ်တွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် ကြည်နူးမှုဖြင့် ခြေလှမ်းတွေတောင် မြောက်ကြွကြွဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။ မမနွဲ့အိမ်က စာအုပ်ထားသည့် စာဖတ်ခန်းသည် ကျွန်မ၏ တတိယ မြောက် စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်ပေါင်း ရာဂဏန်း ဖတ်ခဲ့ရတာ အခုထိ ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။

အမှတ်(၁)အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းစာကြည့်တိုက် တစ်ခု၏ သွင်ပြင်ကို အထင်အရှားမြင်ရသည်။ မှန်ဗီရိုအမြင့်ကြီးတွေထဲက စာအုပ်တွေမှာ အားကျစရာကောင်းသည်။ ကျွန်မတို့ကတော့ နေ့စဉ်ဖတ်လို့ မရဘူးပေါ့။ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ချိန်က အကန့်အသတ်နှင့် စာအုပ်ငှားချိန်က အကန့်အသတ်နှင့်ကိုး။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျောင်းက စာကြည့်တိုက် သည် ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းစာတွေနှင့် လုံးချာလိုက်နေသော ကျွန်မအတွက် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ တကယ်ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သည့် စာကြည့်တိုက် မဟုတ်သဖြင့် အရန်စာကြည့်တိုက်စာရင်းတွင်သာ ထည့်လိုပါသည်။

မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မမှာ စာကြည့်တိုက် သုံးခုနှင့် နီးခဲ့သည်။ တစ်ခုက ကျွန်မတို့ကျောင်းက စာကြည့်တိုက်။ အကြီးကြီးမှ တကယ့်အကြီးကြီးပါ။ ဆေးပညာစာအုပ်တွေချည်း မဟုတ်ပါ။ မြန်မာဝတ္ထုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကအစ အများကြီးရှိပါသည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်သည် ကျွန်မကို ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဖတ်ရသောစာတွေကိုလည်း ဝေမျှခဲ့ပြီး စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ဖတ်ရ သောစာတွေကိုလည်း ဝေမျှပေးခဲ့ရာဌာနဖြစ်သည်။ ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်တွေမှာ စာအုပ်ဝယ်နိုင်သော်လည်း အတန်းကြီးလာလေ စာအုပ်ဖိုးက များလာလေ

စာအုပ်တွေ အလုံအလောက်မဝယ်နိုင်လေမို့ စာကြည့်တိုက်ကနေ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် ကို တစ်နှစ်လုံးငှားထားပြီး ဖတ်ရသည့်အခြေအနေသို့လည်း ကျွန်မရောက်ခဲ့ သည်။ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်သည် ကျေးဇူးကြီးပါ၏။ ကျွန်မ၏ စတုတ္ထမြောက်စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်အဟောင်းကိုလည်း ကျွန်မမှတ်မိသည်။ စာကြည့်တိုက်အသစ်ကိုလည်း ဆေးကျောင်းမှာ ဆရာမ ပြန်ဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းဆီသွားစဉ်က ကျွန်မရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်မ ခဏ ခဏစာသွားဖတ်နေကျ စာကြည့်တိုက်ဟောင်းကတော့ ကျွန်မအာရုံထဲမှာ အမြဲ ပေါ်နေကျပေါ့။ နိုင်ငံတကာက မဂ္ဂဇင်းတချို့ကို ထိုင်ဖတ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဖြစ်နေဆဲ နေ့ရက်များကို ကျွန်မသတိရမိသည်။ စာကြည့်တိုက်က အစ်မကြီး၏အပြုံးကို ကျွန်မမှတ်မိသည်။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်တွင် ကျွန်မတို့ သည် စာအုပ်စင်တွေထဲထိ ဝင်ကြည့်ခဲ့ရတာမဟုတ်။ ကက်တလောက်မှ ကတ် ပြားလေးများဖြင့် စာအုပ်ရှာပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ နံပါတ်နှင့် အမျိုးအစားအမည်ကို ရေးမှတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်မကြီးဆီ သွားပြတော့ လိုချင်သည့် စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ့်စာကြည့်တိုက်တွေ၏အရသာကို မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်၏ စာအုပ်အမည်စာရင်း၊ စာရေးသူအမည်စာရင်း၊ ကက်တလောက်၊ စာငှားကတ်အသုံးတွေကို မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်မှ သုံးတတ်သွားသည်။ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ အဲသည်လို စည်းကမ်းရှိရှိ ထားရတာ ပါလား။ လိုချင်သော စာအုပ်သည် သူ့နံပါတ်ဖြင့် သူ့အစဉ်လိုက် ရှိနေရတာမို့ ကောက်ယူဖို့ အလွန်လွယ်ကူရမှာပါလားဟု သဘောပေါက်လာသည်။

စာကြည့်တိုက်တွင် စာအုပ်နာမည်၊ စာရေးဆရာနာမည်ကက်တလောက် အံဆွဲလေးတွေကို တစ်ခုချင်းရှာဖွေ ဖတ်ရတာကိုက ရင်ခုန်ရသည်။ အလွန် အရသာ ရှိပါသည်။ စာအုပ်ရှာရလွယ်အောင် ရေးသူအမည်ဖြင့် တစ်မျိုး၊ စာအုပ် အမည်ဖြင့်တစ်မျိုး စီစဉ်ပေးထားတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အစဉ် လိုက်ထောင်ပြီး တန်းစီထားသော ကတ်ထူပြားလေးတွေက ခဏခဏလှန်ကြည့် သူများသဖြင့် အနားတွေတောင် ဖွာစပြုနေပြီဖြစ်စေဦးတော့ ထိုကတ်ပြားလေး တွေကို တစ်ခုချင်း လက်နှင့်ထိပြီး နာမည်နှင့်စာအုပ်နာမည်ကို ရှာရတာ မငြီး ငွေ့နိုင်။

ပဉ္စမမြောက်စာကြည့်တိုက်က ဆေးတက္ကသိုလ် မိန်းကလေးဆောင် (ဓီဇဝါဆောင်)က စာကြည့်တိုက်ပါပဲ။ အောက်ထပ်မှာ စာကြည့်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း

လုပ်ထားပြီး ဗီရိုတွေရှိသည်။ သူ့အချိန်နှင့်သူ စာအုပ်ငှားလို့ရသည်။ နည်းတော့ နည်းနည်းလေးပါ။ သို့သော် ကျွန်မ အဲဒီကနေ ဖတ်ခဲ့သည့်စာအုပ်တွေ အများကြီး ထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရအောင်လင်း၏ ရွှေဝတ်မှုန်ပါသည်။ ကြည်အေး၏ မောင်ကိုကို နှင့် မြနန္ဒာ ပါဝင်သည်။

ဆင္ဒမမြောက်စာကြည့်တိုက်က မန္တလေးပိဋကတ်တိုက် ရှေးဟောင်း ပြတိုက်မှ စာကြည့်တိုက်ဖြစ်သည်။ လမ်း ၈၀ပေါ်မှာ တည်ရှိသည်။ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းဆေးရုံနားမှာရှိသည်။ ကျွန်မသည် ရှေးဟောင်း နန်းတွင်း လက်ရာ တွေကို ပြတိုက်မှာ သွားကြည့်ရင်းက စာကြည့်တိုက်ကို လေ့လာခွင့်ရခြင်းဖြစ် သည်။ စာအုပ်တွေကို ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ အားကျစရာ။ ကျွန်မ ငှားဖတ်ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက် အသင်းဝင်ကတ်ပြားလုပ်လို ကြောင်း ပြောတော့ ကျွန်မကို ဘယ်ကလဲ၊ အုပ်ထိန်းသူ ဘယ်သူလဲ၊ အုပ်ထိန်းသူ ထံမှ ထောက်ခံစာပါလျှင် ရသည်တဲ့။ ထိုအခါ ကျွန်မ ကျောင်းကနေ မော်ကွန်း ထိန်းဆီမှ ထောက်ခံစာတောင်းပြီး ထိုစာကြည့်တိုက်မှာ အသင်းဝင်အဖြစ် စာကြည့်တိုက် ကတ်ပြားလုပ်ခဲ့သည်။ ကတ်ပြားရပြီးသည့်အခါ စာအုပ်ငှားတော့ စာအုပ်စင်တွေရှိရာအထိ ဝင်သွားပြီး စင်တွေပေါ်မှ စာအုပ်အနှောင့်တွေကို လက်ဖြင့် ထိတို့ခွင့်ရသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ချင်းကို မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကိုယ် နှစ်သက်မည်ထင်တာကို ဆွဲထုတ်ယူ၊ ခဏဖြန့်၊ လှန်လှောဖတ်ကြည့်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်မှာ အတိုင်းထက် အလွန်ပေ့ါ။ တစ်ပတ် တစ်ပတ်မှာ ကျွန်မဖတ်ဖို့ တစ်အုပ်ချင်းငှားသည်။ ဒေါ်စိတ်တိုယက်ဖ်စကီး၏ စာအုပ်တွေ အစဉ်လိုက်ရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရတော့ အံ့မခန်းပေ့ါ။ ပြီးတော့ အီးအမ်ဖော့စ်တာ၊ ဝီလျံဖော့က်နာ၊ ဆမ်းမားဆက်မော်မ်။ ကျွန်မဘဝတွင် နိုင်ငံတကာစာပေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် များများစားစား လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည့် ပထမဦးဆုံးသော အခွင့်အရေး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏အင်္ဂလိပ် စာပေ ဖတ်နှုန်းကဖြင့် တော်တော်နှေးကွေး၏။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝမို့ ဆေးရုံ တာဝန်တွေကလည်း မနည်းပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်ကို ရက်စေ့လို့သာ ပြန်အပ်လိုက်ရသည်။ ဖတ်လို့ မပြီးသေးသည့်အဖြစ်တွေလည်း ကြုံရသည်။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်တာဝန်ပြီးဆုံးလို့ ရေနံချောင်းသို့ ပြန်သွားသည့် အခါ စာကြည့်တိုက်တွေနှင့် အလှမ်းဝေးသွားသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့

သည့်အခါ ကျွန်မသည် နောက်ထပ် စာကြည့်တိုက်သုံးခုနှင့် ဆုံရပြန်လေ သည်။ ပထမတစ်ခုက ဘီစီ(BC)ဟု အတိုကောက်ခေါ်ကြသော ဘရစ်တစ်ရှ် ကောင်စီ စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက် အသင်းဝင်ဖြစ်သွားပြီးတော့ ဖတ်ခွင့်ရသော စာအုပ်တွေက ဘာသာရပ်ပေါင်းစုံ။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုစာပေ၊ ကဗျာစာပေ၊ ပြဇာတ် စာပေအစုံ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာသိပ္ပံ၊ သမိုင်း၊ ဇီဝဗေဒ၊ ဆေးပညာဘာသာရပ်စုံ၊ ကွန်ပျူတာ၊ စိတ်ပညာ၊ ဖိလိုဆိုဖီ၊ ပညာရေး တော်တော်စုံ၏။ စာအုပ်စင်တွေထဲအထိ မွှေနှောက်ရှာဖွေလို့ရသည့် ထိုစာကြည့်တိုက်မျိုးကို ကျွန်မ သဘောကျပါသည်။ စာအုပ်အပြင် မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းမျက်နှာတို့တွင် စာအုပ်အကြောင်း စာရေးဆရာအကြောင်း အညွှန်းပါ သည့် စာအုပ်များကိုဆိုလျှင် ခဏလေး မြည်းကြည့်ရတာလွယ်၏။ ကျွန်မကတော့ ဝတ္ထု၊ ကဗျာတို့ကို အငှားများပါသည်။ ဘာသာရပ်တွေဆိုလျှင် သမိုင်းနှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို သိပ်မဖတ်ဘဲ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်စာအုပ်တွေနှင့် ရုက္ခဗေဒ စာအုပ်တွေကို အဓိကငှားဖြစ်သည်။ တစ်ခါငှားလျှင် စာအုပ်လေးအုပ်ရတာမို့ ပြန်အထွက်တွင် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးပေ့ါ။ မီလန်ကွန်ဒရာ၏ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နယူးယောက်ခ်မြို့မှာ နေထိုင်သည့် မမရှီလာဆီကစပြီး ဖတ်ပြီးသည့်နောက် နောက်ထပ် မီလန်ကွန်ဒရာ တော်တော်များများကို ဘီစီစာကြည့်တိုက်မှ ငှားဖတ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ငှားလို့မရသည့် ရည်ညွှန်းစာအုပ်တွေကိုလည်း ထိုင်ဖတ်ခွင့် ရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ငှက်များစာအုပ်ကို ကျွန်မ ဘီစီကနေ ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်ဖတ်ရသော စာအုပ်တွေထဲမှာ လစဉ်မဂ္ဂဇင်းများ လည်း ပါဝင်သည်။

နောက်စာကြည့်တိုက်တစ်ခုက အမေရိကန်စင်တာက စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာတော့ အမေရိကန်စာရေးဆရာတွေ၏ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ ရှိသည်။ ပြဇာတ်များတွင် ခေတ်ပေါ် ပြဇာတ်တွေလည်း အများကြီး။ ခုနှစ်အလိုက် အကောင်းဆုံး အမေရိကန် ကဗျာပေါင်းချုပ်ဆိုသည့် စာအုပ်မျိုးတွေလည်းရှိသည်။ အမေရိကန် စာရေးဆရာတို့၏ စာပေါင်းချုပ် အုပ် အထူကြီးတွေ စုထုတ်ထားတာ တွေ့ရှိသည်။ အခုနှစ်ပိုင်းတွေမှာ စာအုပ်အသစ် တွေ တိုးလာတာကို သတိထားမိသည်။ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေစာအုပ်တွေ၊ ဥပဒေပညာရပ်တွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးအလွဲ သုံးစွဲမှု စာအုပ်တွေရှိရာ စင်တွေဘက်ကို တစ်ခါတလေမှသာရောက်လည်း သဘာဝ

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံစာအုပ်တွေကိုတော့ အများဆုံး ငှားဖတ်ဖြစ်လေသည်။ ထိုင်ပြီး ဖတ်လို့ရသော အချိန်မှန်ထုတ်ဝေသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေကလည်း အလျှံပယ်။ တစ်နေကုန် ထိုင်ဖတ်လို့လည်း မကုန်နိုင်ပေ။

နောက်စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကတော့ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက် ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်ကို ခြောက်ထပ်ရုံးမှာကတည်းက ကျွန်မ ခဏခဏ ရောက်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဦးမြင့်ကြိုင်က စာကြည့်တိုက်မှူး ဖြစ်သည်။ စာအုပ်စာရင်း ကက်တလောက်တွေကို မွှေနှောက်ပြီး ဖတ်လိုသည့် စာအုပ်ကို ရှာသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ်တွေတော့ အဟောင်းတွေများသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖတ်ရသည်။ အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်သည် စာအုပ်ငှားသော စာကြည့်တိုက်မျိုးမဟုတ်ဘဲ သုတေသနပြုလုပ်သူများအတွက် အသုံးပြုရန်သာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာ ဖတ်လိုလျှင် အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကိုအပ်ပြီး တစ်နေကုန် စိတ်ကြိုက်ထိုင်ဖတ်လို့ရပါသည်။ အဲဒီနေရာကနေ ကျိုက္ကဆံအနီးက ကြီးမားသော ဆောက်လက်စ အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ စာကြည့်တိုက်ပြောင်းသွားတော့လည်း ကျွန်မ နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်မှူး ပြောင်းသည်။ နေရာပြောင်းသည်။ သို့သော် အဲသည်မှာ စာအုပ်တွေ ကျွန်မ သွားဖတ်နေဆဲ။ မဂ္ဂဇင်းတွေဖတ်သည်။ သတင်းစာတွေ ရှာသည်။ မိတ္တူကူးသည်။ စာတွေစုသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်လိုချင်သည့် စာအုပ်တွေ မတွေ့တာမျိုးရှိသော်လည်း ကျွန်မအတွက် အလွန်အထောက်အကူပေးသည့် စာကြည့်တိုက်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ခါ ထိုစာကြည့်တိုက်က နေရာပြောင်းပြီး ဆီဒိုးနားဟိုတယ်နားသို့ ရောက်သွားသည်။ အဲသည်တော့လည်း ကျွန်မလိုက်ပြီး ဖတ်ရပြန်လေသည်။

ကျွန်မကိုယ်ပိုင် စာအုပ်များကို စာကြည့်တိုက်တစ်ခုမှာ စီစဉ်သည့်နည်းအတိုင်း ဂဏန်းများရေးထိုးပြီးအစီအရီ စင်များဖြင့်ထားကာ စနစ်ကျအောင် သိမ်းဆည်းနေသော်လည်း ကျွန်မအခန်းက ကျဉ်းနေသည်။ နေရာ အခက်အခဲကြောင့် စာအုပ်အများစုမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်ထားသော စက္ကူဘူးတွေထဲမှာသာ နေရာရနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်လိုချင်လျှင် ဘူးတွေကိုမပြီး ချကာ မွှေနှောက်ရှာရတာမို့ စာအုပ်ရှာရတာလည်း ပင်ပန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

စာအုပ်တွေက ကျွန်မဘဝကို စာရေးဆရာအဖြစ် ပြဌာန်းပေးခဲ့ပြီးနောက် စာဖတ်ခြင်းဟူသော မွေ့လျော်မှုကို တခြားအရသာတွေထက် ကျွန်မ ပိုပြီး တန်ဖိုးထားမိနေဆဲ။ စာအုပ်တွေကို လက်နှင့်ထိကိုင်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ချင်း တစ်မျက်

နှာချင်း လှန်လှောဖတ်ရသည်ကို အရသာ တွေ့နေဆဲ။ စင်ပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ၏ အနှောင့်ကို ညီညီညာညာစီစဉ် ထောင်ထားသည်ကို အနုပညာတစ်ခု မြင်ရသလို ကြည်နူးနေမိဆဲ။ အခုအချိန်အထိလည်း စာကြည့်ခန်းကြီးတစ်ခု ကိုယ်ပိုင်ရှိလာဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆဲ။ ထိုစာကြည့်ခန်းကြီးမှာ ကလေးတွေ လူငယ်တွေ လူကြီးတွေ စာအုပ်တွေကို မျက်နှာအပ်ကာ တမေ့တမော ဖတ်ရှုလေ့လာနေပုံကိုလည်း အခုအချိန်ထိတော့ စိတ်ကူးဖြင့်သာ ရင်ခုန်နေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

m

toóÓPyfnm\ qDDvif;a&mifjzifh xe;fngjaZmfcif;

EÅbZmf

ရုပ်လောကထဲက နေမင်း၊ လမင်း၊ လျှပ်စစ်အလင်းနှင့် မီးအိမ်အလင်းများ မည်မျှထိန်ထိန်လက်နေပါစေ၊ စိတ်နှလုံးထဲ၌ အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကင်းမဲ့ပါက မှောင်အတိသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ရုပ်လောကပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေစေဦးတော့ စိတ်နှလုံးထဲတွင် အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာသာ ကိန်းဝပ်တည်ရှိနေပါက အလင်းအတိပြီးလိမ့်မည်။

အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာက သတ္တိကိုဖြစ်စေသည်။ သတ္တိသည်ပင် အလင်းရောင်ဖြစ်သောကြောင့် အမှောင်ကို ခွင်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဉာဏ်ပညာနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကင်းမဲ့ခြင်းက မိုက်မဲမှုကို ဖြစ်စေသည်။ လူမိုက်ဆိုသော စကားသည်ပင် မှောင်မိုက်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုလျက်ရှိပေသည်။

စာဖတ်ခြင်းက အသိဉာဏ်ပညာကို တိုးပွားစေသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်လိုက်ခြင်းသည် အသိဉာဏ်ပညာအလင်းတိုင် များစွာတို့ကို ထွန်းညှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မဆိုထားနှင့် စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်၊ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းသည်ပင် အသိဉာဏ်ပညာကို တိုးပွားစေနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မိဘများသည် သားသမီးများ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်သော ယဉ်ကျေးမှုရေးရာအဖြာဖြာကို သင်ကြားပေးရသည်။ မကိုင်သင့်သည်ကို မကိုင်မိအောင်၊ ကိုင်ရမည်ကို ကိုင်တတ်အောင်၊ မစားသင့်သည်ကို မစားမိအောင်၊ စားသင့်သည်ကို စားတတ်အောင်၊ မလုပ်သင့်သည်ကို မလုပ်မိအောင်၊ လုပ်သင့်သည်တို့ကို လုပ်တတ်အောင် သွန်သင်ပြသပေးရသည်။

စာအုပ်စာပေများက လူတစ်ယောက်ကို လူပီသလာအောင် ညွှန်ပြ သွန်သင်ပေးနိုင်သည်။ စာအုပ်စာပေသည် လူတို့၏မိတ်ဆွေသာမက လူတို့၏ ဆရာသမားများလည်းဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ စာအုပ်စာပေကို ပေါင်းသင်းရုံသာမက ရိုသေလေးစားစွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ခြင်းက အကျိုးကျေးဇူး နှစ်ရပ်ကို ရရှိစေသည်–

(၁) ပညာဗဟုသုတတိုးပွားခြင်း

(၂) အတွေးအခေါ်ရင့်သန်ခြင်း တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

နံပါတ်တစ်အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်သည့် ပညာဗဟုသုတများ တိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ မိမိလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသော လုပ်ငန်းများ ပို၍ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာမည်ဖြစ်သည်။ နံပါတ်နှစ် အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်သည့် အတွေးအခေါ် ရင့်သန်ခြင်းကတော့ လူ့လောကတွင် ဝင့်ထည်စွာ ရပ်တည်နိုင်စေလိမ့်မည်။ တိုးတက်ကြီးပွားစေလိမ့်မည်။ လူတကာ၏ လေးစားမှုကို ရရှိစေလိမ့်မည်။

စာအုပ်စာပေများသည် လူသားတို့အတွက် ပညာဗဟုသုတအမျိုးမျိုးကို ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပဒေသာပင်များဖြစ်ကြသည်။ အဆိုပါ ပဒေသာပင်များမှ မိမိတို့လိုရာအပ်ရာ နှစ်သက်ရာတို့ကို ခူးဆွတ်ယူငင်ပြီး အသုံးပြုနိုင်သည်။ စာဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝသည်နှင့်အမျှ လူတစ်ယောက်သည် အမှားနှင့်အမှန်၊ အကောင်းနှင့်အဆိုး ခွဲခြားတတ်လာသည်။ အမှားကိုရှောင်၍ အမှန်ကိုဆောင်လိမ့်မည်။ အကောင်းကို ယူ၍ အဆိုးကို ပယ်လိမ့်မည်။ အောက်လမ်းကိုမသွား။ အထက်လမ်းကို ရွေးကာ လျှောက်လှမ်းပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် အဆင့်အတန်း မြင့်မားလာမည်။ ယဉ်ကျေးသူများ ဖြစ်လာမည်။ အမှောင်လူ၊ အမှုန်းလူဆိုသည့် လူမိုက်ဘဝမှ အလင်းလူသား၊ မေတ္တာလူသား ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

အတွေးအခေါ် ရင့်သန်သည်နှင့်အမျှ မိမိတွေးခေါ်သည့် မနောကံက ပဲ့ကိုင်လမ်းပြသည့်အတိုင်း ပြောဆိုသည့် ဝစီကံ၊ လုပ်ကိုင်သည့် ကာယကံများကြောင့် လူ့လောကထဲတွင် ဝင်ဆံ့လာသည်။ လူတကာက အားကိုးအားထားပြုလာကြလိမ့်မည်။ လေးစားကြည်ညိုလာကြမည်ဖြစ်သည်။

စာဖတ်ခြင်းသည် မနောကံကို သန့်မာလာအောင် လေ့ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်နှလုံး၏ မနောကံ ကြွက်သားများ တောင့်တင်းသန်မာလာသည်နှင့်အမျှ ဝစီကံ မှန်ကန်လာမည်ဖြစ်သည်။ ကာယကံမြောက် ဆောင်ရွက်သမျှ

အမှားကင်းစင်လာပေလိမ့်မည်။

စာဖတ်ရာတွင် နည်းစနစ်ရှိဖို့တော့လိုသည်။ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေသာမက စာအုပ်စာပေသည် ဆရာသမားဟု ဆိုထားရာ လူပေါင်းမမှားဖို့၊ ဆရာအတင်မမှားဖို့လည်း လိုအပ်သည်။ မိတ်ဆွေကောင်းကို ရှာဖွေပေါင်းရမည်။ ဆရာကောင်း သမားကောင်းကို မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်ပြီး တပည့်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်းမှားလျှင် တစ်ဘဝလုံးကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

တစ်ဆင့်ပြီးမှလည်းတစ်ဆင့်တက်ရမည်။ စိတ်ကိုပျော်ရွှင်အောင် ဖျော်ဖြေပေးသည့် စာပေများလည်း လိုအပ်သလို ဉာဏ်ပညာဗဟုသုတ တိုးပွားအောင်၊ အတွေးအခေါ် အသိအမြင် ကျယ်ပြန့်ရင့်ကျက်လာအောင် လမ်းညွှန်ပေးသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ(၁) ထွက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အချိန်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးနုက စွယ်စုံကျမ်းသည် အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းအတွက် အသုံးပြုမည့် လက်နက်ကောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြခဲ့သည်။

အဆိုပါ လက်နက်ကောင်းကြီး၏ အစွမ်းသတ္တိကား အဘယ်နည်းဟု မေးခွန်းထုတ်ပြီးနောက် ဤစွယ်စုံကျမ်းကြီးကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီဖတ်ပါ။ ဖတ်ပြီးသမျှကို နာရီဝက်ခန့် မှတ်သားပါ။ မှတ်သားပြီးသမျှကို နာရီဝက်မျှ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါ။ ဤသို့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်နာရီမျှ ငါးနှစ်လောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြိုးစားပါ။ ဤသို့ ကြိုးစားသူ၏ အမှောင်ဓာတ်သည် မည်မျှပင် ကြီးမားစေကာမူ ဤစွယ်စုံကျမ်းကြီးသည် ထိုအမှောင်ဓာတ်ကိုခွင်း၍ အလင်းကို ဆောင်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူသည် သုညပင်ဖြစ်စေကာမူ ဤစွယ်စုံကျမ်းကြီးသည် ထိုဖိုးသုညကို ရာဇာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးကုန်လတ္တံ့။ အလင်းဓာတ်ခံရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ထိုအလင်းဓာတ်ကို ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး၍ အလိုရှိသောသူများ အဖို့မှာလည်း ထိုသူတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒဟူသမျှသည် တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံကြကုန်လတ္တံ့ဟု စာဖတ်ဖို့ အကျိုးညွှန်ပြတိုက်တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဝေးလံခေါင်သီလှသော ကျေးလက်ဒေသများအထိ စာကြည့်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ စိတ်နှလုံးများစွာတို့အတွက် ဉာဏ်ပညာနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတည်းဟူသော သတ္တိဓာတ်အလင်းရောင်များ ထွန်းညှိပေးလိုက်ခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။ ဆီမီးတစ်ထောင်၊ ဆီမီးတစ်သောင်း၊ ဆီမီးပေါင်း သောင်းသိန်းသန်းနှင့်ချီကာ အလင်းရောင်များစွာဖြင့် ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အားတက်စရာ၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်း ကြည်နူးစရာ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

m

pmrSBf0ht vd®

wifbef;0D

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကျောင်းစာမဟုတ်ဘဲ စတင်ထိတွေ့ရသော စာမှာ ကာတွန်းစာအုပ်များဖြစ်သည်။ တစ်အုပ်ကို တစ်မတ်၊ ငါးမူးပေးရ သည်။ ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုးမှာ တစ်ရက်လျှင် ငါးပြားဖြစ်သည်။ တစ်မတ် တန် ကာတွန်းစာအုပ်ဝယ်ဖို့ မုန့်ဖိုး ငါးရက်မစားမှ ၂၅ ပြားရမည်။ ဆယ်ရက်ချွေတာမှ ပြား ၅၀ ရမည်။ လူကြီးတွေက ကာတွန်းဖတ်တာကို အားမပေး။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ကာတွန်းအောင်ရှိန်၏ ဗိုလ်ပုချိုတို့၊ ကာတွန်းမြင့်ဆွေ၏ ဒီလုံးတို့ဖြင့် ကြီးပြင်းရသည်။ စတုတ္ထတန်း ရောက်တော့ ဝတ္ထုစဖတ်ပြီ။ ကျောင်းတွင် စာအုပ်မျိုးစုံရှိသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက စာအုပ်မျိုးစုံထုတ်ပေးလေရာ ဝတ္ထုမဟုတ်တာတွေလည်းပါသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင်ကား ကာတွန်းဖတ်ရတာ အရသာ မတွေ့တော့။ ဝတ္ထုတွေဖတ်သည်။ ဗိုလ်မြင့်၏ စစ်မြေစခန်းမှ လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်၊ တပ်စခန်းတစ်နေရာတွင်၊ တိုက်ကင်းတို့မှာ ယနေ့အထိ ရင်ထဲမှာစွဲနေသော ဝတ္ထု များ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြင့်၏ စစ်ဝတ္ထုများကြောင့် ကျွန်တော် စစ်သားဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဒုံရှိ ဦးလေးတစ်ယောက်ထံသွားပြီး စစ်ထဲဝင်မည်လုပ်သဖြင့် အိမ်က လိုက် ခေါ်ရသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင်ကား စာတွေကို ဝါးစားသလို ဖတ်သည်သာမက ကိုယ်တိုင်လည်း စာရေးပြီး စာပေဝါသနာပါမှုကို အခြား မည် သည့်အရာကမျှ မတားနိုင်တော့။

ကျွန်တော် စာပေဝါသနာပါသည်။ စာသည် ကျွန်တော့်အတွက် အာဟာရ ဖြစ်သည်။ ဤမျှသာ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝမှ

သည် စစ်တက္ကသိုလ်ဗိုလ်လောင်းဘဝကို ကူးပြောင်းရသည်။ စစ်တက္ကသိုလ်မှာ စာဖတ်သည့်ပုံစံပြောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ်စာဌာနသည် ဗိုလ်လောင်းတစ်ဦးလျှင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်စေသည်။ ထို့နောက် ထိုစာအုပ်အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ရှင်းပြခိုင်းသည်။ ရှေ့တန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်ပြီး ကျေနပ်နေလို့မရတော့။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း(ခမ္ဘိက)ရေးသည့် "ရဲဘော် ရဲသော်မသေ" အမည်ရှိ ဘာသာ ပြန်စာအုပ်၊ "စစ်ဦးဘီလူး" စာအုပ်တို့ကို ရဲဘော်တွေကို ဖတ်စေသည်။ ထိုစာအုပ် များမှာ တိုက်စိတ်၊ ခိုက်စိတ်ကို တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်စေသော စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ခြေရှည်ချင်သော ရဲဘော်များကိုလည်း ငြိမ်စေသည်။

ရှေ့တန်းတပ်စခန်းတစ်နေရာတွင်ဖြစ်သည်။ တပ်သားမြင့်အောင်သည် ကင်းစောင့်လျှင် အမြဲအိပ်ငိုက်သည်။ တစ်ခါပြောလည်းမရ၊ နှစ်ခါပြောလည်း မရ။ ညဘက်မို့ အိပ်ငိုက်သည်ဆိုလျှင်ထားပါ။ ယခုတော့ နေ့ခင်းကြီးလည်း ငိုက်သည်။ မြင့်အောင် ကင်းကျပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်။ မြင့်အောင် အိပ်ပျော်နေပြီ။ ထိုရဲဘော်မျိုး ကင်းစောင့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ရဲ တော့။ သူ့ကို အပြစ်ပေးရသည်။ ဝပ်ကျင်းတွေ တူးခိုင်းသည်။ ဝါးခုတ်၊ မြောခုတ် သူ့ကို ပိုခိုင်းသည်။ အကြပ်တွေက မြင့်အောင်ကို ဆိုဆုံးမကြသည်။ မြင့်အောင်က မနာခံ။ ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ပြန်လှန်ပြောဆိုသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင် တော့။

"မြင့်အောင်၊ မင်းကို ငါရှေ့တန်းဌာနချုပ်ကို အချုပ်နဲ့ ပြန်ပို့တော့မယ်"

မြင့်အောင် အချုပ်နှင့်ပြန်ရမှာကိုတော့ ကြောက်သည်။ အဲဒါက သူ့ ဘဝနှင့် ရင်းရမှာဖြစ်သည်။ မြင့်အောင်ကို စခန်းပေါ်ရှိ အချုပ်ခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ဘန်ကာမှာထားရသည်။ တပ်စခန်းအစီအစဉ်ဖြင့် အချုပ်ချထားခြင်းပဲဖြစ်သည်။ မြင့်အောင်မမှု။ ဤအချုပ်ဘန်ကာထဲမှာ သူထိပ်တုံး အခတ်ခံရတာ တစ်ခါနှစ်ခါ မကပြီ။

ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်သည်။ "နေမျိုးနွယ်တို့၏ အရှည် ဆုံးနေ့"အမည်ရှိ ဘာသာပြန်စာအုပ်။ ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင် ဘာသာပြန် သည်။ မူရင်းက Japanese' Longest Day ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂျပန်တို့ အနုမြူဗုံး အကြဲခံကြရပြီးနောက် လက်နက်ချမည်၊ မချဘူး အငြင်းပွားကြပုံဖြစ်သည်။ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အချို့က လက်နက်ချမှ

ဖြစ်တော့မည်ကို သိသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တိုဂျိုနှင့် အပေါင်းအပါများက လက်နက်မချလို။ အသေခံတိုက်မည်။ ဂျပန်ဘုရင် ဟီရိုဟီတိုက လက်နက်ချရန် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ အားလုံး အမိန့်ကို နာခံသည်။ လက်နက်ချကြောင်း ကြေညာပြီးမှ လက်နက်မချလိုသူများ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေကြသည်။

"မင်း ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်။ ပြီးရင် ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ပြန်ပြောရမယ်"

မြင့်အောင်ကို "နေမျိုးနွယ်တို့၏ အရှည်ဆုံးနေ့"စာအုပ်ကို ပေးလိုက်သည်။ သူဖတ်ပြီးပြီဆိုသောအခါ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်စစ်ဆေးသည်။

"ဒီစာအုပ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"စစ်သားတွေရဲ့ အနှစ်သာရဟာ အမိန့်နာခံခြင်းပါဗိုလ်ကြီး"

မြင့်အောင် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ ကင်းစောင့်လျှင် မငိုက်တော့။ ဂျစ်ကန်ကန်မလုပ်တော့။ အားကိုးရသော စစ်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်သည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝအမြင်ကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်မှာ ထင်ရှားလေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် သွားလေရာ ထိုစာအုပ်တွေ သယ်သွားသည်။ ကိုယ်တိုင်စာရေးသည်။ စာဖတ်သည်။ သူများတွေ စာဖတ်ဖို့လည်း တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သည် နယ်လှည့်စာကြည့်တိုက်ဖြစ်သည်။

မြင့်အောင်၏အဖြစ်က နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ပင်ကြာခဲ့ပြီ။ စာပေ၏ အင်အားကို ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ ရောက်လေရာ ရွာတွေမှာ စာအုပ်ချင်း လဲဖတ်ရတာတွေ သတိရသည်။ မေခမြစ်ကမ်းက ရှင်ဗော်ရွာလေးမှာ ဖတ်စရာစာအုပ်က တစ်ရွာလုံး တစ်အုပ်သာရှိသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ကချင်ပြည်နယ် ဝန်ကြီးဟောင်း ဦးဇန်ထားဆင် ရေးသားသော ပြောင်းပြန်ဒီမိုကရေစီ။ ထီပေါက်သလောက် ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

အလိမ္မာ စာမှာရှိသည်။ စာမှာရှိသော အလိမ္မာများမှာ တန်ဖိုးဖြတ်၍ကို မရနိုင်ပါတကား။

&Sfynf , fvefY efu vrf&wbDvS&T

jrifharmifEdkif

ဦးလှရွှေကို စတင်တွေ့ဖူးသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၁၀နှစ် ဝန်းကျင်မျှသာရှိပါသေးသည်။ ဦးလှရွှေကတော့ ထိုအချိန်တွင် အသက် ၄၅နှစ်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ကာလမှာ ၁၉၆၂–၆၄ ဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အဖေသည် အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဦးလှရွှေသည် ကျွန်တော့်အဖေနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်ရှိသည်မို့ အဖေအရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ် ဟု ဆိုသော် ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော် တတိယတန်းတက်ရမည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော့်အဖေ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်သည် မိုးကုတ်မြို့မှ တန့်ယန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရလေသည်။ တန့်ယန်းမြို့သည် လားရှိုးခရိုင်တွင်ပါဝင်ပြီး လားရှိုးမှ မိုင် ၈၀ ခန့်ဝေးသည်။ ထိုအချိန်က တန့်ယန်းမြို့သို့ ယခုခေတ်ကာလလို သွားချင်တိုင်းသွား၍မရ။ ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးရှိသည့် ရက်တွင်မှသာ သွားနိုင်သည်။ ယနေ့ ကာလလို သုံးနာရီ၊ လေးနာရီနှင့်မရောက်။ အနည်းဆုံးလမ်းမှာ လေးည၊ ငါးညလောက် အိပ်ရပါသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါခဲ့သော ကျွန်တော့်မှာ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးခက်ခဲသော တန့်ယန်းတွင် ဖတ်ချင်သည့်စာအုပ်များ ပေါပေါများများမရှိ၍ အလွန်ပင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော၊ ရှေ့သို့ဂျာနယ်၊ ချိုတေးသံ၊ ချိုတေးရှင်၊ တိုင်းရင်းမေ နောင်အခါ ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ် စသည့်စာအုပ်များ ထွက်ချိန်ဆိုလျှင် တန့်ယန်းဈေးထဲသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ ဝယ်ရပါသည်။ မုန့်ဖိုးလေးများကိုရသမျှ

စုပြီး ဝယ်ရသည်ဖြစ်၍ များများလည်းမဝယ်နိုင်။ ထိုစဉ်က တန့်ယန်းမြို့တွင် မုန့်ပဲ သုံးစွဲရသည်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့လျှင်မုန့်ဖိုး တစ်မူးသာပေး၏။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲက တစ်မူး၊ တို့ဟူးသုတ်တစ်ပွဲက တစ်ပဲဖြစ်၏။

ရှေ့သို့ဂျာနယ်မှာ အစိုးရက ၁၅ပြားနှင့်ရောင်းသော်လည်း တန့်ယန်းဈေးထဲမှာတော့ သုံးပဲ သို့မဟုတ် တစ်မတ်ပေးရပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင် ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်က ၁၉၆၄ ခုနှစ်ခန့်မှာမှ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက် (ထိုစဉ်က အခေါ်အဝေါ်)က ထုတ်ဝေခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်က ပြား ၅၀ (ငါးမူး)သာ ပေးရသည်။ ငါးမူးဆိုသော်လည်း (တစ်မူးစေ့ ၄စေ့) ရှစ်ပဲသည် ငါးမူးဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆောင်လူငယ်နှင့် ရှေ့သို့ဂျာနယ်က မုန့်ဖိုးဖြင့် မှန်မှန်ဝယ်နိုင်သော်လည်း တစ်အုပ်လျှင်တစ်ကျပ်ပေးရသော ချိုတေးသံ၊ ချိုတေးရှင်၊ တိုင်းရင်းမေစသည်တို့ကိုကား မှန်မှန်မဝယ်နိုင်ပေ။ အတန်းထဲက စာဖတ်လည်း ဝါသနာပါ၊ ငွေရေးကြေးရေးလည်း အဆင်ပြေလှသော ကျွန်တော့် အစ်မအရွယ် အစ်မကြီးတွေထံက ငှားပြီးဖတ်ရသည်။ မှတ်မိပါသေးသည်။ မသန်းသန်းအေးတို့၊ နန်းခင်သက်ယုတို့၊ နန်းမြလုံတို့၊ နန်းခမ်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော် ခြောက်တန်းနှစ်ရောက်သောအခါ ကျော်ဆွေဟု အမည်ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုပြောလေသည်။

သူ့အဖေနှင့် ကျွန်တော့်အဖေသည် သူငယ်ချင်း။ သူနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူငယ်ချင်း။

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းဒီလောက်စာဖတ်ဝါသနာပါရင် အလကားဖတ်ရတဲ့ နေရာရှိတယ်ကွ။ လိုက်မလား"

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရပင်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျော်ဆွေသည် ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ စာဖတ်တာ စောသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောတတ်သည်။ ယခုတော့သူသည် ကျော်ဆွေ အမည်မှ ကျော်ဝဏ္ဏဟု အမည်ပြောင်းလိုက်ကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် အောင်မြင်သူ တစ်ဦးဖြစ်၍နေပေပြီ။

သူခေါ်သွားသည်မှာ တန့်ယန်းမြို့ရှိ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ရုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။ တန့်ယန်းမြို့ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ရုံးနေရာကား ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိ နှစ်ထပ်အိမ်အကြီးကြီးတစ်လုံးကို နောက်ခံအခြေပြုထားပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီး၏ အဝင်ဝတွင် ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဦးလှရွှေကို တွေ့ရပါသည်။

ဦးလှရွှေသည် မီးသတ်ဝတ်စုံကိုသေသေသပ်သပ်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပိကက်(ပ်) ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကားကားနှင့် ခံ့ညားသော ဥပဓိရုပ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာထားကား တည်ကြည်လွန်းလှသည်။

"ဟေ့...ကောင်လေး၊ စာအုပ်ငှားဖို့လား။ အံမယ်...ဒီနေ့ တစ်ယောက်တိုးလာပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေး။ ဒီကောင်က ခြောက်တန်းဗျ။ စာအုပ်သိပ်ဖတ်တာ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ခေါ်လာတာ"

"အေး...ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ သွားကြ...ကြိုက်တာ ရှာဖတ်ကြ"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ကလေးတွေပိုက်ပြီး ဦးလှရွှေ ရှေ့က ယို့ယို့ကလေးဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။

"အဲဒါ မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးဦးလှရွှေပေါ့ကွ။ ဒီအိမ်ထဲက စာကြည့်တိုက်က သူ့ကိုယ်ပိုင်လေ။ ငါတို့လိုကျောင်းသားလူငယ်တွေ စာဖတ်ချင်ရင် သူက အခမဲ့ ငှားပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စာအုပ်တော့ ပျောက်လို့မဖြစ်ဖူးကွ"

ဩော်..သူက မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးတဲ့လား။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ကလေးတစ်စုသည် ဗိုလ်ဦးထုပ်ခေါ် Peak Cap ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော တပ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တပ်ဗိုလ်ကြီး၊ ရဲဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်ကို ရဲဗိုလ်ကြီး၊ မီးသတ်ကဆိုတော့ မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးစသဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ နောင်သောအခါမှ မီးသတ်ဗိုလ်ကြီး ဦးလှရွှေသည် တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဦးလှရွှေသည် စာအုပ်များကို မှန်ဗီရိုကြီးများဖြင့် စနစ်တကျသိမ်းဆည်းထားသည်။ အတန်းလိုက်အဆင့်လိုက် စာအုပ်အမျိုးအစားအလိုက် အစီအရီထားသည်ဖြစ်ရကား စာအုပ်မြင်လျှင် အငမ်းမရ၊ သွားရည်ကျတတ်သော ကျွန်တော့အတွက် တကယ့်ကို ပွဲတော်ကြီးပါပေ။

ရှုဝံ၊ မြသန်းတင့်၊ ရောင်နီ၊ စိန်လွင်လေး၊ ကောက်လှိုင်း၊ တပ်မတော် မင်းရဲထွန်း အစရှိသည့် ဝတ္ထုပေါင်းများစွာ၊ လူထုဦးလှ၏ ပုံပြင်စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကဲ ကြိုက်ရာသာရွေး၍ ဖတ်ပေတော့။

ထို့နေမှစ၍ ဦးလှရွှေ၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါသော ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုအတွက် အားလပ်ချိန်တိုင်း ရောက်ရှိအပန်းဖြေရာနေရာဖြစ်တော့၏။ လူထုဦးလှ၏ ကချင်ပုံပြင်၊ ကရင်ပုံပြင်၊ ချင်းပုံပြင်၊ မွန်ပုံပြင် အစရှိသော ပုံပြင်များကို ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်၏။

ငဖျင်းသလက်မ၏သားများဆိုသော ပုံပြင်ကို အလွန်နှစ်သက်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးဦးလှရွှေ၏ စာကြည့်တိုက် ကျေးဇူးကြောင့် ထိုခေတ်က ထွက်သမျှစာအုပ်အတော်များများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရ သည်။ ဓူဝံ၏ ဇော်ဝင်း၊ ဘုတ်ဆုံ၊ မြတ်လေး၊ ဂွမ်းပုံအစရှိသော အလွန်ထူသည့် စာအုပ်ကြီး များအပြင် မိုက်ခဲထွန်းရွှေကိုလည်း အဆက်မပြတ်ဖတ်ရှုရသည်။ ကောက်လှိုင်း၏ အကောင်းကိုရှာ၏၊ မဝင်းမြင့်၏ မြသေလာတောင် ဆွေးသွယ်နှောင်သည်၊ စိန်လွန် လေး၏ ရေမျောကမ်းတင်စသည်စသည်ဖြင့် မမေ့နိုင်သော စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ရှုရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကဗျာစပ်ဆိုခြင်းဝါသနာပါသည်ကို သိသော အခါ ဦးလှရွှေသည် မင်းသုဝဏ်၏မောင်ချွေးဖို့ ကဗျာများ၊ ပါမောက္ခဦးချမ်းမြ၏ ကဗျာယဉ်စာယဉ်လက်ရွေးစင်၊ မောင်ဖြူး၏ ကလေးကဗျာ၊ ဦးဘိုးငွေ စီရင်ရေး သားသည့် တန်းမြင့်ကဗျာဖွဲ့နည်း အစရှိသည်တို့ကို ရှာဖွေပေးပါသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်ကဗျာပြိုင်ပွဲ စတင်ဝင် ရောက်ရာ ၁၉၆၇ ခုနှစ် မေလတွင် အလုပ်သမားကဗျာဖြင့် ဒုတိယဆုရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် ကဗျာလောကစာလောကနှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘဲ ယနေ့ တိုင် မွေ့လျော်စိမ့်ဝင်နေထိုင်ခဲ့ရာ ကလောင်နာမည်လေးတစ်ခုရရှိခဲ့လေသည်။ ဤသည်မှာ မိမိကိုယ်ကို ညွှန်းဆိုဂုဏ်တင်လိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်းလေးဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့်က ကျွန်တော်တို့လို စာပေဝါသနာပါလှသော လူငယ်လေးများကို ကြီးမားစွာ ကျေးဇူးပြုခဲ့သော မီးသတ်ဗိုလ်ကြီး ဦးလှရွှေ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဖော်ကျူးလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့က သည်တစ်သက် ပြန်လည် မရောက်ရှိနိုင်တော့ဘူးဟု အထင်ရှိခဲ့ သော တန့်ယန်းမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။လားရှိုးမှ သုံးနာရီသာသာခန့်သာ ကား မောင်းရလေသည်။ နယ်မြေအေးချမ်းသာယာမှု လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်မှု၊ လူနေအိမ်ခြေတိုက်တာ အဆောက်အအုံများစည်ပင် ကြီးကျယ်လာမှုတို့ သည် ရေးဖွဲ့ရလျှင် ကုန်အံ့မထင်။

ဆရာဦးမျိုးသန့်(မောင်ဆုရှင်)၊ ဆရာမောင်မြင့်ကြွယ်၊ ဆရာ ကာတွန်း မောင်ဝဏ္ဏတို့နှင့်အတူ အရှေ့မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ဦးဆောင်ကြီးကြပ် စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် စာပေဟောပြောပွဲသို့ ခရီးသွားရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လားရှိုး၊ မူဆယ်၊ ကွမ်းလုံ၊ ဟိုပန်၊ လောက်ကိုင်၊ တန့်ယန်း၊ သီပေါ၊ ကျောက်မဲ၊

နမ့်လန်စသည်ဖြင့် နယ်မြေအနှံ့ရောက် ခဲ့ရလေသည်။

တန့်ယန်းမြို့သို့ ရောက်သည်တွင် မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးဦးလှရွှေ၏ စာကြည့် တိုက်နေရာလေးကို အလွမ်းပြေသွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။ ဦးလှရွှေ၏ စာကြည့်တိုက်ကလေးကိုလည်း မတွေ့မမြင်ရတော့ပြီ။ ဦးလှရွှေကား ကွယ်လွန်ခဲ့ လေပြီ။ တန့်ယန်းမြို့ ရုပ်ရှင်ရုံတွင်ကျင်းပသော ဟောပြောပွဲစင်မြင့်ထက်မှ ကျွန် တော်သည် ဦးလှရွှေ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဖော်ကျူး ကန်တော့ပန်းဆင်ခဲ့ပေသည်။ ဦးလှရွှေ၏ စာကြည့်တိုက်တွင် အခြေခံကောင်းရခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ယခု လို ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့သည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မေလ ၁၅ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခြင်းနှင့် အလှူငွေပေးအပ်ပွဲ အခမ်း အနားကို ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်လမ်းရှိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာစီးပွားရေးလုပ်ငန်းဗဟို ဌာန (IBC) အဆောက်အအုံ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်အေးချမ်း သာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီအတွင်းရေးမှူး(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သီဟသူရ တင်အောင်မြင့်ဦးနှင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနဝန်ကြီး ဦးကျော်ဆန်းတို့က အသီး သီး အမှာစကားများပြောကြားကြသည်။ ထို့နောက် အလှူရှင်များက ကျေးရွာ စာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် အလှူငွေများ ပေးအပ်လှူဒါန်းရာ စာအုပ် စာစောင်များအပါအဝင် စုစုပေါင်းအလှူငွေကျပ် သိန်းပေါင်း ၇၂၀၀ ကျော် ရရှိခဲ့ လေသည်။ စာကြည့်တိုက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသော၊ စာကြည့်တိုက်များ၏ ကျေးဇူးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားခဲ့ရဖူးသော ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ ပီတိမိုးတွေ ဖြိုးဖြိုးဖွေ ခဲ့လေသည်။

ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော်သည် မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးဦးလှရွှေကို သတိရလိုက် မိ၏။ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်တည်ထောင်ပြီး စာပေမျိုးစေ့တွေ ရှင်သန်အောင် ပြုစုပေးခဲ့သည့် ဦးလှရွှေတစ်ယောက် ဒီကနေ့ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်တွေ့ရလျှင် သူ၏ရင်ထဲမည်သို့ ရှိနေလေမည်နည်း။

"ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း၊ ကျောချမ်းချမ်းတည့်" ဆိုတဲ့ ကဗျာကာရန်လေး တစ်ပိုဒ်လိုပဲ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးကွေးကွေးကြီးတွေ ကော့သွားသည်အထိ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးပြီး လက်ခုပ်တွေ တီးအားပေးနေလေမလား။

သြော်....ရှမ်းပြည်နယ် တန့်ယန်းက၊ လွမ်းရတဲ့ ဦးလှရွှေရယ်။

m

aus;&mpmlunfwkdf sm; xefum; vm&ef aqmif&Gufuyg;pDY

wifbkd;EGf

စာပေကျမ်းဂန်များတတ်မြောက်ပြီး၊ ပညာရေးစနစ်ထွန်းကားနေသော နိုင်ငံသည် ယဉ်ကျေးမှု၌ တိုးတက်မြင့်မားဖွံ့ဖြိုးသောနိုင်ငံဖြစ်သည်ကို မည်သူမှ ငြင်းပယ်၍မရပါ။ မြန်မာတို့သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ ဥရောပနှင့် အနောက်နိုင်ငံတို့တွင် ပညာရေးစနစ်ထွန်းကားခြင်း၊ စာတတ်မြောက်ခြင်းတို့ကို **မရှိ** ၊ **မသိ**သည့် အချိန်ကာလကတည်းက စာပေကျမ်းဂန်များ လေ့လာဖတ်ရှု တတ်မြောက်နေပြီး စာပေကျမ်းဂန်များ သင်ယူတတ်မြောက်လေ့လာရန် ပိဋကတ်တိုက် (စာကြည့်တိုက်)များ ထွန်းကားနေပြီဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ခရစ်နှစ် အေဒီတစ်ရာစုတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်အတူ ရှေးဟောင်းစာပေ၊ ပေစာနှင့် ပုရပိုက်များလည်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှေးဟောင်းစာပေ အကြွယ်ဝဆုံးသောနိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့၏ ရှေးဟောင်းစာပေများမှာ အုတ်ခွက်စာ၊ ကျောက်စာ၊ ခေါင်းလောင်းစာ၊ မင်စာ၊ ပုရပိုက်နှင့် ပေစာတို့ ယနေ့ထက်တိုင် ထင်ရှားစွာရှိနေခြင်းသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကုန်သွယ်မှုနှင့် ရောက်ရှိလာကြသော ဥရောပသားများသည် မြန်မာတို့စာပေကျမ်းဂန်များတတ်မြောက်နေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရသောအခါ တအံ့တသြဖြင့် ၎င်းတို့၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းများတွင် မှတ်တမ်းတင်ကြပါသည်။

ခရစ်နှစ် ၁၆ ရာစုမှ ရောက်လာသော ဗီးနီးရှင်း (Venetian) ကုန်သည် မန်နူးဆီး(Manucci) ၏ "STORIA do " MONGOR " မှတ်တမ်းတွင်

အထင်အရှားရေးသားထားသည်မှာ–

"It is a Kingdom governed by a pen, For not a Single person can go From one village into another without a black book or writing where by the government is made more easy"

"*မြန်မာနိုင်ငံသည် စာပေကြီးစိုးသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ကျေးရွာတစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ စာရေးစရာစာအုပ် (ပုရပိုက်) နှင့် စာရေးတံမပါဘဲ မသွားသောကြောင့် နိုင်ငံတော်၏အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားသည် လွယ်ကူချောမွေ့စေသည်*"ဟု မှတ်တမ်းတင် ရေးသားထားပါသည်။ ခရစ်နှစ် အေဒီ ၁၇၈၃ခုနှစ်မှ ၁၈၀၆ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်နှင့် အင်းဝတွင် နေထိုင်သွားသော အီတလီလူမျိုး ဗီဆင်တိုစန်ဂျာမန်နို (Vincento San Germano) က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပညာသင်စနစ်သည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး၏ တစ်ခုတည်းသော စနစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အသက်ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်ရှိ ယောကျ်ားလေးအားလုံး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ စာသင်ဆည်းပူးရန် မိဘတိုင်းမှ အထူးသဖြင့် မိခင်တိုင်းမှ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာစေလွှတ်ပြီး စာသင်ကြားစေကြောင်း၊ ယောကျ်ားလေးများသာမက မိန်းကလေးများပါ စာသင်ကြားခွင့်ရှိကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။ (ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ၁၈ ရာစုနောက်ပိုင်းမှ မိန်းကလေးများ စာသင်ကြားခွင့်ရှိလာသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးတိုင်း မဟုတ်ပါ။)

ပေါ်တူကီကုန်သည်တစ်ဦး၏ မှတ်တမ်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံကျေးရွာများ၌ ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်းမရှိသော ကျေးရွာမရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားထားပါသည်။ ဤစာသင်ကျောင်းများတွင် အရေး၊ အဖတ်၊ အတွက်များကို သင်ကြားသည်သာမက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့် လူတို့၏ကျင့်ဝတ်များကိုပါ သင်ကြားကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အစဉ်အလာနှင့် မြန်မာတို့သည် မြို့နေ၊ ကျေးရွာ လူတန်းစားအားလုံး စာတတ်မြောက်ကြသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအစဉ်အလာကိုဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပြီး၊ မြန်မာတို့၏ "ဗလငါးတန် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ စာအုပ်စာပေလေ့လာစို့" ဆောင်ပုဒ်အရ အသိပညာ ဗဟုသုတများဖွံ့ဖြိုးမြင့်မားစေရန် ကျေးလက်ဒေသများတွင် ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး ဦးစီးဌာနမှ စာကြည့်တိုက်များကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း စာကြည့်တိုက်များကို ခရိုင်အဆင့်မြို့ ၃၃ မြို့နယ်

မှ ၃၈ မြို့နယ်အထိ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် စာကြည့်တိုက်ပေါင်း ၄၆၄ တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ မြန်မာနိုင်ငံလူဦးရေ အများစုနေထိုင်ရာ ကျေးလက်ဒေသများမှ ပြည်သူများအသိပညာဗဟုသုတမြင့်မားပြီး လူမှုစီးပွားရေး တိုးတက်မှုကို အထောက်အကူပြုစေသော ကျေးရွာကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်များကို ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ၂၀၀၄ခုနှစ်မှ စတင်၍ ဆောင်ရွက်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာ ၂၀၀၇ခုနှစ်တွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ပေါင်း ၅၅၇၅ တိုက် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာကြည့်တိုက်သမိုင်းကို ခေတ်အဆက်ဆက်ပြန် လေ့လာပါလျှင် ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်း၏ ပိဋကတ်တိုက်ကို ခရစ်နှစ် ၁၀၅၈ ခုနှစ် ပုဂံမြို့တွင်းသရပါတံခါးအနီး၌ အနော်ရထာမင်းဆောက်လုပ်ပြီးစီးကာ ရဟန်းရှင်လူတို့ လေ့လာဆည်းပူးဖတ်ရှုနိုင်ရန် ပိဋကတ်တော် ၃၀ နှင့်အတူ ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာများထားရှိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၉၀၀ ကျော်မှ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အနော်ထာမင်း၏ ပိဋကတ်တိုက်မှာ ပုဂံတွင် ယနေ့တိုင် အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်ပြီး မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ပိဋကတ်တိုက်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးတော်ဘုရား၏ ပိဋကတ်တိုက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံကို ခရစ်နှစ် ၁၇၉၅ ခုနှစ်တွင် အင်းဝနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာသော အင်္ဂလိပ် သံအမတ် မက်ကယ်ဆိုင်း (Michael Symes)မှ မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။

" It is not improbable, That was Birman MaJesty May Possess a more numerous Library, Than amy potentate from the banks of the Danube to the borders of China"

"*ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဒနုဘီမြစ်ကမ်းမှ စိန(တရုတ်ပြည်)ကြီး၏ အစွန်အဖျားတိုင်အောင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်ရှိ ထီးဖြူဆောင်းမင်း အသီးသီးတို့၏ ပိဋကတ်တိုက် အဝဝတို့ထက် စာအုပ်များလှသော ပိဋကတ်တိုက် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်*"ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားလေသည်။

ထင်ရှားသော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ပိဋကတ်တိုက်ကို ခရစ်နှစ် ၁၈၆၂ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတောင်ခြေကျောက်တော်ကြီးဘုရား မြောက်ဖက်တွင် တည်ထားသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၆၆ ခုနှစ်တွင် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကျောက်ထက်အက္ခရာ တင်ခဲ့သည်။ ဤပိဋကတ်ကျောက်စာချပ်များသည် ယခုအခါ ကမ္ဘာပေါ်

တွင်အကြီးမားဆုံးသော စာအုပ်အဖြစ် ထင်ရှားလျက် ရှိပါသည်။ မြန်မာတို့၏ ခေတ်အဆက်ဆက် ပိဋကတ်တိုက်များကို ကမ္ဘာမှ အသိအမှတ်ပြု ချီးမွမ်းခဲ့ကြသည်အထိ ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

မြန်မာတို့၏ အစဉ်အလာတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် လူတန်းစားမရွေး ကျေးရွာတိုင်းတွင် အလွယ်တကူစာပေဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ရန်၊ စာပေဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း ဖြင့် အသိပညာဗဟုသုတ တိုးပွားလာစေရန်၊ အမှန်နှင့်အမှားကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားသိနိုင်ရန်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်စေရန်နှင့် နိုင်ငံတော်ကို အကျိုးပြုမည့် သားကောင်း၊ သမီးကောင်းရတနာများပေါ်ထွန်းလာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ကျေးရွာအတွက် စံ(၅)ရပ်နှင့် ကိုက်ညီသည့် အခိုင်အမာ စာကြည့်တိုက်များတည်ထောင်ရန် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းသည် ခေတ်အဆက်ဆက်၏ မြန်မာတို့၏ အစဉ်အလာကို တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန် ထိန်းသိမ်းခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

"စာတတ်သူတိုင်း စာဖတ်ဖို့ စာကြည့်တိုက်များ ထူထောင်စို့ "ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ ကျေးရွာများတွင် စာများများဖတ်ဖို့ အလွယ်တကူ စာဖတ်နိုင်သောနေရာများ ဖွင့်လှစ်ပေးရန် အထူးလိုအပ်ပါသဖြင့် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းသည် အလွန်မှန်ကန်သော ယထာဘူတကျသော ဆောင်ရွက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များ အောင်မြင်စွာဖွင့်လှစ်နိုင်မှသာလျှင် နိုင်ငံတော်ကို အကျိုးပြုမည့် လူတော်လူကောင်းများ မွေးထုတ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအားလုံး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များ ရေရှည်တည်တံ့ရေး တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ကူညီဆောင်ရွက်ခြင်းသည် သမိုင်းကပေးသော အမျိုးသားရေးတာဝန် တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

m

rvonm&mu pmyÁpdif;

aerÁpdbefY

"ယာလုပ်ငန်းနှင့်၊ ကွမ်းခြံသနပ်ခါး
စွမ်းအားကိုယ်စီ၊ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး အလှတိုးသည်
အမျိုးတို့ရွာ၊ မလဲသာ။
စာကြည့်သင်းနှင့်၊ ရောင်းရင်းစုံလင်
စာခင်စာဖတ်၊ စာတတ်စာမြင်
စာယဉ်ပန်းခက်၊ ပွင့်လျက်ဝေဆာ အလှဖြာသည့်
စာပေရတနာ၊ ပျိုးခင်းသာ။"

ကျေးလက်မြင်ကွင်းသစ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်အရသာရှိရှိ မြင်သိခံစားခဲ့ရသည်။ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ အရာတော်မြို့နယ်၊ မလဲသာရွာမှာဖြစ်၏။ ညနေချမ်းတွင် ရွာလမ်းတခိုမှာ စာအုပ်ကလေးတွေကိုင်၍ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဆီကို သွားနေကြသော၊ စာကြည့်တိုက်မှ ပြန်လာကြသော ကျေးလက်လူငယ်လူရွယ်၊ ကာလသား၊ ကာလသမီး၊ ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးတို့ကို မြင်ရသည်။ **"မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ၊ ထိုထိုစာကို၊ ရှာ၍မပြတ်၊ အိမ်တွင်ဖတ်"** ဆိုသည့် ဆုံးမစာနှင့်အညီ၊ သူတို့ရွာမှာ စာဖတ်သည့် အလေ့အထရနေပြီ။ သူတို့ရွာမှာ "ပျိုးခင်းသာ" စာကြည့်တိုက်ကလေးက ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေပြီကိုး။

အရာတော်မြို့နယ်၊ မလဲသာရွာက စာကြည့်တိုက်ကလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းလေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်ကော်မတီဝင် ကိုမြင့်ဆန်းနှင့် ကိုဖိုးပြည့်တို့က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောခဲ့ကြသည်။

မလဲသာရွာမှာ စာကြည့်သင်းကလေးထူထောင်ဖို့ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်က

စတင်ခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုဖြစ်လာဖို့ ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းရသည်။ ထိုစဉ်က ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးနှင်းမောင်က ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ရွာက ကွမ်းခြံပိုင်ရှင်တွေ၊ သနပ်ခါးခြံပိုင်ရှင်တွေ၊ ကားပိုင်တွေ၊ စက်ပိုင်တွေက ရက်ရောစွာ ပေးလှူကြသည်။ ရွာလယ်က ရွာဘုံမြေကွက်လပ်မှာ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ဖို့ လျာထားသတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာက သမိုင်းဝင်နေရာကလေးဖြစ်သည်။ အများက အလေးပေးထားသော နေရာဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုမြေကွက်တွင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက် လွတ်လပ်ရေးနေ့ ကျောက်တိုင်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်တိုင်မှာ ထိုခေတ် ရွာသူကြီး ဦးဘသိန်းက မိမိပိုင်ငွေကြေးဖြင့် အကုန်အကျခံ၍ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သော ကျောက်တိုင်ဖြစ်သည်။ ဦးဘသိန်းမှာ ရွာကို အလွန်ဂရုစိုက်သော၊ သူတစ်ပါးအား အလွန် ကျွေးချင် မွေးချင်စိတ်ရှိသော ရွာသူကြီးအဖြစ် ရွာက သတိရနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှာ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေ တပ်စခန်းချသွားခဲ့ဖူး၏။ သမဝါယမအသင်းဆိုင်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ကော်မတီကို ဦးနှင်းမောင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးမြင့်ဆန်း အတွင်းရေးမှူးနှင့် အဖွဲ့ဝင်ငါးဦး ပါဝင်ဖွဲ့စည်းကြပြီး ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားကို ကျင်းပခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်၏အမည်ကို သူတို့ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစား၍ အတွေးအမြင်သစ်တို့ဖြင့် အမည်ပေးထားသည်။ "ပျိုးခင်းသာ" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့ရွာရိပ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့မြင်တွေ့နေကျ စိမ်းလဲ့ဝေလွင်သော စပါးပျိုးခင်းကလေးတွေကို သူတို့စဉ်းစားမိသည်။ ပျိုးခင်းရှင်သန်လျှင် စပါးခင်းတွေ ကျယ်ပြော၍ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မည်။ ဤသဘောကို နိမိတ်ပုံယူ၍ "ပျိုးခင်းသာ" ဟု အမည်ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မလဲသာရွာ စာကြည့်တိုက်သည် ခေတ်သစ်နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးနေသည်။ စာအုပ်တစ်ထောင်ကျော်လောက် စုဆောင်းမိနေပြီ။ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တွေလည်းရှိသည်။ လစဉ် မဂ္ဂဇင်းအသစ် ၁၂ အုပ် စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်လာသည်။ ဂျာနယ်ငါးအုပ် ရောက်ပါသည်။ ရွာထဲက စေတနာရှင် တစ်ဦးချင်းတို့က မြို့ကမှာ၍ လှူဒါန်းကြသည်။ ကောင်းနိုးရာရာစာအုပ်များကိုတော့ ကော်မတီက လစဉ်ဝယ်၍တင်သည်။ ရွာသားကြီးတွေ၊ လူငယ်တွေ၊ ကျောင်းသားကလေးတွေ နေ့စဉ်လာ၍ စာဖတ်ကြသည်။ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာ၊ စာကြည့်တိုက်မှာ ဖတ်သည့် မဂ္ဂဇင်းနှင့် စာအုပ်များကို အိမ်သို့ငှား၍ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ အသင်းဝင်များအတွက် အိမ်သို့စာအုပ်ငှားသွားခွင့်ပြုသည်။ အသင်းဝင်ဦးရေ ၇၀ ကျော်

ရှိသည်။ အသင်းဝင်စာအုပ်ထုတ်ပေးထားသည့် အသင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တစ်အုပ်လျှင် တစ်လနှစ်ရာကျပ် ပေးသွင်းရသည်။ စာအုပ် ကြိုက်သလောက်ဖတ်နိုင်သည်။ အခါအားလျော်စွာ ရ.ယ.ကနှင့် စေတနာရှင်တို့က ရန်ပုံငွေလှူဒါန်းမှုလည်းရှိသည်။

စာကြည့်တိုက်ပုံမှန်လည်ပတ်နိုင်ရန် ထိန်းထားသော အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ အများအကျိုးဆောင်ရွက်လိုစိတ်ရှိသည့် စာပေဝါသနာရှင်ကလေးမောင်ဝင်းစိုးအား အမြဲတမ်းစာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်ဝင်းစိုးက ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ဦး၊ တောင်သူလုပ်ငန်းတစ်ဖက်နှင့် စာကြည့်တိုက်တာဝန်ယူထားသည်။ သူ့ကိုလည်း လစဉ် တစ်သောင်းကျပ် ချီးမြှင့်ပေးကြသည်။ နေ့စဉ် နေ့လယ် ၁ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီအထိ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပေးသည်။ စာအုပ်ငှားပေးသည်။ အရန်စာကြည့်တိုက်မှူးများနှင့် စာကြည့်တိုက် ကော်မတီဝင်များကလည်း ပုံမှန်လာကြသည်။ သူတို့ရွာစာကြည့်တိုက်ကလေးမှာ သူတို့ရွာ၏ဆုံစည်းရာလေးဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်လင်ပန်းနှင့် စိတ်ဝမ်းလက်ညီစကားစမြည်ပြော၍ စာအကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရာ ဘုံရိပ်သာကလေး ဖြစ်နေသည်။

အရာတော်မြို့နယ်၊ မလဲသာရွာရှိ ပျိုးခင်းသာစာကြည့်တိုက်၏ သက်တမ်းသည် ၁၇ နှစ်ရှိနေပြီ။ ယေဘုယျအားဖြင့် ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာ၊ အများပိုင် စာကြည့်တိုက်များသည် သုံးနှစ်ကျော်လျှင် ခိုင်မာပြီ၊ အောင်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သူတို့ရွာ၊ သူတို့စာကြည့်တိုက်က ကြီးမှူး၍ နတ်တော်လ စာဆိုပွဲရာသီတွင် စာပေဟောပြောပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ လေးကြိမ်ကျင်းပခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ကျင်းပနိုင်ရန်လည်း သူတို့ကြိုးစားနေကြသည်။ ရွာက လူငယ်၊ လူရွယ်တွေ၊ တောင်သူလယ်ယာလုပ်ငန်းတွေလုပ်ရင်း အားလပ်ချိန်မှာ စာဖတ်ကြသည်။ စာနာကြသည်။ စာဆွေးနွေးကြသည်။ အစမ်းစာတွေ ရေးကြည့်ကြသည်။ သူတို့ စာကြည့်တိုက်မှာနံရံကပ်စာစောင်ကလေးလည်းရှိ၏။ အခါအားလျော်စွာ လက်ကမ်းစာစောင်ကလေးများလည်း ထုတ်ဝေကြသည်။

ရန်ကုန်၊ မန္တလေးက မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာလည်း သူတို့ ရေးစပြုလာပြီ။ စာဖတ်၊ စာတွေး၊ စာအရေးတွေနှင့် သူတို့ရွာ စာပျိုးခင်းကလေး ရှင်သန်နေပါသည်။ မလဲသာရွာမှာ အထက်တန်းကျောင်းရှိသည်။ တိုက်နယ်ဆေးရုံလည်းရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်လည်းရှိသည်။ မြယာခင်းတွေရှိသည်။ ကွမ်းခြံတွေ၊

သနပ်ခါးခြံတွေရှိသည်။ ဌာနတိုင်း၊ နေရာတိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ရွာထဲမှာ တိုက်တွေ၊ စက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ တယ်လီဖုန်းတွေ၊ တယ်လီဗေးရှင်းတွေ၊ ဗီဒီယိုရုံတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်သာတော့ ဧည့်လာသည်။ ရတနာရှိရာ ရတနာလာသည်။ ပျိုးခင်းသာစာကြည့်တိုက်ကလေးက ရှင်သန်တိုးတက်နေသည်ဖြစ်၍ မြို့နယ်ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်းက တယ်လီဗေးရှင်းတစ်လုံး ချီးမြှင့်သည်။ ညစဉ် ရွာသူရွာသားတွေ၊ ကလေးတွေကို ရွှေလက်တောက်ဘုရား မီးစက်နှင့် သတင်းတွေ၊ ပညာပေးတွေ၊ ဖျော်ဖြေရေးတွေ ပြပေးနိုင်သည်။ ထိုမျှသာမကသေး ကျေးရွာက ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ဝယ်ပေးသည်။ ခရိုင် ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်းက ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ချီးမြှင့်သည်။ ရွာက ကျောင်းသားလူငယ်တွေကို အခြေခံကွန်ပျူတာ သင်တန်းပေးနိုင်သည်။ ပြည့်စုံပါ၏။ တင့်တယ်ပါ၏။ အကောင်းဆုံး ကျေးလက်စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်။ စံပြကျေးရွာက စံပြစာကြည့်တိုက်ကလေးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဒေသန္တရဗဟုသုတ လေ့လာလိုသူများ တစ်ခါတစ်ခေါက် သူတို့ရွာကို ရောက်လျှင်ဝင်ပါ။ ရွှေလသာသာမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်လင်ပန်းနှင့် အညာမြေပဲ၊ ထန်းလျက်ခဲနှင့်ဧည့်ခံရင်း စာအကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း၊ သနပ်ခါးအကြောင်း၊ စပါးအကြောင်း၊ ကွမ်းအကြောင်း၊ နှမ်းအကြောင်း၊ မိုးအကြောင်း၊ ချိုးအကြောင်းတွေပြောရင်း စာကြည့်တိုက်ကော်မတီနှင့် စာပေသမားကလေးများက ဧည့်ခံကြပါလိမ့်မည်။

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၁၀၅)၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်။

m

trejfrwfq,ynm'ge t vlS

[e,fvwf

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က စနေနေ့ဆိုလျှင် အစိုးရရုံးများ နေ့တစ်ဝက် ရုံးတက်ကြရသည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ကြီးက စနေနေ့ သူရုံးသွားလျှင် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ရှိ သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ရုံးတွင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထားသည် မဟုတ်။ ရုံးအနီးရှိ စာကြည့်တိုက်သို့ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဖခင်ကြီး၏ရုံးနှင့် စာပေဗိမာန် စာကြည့်တိုက်မှာနီးသဖြင့် ဖခင်ကြီး ရုံးမဆင်းမချင်း ကျွန်တော်က စာပေဗိမာန် စာကြည့်တိုက်တွင်ပင် စာအုပ်တွေ စိတ်ကြိုက် မွှေနှောက်ဖတ်ရှုခွင့်ရ၏။

စာပေဗိမာန်စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် **ကလေးစာကြည့်တိုက်** ကိုလည်း သီးခြားဖွင့်ထားသဖြင့် ကလေးဂျာနယ်တို့၊ မော်ဒန်ကာတွန်း၊ ပေါ်ပြူလာကာတွန်းတို့ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကလေးပုံပြင်စာအုပ်များကိုလည်း စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ဖတ်လို့လည်းရ၊ ငှားလို့လည်းရသဖြင့် အလွန်အဆင်ပြေလှသည်။ စာပေဗိမာန်စာကြည့်တိုက်သို့ စနေနေ့တိုင်း သွားဖတ်ရင်းနှင့် စာဖတ်ခြင်း၏ အရသာတွင် မွေ့လျော်လာသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် စာဖတ်ခန်းအတွင်း၌ စာဖတ်နေကြသော စာကြည့်တိုက်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သဘောကျလာ၏။ ကျွန်တော်၏ စာဖတ်အလေ့အကျင့်သည် ထိုစာပေဗိမာန်စာကြည့်တိုက်မှပင် ရလာသည်။ ထိုအလေ့အကျင့်သည်ပင် ကျွန်တော်၏ ဘဝရှင်သန်ရေး မောင်းနှင်အား ဖြစ်လာ၏။ နောက်ပိုင်း အဌမတန်း၊ နဝမတန်းလောက် ရောက်လာတော့ ယခုမြို့တော်ခန်းမနေရာရှိ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်နှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရလာ၏။ အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်ကတော့ စာအုပ်ငှား၍မရ။ သို့သော် တန်ဖိုး

ကြီး ရှားပါးစာအုပ် အလွန်စုံ၏။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့သမိုင်း၊ မြန်မာဂန္ထဝင်စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ အစုံလင်ဆုံးပညာဘဏ္ဍာတိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်လာတော့ ပညာဆည်းပူး ရှာဖွေရာ နယ်ပယ်က ပိုကျယ်လာ၏။

အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ စာငတ်ပေငတ်များအတွက် တံခါးမ အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပေးထားသောနေရာ ဖြစ်၏။ စာအုပ်ငှားကတ်ပြားများလုပ်ပြီး စာအုပ်ငှားရမ်းမှုကို စနစ်တကျလုပ်တတ်လာ၏။ မိမိစာဖတ်ချင်သော စာအုပ်ကို စာအုပ် ကက်တလောက်မှ တစ်ဆင့် ရှာဖွေတတ်လာသည်။ ရည်ညွှန်းစာအုပ်ကို မည်သို့တောင်းယူပြီး မည်သို့ ဖတ်ရမည်ကို သိလာသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျ များလွန်း၍ မိမိဖာသာ ဝယ်မဖတ်နိုင်သော စာအုပ်များ၊ ငွေကြေးရှိပါလျက် ပြင်ပတွင် လုံးဝရှာဝယ်၍ မရသည့် စာအုပ်များ စသည်တို့ကို ဖတ်ရှုကိုးကား ရည်ညွှန်းလိုပါက အားကိုးအားထားပြုစရာဟူသည် စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်နားလည် တန်ဖိုးထားလာမိ၏။

ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းများ စားရကံကြုံလျှင် ချစ်သူခင်သူများကိုပါ သတိရမိတတ်သည်ဟူသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်း စာအုပ်ကောင်းများ ဖတ်ရလျှင်လည်း မိမိနှင့်ဝါသနာတူ စိတ်တူကိုယ်တူများကို မျှဝေဖတ်ရှုလို စိတ်ပေါ်လာသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ဝယ်ယူထားသော စာအုပ်များကို သူငယ်ချင်းတွေကို ငှားဖတ်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသည်က အကြိမ်ကြိမ်။ သို့သော် မိမိတစ်ဦးတည်းတွင် စာအုပ်မည်မျှ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ယူ သိမ်းဆည်းထားနိုင်မည်နည်း။ စာကြည့်တိုက် များများထူထောင်နိုင်မှသာ စာအမွေများကို မျှဝေခံစားခွင့်ရမည်ဆိုသော အသိကို ရင်မှာပိုက်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံ တက္ကသိုလ်က စာကြည့်တိုက်ပညာဒီပလိုမာ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းခေါ်သောအခါ ကျွန်တော် လျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲများ ကျော်နင်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီး သင်တန်းတက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်ပညာကို နိုင်ငံရပ်ခြားများမှ သင်ယူခဲ့သော ဆရာဦးသိန်းဟန်(ဆရာဇော်ဂျီ)၊ ဆရာ ဦးသန်းထွတ်(တိုက်စိုး)၊ ဆရာကျော်ဆွေ (ဆရာမင်းကျော်)၊ ဆရာ ဦးသော်ကောင်း စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထံမှ စာကြည့်တိုက်ပညာ စာတွေ့လက်တွေ့တန်ဖိုးရှိသည်များကို နာကြားသင်ယူခွင့်ရခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်ပညာဒီပလိုမာဘွဲ့ရပြီး တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်နှင့် သုတေသနဌာန

အသီးသီးတွင် ၂၄ နှစ်တိုင်တိုင် စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် **ပညာရှာသူ တို့ဝိုင်းကူ** ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရသည်ကို ပီတိဖြစ်လှပါသည်။ မိမိတတ်မြောက်ခဲ့သော စာကြည့်တိုက်ပညာကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ပညာဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ဖွင့်လှစ်သော စာကြည့်တိုက် လေးလသင်တန်း ကိုးကြိမ်လုံးတွင်လည်းကောင်း ဆင့်ပွားပို့ချပေးခွင့်လည်း ရခဲ့ပါသည်။

မြန်မာ့စာကြည့်တိုက်ခရီးစဉ်ကို ပြန်ကြည့်လျှင် အနော်ရထာခေတ်မှပင်စ၍ရ၏။ အနော်ရထာမင်းက သထုံပြည် မနူဟာမင်းထံမှရရှိခဲ့သော ပိဋကတ်တော်များကို ပုဂံမြို့တွင် ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပိဋကတ်တိုက် တည်ဆောက်၍ ထားခဲ့ရာ ထိုပိဋကတ်တိုက်သည် မြန်မာပြည်၏ အစောဆုံး စာကြည့်တိုက်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုမှစ၍ မင်းတုန်းမင်း ပိဋကတ်တိုက်၊ ညောင်ရမ်းမင်းသားပိဋကတ်တိုက်၊ သီပေါမင်းပိဋကတ်တိုက်၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးပိဋကတ်တိုက်၊ ပုဂံဝန်ထောက်မင်းဦးတင်ပိဋကတ်တိုက်၊ သထုံ ဦးဘိုးသီးပိဋကတ်တိုက် စသည်တို့သည် မြန်မာ့စာကြည့်တိုက်၏ အဦးအစများ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်သည်ကား ခေတ်မီစာကြည့်တိုက်များ၏ ရှေ့ဆောင်ဟုပင် ခေါ်ရမည်။ ၁၉၄၉–၅၀ တွင် ဤစာကြည့်တိုက်၌ စာအုပ်လာဖတ်သူ ၁၅၃၇၉ ဦးရှိပြီး ပေစာဖတ်သူ ၁၂၅၀ ဦးရှိသည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရ၏။ ဤစာကြည့်တိုက်ကို ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံပိဋကတ်တိုက်ဟု အမည်ပြောင်း၍ နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်ဟုဖြစ်လာကာ အမျိုးသားရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ယခုခေတ်သိုမှီးရာ နိုင်ငံဂုဏ်ရည်စာကြည့်တိုက်ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။

စာကြည့်တိုက်များတွင် အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်၊ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်၊ အထူးစာကြည့်တိုက်နှင့် ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ဟု အမျိုးအစားများ ခွဲခြားထားရှိသည်။ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်က အမျိုးသားဆိုင်ရာ စာပေယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သည်။ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်များကတော့ တက္ကသိုလ် ဝန်ထမ်းနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအတွက် သီးသန့်ဖြစ်နေ၏။ အထူးစာကြည့်တိုက်တွင်လည်း ဆေးသုတေသန စာကြည့်တိုက်က ဆေးသုတေသနလုပ်ကိုင်သူများအတွက်၊ ပညာရေးသုတေသနစာကြည့်တိုက်က ပညာရေးဆိုင်ရာ

သုတေသနပညာရှင်များအတွက်၊ ဥတုတက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်က ဥတုဘာသာလေ့လာသူပညာရှင်များအတွက် စသဖြင့် အသီးသီး အသက အသက သူ့အကန့်နှင့်သူ ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် အများပြည်သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖတ်ရှုနိုင်သော စာကြည့်တိုက်ဟူ၍ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များသာရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုအခါ စာအုပ်ဈေးနှုန်းများက ကြီးမြင့်လေရာ စာအုပ်ကို ကိုယ်ပိုင် ဝယ်ဖတ်နိုင်သူဦးရေကရှားပါးလှသည်။ စာအုပ်ဝယ်ဖတ်သိမ်းဆည်းသူ နည်းပါးလာသည်နှင့်အမျှအနှစ်သာရရှိရှိ ပညာတန်ဖိုးမြင့်မြင့် စာအုပ်များ ဝယ်ယူအားက လျော့လာလေရာ စွန့်စားထုတ်ဝေသူတို့လုပ်ငန်း နည်းပါးသည်ထက် နည်းပါးလာ၏။ စာအုပ်ဈေးနှုန်းသက်သာစဉ်က အုပ်ရေ သောင်းကျော်ထုတ်ဝေရသော စာအုပ်များသည် ယခုအခါ အုပ်ရေ တစ်ထောင်ကုန်အောင်ပင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ရောင်းနေကြရ၏။ ဤအချက်သည် မြန်မာစာပေလောကတွင် စာကောင်းပေသန့် အကျိုးပြု စာပေထွက်ပေါ်လာမှု လျော့နည်းလာခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။ အကယ်၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခိုင်ခိုင်မာမာ စာကြည့်တိုက်ပေါင်း တစ်သောင်းသာရှိသည်ဆိုအံ့။ စာကောင်းပေမွန်များကို စာကြည့်တိုက်တစ်ခုက တစ်အုပ်ဝယ်စေဦး။ အုပ်ရေတစ်သောင်းတော့ ရောင်းရမည်ဇကန်။ ထိုအခါ မြန်မာစာအုပ် ထုတ်ဝေရေးလောကသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံပြောင်းလာစရာအကြောင်းရှိ၏။ မြို့ပြများတွင်ပင် ဤသို့အခြေအနေ ဆိုက်နေလေရာ ကျေးရွာများအရောက် စာအုပ်စာတမ်းများ ရောက်ရှိပျံ့နှံ့ရေးသည် အလွန်ခက်ခဲလာ၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲက မြန်မာနိုင်ငံလူဦးရေ အများစုနေထိုင်ရာ ကျေးလက်ဒေသများမှ ပြည်သူများ အသိပညာ ဗဟုသုတ မြင့်မားရေး၊ ၎င်းတို့၏ လူမှုစီးပွားဘဝ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အထောက်အကူပြုနိုင်ရေးအတွက် ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်များ ထူထောင်ခဲ့ရာ ယခုအခါ ကျေးရွာပေါင်း ၆၄၉၈၉ ရွာအနက် စာကြည့်တိုက်ပေါင်း ၅၅၇၅၅ တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

စာကြည့်တိုက်တစ်ခု တည်တံ့ရှင်သန်ရန် အင်္ဂါရပ် **ဘီ** (B) လေးလုံးလိုအပ်သည်ဟု စာကြည့်တိုက်စာနှင့် ပညာရှင်တစ်ဦးက မိန့်မှာဖူးသည်။ စာအုပ် (Book)၊ အဆောက်အအုံ (Building)၊ စာကြည့်တိုက်မှူး (Brain) နှင့် ငွေကြေး (Budget) တို့ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များတည်ဆောက်ရေးတွင် ပထမ

ဦးဆုံး အရေးတကြီးလုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စမှာ အဆောက်အအုံပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်မြေတွင် ကိုယ်ပိုင်အဆောက်အအုံရရှိရေးအတွက် နိုင်ငံတော်မှ ချမှတ်ပေးသော ငွေကြေးအပြင် စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများ၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများထံမှ လှူဒါန်းမှုတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထို့နောက် အများပြည်သူ ဖတ်ရှုသင့်သည့် စာအုပ်များ(Books)ကို ရွေးချယ်၍ စာကြည့်တိုက်များသို့ ဖြန့်ဝေပေးရ၏။ စာကြည့်တိုက်များအတွက် ကိုယ်က ငွေကြေး(Budget)နှင့် အုပ်ချုပ်စီးပွားကို စာကြည့်တိုက်ပညာ နားလည်တတ်ကျွမ်းသူ(Brain)က ဆောင်ရွက်ရ၏။

ယခုအခါ ကျေးရွာစာကြည့် တိုက်ပေါင်း ၅၅၇၅၅ တိုက်အနက် ၂၉၁၈၅ တိုက်မှာ ခိုင်မာပြီးဖြစ်သော်လည်း ဆက်လက်ခိုင်မာရန် စာကြည့်တိုက် ၂၆၅၇၀ တိုက်ကျန်သေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၂၀၁၀–၂၀၁၁ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်တွင် ကျပ် သိန်းပေါင်း ၄၀၀၀ အသုံးပြု၍ ဆောင်ရွက်ရန် လျာထားသော်လည်း ထိုဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုတည်းဖြင့် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် စာကြည့်တိုက်အားလုံး အခိုင်အမာ စာကြည့်တိုက်များအဆင့် ရောက်ရှိရန် မလွယ်ကူသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး လုပ်ငန်းစဉ်များတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် **ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း** ဖွဲ့စည်းထူထောင်ရန် စိစစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဤစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းတွင် စာပေပညာရှင်များ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ ပါဝင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

စာပေသည် ဘဝနေရေးအတွက် အထောက်အကူဖြစ်ရုံမက၊ ဘဝနေရေးနည်းလမ်းတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ **စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ထူထောင်ခြင်းသည် ထောင်တံခါးတစ်ချပ်ပိတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်** ဟူသော ကမ္ဘာကျော် အဆိုအမိန့်တစ်ခု မှတ်သားဖူးသည်။ စာပေဗဟုသုတ အသိဉာဏ်ပညာ မြင့်မားတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ မကောင်းမှုတွေရှောင်၊ ကောင်းမှုတွေ ဆောင်ကြဉ်း၊ နိုင်ငံလူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ အကျိုးပိုဆောင်နိုင်မည့် သဘောဖြစ်သည်။ ယခုကျေးရွာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်ပေါင်း ၅၅၇၅၅ တိုက် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းသည် မကောင်းမှုတံခါး စုစုပေါင်း ငါးသောင်းကျော်ပိတ်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာ မျက်လုံးပေါင်းကုဋေကုဋာချီ ဖွင့်ပေးခြင်းမည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျေးလက်ပြည်သူများ စာဖတ်ရှိန် မြင့်တက်နိုင်ရေးအတွက် ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်များ တည်ထောင် ခိုင်မာတည်တံ့ရေး

ကို အထောက်အကူပေးရန် ရည်ရွယ်တည်ထောင်ထားသည့် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းကို ငွေအားကြေးအား လှူဒါန်းမည့် စေတနာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ လိုအပ်နေပါသည်။ ဤနေရာတွင် ကမ္ဘာကျော်ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုင်ရာ နိုဗယ်ဆုရှင် "မာသာထရီဆာ"၏ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုကို သွားသတိရမိပါသေးသည်။ **ရက်ရောကြည်ဖြူ၊ ပေးကမ်းမှု၊ ထိုသူအလှူဆုံး (She gives most who gives with Joy)** ဟူသော စကားဖြစ်ပါသည်။ **သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံဇိနာတိ** "အလှူတကာတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်" ဟူသော တရားလည်း နာကြားဖူးပါသည်။ မောဟအမှောင်ကိုဖယ်ခွင်း၊ အမှန်တရား သစ္စာကိုဖောက်ထွင်းရှင်းလင်းမည့် စာအုပ်စာပေများ ဖြန့်ကြက်ဖတ်ရှုနိုင်ရေးအတွက် ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များသို့ လှူဒါန်းကြခြင်းသည်လည်း မွန်မြတ်သော ပညာအလှူကုသိုလ်ကြီး တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒို့ကျေးရွာဂျာနယ်၊ အတွဲ(၇)၊ အမှတ်(၁၁)၊ ၁–၆–၂၀၁၀။

m

bD;v,fwh[h

0D;ifu;df

စာကြည့်တိုက်၏ဆောင်ပုဒ်သည် "ပညာရှာသူတို့ဝိုင်းကူ"ဖြစ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်တို့၏ မရှိမဖြစ်သော အင်္ဂါရပ်များတွင် စာအုပ်(Book)၊ အသိဉာဏ်(Brain)၊ ငွေကြေး(Budget)၊ အဆောက်အအုံ(Building)၊ စာငှားဖတ်သူ(Borrower) ဟူသော ဘီငါးလုံးဝေါဟာရသည် Life Long Learning ဟူသော ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အစဉ်လေ့လာသင်ယူခြင်းကဏ္ဍတွင် စံပြဖြစ်နေပါချေပြီ။

"စာတတ်သူတိုင်း စာဖတ်ဖို့ စာကြည့်တိုက်များ ထူထောင်စို့" သဘောထားသည် စာကြည့်တိုက်ဖြင့် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံထူထောင်စေလိုခြင်းဟုပင် ယူဆရပါမည်။ စာကြည့်တိုက်တို့မည်သည် စာဖတ်သူများ စာအစုံလေ့လာဖတ်ရှုနိုင်သော နေရာဌာနဖြစ်ရပါမည်။ စာအုပ်နှင့် ပြည်သူလူထုကို ဆက်သွယ်ပေးရာ၊ ပညာဗဟုသုတဖြန့်ဖြူးပေးရာ၊ ပညာဗဟုသုတရယူနိုင်ရာ၊ ပညာတတ်၊ ပညာရှင်၊ အသိမြင်အတတ်သင်နိုင်ရာနှင့် အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သူများ မွေးဖွားပေးနိုင်ရာသာမက တစ်နည်းအားဖြင့် နိုင်ငံကောင်းကျိုးပြုမည့် သားကောင်းသမီးကောင်းများ ပေါ်ထွန်းလာစေခြင်းကြောင့် တိုင်းပြည်တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အထောက်အကူပေးခြင်းဟုလည်း ဆိုရပါမည်။

ဤသည်မှာ စာတတ်ရပါမည်။ စာတတ်ရုံနှင့် မကျေနပ်သင့်ပါ။ စာဖတ်ရပါမည်။ စာဖတ်မှတ်ခြင်း၏ အရသာ၊ ကြောင်းကျိုးဗဟုသုတ မျိုးစုံသည် စာကြည့်တိုက်များကသာ အဓိကစွမ်းဆောင်နိုင်ပေသည်။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များ ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးတွင် စာကြည့်တိုက်တို့၏ မရှိမဖြစ် ဘီငါးလုံး ဝေါဟာရ

လုပ်ငန်းရပ်သည် အဓိက ကျလှသည်ဟု ဆိုချင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာကြည့်တိုက်ခရီးလမ်းကြောင်း သမိုင်းကောင်းများတွင်ပင် ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်၊ ပျက်သွားလိုက်၊ ဖျက်ဆီးလိုက်နှင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများနည်းတူ သက်ဆိုးမရှည်တတ်လေသော စာကြည့်တိုက်တို့ အများအပြားရှိခဲ့ဖူးကြသည်သာ မဟုတ်လား။ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီးဖြစ်သော "အ"သုံးလုံး (၁၉၆၄–၁၉၈၃) ကာလများတွင်ပင် ကောက်ရိုးမီးစိတ်ဓာတ်သဘောဖြင့် စာကြည့်တိုက်စာဖတ်ခန်းများစွာ ဖွင့်လှစ်နိုင်သကဲ့သို့ ပျက်စီးကွယ်ပျောက်မှုများလည်း ရှိခဲ့သည်ပဲ မဟုတ်လား။

ယနေ့ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် အုတ်မြစ်ချခြင်းသဘော ကျေးလက်တောရွာတို့ရှိ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်များ ပေါ်ပေါက်လာရေး၊ ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊ ကျေးရွာနေ ရွာသူရွာသားများ အလွယ်တကူ စာပေဖတ်ရှု အသိပညာဗဟုသုတရယူကြ၍ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်စေခြင်းများဖြင့် အမှားအမှန်ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မည့် နိုင်ငံ့သားကောင်းများ ဖြစ်စေရေးမှာ စာဖတ်ခန်း၊ စာကြည့်တိုက် (စာအုပ်၊ စာနယ်ဇင်းမျိုးစုံစုစည်းရာနေရာ)တို့ကသာ အဓိက ပံ့ပိုးပေးနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

စာကြည့်တိုက် (စာဖတ်ခန်း) တို့၏ သဘောသည် တစ်သက်တာ စာသင်ကျောင်းပမာပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် စာဖတ်မှတ် လေ့လာတတ်ခြင်းများဖြင့် အပန်းဖြေ၊ စိတ်အာဟာရဖြစ်၊ လူ့အရင်းအမြစ်တို့၏ အခြေခံလိုအပ်ချက်တို့ကို ရယူကောင်းကျိုးပြုနိုင်စရာသာ ဖြစ်စေပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ စေတနာပါ၊ ဝါသနာရှိ၊ အနစ်နာခံတတ်သည့် ကျေးလက် (တောရွာ)နေ စာတတ်ပေတတ်၊ (စာပေသမား၊ စာပေစာနယ်ဇင်းသမား)အပါအဝင် စာကြည့်တိုက်ပညာရပ်လုပ်ငန်းစဉ်အခြေခံသဘောသိသူ လူတစ်စုမှ လူထုအများသို့ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မည့် ချွန်သောသူများ မွေးဖွားတတ်စေသော်။

m

tpysK;dygv|ift q;kdowfbifhom

vGboe;f0;(pm|unfwlbyfnm)

အစပျိုးမိပါလျှင် အဆုံးမသတ်သင့်သောအရာတစ်ခုခုကိုပြပါဆိုလျှင် စာကြည့်ခန်း(သို့)စာကြည့်တိုက်(သို့)ပြည်သူ့ပညာဘဏ်တိုက် တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရေးလုပ်ငန်းကို ရွေးထုတ်ပြရပေမည်။ အလွန်ကြီးကျယ်သည့်စကားဟု အထွန့်တက်လိုသူတွေရှိကြပေလိမ့်မည်။ အပြစ်မပြောလိုပါ။ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ဆုံကြုံဖူးမှသာ နားလည်သဘောပေါက်မည့်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။ စာကြမ်းပိုးများ၊ ကျမ်းတတ်ပညာရှင်များပင် စာကြည့်တိုက် လုပ်ငန်းအကြောင်း အတွင်းကျကျ နားလည်သူရှားလှသည်။ သူတို့သည် စာအုပ်၊စာတမ်းများပါ အချက်အလက်များကိုသာ ရင်းနှီးကြပါလိမ့်မည်၊ စာပေအကြောင်းကို နှံ့စပ်သူများဖြစ် ကြပေလိမ့်မည်။ အများအကျိုးပြု စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းကို မည်သို့ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရမည်ကို သဘောပေါက်နားလည်သူ ရှားပေလိမ့်မည်။

စာဖတ်သူအများစုမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်း စာအုပ်၊ စာပေများနှင့်သာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြသော်လည်း ထိုစာပေများကိုအများသူငါ အလွယ်တကူဖတ်ရှုနိုင်ရန်၊ ရေရှည်တည်တံ့နိုင်ရန် မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သူ အလွန်ရှားပါလိမ့်မည်။ စာကြည့်တိုက်ပညာကို ထိုလူအများက စာအုပ်စာရင်းရေးရုံ၊ စင်ပေါ်စာအုပ်တွေစီထားရုံ၊ စာအုပ်တွေကို ထုတ်ငှားပေးရုံ လုပ်ငန်းဟု (ယနေ့တိုင်)သဘောပေါက်နေကြပါသည်။ လက်တွေ့တွင် အများထင်မြင်ကြသကဲ့သို့ ဘောင်ကျဉ်းလုပ်ငန်းလေးတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ပြည်သူ့ပညာပေးလုပ်ငန်းဖြစ်ရာ အလွန်မှ ကျယ်ပြန့်များပြားပါသည်။ စာဖတ်သူတစ်ဦးချင်း (အသက်အရွယ်၊ ပညာအဆင့်အတန်း၊ ကျား/မ–မရွေး) ပညာဗဟုသုတ ရှာဖွေ

နိုင်သည့် ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းကြီးဖြစ်ရာ ဆင့်ပွားအဆက်အစပ်လုပ်ငန်းများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းမှသာစာကြည့်တိုက်ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်မြောက်အောင်မြင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ စာဖတ်သူ အသီးသီး ဖတ်မှတ်လိုသည့် စာပေများကိုအသင့်ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ဝန်ဆောင်မှုပေးရသည့် လုပ်ငန်းကြီးဟု အကြမ်းဖျင်းနားလည်ထားရန် လိုပါသည်။

ခေတ်အလျောက်ဖွံ့ဖြိုးနေသည့် စာပေပစ္စည်းများနှင့် ကိရိယာများ (စီဒီပြား၊ အီးဘွတ်၊ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်ဆက်သွယ်မှုစသည်များကိုလည်း မိမိစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် စီစဉ်ဖြည့်ဆည်းပေးရန်လိုသည်။ သို့မှသာ ရှင်သန်နေသည့် စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်း ဖြစ်လာပေမည်။

စာဖတ်သူဘက်ကပြောရလျှင် ဖတ်လိုသည့်စာအုပ်ကို အမြန်ဆုံးနှင့် အကြာဆုံး သုံးလိုကြသည်။ သို့သော် မိမိဖတ်လိုသည့်စာအုပ်သည် ပြည်သူအများသုံးခွင့်ရစေရန်စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်များဖြစ်သဖြင့် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်များရှိသည်။ ထိုစည်းကမ်းချက်များကို ချိုးဖောက်ခြင်းသည် တည်ထောင်ထားသည့် စာကြည့်တိုက်ကို ဖျက်ဆီးရာရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများဘက်ကလည်း သတ်မှတ်စည်းကမ်းများကို တိတိကျကျ လိုက်နာရန် လိုသည်။ စာဖတ်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိငှားယူသည့်စာအုပ်သည် အခြားသူများနှင့်မျှဝေသုံးစွဲရမည့် စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်း လေးလေးနက်နက် နားလည်ဖို့အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ စာကြည့်တိုက်ကို အသုံးပြုသူတိုင်း ဤသို့နက်နဲစွာ နားလည်မှုရှိပြီး သတ်မှတ်စည်းကမ်းချက်များကို လိုက်နာကြလျှင် တည်ထောင်ပြီးသား စာကြည့်တိုက်ကို ပံ့ပိုးကူညီရာရောက်သည်။

ဤသို့ပြောရခြင်းမှာစာကြည့်တိုက်တစ်ခုတည်ထောင်ရာတွင် အခုထောင်လိုက်၊ နောက်နေ့ဖျက်လိုက်လုပ်လို့မရသည့် “လူမှုရေး အကျိုးပြုလုပ်ငန်း” တစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် “အစပျိုးမိပါလျှင် အဆုံးမသတ်သင့်သောလုပ်ငန်း” ဟု တင်စားရခြင်းဖြစ်သည်။ သက်တမ်းတာရှည်ခံ စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းပေါ်ထွန်းစေရန် မရှိမဖြစ် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမည့် အဓိကအချက်ကြီး **ငါးချက်** ကို အထူးသတိပြုစေလိုပါသည်။ ဤငါးချက်မှာ–

(၁) *သင့်တင့်မျှတကျယ်ဝန်းသောနေရာရှိရမည်။ ထိုနေရာသည် ကျန်းမာရေးညီညွတ်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်၊ သွားလာရလွယ်ကူပြီး လုံခြုံမှုရှိသော အဆောက်အအုံ (Building and Location)။ တိုးပွားလာသည့်*

စာအုပ်၊ စာတမ်းများ၊ ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို စနစ်တကျထားသိုနိုင်ရန် ကြိုတင် စီစဉ်ထားရပါမည်။ စုဆောင်းထားသည့်စာပေပစ္စည်းများကို အမျိုးအစားအလိုက် သီးသန့်မထားနိုင်ပါလျှင် အမှိုက်ပုံဘဝသို့ရောက်သွားပေမည်။

(၂) မိမိစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် သင့်တင့်မျှတသောစာအုပ်/စာစောင်များ ရှိရမည် (Books and other literary materials)။ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်။ လူမျိုးဘာသာ၊ ကျား/မ အသက်အရွယ်မရွေး အသုံးပြုကြမည်ဖြစ်ရာ လူတန်းစားစုံ အားကိုးလောက်သည့် စာကြည့်တိုက်ကောင်းဖြစ်စေရန် စာစုံစုဖို့ စီစဉ်ထားရပေမည်။ ဥပမာ – ကလေးသူငယ်များဖတ်သည့် စာပေများထားပေးသကဲ့သို့ လူလတ်၊ လူကြီးများ ဖတ်လိုသည့် စာများကိုလည်း အာရုံမပြတ်သင့်ပေ။

(၃) စုဆောင်းထားသည့်စာအုပ်စာပေများကို ရေရှည်တည်တံ့စေရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည့် ကြီးကြပ်မှုကော်မတီနှင့် စာကြည့်တိုက်ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်း(Library Committee Librarian and Library Technician)။ စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် အရေးပါဆုံး ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းအပေါ် သစ္စာ တည်ကြည်မှသာ လုပ်ငန်းတိုင်း အောင်မြင်နိုင်မည်ဖြစ်ရာ ကော်မတီကောင်း၊ စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကောင်းများ စဉ်ဆက်မပြတ်ရှိနေရန် အထူးလိုအပ်ပါသည်။

(၄) စဉ်ဆက်မပြတ်ထုတ်ဝေနေသည့်စာအုပ်၊ စာတမ်းများကို ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ရန်ခိုင်မာသည့်ငွေကြေးရှိရမည်။(Books, Budget (or) Financial supports)။ စတင်တည်ထောင်စဉ်ရရှိသည့် စာအုပ်၊ စာတမ်းများဖြင့် ရေရှည် စာကြည့်တိုက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို မပံ့ပိုးနိုင်။ အစဉ်တိုးပွားနေသည့် စာအုပ်များကို စုဆောင်းသကဲ့သို့ စာပေအဆင့်မြင့်သည့်စာအုပ်ဟောင်းများကိုလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် စုဆောင်းရပါမည်။ အထူးသဖြင့် မိမိစာဖတ်ပရိသတ်လိုအပ်ချက်ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းကောင်းများကို စုဆောင်းထားရပေမည်။ သင့်တင့်မျှတသော၊ ခိုင်မာသောရန်ပုံငွေ(သို့) စဉ်ဆက်မပြတ်ထောက်ပံ့မှုအားနည်းလျှင် အာဟာရချို့တဲ့သည့် ကလေးကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှေးကွေးပေလိမ့်မည်။ စုဆောင်းရာတွင် စာအုပ်အရေအတွက်များခြင်းထက် အရည်အသွေးမီသည့်စာအုပ်များရှိဖို့ အထူးလိုအပ်သည်။

(၅) နေ့စဉ်အသုံးပြုသည့် စာဖတ်ပရိသတ်လည်းရှိရမည်။(Library users)။ ငွေကုန်ကြေးကျ များပြားစွာဖြင့် တည်ထောင်ထားသည့် စာကြည့်တိုက်ကို တစ်ရက်လျှင် စာဖတ်သူ လေး၊ ငါးဦးမျှသာရှိလျှင်လည်း အကျိုးသက်ရောက်မှု နည်းပါးလွန်းလှပေသည်။ စာကြည့်တိုက်ကို ကလေးများသာ အသုံးပြုပြီး လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးများ မသုံးကြလျှင်လည်း ရည်မှန်းချက်မပေါက်ပါ။ တည်ထောင်သည့် စာကြည့်တိုက်သည် ရပ်ရွာတစ်ခုလုံး အားကိုးထိုက်သည့် စာကြည့်တိုက် တစ်ခုဖြစ်လာစေရန် အစဉ်တစိုက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေရမည်။

ယခုတင်ပြသည့်အချက်ကြီးငါးရပ် မပြည့်စုံပါလျှင် တည်ထောင်ထားသည့်စာကြည့်တိုက်ကို နောင်ရေရှည်ထိန်းသိမ်းရန်မလွယ်ပါ။ မဖြစ်မနေ ထိန်းသိမ်းရပါလျှင် အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးတစ်ခုကို ပြုပြင်ရသကဲ့သို့ ပြင်မဆုံး၊ ပျက်မဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖော်ပြပါ အခြေခံလိုအပ်ချက်ကြီးများ ပြည့်စုံမှုမရှိဘဲ ကောက်ရိုးမီးကဲ့သို့တစ်ဟုန်ထိုးတည်ထောင်ခဲ့ကြသည့် စာကြည့်တိုက်၊ စာကြည့်ခန်းများ၏ သရုပ်မှန်ကို အကျဉ်းချုံး ဖော်ပြပါဦးမည်။

ပထမသာဓကမှာ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းနေသည့် ဝံသာနုခေတ်ကာလအတွင်းတွင် မြို့ကြီးများရှိရပ်ကွက်အများစုတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ပြည်သူ့စာဖတ်ခန်း၊ စာကြည့်တိုက်များ တည်ထောင်ရေးကို မျိုးချစ်စိတ်အပြည့်အဝဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက်တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်မှာ ရာပေါင်းများစွာထိတိုးပွားခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းများအရသိရှိခဲ့သည်။ ထိုစာဖတ်ခန်း၊ စာကြည့်တိုက်များသည် အမျိုးသားရေးအသိနိုးကြားမှုကို များစွာအထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းဖြင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် ရလဒ်ကောင်းများ သီးပွင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းများထက် ပိုအရေးကြီးသည့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများရှိလာသဖြင့် လူအများစုသည် ဖွံ့ဖြိုးစပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များကို အားပေးမှုများလျော့ကျလာသည်။ မကြာပါ။ ထိုခေတ်က အထင်ကရ တည်ထောင်ခဲ့သည့် ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များမှာ ယခုအခါ အစရှာမရအောင် ပျောက်ပျက်ကုန်ပါသည်။ အဓိက တရားခံမှာ ဖော်ပြပါ အခြေခံအချက်ကြီး ငါးချက်အနက် တစ်ချက်ချက်ကြောင့်လည်း မှုတည်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားပါသည်။

သင်ခန်းစာယူရမည့် ဒုတိယဉပမာတစ်ခုမှာ ဖဆပလခေတ် ပြည်တော်သာစီမံကိန်းဖြင့် ကျေးရွာများတွင် "လူထုပညာစာကြည့်တိုက်" များ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းလှသော်လည်း တကယ့် လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဤအခြေခံလိုအပ်ချက်(၅)ချက်မှာ အားနည်းလွန်းခြင်းကြောင့်ပင် အချိန်တိုအတွင်းမှာ ထိုလူထုပညာပေး စာကြည့်တိုက်များ ရေစုန်မျောခဲ့ကြပြန်သည်။

သင်ခန်းစာယူစရာ ထိုအမှားကြီးနှစ်ရပ်ကို ယခု ကျွန်တော်တို့ မပြတ်အမှတ်ရသင့်ကြပါသည်။ ယခင်ကချို့ယွင်းချက်များ ယခုမပေါ်ပေါက်စေရန် ကျွန်တော်တို့အားထုတ်ကြရပါမည်။ အားနည်းချက်များမရှိစေရန် ကြိုးပမ်းကြရမည်။"ငါတို့ရပ်ကွက်က စာကြည့်တိုက်တည်ထောင်ဖို့ အသင့်တော့မဖြစ်သေးဘူး၊ အခြားသူတွေတည်ထောင်နေကြပြီ။ ငါတို့ရပ်ကွက် သိက္ခာမကျရအောင်ဖြစ်သလို တည်ထောင်လိုက်ကြမယ်" ဆိုတဲ့စိတ်ကူး ဆုံးဖြတ်ချက်များရှိရင်မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့။ ဘယ်အရာမဆို အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာမည်ဖြစ်သည့်အတွက် အစတည်းကစနစ်ကျဖို့ အထူးလိုပါသည်။

မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသည့်ခရီးကို ပထမခြေလှမ်းတစ်လှမ်းက စသည်မှာမှန်သော်လည်း ထိုခြေတစ်လှမ်းစတင်ရွေ့နိုင်ရန် ပြင်ဆင်မှုကောင်းရန် လိုသည်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာရန်လိုသည်။ စာကြည့်တိုက်တည်ထောင်ခြင်းသည် မိမိတစ်ဦးအကျိုးအတွက်မဟုတ်။ ဒေသအတွင်းရှိ အသက်အရွယ်မရွေး၊ ဘာသာမရွေး အကျိုးပြုမည့် **"သုတပညာဖြန့်ဝေရေးလုပ်ငန်း"** ဖြစ်သဖြင့်၊ လုပ်ငန်း အကောင်အထည်မဖော်မီကပင် စနစ်ကျရန်အထူးလိုအပ်ပါသည်။ အခကြေးငွေ မယူဘဲ ရပ်ရွာလူထု (ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာသားများ၊ ကျောင်းသားလူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ မတူကွဲပြား ဘာသာခြားများ) ကို ဝန်ဆောင်မှုပေးရသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သဖြင့် အသေးစိတ် တွက်ချက်ထားရန် လိုပါသည်။

အခန်းငယ်လေးတစ်ခုရှိရုံ၊ စားပွဲတစ်ခုနှစ်ခုထားရုံ၊ စာအုပ်စင် ဗီရိုတစ်လုံးနှစ်လုံးရှိရုံ၊ စာအုပ်စာစောင် အနည်းငယ်ရှိရုံ၊ လုပ်အားပေးမည့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှစ်ဦးရှိရုံဖြင့် "စာကြည့်ခန်းလေး" စတင်ဖွင့်နိုင်သော်လည်း ထိုစာကြည့်ခန်းလေးအတွင်းရှိ စာပေပစ္စည်းများနှင့် အသုံးပြုကြသည့် စာဖတ်ပရိသတ်ဦးရေမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားနေမည်ကို မမေ့အပ်ပါ။ ဤလုပ်ငန်းအသေးလေးကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေရန် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ဆိုလျှင် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို

လူလားမြောက်စေရန်နှင့် လူ့လောကအတွင်း ကိုယ်တိုင်ရပ်တည်နိုင်ရန် ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်းနှင့် တူပါသည်။ နေ့စဉ်ရှင်သန်ကြီးထွားနေသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သဖြင့် အစရှိသော်လည်း အဆုံးမရှိနိုင်သည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

လက်တွေ့ဘဝတွင် တစ်စတစ်စတိုးပွားလာသော စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ပရိဘောဂများလိုသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို စနစ်တကျထားရန် အခန်းနေရာ လိုလာမည်ဖြစ်၍ အဆောက်အအုံကို ချဲ့ထွင်ဆောက်ရန် နေရာလိုအပ်သည်။ စုဆောင်းထားသည့်စာပေပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းရန်၊ စာရှာရန်၊ ငှားပေးရန်အတွက် လုံလောက်သည့် ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းဦးရေ လိုအပ်သည်။ စာအုပ်ဝယ်ရန်၊ အခြားပစ္စည်းများဝယ်ရန်၊ အဆောက်အအုံထိန်းသိမ်းရန်၊ ဝန်ထမ်းလစာပေးရန် ရန်ပုံငွေများ လစဉ်၊ နှစ်စဉ်လိုအပ်လာမည်။ "နောက်မှနောက်လျှားပေါ့"ဟု တွေးကာ ဇွတ်တရွတ်ဆက်လုပ်ကြလျှင်၊ မိမိတို့တည်ထောင်သည့် စာကြည့်ခန်း၊ စာကြည့်တိုက်၏ သက်တမ်းမရှည်ကြာနိုင်ပေ။

ယခုမြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ပြီးသည့်ကျေးရွာ၊ ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်ပေါင်းမှာ ငါးသောင်းငါးထောင်ကျော်မျှရှိနေကြောင်းသိရသဖြင့် ကြည်နူးမိသည်။ နေ့စဉ်သတင်းစာများတွင်လည်း စာကြည့်တိုက်အသစ်များတည်ထောင်သည့် သတင်းများ မပြတ်ပါနေသည်မှာလည်း အားရဖွယ်ရှိပါသည်။ ထိုဖွင့်လှစ်ပြီးစာကြည့်တိုက်တစ်ခုချင်းအနေဖြင့် စာကြည့်တိုက်၏ အဓိကအနှစ်သာရဖြစ်သော **"ပညာဖြန့်ဖြူးရာနေရာ"** ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း မအားသေး၍ စာကြည့်တိုက်မဖွင့်နိုင်သေးခြင်း၊ ပရိဘောဂများမပြည့်စုံသေး၍ စာအုပ်များကို စာစောင်နှင့်ရောနှောထားရခြင်း၊ ရန်ပုံငွေမရှိ၍ စာအုပ်စာစောင်အသစ်များ မတင်နိုင်ခြင်း၊ ဝန်ထမ်းမအားလပ်၍ ညပိုင်းနှင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေများတွင် မဖွင့်နိုင်ခြင်း စသည့်အခက်အခဲများ ပေါ်ပေါက်တတ်ပါသည်။

ဖော်ပြပါအားနည်းချက်များကို ကြိုတင်သိရှိမှသာ **"အစပျိုးမိပါလျှင် အဆုံးမသတ်သင့်သော စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်း"**ကို လက်တွေ့ကျကျ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမည်။ ယခု တည်ထောင်ပြီးစီးသည့် ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်အသီးသီးတွင် စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာဖြင့်၊ သုတပညာအရပ်ရပ် တိုးပွားရေးအတွက်တတ်စွမ်းသရွေ့ ဖြည့်ဆည်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသည့် ကြီးကြပ်ရေးကော်မတီဝင်များ၊ စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းများနှင့် ငွေအား၊ ပစ္စည်းအား၊ လူအားဖြင့်ပံ့ပိုးပေးနေကြသည့် စေတနာရှင် အပေါင်းကို

ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ရင်း ဖွံ့ဖြိုးခိုင်မာသည့် ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ကောင်းများ နှစ်ရာပေါင်းများစွာတည်တံ့နိုင်စေရေးအတွက် အထူးသတိပြုသင့်သည့် အားနည်းချက်များကို မီးမောင်းထိုးပြပါသည်။

သုတပညာများတိုးပွားကြပါစေ။

m

ynmhtvif;ay;rnfau;&mpmlunfwbtfzmif'';&Sif

a'jufwmoe&Yomfaumif;

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတိုးတက်မှုသည် ၎င်းနိုင်ငံ၏ ပညာရေးတိုးတက်မှုအပေါ် များစွာမူတည်နေပါသည်။ ပညာရေးတိုးတက်ပါမှ နိုင်ငံတိုးတက်သည်ကို ရေတိုကာလတွင် တွေ့ရှိရန် ခက်ခဲသော်လည်း ရေရှည်တွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ပညာရေးကို နှစ်ရှည်စီမံကိန်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း နှစ် ၃၀ စီမံကိန်းဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံအနေဖြင့် ပညာရေးကဏ္ဍတိုးတက်စေရန် အစိုးရပိုင်းတစ်ခုတည်းနှင့် ဆောင်ရွက်၍ အောင်မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ Civil Society ခေါ် အစိုးရမဟုတ်သောအဖွဲ့အစည်းများ၊ ပုဂ္ဂလိက ကဏ္ဍများ အားလုံးမှ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေ ရာခိုင်နှုန်း ၇၀ ကျော်မှာ ကျေးရွာနေပြည်သူများဖြစ်၍ ကျေးရွာ ပြည်သူလူထု၏ ပညာရေးကို အထူးအားပေးဆောင်ရွက်ရန် အရေးကြီးလှပါသည်။

ကျေးလက်နေပြည်သူများ ပညာရေးအဆင့်အတန်းမြင့်မားစေရန်၊ ဗဟုသုတတိုးပွားစေရန်၊ စာများများဖတ်နိုင်ရန် စီမံပေးခြင်းအားဖြင့် မြို့နှင့် ကျေးရွာ အဆင့်အတန်း ကွာခြားချက်နည်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအနေဖြင့် အားသာချက် အခြေခံကောင်းများရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း အားသာချက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာတတ်မြောက်မှုနှုန်းသည် လူဦးရေ၏ ရာခိုင်နှုန်း ၇၀ ကျော်ရှိနေသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ယင်းအားသာချက်ရှိနေသကဲ့သို့ အားနည်းချက်များလည်း ရှိနေပါသည်။ ၎င်းအချက်မှာ စာဖတ်ခြင်းကို

Distract အာရုံလွင့်ပါးစေမည့် အခြား Entertainment များမှာလည်း ခေတ်နှင့်အညီ တိုးတက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ – Video Game များ၊ Computer Game များ၊ TV Programme များ များစွာတိုးတက်လာမှု ကြောင့် စာဖတ်ခြင်းကို ထိခိုက်လာနိုင်ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် စာအုပ်၊ စာတမ်းများထားရှိပေးရုံဖြင့် မလုံလောက်ဘဲ စာဖတ်ချင်စိတ် တိုးတက်မြင့်မား အောင် တွန်းအားပေးဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်လှပါသည်။

စာဖတ်ချင်စိတ် တိုးတက်စေရန် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ဆောင် ရွက်နိုင်ပါသည်။ စကားရည်လုပွဲများကျင်းပပေးခြင်း၊ ပုံပြောပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပ ပေးခြင်း၊ စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပပေးခြင်းအပြင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ စာအုပ် စာတမ်းများထားရှိပေးခြင်းဖြင့် စာဖတ်ချင်စိတ်များ မြှင့်တင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းအား အလေ့အထတစ်ခုအနေဖြင့် အကောင်းဆုံးပြုလုပ်သင့်သည့် အရွယ်မှာ ကလေးငယ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်အရွယ်မှ စတင်၍ စာဖတ်ခြင်းအား အလေ့အထတစ်ခုသဖွယ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန် မိဘ၊ ဆရာများပေါ်တွင် များစွာတာဝန်ရှိပါသည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြသကဲ့သို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာတတ်မြောက်မှုနှုန်း ရာခိုင် နှုန်း ၉၀ ကျော်ထိ မြင့်မားရခြင်းမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာအားဖြင့် ၁၉၇၁– ၇၂ခုနှစ်ခန့်က ‘အ’ သုံးလုံးသင်တန်းများကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်း နှင့် ပြည်သူများဘက်ကလည်း လိုလိုချင်ချင်ဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုကျေးလက်ပြည်သူများ၏ ပညာရည်မြင့်မားစေရန်၊ ဗဟုသုတတိုးပွားစေရန်၊ စာများများဖတ်ရန် ဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း တစ်နိုင်ငံ လုံး အတိုင်းအတာအားဖြင့် တက်တက်ကြွကြွဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်သကဲ့သို့ ကျေးလက်ပြည်သူများဘက်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပါက အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ယင်းလုပ် ငန်းများကို ‘အ’သုံးလုံးကျေ သင်တန်းများ ဆောင်ရွက်သကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းကြီးကိုလည်း တည်ထောင်ထားပြီးဖြစ်ရာ ယင်းဖောင်ဒေးရှင်းကြီးမှ ဦးဆောင် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်း ကောင်း ကြားသိရပါသည်။

ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းကြီး တည်ထောင်ရာတွင် နိုင်ငံတော် ပိုင်းသာမက ပုဂ္ဂလိကကဏ္ဍများကပါ များစွာထောက်ပံ့ကူညီပေးခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ပွဲ

အခမ်းအနားတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် များစွာဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်မိပါသည်။ အရေး အကြီးဆုံးအချက်မှာ ဖောင်ဒေးရှင်းကြီး ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သွားရန် လိုအပ်လှပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြည်သူ အားကိုးသော “ပြည်သူ့ဖောင်ဒေးရှင်း”ကြီးတစ်ခုအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ် လှပေသည်။

အကျိုးအမြတ်မယူသော ဖောင်ဒေးရှင်း(Not For Profit Foundation) တစ်ခုဖြစ်လာသောကြောင့် ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု၏ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း တစ်ဖက် က ရန်ပုံငွေရရှိရန်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်တွင် ရရှိသော ရန်ပုံငွေကို အထိ ရောက်ဆုံး အသုံးချသွားရန် လိုအပ်လှပါသည်။ ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု ဖြစ်လာ သောကြောင့် အောက်ပါအကျိုးကျေးဇူးများရရှိမည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

(၁) လုပ်ငန်းများအား ထိထိရောက်ရောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကောင်အထည် ဖော်လာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။
(၂) ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် အခြေခံကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။
(၃) စာအုပ်များ လှူဒါန်းလိုသူများအနေဖြင့် တစ်နေရာတည်းတွင် အချိန်မရွေး လှူဒါန်းနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။
(၄) လှူဒါန်းပြီးသော စာအုပ်များအား လိုအပ်သောနေရာများသို့ ထိရောက် စွာ ပေးပို့လှူဒါန်းပေးသွားနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။
(၅) စာအုပ်များပေးပို့လှူဒါန်းပေးခြင်းအပြင် စာဖတ်ချင်စိတ်မြင့်မားမှု ရှိစေ ရန်လှုံ့ဆော်မှုပေးသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဗဟုသုတ ဖြန့်ဝေပေးမည့် အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။
(၆) ဖောင်ဒေးရှင်းကြီးမှ စာကောင်းပေကောင်းများကို ဝယ်ယူဖြန့်ချိပေး သွားမည် ဖြစ်ပါသဖြင့် စာကောင်းပေကောင်းများ များစွာထွက်ရှိလာမည် ဖြစ်ပါသည်။ စာပေထုတ်ဝေသူများအတွက်သာမက စာပေ ချစ်မြတ်နိုးသူ များအတွက်ပါ သတင်းကောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ယခုလက်ရှိအချိန်တွင် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ပေါင်း ငါးသောင်းကျော် ထိ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် များစွာဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ရှိပြီး သားစာကြည့်တိုက်များအား အဆင့်မြှင့်တင်ရန်နှင့် တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်သွားရန် လုပ်ငန်းစီမံချက်များ ချမှတ်ဆောင်ရွက်သွားရန် အရေးကြီးလှပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ပြည်သူတိုင်းအားထားရမည့် ပြည်သူ့ဖောင်ဒေးရှင်းကြီး

တစ်ခု အောင်မြင်တိုးတက်သွားစေရန် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သွားရန် လိုအပ်လှပါသည်။ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေဆိုသည့်အတိုင်း စာများများ ဖတ်ခြင်းဖြင့် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှု တိုးမြင့်လာစေရန် စာအုပ်များများ စုဆောင်းခြင်းအပြင် စာဖတ်ချင်စိတ်တိုးမြင့်လာစေရန် အားလုံးဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ကြပါစို့ဟု တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

m

au;&mwpf&m\ taumifq;kdwfaq

ul(ufwuóf)

ငယ်ငယ်တုန်းက အငြိမ့်ပွဲတစ်ပွဲမှာ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြက်လုံးထုတ်ခဲ့သည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိသေးသည်။

ပထမလူရွှင်တော်။ ဒီမိန်းမကိုကွာမယ်။ ကျုပ်မှာတော့ သင်းတို့အတွက် ပင်ပန်းလိုက်ရတာ။ အဝေးမှာအလုပ်လုပ်ရတာ။ အခုသူက ကျုပ်သိက္ခာကျမယ့် အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်။ ကျုပ်ရှက်တယ်။

ဒုတိယလူရွှင်တော်။ ခင်ဗျားမိန်းမက ဘာလုပ်နေလို့တုံး။

ပထမလူရွှင်တော်။ ဒီမှာလေဗျာ။ သူ့ဆီကစာ ဖတ်ကြည့်ပါ့လား။ မောင် မရှိတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မ ညတိုင်း ၄ (လေးကျပ်)ရပါသည်တဲ့ဗျာ။ လုပ်ပုံက ဘယ်လိုလုပ် လေးကျပ်ရတာတုံး။

ဒုတိယလူရွှင်တော်။ ပြစမ်းပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမဆီကစာ။ ကျုပ် ဖတ်ကြည့်ပါဦးမယ်။

ပထမလူရွှင်တော်။ ဖတ်ဗျာဖတ်။ ကြိုက်သလိုသာဖတ်။ ကျုပ်တော့ ရှက်လို့သေတော့မယ်။

ဒုတိယလူရွှင်တော်။ (စာကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးဖတ်၊ အံ့အားသင့်သွား။ အားပါးတရရယ်မော)။ ဟားဟား ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ စာကို သေသေချာချာဖတ်ပါဦး။ ဘယ်ကလာ ညတိုင်းလေးကျပ်ရမှာလဲဗျ။ ညတိုင်း**ငို**နေရပါသည်လို့ ရေးထားတာပါဗျာ။

ပရိသတ်ထံမှ ရယ်မောသံဝေါခနဲမြည်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အားပါးတရရယ်မောမိပါသည်။ အဲဒီအချိန်ကတော့ ဟာသပြက်လုံးတစ်ခု အဖြစ်

နှင့်သာ မှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အရွယ်အနည်းငယ်ရလာတော့ ထိုပြက်လုံးကို ရယ်စရာဟု မခံစားရတော့။ စာမတတ်ခြင်းကြောင့် လောကတွင် ကမောက်ကမ ဖြစ်ရခြင်းအကျိုးဆက်ဟု ခံစားမိကာ ကရုဏာသက်ရသည်။ ဆရာဦးသုခ ရိုက်ကူးခဲ့သော "ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှပါတော့နိုင်" ဇာတ်ကားကြီးတွင် စာမတတ်သူ ပပျောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးကို ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်ထားပုံများကိုပါ ဆက်စပ် သတိရလာမိပါသည်။ ညဥ့် "ကာလသားလာ၏"ကို ကျေးတောသူကြီးတစ်ဦးက "ည၏ ကာလသား လာနိုက်" ဟု အော်ဖတ်ပုံကိုပါ မျက်စိထဲပြန်မြင်ယောင်လာပြီး ပြုံးမိပြန်သည်။

၁၉၇၀ပြည့်လွန်နှစ်များက မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် စာမတတ်သူ ပပျောက်ရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးကို တက်တက်ကြွကြွလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်မပြန်ကြဘဲ မြန်မာပြည်အနှံ့ လယ်တော၊ ယာတော၊ အင်းတောတွေသို့သွားသည်။ ရိုးသား သော တောသူတောင်သား ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးတွေကို စာသင်ပေးသည်။ ဝ ထ က လ သ ဟူသော စာအံသံများက ကျေးလက်အနှံ့ သောသောညံသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ထိုလှုပ်ရှားမှုကို အသုံးလုံးဟု သိကြသည်။ အရေး၊ အဖတ်၊ အတွက် အခြေခံသင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါလုပ်ငန်းကြီးမှာ ကမ္ဘာကပင် ချီးကျူး သည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယူနက်စကိုအဖွဲ့ကြီးက ၁၉၇၁ ခုနှစ် တွင် မိုဟာမက်ရီဇာပါလာဗီဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် နိုမာဆုကို လည်းကောင်း မြန်မာနိုင်ငံအား အသိအမှတ်ပြုချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

စာတတ်မြောက်ရေးလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်အပြီး အနှစ် ၄၀ အကြာ ယခု အချိန်မှာ လူဦးရေ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ခန့် စာတတ်မြောက်သည်အထိ စာတတ်မြောက် မှုနှုန်း မြင့်မားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်သည် ထိုစာတတ်ပြီးသားသူများ စာဖတ်လာရေးနှင့် စာဖတ်ရှိန်မြှင့်တင်နိုင်ရေးဟု ဆိုရ တော့မည်ဖြစ်သည်။ စာဖတ်တတ်သူတွေ စာအုပ်များနှင့် ဝေးမသွားဖို့လိုလာပြီ။ စာအုပ်တွေရှိရာကို သူတို့မသွားနိုင်လျှင် သူတို့ရှိရာသို့ စာအုပ်တွေက သွားသည်။ အပြိုင်းအရိုင်း ပေါ်ထွန်းလာနေသော ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ကလေးများသည် ကျေးလက်က စာဖတ်တတ်သူတွေရှိရာသို့ စာအုပ်တွေ အရောက်သွားခြင်း ဖြစ် လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဦးရေ၏ ရာခိုင်နှုန်း ၈၀ခန့်သည် ကျေးလက်တွင်

နေထိုင်ကြသည်။ ကျေးလက်ပြည်သူတွေစာဖတ်လာမှ တစ်မျိုးသားလုံး စာဖတ် ခြင်း အဆင့်ရောက်မည်။ မြို့ပြကလူတွေသက်သက်ချည်း စာတွေ ဖတ်နေရုံနှင့် ဆိုလျှင် တစ်မျိုးသားလုံး၏ ရာခိုင်နှုန်း ၂၀ကသာ စာဖတ်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တည်ထောင်ရန် လူတွေ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ အရေး ကြီးသည်။ တစ်မျိုးသားလုံး အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးရမည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးလက် ပြည်သူတွေ စာဖတ်ရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အရေးကြီး သော အကြောင်းခြင်းရာတစ်ခု ဖြစ်လာနေသည်။

ကျေးလက်ပြည်သူတွေ စာပေမဖတ်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ဟိုးအတိတ်တုန်းက ချစ်တီးကုလားတွေ၏ ယုတ်မာလိမ်လည်မှုကို အကြီးအကျယ်ခံခဲ့ရသည်။ ယင်း သည် ထင်းရှားလှသော သမိုင်းသင်ခန်းစာတစ်ခုဖြစ်သည်။

"ဟေ့။ ဒီနှစ်တော့ ငါတို့တွေကြက်သွန်တိုးစိုက်ကြရင် ကောင်းမယ် မိန်းမ ရေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအတ္တာရဲ့"

"မနေ့က ရွာစာကြည့်တိုက်မှာ ငါ ဂျာနယ်သွားဖတ်တယ်။ ဂျာနယ်တစ် စောင်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ရာသီဉတုဖောက်ပြန်လို့ ကြက်သွန်ခင်း ပျက်စီးနေတာ ဖတ်ရတယ်။ ငါတို့ ကြက်သွန်ခင်းတွေ ဈေးကောင်းရနိုင်တယ်"

နမူနာတစ်စ ဆွဲထုတ်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ စာဖတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ စာကြည့်တိုက်သုံးတတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးများကား များပြားလှပါသည်။ အထူးသဖြင့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး အဓိကထားလုပ်ကိုင်နေသော ကျေးလက်တွင် စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာနည်းလမ်းများ၊ ဗဟုသုတများ၊ သတင်းအချက်အလက်များ စွာကို စာအုပ်၊ စာနယ်ဇင်းထဲမှ နှိုက်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင် ကြော်ငြာထိုးသလို တစ်ယောက်ယောက်ကလာပြီး မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လာဖြီး နေရင်တောင် "လာမပြောနဲ့၊ ကျုပ်တို့က စာကြည့်တိုက်မှာ ဒါတွေဖတ်ပြီးသား"ဟု ပြန်နှက်လိုက်ရုံဖြစ်ပါသည်။

စာမတတ်လျှင် အလိမ်ခံထိမည်။ အဖြီးအဖြန်းစကားတွေကို ယုံလွယ်လိမ့် မည်။ စာနည်းနည်းတတ်လာသည်နှင့် အလိမ်ခံရတာတွေနည်းနည်း လျော့လာ မည်။ သမိုင်းဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်းက သမိုင်းကို ဘာကြောင့်သင်ရတာ လဲ။ မအ အောင်လို့ဟုပြောသည်ကို မှတ်သားဖူးသည်။ ကျေးလက်ပြည်သူတွေ မအအောင် စာတတ်ကြဖို့လိုပါသည်။ စာဖတ်ကြဖို့လိုပါသည်။ စာကြည့်တိုက်

တွေကို အကျိုးရှိရှိသုံးတတ်ဖို့ လိုပါသည်။

ယခုစာကြည့်တိုက်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးမည့် စာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းကိုတော့ ဖွဲ့စည်းပြီးပြီ။ ဖွဲ့စည်းပြီးရုံနှင့်မပြီး။ ယင်းကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာအောင် အားလုံးဝိုင်းကြဝန်းကြရဦးမည်။ စာကြည့်တိုက်တွေ ရှိရုံနှင့်မရ။ စာကြည့်တိုက်တွေမှာ စာအုပ်၊ စာနယ်ဇင်းတွေ ရှိရုံနှင့် မပြီး။ ထိုစာကြည့်တိုက်တွေက စာအုပ်တွေရှိရာသို့ ကျေးလက်ပြည်သူတွေလာအောင် လုပ်ဖို့လိုသည်။ အဲဒါက အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အခက်အခဲဆုံးတာဝန်လည်းဖြစ်မည် ထင်သည်။

သူတို့ စာဖတ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ စာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခုတည်းက လုပ်လို့မရ။ ပြန်/ဆက်ဟုခေါ်သော ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန တစ်ခုတည်းကလည်း လုပ်လို့မရ။ စာပေစည်းရုံးရေးမှူးတွေ လိုလာပြီ။ ဦးကြီး ၊ ဒေါ်ကြီးတွေ အပါအဝင် ကျေးလက်လူထု စာအုပ်တွေချစ်လာအောင်၊ စာတွေဖတ်လာအောင် စည်းရုံးပေးနိုင်မည့် စာပေစည်းရုံးရေးမှူးကောင်းတွေလိုလာပြီ။သူတို့တစ်တွေကို မွေးထုတ်ပေးရမည်။ သူတို့တစ်တွေနှင့် စာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း၊ ပြန်/ဆက်တို့ အတူလက်တွဲအလုပ်လုပ်ကြလျှင် အဆင့် တစ်ခုတော့ ရောက်နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်မြင်သည်။ မြို့နယ်စာပေ စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်များအပါအဝင် စာဖတ်အားကောင်းသူများ၊ စာအုပ်ချစ်သူများက စာပေစည်းရုံးရေးမှူးတွေနေရာ ဝင်ပေးကြဖို့လိုသည်။ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်မှူးတွေကလည်း စေတနာကောင်းလျှင် စည်းရုံးရေးမှူးကောင်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ကျေးရွာတစ်ခုမှာ စာပေစည်းရုံးရေးမှူး သုံးဦးလောက်ရှိရင်ပဲ မဆိုးလှတော့။ ညခင်းသာသာယာယာမှာ စာကြည့်တိုက်ထဲ စည်းရုံးရေးမှူးတွေက လူတွေစုဝေးစေမည်။ စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်းပြောကြမည်။ စာအုပ်တွေဖတ်ကြပါဟု တဲ့တိုးကြီးပြောချလို့မရ။ စည်းရုံးသည်ဆိုကတည်းက အမိန့်ပေးခိုင်းခြင်းနှင့် ကွာသည်။ ဥပမာ စာအုပ်တစ်အုပ်အကြောင်း ဝိုင်းဆွေးနွေးတာမျိုးဖြစ်သည့် Book Talk လိုမျိုး၊ စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာတွေကို ဖတ်ပြသည့် Story Telling လိုမျိုးတွေလုပ်နိုင်သည်။ စာပေစည်းရုံးမှူးတွေက စာပေ ဖတ်ပြသည့်အဆင့်မှစကာ နောက်ပိုင်းတွင် ကျေးလက်ပြည်သူတွေ ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြသည့် Group Reading တွေ အဆင့်တက်ရမည်။ စာဖတ်ပွဲတွေမှာလည်း စာအုပ်အထူကြီးတွေ၊ စာမျက်နှာများများတွေနှင့် မစမိဖို့ လိုသည်ဟုထင်ပါသည်။ စာမျက်နှာနည်းနည်းနှင့်စပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်ရမည်။ စာဖတ်အောင်

လုပ်သော်လည်း စာဖတ်ရမှာ ကြောက်သွား၊ ပျင်းသွားအောင် လုပ်မိတာမျိုး မဖြစ်ဖို့ သတိထားကြရမည်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသမျှ ရေးပြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စပယ်ရှယ်လစ် အထူးကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ပြည်သူတွေ စာဖတ်လာလျှင် တိုင်းပြည်တိုးတက်လာမည်ဟုကား အသေအချာ ယုံကြည်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်နေသော နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်အချို့ကို ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသည်။ နေရာဒေသကွဲပြား၊ လူမျိုးစရိုက်ခြင်း ကွာခြားမှုရှိကြသော်လည်း တူညီသည့်အချက်မှာ သူတို့အားလုံး စာဖတ်ကြသည်။ ဂျပန်ရောက်တော့ မက်ထရိုဟုခေါ်သော မြေအောက်ရထားစီးသည်။ ရထားပေါ်မှာ ရုံးတက်ရုံးဆင်းချိန် လူတွေပြည့်နေသည်။ သို့သော် လူတော်တော်များများလက်ထဲမှာ သတင်းစာတစ်စောင်သို့မဟုတ် စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိနေသည်။ သူတို့ခရီးသွားရင်း၊ ရထားစီးရင်း၊ စာတွေဖတ်နေကြသည်။ စင်ကာပူမှာလည်း ထိုအတိုင်း။ ကိုရီးယားရောက်တော့လည်း အလားတူဖြစ်သည်။

တချို့က ခေတ်သစ်မီဒီယာများကြောင့် လူတွေစာမဖတ်တော့ဟု မီဒီယာအသစ်များကို လက်ညှိုးထိုးကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယင်းအမြင်ကို သဘောမတူချင်ပါ။ ဂျပန်တို့၊ ကိုရီးယားတို့၊ စင်ကာပူတို့က ကျွန်တော်တို့ထက်ပင် မီဒီယာအသစ်များ ပိုထွန်းကားနေသေးသည်။ မြန်လိုက်သည့် အင်တာနက်၊ ကောင်းလိုက်သည့် ဖျော်ဖြေရေးတွေ။ အဲဒါတောင်မှ သူတို့စာအုပ်တွေကို ချစ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေကို ချစ်နေကြသောကြောင့်လည်း သူတို့ ဆက်လက်တိုးတက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်က ကောက်ချက်ဆွဲမိပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းက စာအုပ်တွေကို နေရာပေးပြီးဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေ၏ တန်ဖိုးကို အလေးအမြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ "အလိမ္မာစာမှာရှိသည်"ဟူသော စကားသည် ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ပေါ်ခဲ့သည့် စကားဖြစ်သည်။ ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားကြလျှင် ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်တွေ ဖွံ့ဖြိုးတည်တံ့ရေး အခက်အခဲမရှိနိုင်ပါ။ စေတနာအရင်းခံပြီး ကိုယ့်အမျိုးသားတိုးတက်ရေး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးရေးအထိ ချိတ်ဆက်မျှော်မှန်းလုပ်လျှင် အားပါလာမည် သေချာပါသည်။

ကမ္ဘာက လေးစားအသိအမှတ်ပြုခံရသည့် အမေရိကန် သမ္မတဟောင်း အေဗရာဟင်လင်ကွန်း (Abraham Lincoin) ၏အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို ကျွန်

တော်သတိရလာပါသည်။ မူရင်းအတိုင်းဖောက်သည်ချပါရစေ။

The things I want to know are in books ; my best friend is the man who' ll get me a book I can't read . Abraham Lincoin

ကျွန်တော်အသိချင်ဆုံးရာကိစ္စတွေဟာ စာအုပ်တွေထဲက ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မဖတ်ရသေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေပါဟု လင်ကွန်းက ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကြိုးစားလျှင် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကျေးရွာလူထုက ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များကိုလည်း သူတို့၏ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေများအဖြစ် ခံယူသတ်မှတ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

m

opüuN0Szol

xuf&c|if

ကျေးလက်ရှိ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်များသို့ တတ်အားသမျှ စာအုပ်များဝိုင်းဝန်းလှူဒါန်းကြပါရန် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများထံ ဆော်သြပြီး အလှူခံတောင်းဆိုမှုကြောင့် မိတ်ဆွေများက ပေးပို့လိုက်သော စာအုပ်များကို ကျွန်တော်နှင့် ပျဉ်းမနားမီဒီယာ အဖွဲ့တို့ ဝိုင်းဝန်း ပူးပေါင်းအကျိုးဆောင်လျက် ကျေးရွာများသို့ နေရာအရောက်လှူဒါန်းပေးပို့လျက်ရှိပါ၏။ ထို့မျှမကသေး ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် စာဖတ်ရှိန်မြင့်လာစေရေးအတွက် ကျေးလက်လူထုအကြား ကြုံလျှင်ကြုံသလို စေတနာ့ဝန်ထမ်း စာပေဟောပြောပွဲများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးကြပါသေးသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော်တို့က ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်အဖြစ် စိတ်ပါလက်ပါ ဆောင်ရွက်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ အချို့ ကျေးရွာရှိလူထုမှာ စာလည်းဖတ်ချင်သည်၊ စာပေလည်း ဝါသနာပါသည်၊ သို့သော် စာကောင်းတစ်အုပ်တစ်လေ ဖတ်နိုင်ရန်မှာ မလွယ်လှ၊ ၎င်းတို့အဖို့ စာကောင်းကိုရွေးရန်ခက်သကဲ့သို့၊ ဝယ်ရန်လည်း ခက်သည်ဆိုသည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံနေကြရသည်။ ထို့အတွက် မည်သူ့ကို မည်သို့ ဆက်သွယ်ရကောင်းမှန်း မသိကြဘဲ လမ်းစပျောက်နေသူများအတွက် ကျွန်တော်တို့က တတ်အားသမျှ ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးလျက်ကုသိုလ်ယူကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ ဝန်ထမ်းများ၊ သတင်းသမားများ၊ စာပေလုပ်သားများသာဖြစ်ကြရကား စေတနာရှိသည့်တိုင် အဘယ်သို့လျှင် သိန်းသန်းချီသော အလှူများကို ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ ဆင်နွှဲနိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့သော် ထိုအတွက် အားငယ်ရန် မလို၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ဆင်လည်းဆင်အထွာ၊ ဆိတ်လည်း ဆိတ်အထွာအလျောက်

ဒါနကုသိုလ်ကို ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းရန် အားထုတ်ခြင်းတစ်ရပ်အဖြစ် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ မိတ်ဆွေစာပေသမားများက ဝိုင်းဝန်းပို့ပေးကြသည့် စာအုပ်များကို ကျေးလက်အရောက် မိမိတို့အဖွဲ့က သွားရောက်ပေးအပ် လှူဒါန်းကြခြင်းဖြင့် စိတ်၏ဖြေရာကို ရရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ အပြုံးပန်းဝေနေသည့် စာငတ်သော ပြည်သူတို့ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ ရင်ထဲ၌ ချိုမြိန်အေးမြလှပါ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် အလင်းငတ်သူနှင့် အလင်းပေးသူတို့၏ တွေ့ဆုံပွဲဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း စာကြည့်တိုက်များသို့လှူဒါန်းရန် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါက်တာသာထွန်းဦး ပို့လိုက်သော တူဒေးတိုက်ထုတ် စာအုပ်တန်ဖိုး ကိုးသိန်းကျော်ဖိုး ကျွန်တော့်ထံရောက်လာသဖြင့် ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များဆီသို့ ခရီးခြေဆန့် ဖြန့်ဝေပေးရပြန်သည်။ ယနေ့တွင်မူ မိမိနှင့် လမ်းသင့်သည့် ပျဉ်းမနား သရက်ကုန်း ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ စာကြည့်တိုက်သို့ စာအုပ်ဝင်လှူဖြစ်ပါ၏။ သရက်ကုန်းဘုန်းကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ (၉)တန်း၊ (၁၀)တန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို နေ့ည အခမဲ့ ပညာသင်ကြားပေးနေသူဖြစ်သည့်အပြင် လူငယ်များ စာပေဗဟုသုတရှိစေရန် စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ဖွင့်ပေးထားသည်။ အခါအားလျော်စွာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်း၊ စာပေဟောပြောပွဲများ ပြုလုပ်ပေးကာ လူငယ်များ နားမျက်စိပွင့်ရေး အလေးထားဆောင်ရွက်လျက်လည်းရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဘက်စုံတော်သည့် လူငယ်များ ထွက်ပေါ်လာကာ နေပြည်တော်ခရိုင်အတွင်း ဆယ်တန်းအောင်ချက် အကောင်းဆုံးအဖြစ် သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ အစဉ်အဆက်ပညာရေးကို အားပေးခြင်းမရှိခဲ့သည့် ဝန်းကျင်မှ ကျေးလက်ပြည်သူတို့ ယခုတော့ ဆရာတော်ကျေးဇူးကြောင့် ပညာရေးကို လေးစားမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားလာကြလေပြီ။ ၎င်းတို့၏ကလေးများကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အလုအယက်လာထားကြသဖြင့် နွမ်းပါးသူတို့ကို ဦးစားပေး စိစစ်လက်ခံနေရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေပြီ။ သို့သော် ဦးဇင်းက အပြုံးမပျက်၊ ပညာအလင်းဒါနကို ခြိမ့်ခြိမ့်သဲပေးနေဆဲသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်မှာလည်း အလင်းရှာသူနှင့် အလင်းထွန်းညှိသူတို့၏တွေ့ဆုံပွဲဟု ဆိုနိုင်ရာသည်။

"ဦးဇင်းဘုရား တပည့်တော်တို့ စာအုပ်လာလှူတာပါ။ တူဒေး စာအုပ်တိုက်က တပည့်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ပို့လိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေပါဘုရား။ စာကြည့်တိုက်အဆောင်သစ်တိုးချဲ့ထားပြီဆိုတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့မို့ စာဖတ်တဲ့ကလေးတွေ ပိုများလာမယ်ထင်ပါရဲ့ ဘုရား။ ဆရာတော်တို့ရဲ့ သွန်သင်

မှုနဲ့ ဒီကလေးတွေ စာပေတန်ဖိုးတော့ အတော်သိလာကြပုံရပါပြီ။"

"ဗဟုသုတလိုချင်သူ၊ စာပေအလင်းကိုရှာသူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ပြည့်ဝချင်သူ၊ ဘဝရဲ့ပန်းတိုင်ဆီကို ပညာလက်ကိုင်ထား အရောက်လှမ်းချင်သူတွေအတွက်ကတော့ တိုးဝှေ့ဖတ်ကြပါတယ်။ အားလုံးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အတွက်ဖြည့်ဆည်းကြဖို့ ကိုယ်မှာပဲတာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဦးဇင်းတို့က အသိပေးရုံ၊ တံခါးဖွင့်ပေးရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ဖွင့်ထားတဲ့ အပေါက်ထဲဝင်ဖို့ကတော့ သူတို့တာဝန်ပဲပေါ့။ အခုတော့ စာပေရဲ့အရသာကို အတော်များများ သိလာကြပါပြီ။ ဒကာကြီးတို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းပံ့ပိုးမှုတွေလည်းပါတာပေါ့။"

"ဒါတောင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆရာတော်တို့က စာပေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာတွေအကြောင်း အာပေါက်မတတ် ပြောဆိုဆုံးမသွန်သင်နေလို့သာ။ အသိပညာတစ်ခုရအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံစိတ်ဓာတ်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တပည့်တော်ထင်တယ်။ ခံယူချက်ယုံကြည်ချက်တွေ ပြင်းပြထက်သန်နေဖို့လိုတယ်။"

"ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဒကာကြီးရဲ့၊ ပညာတစ်ခု၊ အသိတစ်ခုကို ရင်မှာပိုက်နိုင်ဖို့အတွက် သည်းခံရမယ်၊ စိတ်ရှည်ရမယ်။ အဲ .. အထူးသဖြင့် ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာ ကိုယ်ရှာချင်တဲ့တရားဟာ သစ္စာတရားသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ သဘောထားကြီးမြင့်ခြင်း၊ ရင့်ကျက်မှုရှိခြင်းတွေ မုချလိုတယ်။ ငါနဲ့မတူငါ့ရန်သူလို့ သဘောထားသူအဖို့ သစ္စာတရားကို ဘယ်တော့မှမြင်တွေ့ခွင့်မရနိုင်ဘူး။"

"တပည့်တော် သိပ်နားမလည်သေးဘူးဘုရား၊ အကျယ်ရှင်းပြပါဦး။"

"သာမညဖလသုတ်ကို ဒကာကြီးအမှတ်ရဦးမှာပါ၊ အဲဒီထဲမှာ အဇာတသတ်ဟာ ဘုရားရှင်ထံမရောက်မီ အခြားသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေနဲ့ အမေးအဖြေပြုလုပ်ခဲ့ပုံ ရရှိတဲ့အဖြေကို မကျေနပ်ပေမယ့် ဒီအပေါ် အဇာတသတ်ရဲ့ သဘောထားပုံတို့ကို စိစစ်ကြည့်ရအောင်။"

သာမညဖလသုတ်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ သမားတော်ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေသော မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဘုရားရှင်ထံ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖူးမြော်ရောက်ရှိလာသည့် မာဂဓတိုင်း ရှင်ဘုရင် အဇာတသတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူသော ဒေသနာ ဖြစ်ပါ၏။

အဖကိုသတ်ခဲ့ပြီးနောက် နန်းစည်းစိမ်ရခဲ့လင့်ကစား ထိုကံကြောင့် အစဉ်သဖြင့်စိတ်တို့နောက်ကျို၍ ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်လျှက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ ကောင်းစွာအိပ်စက်နိုင်ခြင်းမရှိသော မာဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်ဘုရင်သည်

တစ်ခုသော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ညဥ့်ယံ၌ မှူးမတ်အပေါင်းခြံရံလျက်ရှိနေစဉ် ဤသို့သာယာသော ညဥ့်ယံ၌ အဘယ်သို့သောသာမဏကို ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြင့် ငါ့စိတ်သည် ကြည်လင်နိုင်ပါမည်နည်းဟု မေးမြန်း၏။ ထိုအခါအမတ်တို့က ဂိုဏ်းဆရာအသီးသီးတို့၏အမည်များကိုပြောပြ၍ သွားရောက်ဆည်းကပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်ကြားကြသော်လည်း မင်းကြီးက ဘဝင်မကျသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည့် ဇီဝကသာ ကျန်ရကား မင်းကြီးက –

"အို..အချင်းဇီဝက အခြားသောမှူးမတ်များက သူတို့ဆရာတွေရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ဖေါ်ကျူးပြီး သူတို့ ဆရာတွေဆီ သွားရောက် ဆည်းကပ်သင့်ကြောင်း အသီးသီးလျှောက်တင်လိုက်ကြတာ၊ သင်ကတော့ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှပါလား။ သင့်မှာရော ဆရာမရှိဘူးလား၊ သင့်ဆရာအကြောင်း အကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး ကျွန်ုပ်အား သင့်ဆရာကိုတွေ့ဆုံဖို့လည်း တစ်ခါမျှမတိုက်တွန်းခဲ့ဖူးဘူး၊ ဆိုစမ်းပါဦးဇီဝက"

"အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဆရာဟာ လောကသုံးပါးမှာ တုနှိုင်းမဲ့သူဖြစ်ပြီး ကျယ်ပြန့်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါတယ်"

" ဟာ ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သင့်ဆရာကဘယ်သူများလဲ၊ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ၊ ပြောနိုင်ရင်ပြောပါဦး"

ဤသို့ဖြင့် အကွက်ဆိုက်လာခိုက်တွင် ဇီဝကက ၎င်း၏ဆရာမှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ ငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာများနှင့်အတူ ၎င်း၏သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေကြောင်း မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံး ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြောင်း ထိုဘုရားရှင်ကို ဆည်းကပ်လျှင် မင်းကြီး၏စိတ်များ ကြည်လင်လာနိုင်ကြောင်း လျှောက်သည်။ ထိုအခါ အဇာတသတ်သည် ဆင်ယာဉ်တို့ကို ချက်ချင်းပြင်ဆင်စေ၏။ ထို့နောက် ဆင်မငါးရာတို့၌ မောင်းမတို့ကို တစ်ဦးစီစီးစေ၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် စီးတော်ဆင်ကိုစီးပြီးလျှင် မီးရှူးတိုင်တို့ကို ဆောင်စေလျက် ကြီးစွာသော မင်း၏ကျက်သရေဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ဘုရားရှင်စံနေရာ ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့ ကြွချီလေ၏။

သရက်ဥယျာဉ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဤမျှကြီးမားသောသံဃာထုနှင့် စံနေသည်မှန်ပါလျက် စကားပြောသံ၊ ချေဆတ်သံ၊ ချောင်းဟန့်သံမျှပင် မကြားရပဲ

ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေလေရကား အဇာတသတ်သည် ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်း၊ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဇီဝက ငါ့ကိုလှည့်ပတ် ဖြားယောင်း၍ ရန်သူလက်အပ်ရန် မဟုတ်သည်မှာ မှန်ပါ၏လောဟု စိုးရွံ့စွာ မေးမြန်း၏။ ဇီဝကကလည်း မင်းကြီး မကြောက်ပါနှင့်၊ သင့်ကို လှည့်ပတ် ဖြားယောင်းခြင်းမပြုပါ၊ ရန်သူ့လက်မအပ်နှင်းပါ။ ရှေ့သို့သာ ကြွချီပါ တန်ဆောင်းဝန်း၌ ဆီမီးတို့ တောက်ပနေပါ၏၊ ထိုအရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေပါ၏ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ဖြင့် အဇာတသတ်သည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းပရိသတ် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို တွေ့မြင်ရပြီးနောက် ရှေးဦးစွာ အေးငြိမ်းခြင်းရသကို ကူးစက်ခံစားရပါ၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်အား လက်အုပ်ချီ အခွင့်တောင်းပြီးလျှင် ဤသို့မေး၏ –

"အရှင်ဘုရား ခြေလျင် ဆင်မြင်းရထားစီး သူရဲများ၊ ထမင်းချက်၊ ဆတ္တာသည်၊ ခဝါသည်၊ အိုးထိန်းသည်၊ ရက်ကန်းသည်၊ စားဖိုသည်များအပြင် များစွာသော အတတ်ပညာသည်တို့ ရှိပါ၏။ ထိုသူတို့သည် အတတ်၏အကျိုးကို မှီ၍ အသက်မွေးကြပါ၏။ ထိုအတတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုသာမက မိဘ၊ သားမယား၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကိုပါ အလုပ်အကျွေးပြု၏။ စည်ပင် ချမ်းသာစေကုန်၏။ အလှူတို့ကိုပြု၏။ ထိုသို့သော အတတ်နှင့်တူစွာ ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကို မျက်ဝါးထင်ထင် ပြနိုင်ပါသလား အရှင်ဘုရား"

" မင်းကြီး ဤမေးခွန်း ဤဒေသနာကို အခြားသူတို့အား မေးဖူးပါသေးသလော။ မေးခဲ့ပါက သင့်အား မည်သို့ဖြေကြားခဲ့ကြပါသနည်း၊ ဝန်မလေးလျှင် ပြောကြားပါဦး"

"အရှင်ဘုရား ဤမေးခွန်းကို ပုရဏကဿပအား မေးပါ၏။ ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကို မေးပါလျက် ပုရဏကဿပသည် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းကြောင့် မကောင်းမှုမရှိ၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းမရှိ၊ လှူဒါန်းခွင့်ကြောင့် ကောင်းမှုမရှိ၊ ကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းမရှိ၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းကြောင့် ကောင်းမှုမရှိ ကောင်းမှုဖြစ်ခြင်းမရှိဟူ၍ ကံမဲ့ဝါဒ(အကရိယဝါဒ)ကို ဖြေကြားပါ၏။ သရက်ပင်ကို မေးပါလျက် တောင်ပိန္နဲပင်ကို ဖြေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ပိန္နဲပင်ကို မေးပါလျက် သရက်ပင်ကို ဖြေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အမေးနှင့်အဖြေသည် တစ်ခြားစီဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ပုရဏကဿပ ပြောစကားကို မနှစ်သက်ခဲ့ပါ၊ ပယ်လည်း မပယ်ခဲ့ပါ၊ နှလုံးမသာသော်လည်း နှလုံးမသာသော စကားကို မဆိုမူ၍

ငါကဲ့သို့သောမင်းသည် နိုင်ငံတော်၌နေသော ဤသို့သော သာမဏ၊ ဗြဟ္မဏကို ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်း နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုသင့်ဟူ၍ စိတ် အကြံဖြစ်ကာ သူ၏စကားကို နာယူမှတ်သားခြင်းလည်းမရှိ၊ စကားမြွက်ဆိုခြင်း မပြုမူ၍ နေရာမှထကာ ပြန်ခဲ့ပါသည်ဘုရား”

အဇာတသတ်သည် ဤမေးခွန်းကိုပင် မက္ခလိဂေါသာလကို မေးသော အခါ ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကိုမေးပါလျက် မက္ခလိဂေါသာလ က လူမိုက်ဖြစ်စေ၊ လူလိမ္မာဖြစ်စေ မဟာကပ်တို့ပတ်လုံး တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ပြေးသွားကျင်လည်၍ အဆုံး၌ ဆင်းရဲကုန်ဆုံးသွားအံ့။ ထိုအတွင်း၌ သီလ အကျင့်ခြိုးခြံမှုများဖြင့် ကံကိုပြုပြင်နိုင်ခြင်းမရှိ၊ သံသရာသည် အတိုးအဆုတ်မရှိ၊ ပိုင်းခြားထားပြီးဖြစ်၍ လူမိုက်ဖြစ်စေ၊ လူလိမ္မာဖြစ်စေ အချိန်တန်လျှင် ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံးလတ္တံ့ဟု ဖြေ၏။ သရက်ပင်ကိုမေးပါလျက် တောင်ပိန္နဲပင်ကို ဖြေဘိသကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ တောင်ပိန္နဲပင်ကိုမေးပါလျက် သရက်ပင်ကို ဖြေဆိုသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကို မေးပါလျက် သံသရာ မှ စင်ကြယ်ခြင်းကိုဖြေကြား၏။ သို့သော် အဇာတသတ်၏စိတ်၌ ငါကဲ့သို့သော မင်းသည် နိုင်ငံတော်၌နေသော သာမဏ ဗြဟ္မဏကို ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်း မပြုသင့်ဟူ၍ အကြံဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ မက္ခလိဂေါသာလ ပြောသောစကားကို နှစ်လည်း မနှစ်သက်။ ပယ်လည်းမပယ်၊ နှလုံးမသာသော်လည်း နှလုံးမသာသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ နေရာမှ ထပြန်ခဲ့၏။

ထို့အတူ ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကိုမေးပါလျက် အဇိတ ကေသကမ္ဗလသည် ကံပြတ်စဲဝါဒ ကိုလည်းကောင်း၊ ပကုဓကစ္စာယနသည် အကြောင်းအရာတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းအရာတစ်ပါးကို လည်းကောင်း၊ နိဂဏ္ဌ နာဋပုတ္တသည် လေးမျိုးသော စောင့်စည်းခြင်းအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည် ပစ်လွှင့်သော အယူကိုလည်းကောင်း ဖြေကြားကြ၏။ သရက်ပင်ကိုမေးပါလျက် တောင်ပိန္နဲပင်ကို ဖြေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တောင် ပိန္နဲပင်ကို မေးပါလျက် သရက်ပင်ကို ဖြေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မဆီမဆိုင် ဖြေကြားကြ၏။ ဤသာမဏ ဗြဟ္မဏတို့အနက် သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည် ပညာ အမဲ့ဆုံး၊ အတွေဝေဆုံးဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်း ဖြစ်ကျိုးကို မေးပါလျက် ပစ်လွှင့်သောအယူကို ဖြေကြား၏။ သို့သော် အဇာတသတ်၏ စိတ် ဝယ် ငါကဲ့သို့သော မင်းသည် နိုင်ငံတော်၌နေသော သာမဏ ဗြဟ္မဏတို့ကို

ပြစ်တင် မောင်းမဲခြင်းမပြုသင့် နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုသင့်ဟူ၍ အကြံဖြစ်၏။ အဇာတသတ်သည် အဆိုပါသာမဏ ဗြဟ္မဏတို့၏ ပြောစကားကို နှစ်လည်း မနှစ်သက်၊ ပယ်လည်း မပယ်မူ၍ နှလုံးမသာသော်လည်း နှလုံးမသာသောစကား ကို မြွက်ဆိုခြင်းမပြုဘဲ နေရာမှထကာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အဇာတသတ်က ထိုအကြောင်းတို့ကို ဘုရားရှင်အား ပြန်လည် လျှောက် ကြားပြီးသောအခါ၌ ဘုရားရှင်က ရှေးဦးစွာ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ရအပ်သော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကိုဟောဖော်ပြရာ–

“မင်းကြီး သင့်ရဲ့အခိုင်းအစေ၊ သင့်ရဲ့အမှုလုပ်ကျွန်ဟာ ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ရရင် ကောင်းမှာပဲဟု ကြံစည်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုပယ်ပြီး ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်ကိုဝတ်၍ ကိုယ်နှုတ်စောင့်စည်းလျက် အစားအဝတ်မျှဖြင့် ရောင့်ရဲကာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်နေသည်ဆိုပါစို့။ ဤအကြောင်းကို အခြားသော မင်းချင်း တို့က သင့်အား လာရောက်လျှောက်ကြားလျှင် သင်မင်းကြီးသည် အချင်းတို့ ထိုကျွန်ယောကျ်ားအား ငါ့ထံပြန်လာစေ၍ လုပ်မြဲအမှုကိစ္စတို့ကို ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ပင် လာရောက်လုပ်ကိုင်စေလော့ဟု ဆိုသင့်ပါသလော။ သင်နှစ်သက်သလို ဖြေကြားပါလော့။”

“ဤသို့ မဆိုသင့်ပါအရှင်ဘုရား။ စင်စစ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်ကပင် ထိုသူကို ရှိခိုးသင့်ပါ၏။ ခရီးဦးကြိုပြု၍ ထိုင်ရာနေရာကိုလည်း ပေးသင့်ပါ၏။ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်းတို့ကိုလည်း အလှူခံရန် ဖိတ်ခေါ်သင့်ပါ၏။ ထိုသူကို တရားနှင့် အညီ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လျှက် လုံခြုံမှုရှိစေရန်လည်း စီမံပေးသင့်ပါ၏။”

“မင်းကြီး ဤကား ငါသည် သင့်အား ရှေးဦးစွာပြအပ်သော မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်သော အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း”

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ဘုရားရှင်က နှစ်ကြိမ်မြောက်ဘဝ၌ ရအပ်သော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ သာ၍မွန်မြတ်သော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးကို လည်း ကောင်း၊ အဆင့်ဆင့်သောစျာန်၊ အဆင့်ဆင့်သော ဉာဏ်စဉ်ရသော ရဟန်းတို့၏ ဖြစ်ကျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဥပမာဆောင်၍ တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်၏ တရားအဆုံး၌ ဘုရားရှင်၏ တရား တော်သည် မှောက်ထားသောခွက်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်း သည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို

ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကိုရှင်းလင်းပြသဖြင့် အဇာတသတ်သည် အလွန်အားရကျေနပ်နှစ်သက်ရကား ၎င်းအား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပသကာအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးပါရန် ဘုရားရှင်အားလျှောက်ထား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်–

"မိုက်မဲတွေဝေမိသဖြင့် (အဖကိုသတ်မိသော) အပြစ်သည် အကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် တရားစောင့်သော တရားသဖြင့် မင်းပြုသော ခမည်းတော်ကို မင်းစည်းစိမ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သတ်ခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်းငှာ အပြစ်ဟု လက်ခံတော်မူပါဘုရား"ဟု လျှောက်ကြားလေသည်။ ဘုရားရှင်က–

"မင်းကြီး သင်သည်အပြစ်ကိုအပြစ်ဟုမြင်၍ အပြစ်အားလျော်စွာ ကုစားသောကြောင့် သင်၏ထိုအပြစ်ကို အပြစ်ဟုငါတို့လက်ခံကုန်၏။ မင်းကြီး အကြင်သူသည် အပြစ်ကိုအပြစ်ဟုမြင်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကုစား၏၊ နောင်အခါ စောင့်စည်း၏။ ထိုသူ၏ ဤသို့ ကုစား စောင့်စည်းခြင်းသည် အရိယာဝိနည်း အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားခြင်းပင်တည်း"ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ဤကား ကျွန်တော်ဖတ်မှတ်နာယူဖူးသည့် သာမညဖလသုတ်တော်လာ အဇာတသတ်အကြောင်း ကောက်ကြောင်း ရုပ်ပုံလွှာဖြစ်ပါ၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ဆွေးနွေးထားသည်မှာ မကြာသေး၍ ကျွန်တော် မှတ်မိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။

"အဲဒီအထဲမှာ ဘာများထူးခြားတာပါလို့လဲ ဘုရား"

"ထူးတာပေါ့ ဒကာကြီးရဲ့ ဘုရားရှင်ကို တင်လျှောက်ချက်ထဲမှာ အဇာတသတ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားနဲ့ သတ္တိကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် တွေ့နိုင်တယ်"

အဇာတသတ်ဟုဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏အာရုံဝယ် အဖသတ် သားလူကြမ်းလူယုတ်၊ ဗလအားကိုး အနိုင်ကျင့်တတ်သူ၊ အပါယ်ငရဲသို့လားသည့်သူ၊ လူဆိုးလူသွမ်းအဖြစ်သာ သိမြင်ခဲ့ကြသည်။ သမရိုးကျ ရှုထောင့်တစ်ခုမှကြည့်လျှင် ထိုဖြစ်စဉ်ကလည်း မှန်နေသည်မို့ ဤအမြင်ကို အဆိုးမဆိုသာ။

"ဘုန်းကြီးတို့က အဇာတသတ်လို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ လူဆိုးလူယုတ်ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး သိမြင်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီသုတ်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပြီး မြင်အောင်ကြည့်မှ ဒီလူဟာ တော်တော့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ

တွေ့လာရတယ်။ ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်ရှုထောင့်၊ ကိုယ့်အယူ၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုက်ညီတိုက်ဆိုင်မှုမရှိပေမယ့် ဒီသာမဏ ဗြဟ္မဏတွေ ငါ့တိုင်းပြည်ထဲရှိနေတာဟာလည်း ငါ့တိုင်းပြည်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အကျိုးပြုနေတာပါကလားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အား မဟုတ်ဘူး။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းလည်းမပြုဘူး။ အလိုမကျတာတောင် ဘာမှမပြောဘဲ အသာထပြန်လာခဲ့တယ်လေ။ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ပဲ၊ အရာအားလုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေနိုင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ချုပ်တည်းနိုင်မှုကတော့ အောချလောက်ပါပေတယ်။ တိုင်းနိုင်ငံကို အုပ်စိုးနေတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ ရာဇနီတိနဲ့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီး သဘောထားကြီးမားတယ်၊ အမြင်ကျယ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါရဲ့ ဒါဟာ နည်းတဲ့ပါရမီ မဟုတ်ဘူးနော်"

"ဟာ . ဦးဇင်းပြောမှ တပည့်တော်အမြင်ပွင့်သွားတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဘုရားရှင် အဆုံးအမကို ကြားနာလိုက်ရချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အမှားကို သိမြင်နိုင်ခဲ့ရုံသာမက မှားခဲ့ကြောင်းလည်း ရဲရဲရင့်ရင့် ဝန်ခံခဲ့တယ်။ ဒီအပြစ်ကို ပေးဆပ်ပြုပြင်သွားမယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကတိပေးနိုင်ခဲ့သေးတယ် ဘုရား"

"ဒါတွေဟာ လူတိုင်း သတိမပြုမိတဲ့ အဇာတသတ်ရဲ့ စွမ်းရည်ထူးတွေပဲ ဒကာကြီး၊ လူဆိုတာအမှား မကင်းတတ်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာချိန်မှာ မှားတာကို မှားမှန်းသိဖို့လိုသလို အဲဒီအမှားကို ဝန်ခံရဲဖို့၊ အဲဒီအမှားမျိုး ထပ်မမှားအောင်ပြုပြင်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ မှားမိခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် တန်ရာတန်ကြေး ပြန်လည်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မွေးပြီး ကြိုးစားရပ်တည်သွားရဲတဲ့ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒါ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေသူမှာ ရှိအပ်တဲ့နှလုံးသား၊ သစ္စာတရားနဲ့ ထိုက်တန်သူတို့ရဲ့ စိတ်မြတ် မနသီပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဇာတသတ်ဟာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလောင်းအလျာတစ်ပါးအဖြစ် ဗျာဒိတ်ရတာပေါ့"

ဆရာတော်နှင့် စကားကောင်းနေလိုက်သည်မှာ အပြင်တွင် အမှောင်ထုတို့ ကြီးစိုးလာနေသည်ကိုပင် သတိမပြုမိလိုက်။ ဆရာတော်က အနီးရှိမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာကျက်မှမီးချွေ ထိန်ထိန်ငြီးငြီး လင်းလာမှ အပြင်မှ အမှောင်ကို သတိပြုမိပြီး ပြန်ချိန်တန်ပြီဟု သတိရတော့သည်။

ဆရာတော်အမိန့်ရှိသကဲ့သို့ စံထားအပ်သောပေတံနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ တိုင်း

တာဆန်းစစ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သစ္စာအလင်းကို ရှာရန် အဆင့် မမီသေး၊ သစ္စာရှင်ဘွဲ့မခံထိုက်သေးကြောင်း မလိမ်မညာစတမ်း ဝန်ခံချက်ပေးရ ပါလိမ့်မည်။ ငါ့အယူ ငါ့သဘောနှင့်မညီလျှင် နလုံးအိမ်၌အမြင်မကြည်ဖြစ်ကာ ပုန်းကွယ်နေသော ဒေါသသည် ငယ်ထိပ်ထက် တက်လာတတ်လျက် ဆန့်ကျင် မှုန်းချေလိုသော ငါနှင့်မတူ ငါ့ရန်သူဟူသည့်စိတ်ဓာတ်သည် သစ္စာရှာသူတို့၏ စိတ်ဓာတ်မဟုတ်။ သူများလုပ်သည်ကို နှမ်းဖြူးပြီး အမှတ်ယူကာ အပြစ်ဖြစ် လာလျှင် အပြစ်ဟူသမျှကို အခြားသူအပေါ် ပုံချ၍ မိမိကိုယ်မိမိ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်အောင် ပုတ်ခါရန်းထွက်တတ်သည့် စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့သည် သစ္စာရှင်တို့၏ အကျင့်မဟုတ်ဟူသော ဆရာတော်၏စကားက သဘောထားကွဲမှုကို စိတ်ဝမ်း ကွဲမှုအဖြစ် ရှုမြင်တတ်လျက် အပြစ်ကို ဝန်မခံရဲ၊ အမှားကို မပြုပြင်ရဲ၊ အမှား အတွက် မပေးဆပ်ရဲသည့် ကျွန်တော်တို့အား သရော်လှောင်ပြောင်လျက် ရှိနေလေ သည်တကား...။

m

pmzwfjcif;

armifvGre(uom)

စာဖတ်ခြင်းသည် လူအများစုတွင် ခုံမင်စွဲလမ်းတတ်သော ဝါသနာ တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းသည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ သီချင်းနားထောင်ခြင်း၊ ကပွဲကြည့်ရှုခြင်းတို့ကဲ့သို့ စိတ်အပန်းပြေစရာ တစ်ခုအဖြစ်လည်း သဘောထား နိုင်ပါသည်။ အနုပညာခံစားမှုတစ်ခုအဖြစ်လည်း နှစ်သက်မက်မောစရာ ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

သို့သော် စာဖတ်ခြင်းသည် ကျန်အနုပညာခံစားမှုများကဲ့သို့ လူတိုင်း အလွယ်တကူ ရယူသုံးဆောင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်မျိုး မဟုတ်ပေ။ ရုပ်ရှင်ကို ဖြစ်စေ၊ သီချင်းကိုဖြစ်စေ၊ ကပွဲကိုဖြစ်စေ စာမသင်ဘူးသေးသော ကလေးငယ်တို့ဖြစ်စေ၊ စာသင်ခွင့်မရခဲ့သော လူကြီးတို့ဖြစ်စေ အလွယ်တကူ ခံစားရယူနိုင်သော်လည်း စာဖတ်ခြင်းကို စာသင်ဖူးသူမှ ခံစားရယူနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် စာဖတ်ခြင်း၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ကျန်အနုပညာခံစားမှု များတွင် သီးသန့်နေရာသို့ သွားရောက်ခံစားရယူရခြင်းများ၊ ဥပမာ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ကပွဲရုံ၊ ဇာတ်ရုံ စသည်ဖြင့် တမင်သွားရောက်ကြည့်ရှုနားဆင်ရခြင်းမျိုးရှိစမြဲ ဖြစ်သော် လည်း စာဖတ်ခြင်းတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိရုံဖြင့် မည်သည့်နေရာတွင်မဆို အလွယ် တကူ ရယူခံစားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် အခြားအနုပညာခံစားမှုများတွင် အနုပညာကို ဖမ်းယူထုတ်လွှင့် ပေးရာ လျှပ်စစ်ကြားခံပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သည့် တီဗွီ၊ ဗီဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ အမ်ပီသရီး၊ အမ်ပီဖိုး စသည်ဖြင့် လိုအပ်စမြဲဖြစ်သော်လည်း စာဖတ်ခြင်း ဝါသနာရှိသူကား ဖတ်စရာတစ်ခုခုရှိရုံဖြင့် ပြည့်စုံသွားစမြဲဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူတစ်ဦးသည် မိမိ၏ဝါသနာကို အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ဆောင်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ကားပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ရထားပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ အိပ်ရာထဲမှာဖြစ်စေ စာကို ပျော်ပျော်ကြီး ဖတ်နိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် အခြားအနုပညာရသခံစားမှုများဖြစ်သော ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ စသည်တို့ထက် စာဖတ်ခြင်းက သာသောအချက်မှာ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ရသခံစားချက်ကိုသာမက ဗဟုသုတကိုပါ ရရှိနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြား အနုပညာရပ်များမှလည်း ရသအပြင် ဗဟုသုတရရှိခြင်း မဖြစ်နိုင်၍လားဟုဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဟု အဖြေပေးရပါမည်။

သို့သော် ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ စသည်တို့မှပေးသော ဗဟုသုတမှာ ရသခံစားမှုကို ရှာဖွေရင်း အမှတ်မထင် ရရှိတတ်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ စာပေဗဟုသုတကား တမင်ရှာဖွေရယူခြင်းမျိုးဖြင့် မိမိတို့လိုအပ်သော ဗဟုသုတကို လိုအပ်သည့် ပုံစံဖြင့် ရှာဖွေရယူခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ အနောက်တိုင်း ရုပ်ရှင်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း သိမြင်ခံစားခွင့်ရပြီး ဗဟုသုတရရှိတတ်သည် မှန်သော်လည်း အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း၊ သမိုင်းကြောင်းအရဖြစ်စေ၊ လူမျိုးစရိုက်အရဖြစ်စေ လေ့လာလိုသောအခါ စာဖတ်ခြင်းကသာ လိုအပ်သည့်ပုံစံအတိုင်း တိုက်ရိုက်ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ခြင်းသည် ဗဟုသုတကိုသာ ရရှိစေသည်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် လူ့သဘောသဘာဝ ပိုမိုနားလည်လာသည်။ လူအများကို ပိုမိုစာနာ သဘောပေါက်လာနိုင်သည်။ လူ့သမိုင်းတိုးတက်ပြောင်းလဲမှုအတွက် တွေးတော ကြံဆကြသော နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးသဘောတရား အမြင်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နားလည်လာနိုင်သည်။

ထို့ပြင် လူ့စိတ်၏သဘာဝ၊ စိတ်၏ဆန်းကြယ်ပုံ၊ စိတ်၏ဘဝကို ခြယ်လှယ်ပြောင်းလဲနိုင်ပုံတို့ကို နားလည်သဘောပေါက်လာသဖြင့် မိမိဘဝကိုရော အခြားသူများ၏ဘဝများကိုပါ တိုးတက်ပြောင်းလဲစေနိုင်သူဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူ စာဖတ်သူ၏အမြင်သည် စာမဖတ်သူထက် ပိုမိုပြီး ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းသည့်အတွက် စာဖတ်သူ၏အမြင်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တွေးတောကြံဆချက်တို့မှာလည်း စာမဖတ်သူနှင့် သိသိသာသာ ခြားနားပြောင်းလဲသွားပါသည်။ စာမဖတ်သူက သူ၏အတ္တမြင်ကွင်း ကွက်ကွက်ကလေးတွင်သာ ကြည့်မြင်

ဆုံးဖြတ်တတ်ပြီး စာဖတ်သူက လူ့လောက ကမ္ဘာသားအားလုံးအတွက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်ပါသည်။

ထို့အတူ စာဖတ်သူ၏ လူ့လောကအတွင်း ပါဝင်ပတ်သက်လိုမှုမှာလည်း ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာပြီး အများစုအတွက် မိမိ၏အခန်းကဏ္ဍကို ပိုမိုတာဝန်ယူထမ်းဆောင်ဖြစ်လာပါသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် စာဖတ်ခြင်းသည် စာဖတ်သူ၏ရည်မှန်းချက်ကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာကိုဖြစ်စေ ပြောင်းလဲပစ်စေနိုင်ပါသည်။

စာဖတ်ခြင်းဖြင့် စာအုပ်ထဲပါအောက်ခြေမှ တိုးတက်အောင်မြင်သွားသူများ၊ အများအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံသွားသူများအကြောင်းကို သိလာပြီး မိမိလည်း ထိုသူများနည်းတူ ဖြစ်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်များအနေဖြင့် စာကို ထက်ထက်သန်သန် ဖတ်လာသောအခါ မိမိ၏ရည်မှန်းချက်ရော၊ လူ့လောကကြီးအတွက် တာဝန်ယူလိုမှုပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ပါသည်။ လူငယ်တစ်ဦးချင်း၏ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုသည် အနာဂတ်လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကို သိသိသာသာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေပါလိမ့်မည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွင်း စာဖတ်ခြင်း၏အကျိုးကို နားလည်သူတို့က နဂါးနီစာအုပ်အသင်းကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး လူငယ်တို့အတွက် ဖတ်စရာများ ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် မြန်မာလွတ်လပ်ရေးသမိုင်းတွင် တန်ဖိုးရှိလာသော အထောက်အပံ့ကောင်းများ ရရှိခဲ့သည်မှာလည်း သမိုင်းသက်သေပင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် စာဖတ်ခြင်းကို မီဒီယာဆိုသော အခြားရှုထောင့်တစ်မျိုးမှ လေ့လာကြည့်ကြဦးမည်ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပါသည်။ "မီဒီယာ" ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးဖြစ်ပြီးကြားခံဟု အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။ အသိပေးလိုသောအကြောင်းအရာ အချက်အလက်တို့ကို "သိစေလိုသူ"က "သိလိုသူ"ထံပေးပို့ရာတွင် ကြားခံအဖြစ် အသုံးချသောအရာများကို မီဒီယာဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထုတ်ပြန်သူနှင့် သတင်းသိလိုသူတို့အကြားတွင် သတင်းစာသည် မီဒီယာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလားတူ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို၊ ဗီဒီယို၊ အင်တာနက်တို့အပြင် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းနှင့် အချိန်မှန်ထုတ် စာအုပ်စာတမ်းများသည် သိစေသူနှင့် သိလိုသူတို့အကြား ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးသော မီဒီယာများဖြစ်ကြပါသည်။

ယင်းတို့ကို အကြမ်းဖျင်းစုစည်းလိုက်သောအခါ ရုပ်မြင်သံကြားဖြင့် ထုတ်လွှင့်ခြင်းမီဒီယာ၊ ရေဒီယိုဖြင့် ထုတ်လွှင့်ခြင်းမီဒီယာ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ကူး ဖြန့်ဝေခြင်းမီဒီယာ၊ အင်တာနက်မီဒီယာနှင့် စာပေရေးသားဖြန့်ချိခြင်း မီဒီယာတို့ ပါဝင်နေပါလိမ့်မည်။

ယင်းမီဒီယာများတွင် သိလိုသူထံ သိစေလိုသူ သို့မဟုတ် ဖြန့်ချိသူက ပေးပို့ရာတွင် အင်တာနက်သည် အမြန်ဆုံးဖြစ်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ရေဒီယိုတို့သည်လည်း အတော်မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ပေးပို့လာနိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာပေမီဒီယာသည် အခြားမီဒီယာများနှင့်စာလျှင် နှောင့်နှေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း စာပေမီဒီယာ၏ အားသာချက်မှာ ကန့်သတ်မှုနည်းပါးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခြားမီဒီယာများသည် မြန်ဆန်သည်ဆိုသော်လည်း လျှပ်စစ်ကြားခံပစ္စည်း လိုအပ်ခြင်း၊ စရိတ်ကုန်ကျခြင်း၊ နေရာနှင့် အချိန်ကန့်သတ်မှုရှိခြင်းတို့ ရှိနေပါသည်။ စာပေမီဒီယာကမူ စာဖတ်တတ်ရုံဖြင့် နေရာမရွေး၊ အချိန်ကာလမရွေး အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်နိုင် သိနိုင်သည့်အပြင် ထပ်မံပြီးလည်း အလွယ်တကူ ထပ်ဆင့်ဖြန့်ဝေပေးနိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခေတ်အဆက်ဆက် သမိုင်းရေးအချက်အလက်တို့ကို စာပေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်သကဲ့သို့ ယင်းမှတ်တမ်းများကိုလည်း အခြားပစ္စည်း အကူအညီမပါဘဲ သာမန်လူများက စာအုပ်စာတမ်းအဖြစ် လွယ်လွယ်ကူကူ သိမ်းဆည်းနိုင်ပါသည်။ ထိုနည်းတူ ထိုသို့မှတ်တမ်းတင်ထားသော စာအုပ်စာတမ်းများကိုလည်း နှောင်းခေတ်လူတို့က စာဖတ်တတ်ရုံဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ဖတ်ရှုသိရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်တတ်ခြင်းဆိုရာတွင်လည်း ယနေ့ကာလတွင် စာမသင်နိုင်သူ၊ ကျောင်းမနေသူများ နည်းပါးလာပြီး မိဘတိုင်းကလည်း အနည်းဆုံး စာရေးတတ်ဖတ်တတ်သည်အထိ သင်ကြားပေးရန် အသိရှိလာကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စာကောင်းစွာ ဖတ်တတ်သည်ဆိုသည်နှင့် မိမိတို့ သိရှိလေ့လာလိုသော အကြောင်းအရာများကို လွယ်လင့်တကူ လေ့လာသိရှိနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လျှင်လည်း ကျောင်းပညာ သုံးတန်းခန့်သာ သင်ဖူးသော သစ်ခုတ်သမားသားသည် မိမိဘာသာ စာများဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းဖြင့် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်လာကာ နောင်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး အေဗရာဟင်လင်ကွန်း

ဖြစ်လာသည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်ပါသည်။ ထိုနည်းတူပင် အသက် ၁၂ နှစ်အထိသာ ကျောင်းနေဖူးသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး သိပ္ပံပညာကို တတ်ကျွမ်းနားလည်ကာ လျှပ်စစ်မီးသီးအပါအဝင် ပစ္စည်းမြောက်မြားစွာကို အောင်မြင်စွာ တီထွင်သွားခဲ့သော သောမတ်စ်အက်ဒီဆင်ကဲ့သို့ ပညာရှင်မျိုးကိုလည်း သမိုင်းတွင် အထင်အရှား မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ် လူငယ်တို့အနေဖြင့် စာဖတ်ခြင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြုလုပ်နိုင်ရန် မိမိ၏ မိခင်ဘာသာရပ်အပြင် နိုင်ငံတကာသုံး ဘာသာဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ဖတ်တတ်ရန် လိုအပ်လာပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်ရုံဖြင့် မိမိလေ့လာလိုသော ဘာသာရပ်နယ်ပယ်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာရန်အခွင့်အလမ်း ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ လူ့ကမ္ဘာ၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာသော သမိုင်းရေးရာ အချက်အလက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတကာပညာရှင်တို့၏ တွေ့ရှိချက်၊ ကြံဆချက်နှင့် သုတေသနအမြင်တို့ကို အင်္ဂလိပ်စာဖတ်တတ်လျှင် အလွယ်တကူ သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အလားတူ လူ့ကမ္ဘာ၏ အနာဂတ်အတွက် အချိန်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော တိုးတက်တီထွင်ကြံဆချက် အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၏အကူအညီဖြင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖတ်ရှုမှတ်သားခွင့် ရရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဗဟုသုတအနေဖြင့်သာ မဟုတ်သေး။ ရသစာပေကို ဖတ်ရှုလေ့လာသူအနေဖြင့်လည်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆို ထုတ်ဝေထားသော ဝတ္ထု၊ ကဗျာ အစရှိသော ရသအဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို ခံစား ဖတ်ရှုခွင့်ရရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းတို့သည် ခေတ်အဆက်ဆက် တိုးတက် ပြောင်းလဲလာခဲ့ရာ ကျောက်စာ ပေစာခေတ်မှ စက္ကူပေါ် မင်ဖြင့်ရေးသားခြင်း၊ စက္ကူပေါ် ပုံနှိပ်ခြင်းတို့ကိုဖြတ်ကာ ယခုအခါ ကွန်ပျူတာဖြင့် ရေးသားခြင်း၊ အင်တာနက်တွင် ရေးသားခြင်း ခေတ်ဆီသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ယင်းခေတ်မျိုးတွင် စာဖတ်ခြင်းကို ခုံမင်သူကလည်း မိမိ၏စာဖတ်ဝါသနာကို မင်ဖြင့်ရေးသားသည်ကိုဖတ်ခြင်း၊ ပုံနှိပ်ထားသည်ကိုဖတ်ခြင်း ဆိုသောအဆင့်မှ ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ဖတ်ခြင်း၊ အင်တာနက်တွင် ဖတ်ခြင်းတို့အထိ ပြောင်းလဲတိုးတက်အောင် လေ့လာကြိုးစားမှသာလျှင် ခေတ်နောက်

မကျန်ခဲ့သော စာဖတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကမ္ဘာကြီးကို ရင်ပေါင်တန်းထားနိုင်သော စာဖတ်သူမျိုးဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ယခုခေတ်မှာ ကျောင်းသားလူငယ်အများစုအတွက် ကွန်ပျူတာဆိုသည်မှာ မစိမ်းလှတော့ပါ။ သို့သော် ကွန်ပျူတာဆိုသည်မှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူအတွက် သို့မဟုတ် အထက်တန်းပညာတတ်မြောက်သူများအတွက် သို့မဟုတ် မြို့နေလူတန်းစားအတွက်ဟု ထင်မှတ်ခြင်းများ ရှိနေပါသေးသည်။ တကယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ကျေးလက်လူထုအဆင့် မကွာလှမ်းလွန်းလှသော အိန္ဒိယလို နိုင်ငံမျိုး၌ပင် ကျေးလက်လမ်းဘေးမှာ ကျောင်းမတက်သေးသောကလေးပင် ကွန်ပျူတာ ရိုက်နှိပ်ဆော့ကစားပြီး အင်တာနက်ကို ခေါ်သုံးတတ်၊ ကြည့်တတ်သော အဆင့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုသို့အဆင့်မျိုး မရရှိနိုင်သေးလျှင်လည်းရှိစေ၊ အနည်းဆုံးကျောင်းသားလူငယ်များအနေဖြင့် ကွန်ပျူတာကို အမြန်ဆုံးနီးစပ်အောင်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ စဉ်ဆက်မပြတ် ထိတွေ့အောင် ကြိုးစားထားနိုင်လျှင် ကွန်ပျူတာဒစ်စ်ခေါ် စီဒီပြားများဖြင့် မှတ်တမ်းတင် သိမ်းဆည်းထားသော ကွန်ပျူတာမှတ်တမ်းများ၊ အီးဘွတ်ခေါ် အီလက်ထရောနစ်စနစ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသော ကွန်ပျူတာသုံးစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ရရှိလာမည်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းမှတစ်ဆင့် အင်တာနက်ပေါ်ရှိ ဝက်ဘ်ဆိုက်ဒ်စာမျက်နှာများပေါ်တွင် မိမိတို့ မိခင်ဘာသာ သို့မဟုတ် နိုင်ငံတကာသုံး အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားထားသမျှကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း အင်တာနက်ပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သင်ခန်းစာများမှ အစ အပ်ချုပ်နည်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်နည်းအထိ မိမိလေ့လာသိရှိလိုသမျှကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်သော အခွင့်အလမ်းများ ရှိနေပါသည်။

အလှမ်းကျယ်အလယ်လတ်ဆိုသကဲ့သို့ ကွန်ပျူတာနှင့်အင်တာနက်ကို မစဉ်းစားနိုင်သေးပင်လျှင် သာမန်စာအုပ်စာတမ်းများဖြင့် စာဖတ်သူ အဆင့်မှာလည်း ဘဝကိုပြောင်းလဲစေသော အခွင့်အလမ်းများစွာ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ယနေ့လူငယ်တို့သည် ဗဟုသုတကို ရရှိနိုင်သော စာကောင်းပေမွန်များကို မဖတ်ရှုကြဘဲ အပျော်ဖတ်စာပေများကိုသာ ဖတ်ရှုနေကြသည်ဟူသော စိုးရိမ်မှုများဖြင့် လူငယ်များကို သာမန်ဖျော်ဖြေရေးစာအုပ်များ ဖတ်ရှုခြင်းမှ တားမြစ်လိုသော လူကြီးများ၏ အယူအဆလည်း ရှိပါသည်။

တကယ်တော့ အပျော်ဖတ်စာပေဆိုရာတွင် လူငယ်တို့၏ စိတ်ပိုင်းကို ပျက်စီးစေသော ညစ်ညမ်းသည့်စာအုပ်မျိုးသာ အန္တရာယ်ရှိသည်ဟုဆိုနိုင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ဇာတ်လမ်းမျိုး၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းမျိုးဆိုလျှင် လူငယ်တို့၏ စာဖတ်ဝါသနာကို စတင်ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရာ ပျိုးခင်းများအဖြစ်ပင် သဘောထားနိုင်ပါသည်။ ယင်းစာအုပ်များကို စတင်ဖတ်ရှုပြီး စာဖတ်ခြင်းကို စွဲလမ်းဝါသနာပါသွားရာမှ နောင်တွင် အကျိုးပိုရှိသောစာများကို အရွယ်အလျောက် ရွေးချယ်ဖတ်သွားတတ်သည်က များပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အပျော်ဖတ်စာပေတိုင်းကို လူငယ်များမဖတ်ရဟု မတားမြစ်သင့်ဘဲ ယင်းတို့ဖြင့် လူငယ်တို့၏ စာဖတ်လိုစိတ်ကို ဝါသနာအဖြစ် ကြီးထွားရင့်သန်သွားအောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးရင်း တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ပိုမိုကောင်းမွန်သောစာများ ရွေးချယ်ဖတ်တတ်လာအောင် မသိမသာ လမ်းညွှန်ပေးသင့်ပါသည်။

ဤသို့ လူငယ်တို့ကို စာဖတ်လိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာအောင်နှင့် စာဖတ်လိုစိတ်မှတစ်ဆင့် စာဖတ်ဝါသနာပါအောင် ပျိုးထောင်ပေးရန်အတွက် စာကြည့်တိုက်များနှင့် ရပ်ကွက်စာကြည့်အသင်းများ၊ သက်သာသော စုပေါင်းစာအုပ်အငှားဆိုင်များ လိုအပ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်များ၊ စာအုပ်အသင်းများ၊ သက်သာသောစာအုပ်အငှားဆိုင်များကို စုပေါင်းတည်ထောင်ပြီး လူမှုရေးစိတ်နှင့် စာပေမြတ်နိုးသောစိတ် အရင်းခံရှိသော လူငယ်တို့၏ အလှည့်ကျလုပ်အားဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြီး လည်ပတ်စေနိုင်ပါသည်။

စာဖတ်ခြင်းသည် လူသားတို့ကို အထူးသဖြင့် ဘဝလမ်းကို အားမာန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းစလူငယ်များကို တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါသည်။ လူငယ်များ တစ်ဦးချင်းပြောင်းလဲတိုးတက်မှုသည် လူငယ် လူထုတစ်ရပ်လုံး၏ တိုးတက်မှုကိုဖြစ်စေပြီး ယင်းမှတစ်ဆင့် ယင်းလူငယ်တို့ မွေးဖွားရာ နိုင်ငံနှင့် ယင်းမှတစ်ဆင့် လူသားကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို အကျိုးပြုဖွံ့ဖြိုးစေသော အပြောင်းအလဲများကိုဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိဘဝပြောင်းလဲလိုလျှင် စာဖတ်ခြင်းကို အလေ့အကျင့်လုပ်ပါ။ စာဖတ်ဝါသနာကို ပျိုးထောင်ပါ။ အကယ်၍ မိမိအပြင် မိမိနေထိုင်ရာ နိုင်ငံနှင့် မိမိနှင့်ပတ်သက်ဆက်နွယ်ရာ လူ့ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းလဲတိုးတက်စေလိုလျှင်တော့ မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှ လူငယ်များ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများကိုပါ စာဖတ်ခြင်းဝါသနာ ဝိုင်းဝန်းဆွဲဆောင်ပျိုးထောင်ပေးကြပါ။ ထို့ပြင် ခေတ်နှင့်အညီ ကွန်ပျူတာနှင့်ရော အင်တာနက်တွင်ပါ ဖတ်ရှု

နိုင်ကြအောင် ဝိုင်းဝန်းတတ်အားသရွေ့ ကူညီလမ်းညွှန်ပေးကြပါဟု အကြံပေး တိုက်တွန်းချင်ပါသည်။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

pmzwjcif;ft uKd

xufjruf

စာဖတ်တဲ့အကျိုး ခံစားရတဲ့ ဖိုးရာဇာအမတ်ကြီးအကြောင်း ကလေးတို့ ကြားဖူးချင် ကြားဖူးလိမ့်မယ်။ သာမန်လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် စာဖတ်တတ်လာတဲ့အခါ ကျမ်းဂန်စာအုပ်တွေကို အငမ်းမရဖတ်ရှုလေ့လာတဲ့အတွက် လယ်သမား ဖိုးရာဇာခေါင်းထဲမှာ အသိအမြင်ဗဟုသုတတွေ ရရှိလာခဲ့ပါတယ်။ မိတ္ထီလာကန်ပေါင်မှာတွေ့ရတဲ့ နတ်ကွန်းလိုလို အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲက နတ်ရုပ်လိုလို အရုပ်ကလေးအကြောင်း သိချင်တဲ့ ဘုရင်က စာဖတ်တဲ့ ဖိုးရာဇာကို မေးမြန်းသိရှိတဲ့အခါ အမတ်အဖြစ် ခန့်လိုက်ပါတယ်။ နန်းတွင်းရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ပညာဗဟုသုတ ကြွယ်ဝလှတာကြောင့် ထင်ရှားတဲ့ ဖိုးရာဇာအမတ်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်းသမိုင်းမှာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဆရာငယ်ငယ်တုန်းက စာဖတ်ပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာတွေလောက် မဖတ်နိုင်ပေမယ့် ဆရာ့ပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးတွေထက် စာဖတ်ပါတယ်။ ဆရာက (၃) တန်း လောက်ကတည်းက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ဖတ်နေပါပြီ။ စာတတ်ချင်စိတ်လည်း ပြင်းပြတာကြောင့် ငယ်ငယ်နဲ့ စာကောင်းကောင်းဖတ်တတ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စာဖတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် အများဆုံးလှုံ့ဆော်ပေးတာက ဆရာရဲ့ အဖေပါ။ အဖေက ညတိုင်း မြန်မာဘုရင်တွေနဲ့ မွန်၊ မြန်မာ၊ ရှမ်း၊ ရခိုင် သူရဲကောင်းတွေအကြောင်း ပြောပြသလို ကမ္ဘာ့သမိုင်းက စိတ်ဝင်စားဖွယ်အဖြစ်တွေကို ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းတို့၊ အမတ်စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်တို့၊ ဗိုလ်ထွင့်ခေါ် မင်းခေါင်အနော်ရထာတို့၊ မင်းရဲကျော်စွာတို့အကြောင်းကို နားရည်ဝပြီး ခေါင်းထဲစွဲလာတယ်။ စာဖတ်တတ်

လာတဲ့အခါ မိမိဘာသာသိအောင် ရှိသမျှစာအုပ်တွေကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း စာဖတ်ကျင့် ဖြစ်လာပါတယ်။

ဆရာလို စာဖတ်သူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဆရာ့အရွယ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဆရာ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့လူကြီးတွေချည်းပဲ။ ကိုစန်းရင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်၊ သန်းခိုင် သုဘရာဇာရဲ့မိန်းမ၊ ရဲစခန်းထဲက ရဲကြပ် လင်မယားတို့ဟာ ဆရာ့ စာဖတ်မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူတို့နဲ့ စာအုပ်ချင်းလဲဖတ်ပါတယ်။ မြစကြာဝတ္ထုတွေ၊ မဟာဆွေ၊ ပီမိုးနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား ဝတ္ထုတွေဟာ မဖတ်ဖူးတာ မရှိသလောက် ဖြစ်လာတယ်။

(၄)တန်းရောက်တဲ့အခါ စာဖတ်တဲ့အကျိုးကို ခံစားရပါတယ်။ စာစီစာကုံးရေးတိုင်း အတန်းထဲမှာ ပထမချည်းရတယ်။ ဒါကြောင့် မြို့နယ်က အတော်ဆုံးကျောင်းသားနှစ်ယောက် ရွေးထုတ်တဲ့အထဲပါသွားပြီး စကောလားရှစ်ပညာသင်ဆုပြိုင်ပွဲကို ဝင်ခဲ့ရတယ်။ မြို့နယ်လက်ရွေးစင်တွေဖြေရတဲ့ ခရိုင်တစ်ခုလုံး စကောလားရှစ်ဆုရွေးချယ်ရေးပြိုင်ပွဲပါပဲ။ အင်းစိန်အထက်တန်းကျောင်းမှာပါ။ သင်္ချာ၊ ရာဇဝင်၊ ပထဝီ၊ စတဲ့ဘာသာတွေက ကျောင်းသင်ဘာသာတွေဖြစ်လို့ ဖြေနိုင်တာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြန်မာစာကျတော့ အမှတ်အများဆုံးပေးတဲ့ စာစီစာကုံးမှာ အေဗရာဟင်လင်ကွန်းရေးပါလို့ ပါလာပါတယ်။ ကျောင်းမှာ မသင်ပါဘူး။ လာဖြေတဲ့ မြို့နယ်လက်ရွေးစင်တွေ ငိုင်ကုန်တယ်။ ဆရာကတော့ အလွန်ကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ အေဗရာဟင်လင်ကွန်းအကြောင်းကို မှတ်မှတ်ရရ ဖတ်ပြီးတာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ သစ်ခုတ်သမား၊ နောက် ရှေ့နေ၊ နောက် ဆီးနိတ်အမတ်၊ နောက်ဆုံး အမေရိကန်သမ္မတကြီးဖြစ်လာတဲ့ လင်ကွန်းအကြောင်း ရေးလိုက်တာ အချိန်စေ့လို့ အဖြေစာရွက်လာသိမ်းမှ အဆုံးသတ်ပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် စကောလားရှစ်ဆုရပြီး (၇) တန်းအထိ လစဉ် ၂၅ကျပ် (ထင်ပါတယ်) ပညာသင် ဆုရခဲ့တဲ့အကျိုးခံစားခဲ့ရတယ်။ စာဖတ်ခြင်းရဲ့အကျိုးပါပဲ။

စာဖတ်ချင်လာအောင် အဖေက လှုံ့ဆော်ပေးသလို စာဖတ်ဖို့ အခွင့်အရေးဖြစ်ပေါ်စေတာက လူထုပညာရေးနယ်လှည့်စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတို့ငယ်ငယ်တုန်းက လူထုပညာရေးဌာနဆိုတာရှိတယ်။ လူထုပညာရေးမှူးဆိုတဲ့ ဆရာတွေလည်း ခန့်ထားပြီး နယ်လှည့် စာကြည့်တိုက်တွေကို ဦးစီးရပါတယ်။ ဆရာ့ကို အဖေပြီးရင် လက်တွေ့ စာဖတ်အောင် လှုံ့ဆော်တာက လူထု

ပညာရေးမှူး ဆရာဦးခင်မောင် ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဦးဆရာပါပဲ။ ဆရာ ဦးခင်မောင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တချို့နဲ့ ပညာပေးစာအုပ်တွေကို ဖတ်ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ စာအုပ်တွေတောင်ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရဆိုရင် Encyclopedia Britanica ဆိုတဲ့ ဗြိတိသျှစွယ်စုံကျမ်းဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေတောင်ပါပါတယ်။ ဆရာကတော့ လူထုပညာရေးစာကြည့်တိုက်ကို ညနေကျောင်းဆင်းတာနဲ့အမြဲရောက်ပါတယ်။ စာအုပ်တွေကို ဖတ်သလို စာကြည့်တိုက်ကို ဝင်ကူတာမျိုးတောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

စာဖတ်ခြင်းဆိုတာ ကျောင်းကသင်တဲ့ ကျောင်းစာကို လှည့်ဖတ်တာကို မရည်ညွှန်းပါဘူး။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးစတဲ့ စာအစုံဖတ်တာကို ဆိုလိုပါတယ်။ စာဖတ်သူဟာ စာမဖတ်သူထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်တယ်။ ဆိုလိုတာက စာမဖတ်သူထက် ပိုတတ်၊ ပိုနားလည်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ စာဖတ်ခြင်းကို အကျင့်တစ်ခုဖြစ်လာတဲ့အခါ စာအုပ်ဟာ အဖော်ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျောင်းစာလုပ်ပြီးတဲ့အခါ၊ စာကျက်ပြီးတဲ့အခါ အပြင်သွားပြီး လည်ပတ်တာမျိုးမလုပ်တော့ဘဲ စာအုပ်ကောက်ကိုင်ပြီး ဖတ်ရတဲ့ အရသာဟာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဗဟုသုတ၊ အသိ၊ အမြင်တွေကို စာအုပ်ထဲက ရသလို သောက်စားပျော်ပါးတဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေလည်း မရတော့ပါဘူး။

ဆရာ့မြေးမလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ စာအလွန်ဖတ်ပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေရော၊ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူလေးရဲ့ အဘွားနဲ့ တခြားဝမ်းကွဲ အဘွားလေးတွေဟာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုဖတ်ရင်း နွားရိုင်းသတ်ပွဲပုံကို မြင်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့နွားနဲ့လူနဲ့သတ်နေတာ ဘယ်နိုင်ငံမှာလဲ၊ အဲဒီနိုင်ငံက ဘယ်မှာလဲလို့မေးတော့ အဲဒီ အသက် ၁၉နှစ်လောက်ရှိတဲ့ မြေးမလေးက အသက် ၆၀ကျော်အဘွားတွေကို အဲဒီနွားရိုင်းသတ်နေတဲ့နိုင်ငံက စပိန်နိုင်ငံဖြစ်တယ်။ ဥရောပတိုက်မှာရှိတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ စာဖတ်ထားတဲ့အတွက် ဗဟုသုတရှိနေပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို မမေးရဘဲ မိမိက ရှင်းလင်းပြောပြသူ ဖြစ်လာပါတယ်။ အသက်ငယ်သူဖြစ်ပေမယ့် အသက်ကြီးသူတွေကို ဦးဆောင်ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

စာဖတ်တာဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်ဖြစ်ပေမယ့် စာဖတ်သက်ရလာတဲ့အခါ စာကို ရွေးဖတ်လာတတ်တယ်။ အပျင်းပြေသက်သက် အချိန်ဖြုန်းပြီး အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကိုသာ ဖတ်နေတာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ဗဟုသုတ

ရှိမယ့်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှုကြရလိမ့်မယ်။ စက်မှုပညာ၊ အနုပညာယဉ်ကျေးမှု၊ ဂီတ စတဲ့ အသိဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝစေဖို့ စာအစုံ ဖတ်သင့်ပါတယ်။ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်တွေချည်းပါပဲ။ လူ့လောကမှာ လူအများစုရဲ့ ဘဝနဲ့ ကင်းလွတ်နေပါတယ်။ စာရေးသူက မိမိဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ရေးထားတဲ့ အတွက် လက်တွေ့မဆန်ပါဘူး။ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ နေရတဲ့ဘဝတွေကိုချည်း အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတွေမှာ ရေးထားပေမယ့် စာဖတ်သူရဲ့ လက်တွေ့ဘဝကတော့ ပဲပြုတ်နဲ့ ငါးပိရည် စားနေရတာပါ။ ဒါကြောင့် စာဖတ်တာဟာ အဆင့်တက်ပြီး စာကောင်းတွေကိုလည်း ဖတ်ပေးကြရမယ်လို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

ယခုဆိုရင် ကွန်ပျူတာဝက်ဘ်ဆိုက်တွေကနေ စာဖတ်လို့လည်း ရလာပါပြီ။ စာအုပ်တွေကစာတွေကို ဖတ်သလို ကွန်ပျူတာကနေ စာဖတ်လို့လည်း ရလာတဲ့အတွက် အပြင်မှာ လည်ပတ်သွားလာပြီး အချိန်ဖြုန်းတာထက် စာအုပ်တွေနဲ့ အီးဘွတ်ခ်တွေ၊ ဘလော့ဂ်တွေနဲ့ အချိန်ပေးပါ။ အဲဒီထဲကနေ အကျိုးရှိမယ့် ဗဟုသုတတိုးမယ့်စာတွေကို ရွေးဖတ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

စာဖတ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

m

wpfckomaau;vufpmlunfwdkf

wdu ldx(Gynma&;)

မြို့ပြနှင့် ကျေးလက်ကွာဟမှု နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပြုစုပျိုးထောင်လျက် အဘက်ဘက်မှ အားပေးထောက်ပံ့နေပါသည်။ ကျေးလက်များ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတိုးတက်မှုအတွက် ဆည်မြောင်း၊ လမ်းတံတား၊ လျှပ်စစ်မီး၊ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေး စသည့် ကဏ္ဍအသီးသီးတွင် နိုင်ငံတော်က ငွေကြေးကုန်ကျ များစွာကျခံပြီး ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုနည်းတူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် စာသင်ကျောင်းများ၊ ဆေးရုံ ဆေးပေးခန်းများလည်း တည်ဆောက်ပေးနေပါသည်။ ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များကိုလည်း တစ်ရွာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာစေရန် နိုင်ငံတော်က ပံ့ပိုးကူညီလျက်ရှိပါသည်။

ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များ တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရုံသာမက ရေရှည်တည်တံ့အောင် ကျေးလက်နေ ရွာလူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ်တို့အားလုံး အသိတရားဖြင့် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ဆောင်ရွက်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကောင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်၍ ရကောင်းသောအရာ မဟုတ်ပါ။ အများစုက မိမိတို့၏ အသိပညာတိုးတက်ရေးအတွက် မရှိမဖြစ်သော လိုအပ်ချက်ဟု သဘောပေါက်ပြီး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြမှ အသွင်သဏ္ဌာန်ရော အနှစ်သာရပါ လှပဝေဆာသည့် ပညာပျိုးခင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များထဲမှ စာရေးသူသိရှိသော ထူးခြားသည့် စာကြည့်တိုက်တစ်ခုအကြောင်းကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့ဖွင့်ဟပြောဆိုမှုကိုအခြေပြုကာ ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားအပ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၅၀ ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့ တောင်ဘက် ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင်ရှိသော ညောင်ပင်လှကျေးရွာတွင် မောင်ရာတင်ဆိုသော မူလတန်းကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ကလေးသူငယ်များ သဘာဝအတိုင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျောင်းဆင်းချိန်များတွင် ဘောလုံးကစားကြပါသည်။ ဘောလုံးဆိုသော်လည်း ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်ပါ။ တင်းနစ်ဘောလုံးအား တစ်ပဲတစ်မူးဖြင့် စုဝယ်ပြီး စုကစားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘောလုံးကသေးငယ်သဖြင့် မကြာခဏ ခြုံကြား၊ ဗွက်နစ် ပျောက်ဆုံးဖြစ်တတ်ပါသည်။ သို့နှင့် အိမ်ကပေးသော မုန့်ဖိုးပဲဖိုးဖြင့် စုဆောင်းဝယ်ယူရန်ပင် အခက်အခဲတွေ့လာပါသည်။ မုန့်ဖိုးတစ်ပဲတစ်မူးလည်း အမြဲရနေသည် မဟုတ်ပါ။ သို့နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု နည်းလမ်းရှာကြပါသည်။

သို့နှင့် တစ်ညလျှင် တစ်မူးကျရသော မီးကင်းစောင့်တာဝန်ကို မောင်ရာတင်တို့ သူငယ်ချင်းများ အလှည့်ကျ ထမ်းဆောင်ကြသည်။ ညစဉ်ရသော ရန်ပုံငွေဖြင့် ဘောလုံး ဝယ်ကစားကြသည်။ ပိုလျှံလာသော ငွေကို ထိုခေတ်က ပေါ်ခဲ့သော နှစ်ပဲတန်၊ သုံးပဲတန်၊ ငါးပဲတန် ဝတ္ထုပုံပြင်စာအုပ်ကလေးများဝယ်၍ ဖတ်ကြသည်။ ကြာလာတော့ စာအုပ်စာစောင်ကလေးများ အတော်အတန် များပြားလာသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ဦးလေး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် သူတို့၏ စာအုပ်များ အပ်ထားကြသည်။ သို့နှင့် သူတို့၏ စာကြည့်တိုက်ကလေး စတင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့ အလယ်တန်းကျောင်းသားများဖြစ်လာသောအခါ ကျေးရွာလူကြီးများထံ အကူအညီတောင်း၍ သမဆိုင်၏ ပိုနေသော အခန်းတစ်ခုကို ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်အဖြစ် ထိုလူငယ်များက ဦးစီး ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

မောင်ရာတင်က ကိုရာတင်၊ ဦးရာတင်စသည်ဖြင့် အရွယ်အလိုက် အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းလဲလာသကဲ့သို့ ပညာတတ်ပြီး မြန်မာ့စီးပွားရေးဘက်တွင် စာရေး၊ စာရေးကြီး၊ မန်နေဂျာ စသည်ဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်လာရသဖြင့် ရွာနှင့် ကင်းကွာလာရသည်။ သူမရှိတော့သော်လည်း ကျန်သူငယ်ချင်းများ၊ ရွာရှိ လူကြီး လူငယ်များ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် သူတို့ စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော စာကြည့်တိုက်သည် စဉ်ဆက်မပြတ်ဆိုသကဲ့သို့ ရှင်သန်ခဲ့ပါသည်။

နိုင်ငံတော်က အားပေးလာသော မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနနှင့်ဆက်သွယ်၍ မှတ်ပုံတင်ပြီး စနစ်တကျ ပြုပြင်

တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး မိမိရပ်ရွာ ပြန်လည်အခြေချ နေထိုင်သော မူလတည်ထောင်သူ ဘဏ်မန်နေဂျာကြီး ဦးရာတင်သည် ယခုအခါ ထိုစာကြည့်တိုက်၏ နာယကကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ဦးဆောင်လမ်းညွှန်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဖွင့်ပွဲကိုယ်တိုင်တက်ရောက်ခဲ့သည့် မြို့နယ်စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ စာရေးသူအနေနှင့် ဝမ်းမြောက်နှမော သာခုခေါ်ခဲ့ပါကြောင်း၊ ကျေးလက် စာကြည့်တိုက်များ အစဉ်ရှင်သန်၍ ကျေးလက်နေသူတိုင်း အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ ပွားများကြပါစေ။

ဒို့ကျေးရွာဂျာနယ်၊ အတွဲ(၇)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁–၂–၂၀၁၀။

m

ukeafwmh, tspfESaus;&mpmunfwkdf bkdfa0ñESvl

ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရုံးကို လက်ကမ်းစာစောင်ရောက်လာသည်။ ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်းမှ စာကြည့်တိုက် တစ်တိုက်အတွက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက အလှူငွေများ၊ စာအုပ်များ အလှူခံနေရာ အလှူရှင်တစ်ဦးက လှူသည့်စာအုပ်များကို ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရွေးယူခဲ့အပြီး အပြန်တွင် ထိုလက်ကမ်း စာစောင်က ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ် ရောက်နေပြီ။ စာကြည့်တိုက်ဇောကလေးကပ်နေချိန်တွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စာကြည့်တိုက်အကြောင်းက ရောက်လာခဲ့သည်ကိုး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက စာကြည့်တိုက်အတွင်းတွင် ကျွန်တော် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကြီးခဲ့ရသည်။ စာကြည့်တိုက်သည် ကျွန်တော့်ငယ်ချစ်။ စာကြည့်တိုက်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ ကိုတံငါတို့နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ စာကြည့်တိုက်အတွင်းတွင်ပင် ငဘအမည်ရှိ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ခန့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်းမှ မြန်မာကျေးတောသားတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံဝတ္ထုများအတွင်းမှ အလီဘာဘာ၊ သဘော်သား ဆင်းဗက်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော်သိခဲ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်မမွေးခင်က ကိုလိုနီခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်၊ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်များသို့ ကျွန်တော်အလည်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှ နာမည်ကျော်များဖြစ်သော ရွှမ်းမဲ၊ ဟစ်တလာ၊ မာရှယ်ဇူးကော့ဗ်၊ လော့ဒ်မောင့်ဘက်တန်စသူတို့ကို တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ခွင့်ရသလို သခင်သန်းထွန်း၊ ဦးနု၊ ဗိုလ်တိုက်ချွန်းတို့ကိုလည်း ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် စာကြည့်တိုက်သည် ကမ္ဘာလောကကြီးသို့ ဝင်ပေါက်ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်သည် ခေတ်မျိုးစုံသို့ အလည်သွားနိုင်သည့် ကာလယန္တရား Time Machine လည်းဖြစ်သည်။ ဝင်ရိုးစွန်းဒေသနှင့် ကမ္ဘာ့အလယ်ဗဟိုသို့လည်း ကျွန်တော်သည် စာကြည့်တိုက်တွင်း ဝင်လိုက်ရုံဖြင့် မြေကြောရေကြောရှု့ကာ သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အတိုချုပ်ပြောရလျှင် Time နှင့် Space ကို ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်အတွင်းတွင် ချုံ့ပစ်လိုက်သည်။ စာကြည့်တိုက်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရသွားသည်။

ဉာဏ်ရည်မြင့်သူသည် အခက်အခဲကိုကျော်လွှားရာတွင် အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ထုတ်နိုင်မည်။ အခက်အခဲ၏ သဘောသဘာဝကို အမြန် သဘောပေါက်မည်။ သူသည် မိမိဘဝ၊ မိမိနှင့် ဆက်စပ်နေသော မိသားစု၊ မိမိဦးဆောင်ရသော အဖွဲ့အစည်း၊ နိုင်ငံတို့ကို ရှေ့သို့ မြင့်မားတိုးတက်အောင် ရွှေ့နိုင်သောသူဖြစ်မည်။ ဉာဏ်ရည်မြင့်လိုလျှင် ဖြည့်ဆည်းရနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လေ့လာသင်ယူနေခြင်းဖြင့် တိုးတက်နိုင်သည်။ စာဖတ်ခြင်းသည် အခြားသူများထံမှ ဦးနှောက်ကို ဖဲ့ယူခြင်းဖြစ်ရာ ဉာဏ်ရည်တိုးစေရန် အကောင်းဆုံးနည်းတစ်နည်းဖြစ်သည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် မရောက်ဖူးသော နေရာများသို့ရောက်မည်။ မကြားဖူးသော အရာများကိုကြားမည်။ မစဉ်းစားဖူးသော အရာများကို စဉ်းစားမိမည်။ မသိသေးသော အသိပညာများ တိုးလာမည်။ တစ်နေ့ နာရီဝက် အာရုံစူးစိုက်ကာ စာဖတ်လျှင်ပင် တစ်နှစ်လျှင် ၁၈၂ နာရီ လေ့လာသင်ယူပြီးသား ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက်များသည် ဉာဏ်ရည်တိုးတက်စေမည့် အကောင်းဆုံးနေရာများ ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ရည်မြင့်သော နိုင်ငံသားများနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် နိုင်ငံသည် အမြန်တိုးတက်မည်မှာ အထူးပြောနေရန်မလို။

ယခု စာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းမှာမူ ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းဖြစ်ရာ ကျေးရွာကို အခြေခံထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရန်ကုန်၊ မန္တလေးစသည့် မြို့ကြီးများရှိသော်လည်း နိုင်ငံ့လူဦးရေ၏ အများစုမှာ ကျေးရွာများတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်နိုင်ငံကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေလိုလျှင် ကျေးရွာနေသူများကို တိုးတက်စေရမည်။ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များကို သောင်းဂဏန်းနှင့်ချီကာ တည်ထောင်ပေးခဲ့ပြီးဟု သိရသည်။ သို့သော်နိုင်ငံ့ဘဏ္ဍာငွေနှင့် ဝန်ကြီးဌာန၏ ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုတည်းဖြင့် စာကြည့်တိုက်အားလုံး အခိုင်အမာ စာကြည့်တိုက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း လက်

ကမ်းစာစောင်တွင် အသိအမှတ်ပြုထားသည်။ ယခု ဖောင်ဒေးရှင်းမှာ စေတနာရှင် ပြည်သူများ၏အား၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၏အားကိုယူကာ ထူထောင်မည့် ဖောင်ဒေးရှင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ဖွံ့ဖြိုးရေး သဘောအရ State က တစ်ခုတည်းဖြင့် မရနိုင်သောနေရာတွင် Market နှင့် Civil Society ကပါ ဝင်ထမ်းသည့် သဘောဖြစ်သည်။

ယခုဖောင်ဒေးရှင်းတွင် ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးအချက်မှာ 'ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရေရှည်ရပ်နိုင်ရေး' Sustainability ဆိုသော အချက်ကို ဦးစားပေးဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် ယခုအခါ အဆိုပါ ပေတံဖြင့်တိုင်းခြင်း အထူးခေတ်စားလာနေသည်။ မည်သည့် စီမံကိန်းဖြစ်စေ 'ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရေရှည်ရပ်နိုင်မလား' Is it Sustainability? ဆိုသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။ ကောက်ရိုးမီးကဲ့သို့ ဟုန်းခနဲထတောက်ကာ နေ့မြင်ညပျောက် မဖြစ်စေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ နာဂစ်အတွက် အကူအညီပေးကြရာတွင်လည်း ကယ်ဆယ်ရေး၊ ရိက္ခာဝေရေးမှသည် နောင်ထိုသူတို့ 'ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ရေး' ကြံဆလုပ်ဆောင်ကြသည်။ 'ဟင်းစားပေးရုံသာမက ကွန်ချက်ပါပြသည်' ဆိုခြင်းမှာ မြန်မာ့ဆိုရိုးစကားများထဲမှ Sustainability ၏ ဥပမာပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းအကြံကို ဦးဆောင်နေသူများသည် ဖောင်ဒေးရှင်းကို လမ်းလျှောက်နိုင်အောင်၊ ထိုမှ မတ်တပ်ပြေးနိုင်အောင် သူတို့လုပ်ကြမည်။ ဖောင်ဒေးရှင်း အရှိန်ကောင်းလာလျှင် လွှတ်ပေးလိုက်မည့်သဘော။

ဒုတိယအချက်။ စာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းကို ဦးဆောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စာကြည့်တိုက်လုပ်ငန်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပြီး စေတနာနှင့် ဝါသနာထက်သန်သူဖြစ်ရမည့်အပြင် 'နိုင်ငံ့ဂုဏ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာကဏ္ဍအသီးသီးတွင် ထူးချွန်ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်များတွင် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူများ၊ ရန်ပုံငွေတောင့်တင်းခိုင်မာရေးအတွက် စည်းရုံးဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး စီမံခန့်ခွဲနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာပေပညာရှင်များ ဖြစ်မည်ဟု တွေ့ရသည်။ ယခုအကြံ အစည်သည် မွန်မြတ်သည်။ သို့သော် မွန်မြတ်သောအရာတိုင်း အောင်မြင်သည် မဟုတ်။ အများအားဖြင့် လူအများပါဝင်လာအောင် မစည်းရုံးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏အား Celebrity Power ကို ယူမည့်

သဘောကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် နာယကအဖွဲ့သည် သုံးဦးမှ ငါးဦး အထိသာ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းမည်ဟုဆိုထားရာ နာမည်ကျော်ကြားပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်နိုင်မှု အကန့်အသတ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်နေသေးသည့် နာမည်ကျော်ကြား ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်နိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ပေးရန် လိုသည်။ ထိုသူများအား စာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်း၏ သံတမန်များအဖြစ် Ambassadors of Rural Foundation ဟု ဂုဏ်ပြုသတ်မှတ်ပေးက အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ် များ၏ ဂုဏ်သတင်းအတိုင်း လိုက်ပါပျံ့နှံ့သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဟောလိဝုဒ်အကျော် အမော် Angelina Jolie ကို ကုလသမဂ္ဂ ကလေးများ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့က သံတမန် ခန့်ကာ ကလေးများအတွက် လိုအပ်ချက်များအား လူသားများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိလာအောင် အသိပေးသည့်သဘော၊ ကိုရီးယားကြယ်ပွင့် Rain ကို ကိုရီးယားနိုင်ငံက ချစ်ကြည်ရေးသံတမန်ခန့်ခြင်းဖြင့် Korea Brand ပိုတောက်လာအောင် ဆောင်ရွက်သည့် သဘောဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း အကျော်အမော်များစွာ နယ်ပယ်အသီးသီးတွင် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သူတို့၏ 'ကျော်ကြားမှုအား' Celebrity Power ကို ရယူနိုင်ပါက ကျေးရွာစာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ပိုမိုမြန်ဆန်စွာ အောင်မြင်မည်ဖြစ်သည်။

အချုပ်ပြောရလျှင် စာကြည့်တိုက်သည် ကျွန်တော့်ငယ်ချစ်ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်အတွင်းရှိ စာအုပ်များကြောင့် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးသန့်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။ ကနောင်မင်းသားကြီး၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုလည်း အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အခါအားလျော်စွာ နိုင်ငံရပ်ခြားတက္ကသိုလ်များသို့ သွားရောက်ခွင့်ရသောအခါတွင်လည်း ငယ်ချစ်စာကြည့်တိုက်က မိတ်ဆက်ပေးထားသဖြင့် ထိုစာကြည့်တိုက်များမှာလည်း ကျွန်တော်အချိန်အများစု ကုန်ဆုံးရာနေရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သင်ယူသည့်ဆရာက သူသင်ရမည့် ဘာသာရပ်ကို လုံးဝ သင်မသွားသောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် စာကြည့်တိုက်ကို အပြေးသွားအပူကပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က စာကြည့်တိုက်သည် ကျွန်တော့်အား လိုအပ်သည့် ပညာများကို မငြိုမငြင်ပေးဝေခဲ့သောကြောင့် ဆရာက မျက်နှာလွှဲခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်မျက်နှာမငယ်ခဲ့။ အင်တာနက်ခေတ်ကျတော့ e - library များပေါ်လာပြန်သည်။ သူတို့ တည်နေရာက မိုင်ထောင်ချီဝေးသည့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့သော်လည်း ရုံးခန်းအတွင်းမှ နေကာ ထိုင်ရာမထ ကျွန်တော်

မွေနှောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုလျှပ်စစ်စာကြည့်တိုက်များ အကျိုးကျေးဇူးကလည်း ကြီးလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံမျိုးတွင် မရနိုင်သည့် ဗဟုသုတများကို ကျွန်တော့်အား ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ပေးဝေသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် စာကြည့်တိုက်များကြောင့် ရခဲ့သောအကျိုးကျေးဇူးမှာ ကြီးမားလှသည်။ စာကြည့်တိုက်မှန်သမျှ အကျိုးကျေးဇူးပေးသည်မှန်သော်လည်း စာအုပ်စုံလင်သည့် စာထိုင်ဖတ်ရန် နေရာရှိသည့် မာမာချာချာ စာကြည့်တိုက်များမှာ ပိုမိုကျေးဇူးများပေသည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်သည့် မာမာချာချာ စာကြည့်တိုက်များ ကျေးရွာသူကျေးရွာသားများအတွက် ပေါ်ထွန်းပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါသည်။

***THE VOICE WEEKLY*၊ အတွဲ(၆)၊ အမှတ်(၂၇)၊ ၁၇-၅-၂၀၁၀။**

m

'Dus;&m \ pmMunfwdkuf sm;

v|Sif(ref ukwfvuó b/)

စာကြည့်တိုက်ဟူသည် ကြည့်ရှုလေ့လာရန်၊ ငှားရမ်းရန်စာအုပ်များကို သိမ်းဆည်းထားရာ အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်စာပေများကို သိမ်းဆည်းစုဆောင်းထားသောနေရာ၊ စာအုပ်စာပေများမှ စာပေသုတ၊ ရသများကို လေ့လာဆည်းပူးသူတို့ စုဝေးရာနေရာဖြစ်သောကြောင့် စာကြည့်တိုက်များကို ပညာဘဏ်တိုက်စာကြည့်တိုက်ဟူ၍ တင်စားခေါ်ဆိုကြသည်။

စာကြည့်တိုက်သည် စာပေဘဏ်တိုက်၊ ပညာဘဏ်တိုက်သဖွယ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စာပေတန်ဖိုးအနှစ်သာရများကို လူတိုင်းအား ဖြန့်ဝေပေးသော ပညာအလင်းဆောင်နေရာကြီးလည်းဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်နှင့် စာအုပ်စာပေ၏ တန်ဖိုးသည် ဆက်နွှယ်လျက်ရှိသည်။ စာအုပ်စာပေသည် လူ့မိတ်ဆွေဖြစ်သကဲ့သို့ စာကြည့်တိုက်သည်လည်း လူတို့ ဝင်ရောက်နားခိုသင့်သော စာပေဇေတဝန်ရိပ်သာ ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်သို့ စာအုပ်စာပေသံယောဇဉ်ရှိသူများ လာရောက်သည်။ စာပေ၏တန်ဖိုး၊ စာအုပ်၏အရသာကို ရယူခံစားကြသည်။ စာအုပ်စာပေ၏ တန်ဖိုးနှင့် စာကြည့်တိုက်၏တန်ဖိုးများကို ပညာရှင်များက မိန့်ဆိုလမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

ကိုလိုနီခေတ်ထင်ရှားသော အမျိုးသားစာဆိုကြီး သခင်ဘသောင်းက–

'စာပေသည် တစ်ဦးစီ၏အကျိုးစီးပွားနှင့် တိုင်းပြည်၏အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်သည်' ဟူ၍ စာပေ၏ အတ္တနှင့်ပရဟိတအကျိုးနှစ်ဖြာကိုလမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

ထိုနည်းတူ ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်ကလည်း 'စွမ်းအားရှိသော စာပေကို ဖတ်ရသောအခါ လောက၏ အစီးအပွားဆိုင်ရာ လူသားတို့၏ မျှော်မှန်းချက်လေးရပ်ဖြစ်သော စီးပွားဥစ္စာ၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ တရားနှင့်မွေ့လျော်ခြင်း၊ လွတ်

မြောက်ခြင်း'တို့အတွက် ဆောင်ရွက်လာမည်ဖြစ်သည်' ဟူ၍ စာပေ၏ လောကီနှင့်လောကုတ္တရာနှစ်ဖြာ အကျိုးကျေးဇူး ရရှိစေပုံကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။

စာကြည့်တိုက်၏ တန်ဖိုးကိုလည်း ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦးက "ပညာလိုလားသူတို့ လွတ်လပ်စွာ ပညာရှာဖွေနိုင်သော ပညာဘဏ်တိုက်၊ ပညာရှင်များမွေးထုတ်ပေးရာ 'ဉာဏအလုပ်ရုံ'၊ 'ပညာရေးအရင်းအမြစ်ဌာန'၊ 'လောက ပြတင်းပေါက်'၊ 'လူထုတက္ကသိုလ်'၊ 'အသံတိတ်တက္ကသိုလ်'၊ 'ရတနာသိုက်'၊ 'နိုင်ငံ၏ဦးနှောက်' ဟူ၍ တင်စားခဲ့သည်။

စာကြည့်တိုက်နှင့် စာအုပ်စာပေ၏ တန်ဖိုးသည် တစ်သားတည်း ရှိနေသကဲ့သို့ စာကြည့်တိုက်သည်လည်း စာပေမြတ်နိုးသူ၊လေ့လာသူတို့၏ 'အသည်းနှလုံးသဖွယ်' ဖြစ်သည်။ 'အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်အံ့'ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည် စာအုပ်စာပေနှင့် စာကြည့်တိုက်၏ အနှစ်သာရကို ဖော်ကျူးနေသည်။ စာအုပ်စာပေများမှ လည်းကောင်း၊ စာကြည့်တိုက်များမှ ငှားရမ်းဖတ်ရှုသော စာအုပ်စာပေများမှလည်းကောင်း အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ အတွေးအမြင်များ ရရှိ၍ အကောင်းနှင့် အဆိုး၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုးခွဲခြားသိမြင်စေသည်။ ဘဝအမှောင်ကို ပယ်ခွင်း၍ ဘဝအလင်းရောင်ကို ဆောင်စေသည်။ လူတို့၏ ဗလငါးတန်ဖြစ်သော 'ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ၊ စာရိတ္တဗလ၊ မိတ္တဗလ၊ ဘောဂဗလ'ဖွံ့ဖြိုးစေရန် စာအုပ်စာပေများ ဖတ်ရှုရန်လိုအပ်သည်။ ယင်းသို့သော ဗလငါးတန်ပြည့်စုံရန် အခမဲ့ရရှိစေသောနေရာမှာ စာကြည့်တိုက်ပင် ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်၏ တန်ဖိုးကြီးမားမှုကြောင့် ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် အခမဲ့စာကြည့်တိုက်များကို မြို့ကြီးပြကြီးများမှအစ ကျေးလက်တောရွာအဆုံး တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ဖွင့်လှစ်ပေးလျက်ရှိသည်။

ကျေးလက်တောရွာများသည် မြို့ပြ၏ အခြေခံဖြစ်သည်။ ကျေးလက်နေပြည်သူများ ဗဟုသုတတိုးပွားခြင်း၊ အသိပညာ မြင့်မားခြင်းဖြင့် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးသည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာမည်ဖြစ်သည်။ ကျေးလက်နေပြည်သူများ ဗဟုသုတတိုးပွားစေရေး၊ အသိပညာတိုးပွားစေရေးအတွက် စာအုပ်စာပေများ မပြတ်ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်မည့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းဖြင့် စာဖတ်သည့် အလေ့အထများ ပိုမိုရရှိစေနိုင်သည်။ စာအုပ်စာပေဖတ်ရှုလိုသော ဝါသနာများ ဖွံ့ဖြိုးလာစေနိုင်သည်။ သက်ကြီးစာတတ်မြောက်သူတို့၏ စာဖတ်ရှိန် ပိုမိုမြင့်မားလာစေမည်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး၌ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကျေးရွာစာကြည့်တိုက်ပေါင်း ၅၅၇၅၅ ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဖွင့်လှစ်ပြီးသော ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များကို ရေရှည်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေး၊ ရှင်သန်ရေးအတွက် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်များတွင် ရရှိပြီးသော စာအုပ်စာစောင်များကို စနစ်တကျထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊ စာအုပ်စာတမ်းအသစ်များကို စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊ စာအုပ်စာတမ်းအသစ်များ တိုးပွားရရှိရေးအတွက် ငွေပဒေသာပင်များကို စိုက်ထူပေးခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်သည့် စာကြည့်တိုက်မှူးများ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခြင်းလုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက် ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ကျေးလက်တောရွာများတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်များ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းသည် နိုင်ငံသားတိုင်း၏ အသိဉာဏ်ကို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေသည်။ စာကြည့်တိုက်မှရရှိသော စာပေအသိ၊ ဗဟုသုတအသိသည် နိုင်ငံသားတိုင်း၏ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် အခြေခံ အုတ်မြစ်တစ်လွှာပမာ အရေးပါပုံကို စာရေးဆရာကြီး သမိန်သောင်း၏ "ပြည်သူ့ပစ္စည်း" ကဗျာတွင် "*အသိအမြင်အတွေး၊ ပေးလိုသမျှစေတနာ၊ စာအုပ်မှာစုကာမြှုပ်၊ သိမ်းထုပ်သေချာ၊ ပဒေသာ၊ ဝေဆာတဲ့ကမ္ဘည်း၊ သုံးတော်ခံအဖိုးတန် အကုန်စုတယ်၊ ပြည်သူ့ပစ္စည်း*" ဟူ၍ ဖွဲ့ဆိုတင်ပြခဲ့သည်။

ထိုနည်းတူ ကျေးလက်ပြည်သူများမှအစ မြို့ပြအဆုံးစာကြည့်တိုက်မှ ရအပ်သော စာပေအသိဗဟုသုတ၊ အတွေးအမြင်များသည် အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို အရင်းခံလျက် လူနေမှုအဆင့်အတန်းကိုလည်း မြင့်မား တိုးတက်စေနိုင်သည်။ ကျေးရွာမှအစ တစ်ပြည်လုံးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော စာကြည့်တိုက်များမှတစ်ဆင့် တစ်နိုင်ငံလုံး၏ လူနေမှုဘဝ အဆင့်အတန်းမြင့်မားရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ 'အလိမ္မာ စာမှာရှိ' ဟူသော ဆိုရိုးစကားနှင့်အညီ စာကြည့်တိုက်များမှ စာပေအသိကို ကျေးလက်ပြည်သူ အားလုံးရရှိလျက် ကိုယ်ကျင့်တရား အတွေးအမြင်များ မြင့်မားလာမည်ဖြစ်သည်။ စာပေအသိမှတစ်ဆင့် 'အလိမ္မာကိုယ်မှာရှိ' ဟူသော ဆိုရိုးနှင့်အညီ မိမိ၏အသိတရား၊ သတိတရားနှင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အသိတရား၊ သတိတရားများကို စာကြည့်တိုက်မှ အခြေခံရရှိစေပြီး ပြည်သူပြည်သားအားလုံး၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားလာနိုင်ပုံကို 'ဖတ်တတ်မှရွေးတတ်၊ ရွေးတတ်မှလိမ္မာ'

ဟူသော ဆိုရိုးစကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ‘စာဖတ်ခြင်းဟူသည် စာဖတ်သူ၏ဘဝ၌ မြင့်မားသော အကွေ့အပြောင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သော ‘အသိဉာဏ်’ ကို ရရှိမှသာလျှင် မှန်ကန်သော စာဖတ်ခြင်းမည်၏’ ဟူ၍လည်းကောင်း လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များသည် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်ထူထောင်ရေး၊ တည်ဆောက်ရေးတွင် တစ်တပ်တစ်အား ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာများတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစာကြည့်တိုက်များဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းသည် ကျေးလက်ပြည်သူများ ဗဟုသုတအသိပညာ တိုးပွားမြင့်မားရေးအတွက် အထောက်အကူပြုနေသည်။ ဒေသဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများ၊ စေတနာရှင်ပြည်သူများနှင့် သက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ ပေါင်းစည်းညီညာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ‘ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များ’ သည် ရေရှည်တည်တံ့ဖွံ့ဖြိုးနေမည်ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်ကြီးအဖြစ် ကျေးလက်တောရွာများပါမကျန် ဆောင်ရွက်လာနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ကျေးလက်တောရွာစာကြည့်တိုက်များ၏ အရေးပါမှုကို စာရေးဆရာကြီး ဦးလှဒင်က– ‘ပညာတိုးလို စာကိုရှု၊ အသိတိုးလို စာကိုရှု၊ ဉာဏ်ထက်မြက်လို စာကိုရှု၊ ဗဟုသုတလိုတာရ၍၊ ဘဝကောင်းကျိုး လွှန်သည်ပိုး၍၊ မြတ်နိုးအပ်စွာ ထိုအရာကား၊ စာအုပ်စာပေ.. လူ့မိတ်ဆွေတည်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာကြီးမန်းတင်ကလည်း ‘ငြိမ်းငွေ့နေလျှင် ပျော်ရွှင်စေ၏။ ဗဟုသုတပေးဝေ၏။ စိတ်အားငယ်က တက်ကြွစေ၏။ မာန်လွှန်ကဲလျှင် သတိယှဉ်၏။ တရားဓမ္မလမ်းမှန်ပြ၏။ လောကုတ်လောကီ၊ အဆီအနှစ်၊ အသစ်အဟောင်း၊ စုပေါင်းပညာ၊ ဝေဖြာရောင်လင်း၊ အမှောင်ခွင်း၏” ဟူ၍လည်းကောင်း လမ်းညွှန်ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များသည် လူ့မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ စာပေဗဟုသုတ၊ အသိဉာဏ်ပညာ၊ အတွေးအမြင်များ ဖွံ့ဖြိုးစေသည့် အတ္တဟိတနှင့်ပရဟိတတို့ကို မျှတစွာဆောင်ရွက်စေသည်။ လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ အကျိုးနှစ်ဖြာကို ရစေသည်။ နိုင်ငံနှင့်ပြည်သူအကျိုးကို ဖွံ့ဖြိုးစေသည်။ လူနေမှုဘဝကိုတိုးတက်စေသည်။ နိုင်ငံတော် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အထောက်အကူပြုစေသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်များ ရေရှည် တည်တံ့ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီပံ့ပိုး ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

စိမ်းလဲ့ရွှေပြည်ဂျာနယ်၊ အတွဲ (၇) အမှတ် (၂)၊ ၁၆–၁၂–၂၀၀၉

m

vl , fsm; bmalumifpmzwfUUbv

wa';pmwnf t zU

ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနသည် ပြည်သူများ အသိပညာ ဗဟုသုတတိုးပွားစေရန်နှင့် စာပေလေ့လာဖတ်ရှုသည့် အလေ့အထများ ပေါ်ပေါက်လာစေရန်အတွက် ကျေးရွာကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စာကြည့်တိုက်များကို တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် စာကြည့်တိုက်များ ခိုင်မာဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေရေးနှင့် ပြည်သူများစာဖတ်ရှုနိုင်မြင့်တင်ရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း ဆက်စပ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။ ယနေ့အခြေအနေတွင် လူငယ်လူရွယ်များအတွင်း အသိအမြင် ကျယ်ပြန့် နှံ့စပ်လာစေရေးနှင့် ခေတ်နှင့်အညီ ရင်ပေါင်တန်းဆောင်ရွက်နိုင်စေရေးတို့အတွက် စာပေဖတ်ရှု လေ့လာရန် လိုအပ်လျက်ရှိပါသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် Life Style မဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၁၃)၊ အမှတ်(၈)တွင် “လူငယ်များ ဘာကြောင့် စာဖတ်ဖို့လိုသလဲ” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် လူငယ်များ စာပေလေ့လာဖတ်ရှုရန် ကျယ်ပြန့်စွာ ဆွေးနွေးတင်ပြထားပါသည်။ အဆိုပါဆွေးနွေးတင်ပြချက်များသည် လူငယ် လူရွယ်များ၏ စာပေလေ့လာဖတ်ရှုလိုစိတ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နှိုးဆော်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသဖြင့် ဤစာအုပ်တွင် ထပ်မံထည့်သွင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဒေါက်တာသိန်းလွင် (ပညာရေးကဏ္ဍအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်)

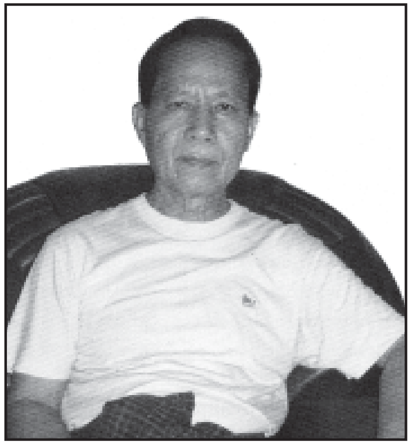

စာပေဆိုတာ ခေတ်တိုင်းမှာ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုခေတ်ကတော့ အသိပညာသိပ်ထွန်းကားလာတဲ့ခေတ်ဆိုတော့ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ နည်းပညာတွေ သိနားလည်ဖို့အတွက် စာပေဟာ ပို အရေးကြီးလာပါတယ်။ ကွန်ပျူတာ ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့ဟာလည်း အခြေခံစာတတ်မြောက်ရေးမှာ တဖြည်းဖြည်း အရေးပါလာပါတယ်။

ကွန်ပျူတာနဲ့ ကစားနိုင်တဲ့ ဂိမ်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပေါ်လာပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကလည်းကောင်း၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်နေတော့ ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေဟာ ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေကြပြီး စာဖတ်တာ လျော့နေတယ်လို့မြင်ပါတယ်။ ကွန်ပျူတာအခြေခံပြီး ဖတ်နိုင်၊ လေ့လာနိုင်တာတွေ သိပ်များလာတာကိုလည်း သတိထားမိမှာပါ။ အင်တာနက်ဟာ သုံးမကုန်တဲ့ စာပေတိုက်ကြီးနဲ့တူပါတယ်။ စာဖတ်ရင် ခေတ်အဆက်ဆက်က စိတ်ကူးကောင်းတွေကို လေ့လာခွင့်ရတယ်။ အသိအမြင်တိုးတယ်။ စိတ်ကူးသစ်တွေရတယ်။ ခုခေတ်မှာ ဖတ်ရှုလေ့လာတတ်ရင် အဲဒီအခွင့်အရေးတွေက ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကထက် ပိုများပြားပါတယ်။ ဒါကြောင့်ခုခေတ်မှာရလာတဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေ အသုံးချသင့်ပါတယ်။

စာဖတ်တယ်ဆိုတာ အလေ့အကျင့်ပါ။ ကလေးတွေဟာအတုယူ တတ်ပါတယ်။ ကလေးတွေကို စာဖတ်စေချင်ရင် မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေကလည်း စာဖတ်ဝါသနာပါဖို့ လိုပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးကြိုက်တဲ့ပုံပြင်တွေဖတ်ပြပါ။ ပြောပြပါ။ ဖတ်နေရင်း တစ်နေရာမှာ ခဏရပ်ထားပြီး အခု ဘာဆက်ဖြစ်မလဲလို့ ကလေးကို မေးကြည့်ပါ။ ကလေးက စာမဖတ်တတ်သေးပေမယ့် နားလည်ထားတဲ့ ပုံပြင်အသွားအလာအရ ဘာဆက်လာမယ်ဆိုတာကို ပြောတတ်လာပါတယ်။ ကလေးကို ပုံ၊ အသံနဲ့စာတို့ကို ယှဉ်တွဲမြင်ကြားခွင့် ခဏခဏပေးပါ။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာ စာလုံးကိုမှတ်မိပြီး သူရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို စာဖတ်ပြတဲ့အခါ ဖတ်တဲ့ စာရဲ့ အောက်မှာ လက်ညှိုးလေးထားပြီးဖတ်ပြတဲ့ စာပြောင်းသွားတိုင်း လက်ညှိုးလေးထားပြီး ဖတ်ပြတဲ့စာ ပြောင်းသွားတိုင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြမှုကို ပြောင်းပေးရင် ကလေးတွေဟာ စာ၊ ပုံနဲ့ အသံတွေကို တွဲနားလည်ရာကနေ အဓိပ္ပာယ်သိလာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စာဖတ်ချင်လာအောင် ပုံများများ၊ စာနည်းနည်းနဲ့ရေးထားတဲ့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းမျိုး၊ ဥပမာ – Have you seen my duckling ဟူသော ရုပ်ပြ ဇာတ်လမ်းမျိုးပါ။ အဲဒီ စာအုပ်မှာပါတဲ့စာက အဲဒီတစ်ကြောင်းတည်းပါ။ အဲဒီ တစ်ကြောင်းကို နေရာအမျိုးမျိုး၊ ဇာတ်ကောင်အမျိုးမျိုးနဲ့တွေ့တိုင်း သုံးတာ ကို ကလေးက ဖတ်ရတော့ ပိုသိသွားပါတယ်။

ပြီးတော့ ကလေးအရွယ်နဲ့ကိုက်တဲ့ ပုံပြင်၊ ကာတွန်း၊ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ကလေးပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေအောင် စီစဉ်ပေးသင့်ပါတယ်။ တော်တော်တန်တန် ဖတ်တတ်တဲ့ကလေးဆိုရင် အစပိုင်းလောက် အတူတူဖတ်ပြီး ဇာတ်ရှိန်တက်တဲ့ အပိုင်းမှာ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့်ဖို့ အားပေးပါ။ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့်ရင် ပိုအရသာရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကလေးကြိုက်တဲ့စာအုပ်မျိုးကို ကလေးနဲ့ အတူ တစ်နေ့တစ်မျက်နှာ အမြဲဖတ်ဖြစ်အောင် အချိန်သတ်မှတ်ပြီး ဖတ်ပေးရင် နောက်ပိုင်း စာမှာပါတဲ့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ဆွဲအားကြောင့် ကလေးက သူ့ဘာသာ ဆက်သိချင်လာပြီး သူ့ဘာသာ ဆက်လက်ဖတ်လာပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ အရုပ်တွေဟာ စာကိုအားဖြည့်ပေးတဲ့အတွက် ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ကလေးတိုင်းအတွက် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းနဲ့ ပုံပြင်တွေဟာအရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကလည်း ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေ၊ ပုံပြင်တွေကို စဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ Lady Bird Series ဟာ ပထမဆုံးစဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်တွေပါပဲ။ ပြီးတော့

ဂရင်းညီနောင်ပုံပြင်၊ အီစွတ်ပုံပြင်၊ Aribian Night ပုံပြင်တွေ (တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်တွေ)ဟာ ငယ်စဉ်က စွဲမက်တဲ့စာအုပ်တွေပါ။ အဲဒီကတစ်ဆင့်တက်တော့ ဝေါဟာရ အကန့်အသတ်နဲ့ ရေးထားတဲ့ Ladder Series စာအုပ်တွေ ဖတ်ပါတယ်။ ဒီအဆင့်ကတော့ လေးနက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ နားလည်အောင်ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဂန္ထဝင်စာပေတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖတ်လို့ရအောင်ရေးထားတဲ့ နားလည်အောင် ရေးထားတဲ့ Retold Series တွေဖတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာတော့ စာအုပ်တွေ တော်တော်စုံအောင် ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ Great Expcetation / Oliver Twist Treasure Island/ Coral Island / Pride and Prejudice ဆိုတာမျိုးတွေပါ။ ဒီအဆင့်စာတွေကိုတော့ အင်္ဂလိပ်လိုဖတ်ဖြစ်တာပါ။ ပြီးတော့ Short Stories တွေ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖတ်ခဲ့တဲ့ Short Story ထဲက Tolstoy ရေးတဲ့ How much land does a man need ဆိုတာကိုတော့ သိပ်သဘောကျပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ဖတ်ပါတယ်။ အခုလည်းဖတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာထင်အောင်ရေးခဲ့တဲ့ Thirty Burmese Tales တို့ Folk Tales တို့ကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ ကိုယ့်ရိုးရာပုံပြင်တွေကို အင်္ဂလိပ်လိုဖတ်ရတာ သဘောကျပါတယ်။ မြန်မာလိုဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ များပါတယ်။ ဥပမာ– လင်ကွန်း၊ ချာလ်ချီ၊ လီနင်၊ ကားလ်မတ်၊ ဟိုချီမင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ မော်စီတုံး စတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ နည်းနည်းကြီးလာတော့ ဂန္ဒီကြီးအကြောင်း၊ မာတင်လူသာကင်းအကြောင်း၊ မာသာထရီဇာအကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓအကြောင်းတွေ ပိုဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းဘုရင်ကို ပြည်သူတွေ ဘာကြောင့်သိပ်ချစ်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ထိုင်းဘုရင်အကြောင်းလည်း ရှာဖတ်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဖတ်တဲ့စာအုပ်တော်တော်များများက ကိုယ့်ကိုလမ်းညွှန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေမှာ နမူနာယူစရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်။ ဥပမာ– လင်ကွန်းရဲ့ ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင်လုပ်နည်း၊ လီနင်ရဲ့လျှပ်စစ်ဖြင့် လောကနိဗ္ဗာန်ထူထောင်ရေး ပရောဂျက်အစီအစဉ်၊ ထိုင်းဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ပြည်သူအပေါ်သဘောထား၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ရိုးသားပွင့်လင်းမှု၊ ဟိုချီမင်းရဲ့ ပြည်သူနဲ့တစ်သားတည်းရှိမှု စတာတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်လမ်းညွှန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ Pushing to the Front စာအုပ်ကိုရေးတဲ့ Orison Swett

Marden ကလည်း ကိုယ့်လောဘကို ပြန်ဆင်ခြင်ဖို့အတွက်တော့ Tolstoy ရဲ့ How much land does a man need က အမြဲလမ်းညွှန်နေပါတယ်။ အမှားအမှန် ဝေဖန်ချင့်ချိန်နိုင်ဖို့အတွက်တော့ ဗုဒ္ဓက ကာလာမရွာသားတွေကို ဟောတဲ့ ကာလာမသုတ်ဟာ အကောင်းဆုံးလမ်းညွှန်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အားရင် Dictionary ကို ဖတ်တာလည်းရှိတယ်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ပတ်လုံး မနက် ၃ နာရီခွဲတိုင်း ထပြီး နှစ်ရှည်လများ အဘိဓာန်ပြုစုခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ထိမိရှင်းလင်းတဲ့ အရေးအသား နမူနာတွေဟာလည်း အလွန် တန်ဖိုးကြီးလှပါတယ်။ အရေးအသားသာမက ဝီရိယဟာလည်း နမူနာယူစရာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အခုလက်ရှိ ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေကတော့ Child Development and Brain- based Research စာအုပ်တွေ၊ Bilingualism နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သုတေသနစာတမ်းတွေ၊ Self-development နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ Change နဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်နေပါတယ်။ ပင်စင်ယူပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ရွေးဖတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝိုင်းလုပ်လို့ပြီးတာနဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်က စာဖတ်၊ စာရေး၊ တရားနာ လုပ်ပါတယ်။ ခရီးထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်ရရင်တော့ လမ်းမှာ ခရီးသွားရင်း စာဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

လူငယ်တွေ ဘာကြောင့် အပြင်စာဖတ်သင့်သလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျောင်းဆိုတာ လောကထဲက ကွက်ကွက်ကလေး နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းဟာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းစာဆိုတာ ဘဝမှာ အခြေခံသိသင့်တာလောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝမှာတွေ့ရကြုံရတာတွေဟာ ကျောင်းစာလောက်နဲ့ မပြည့်စုံပါဘူး။ ကျောင်းစာရော အပြင်စာပါဖတ်မှ ဘဝရဲ့ထောင့်စုံကို သိခွင့်၊ ရင်းနှီးခွင့်ရမှာပါ။ ကျောင်းက သိပ်ဘောင်ကျဉ်းလွန်းတာမျိုးတွေ ရှိလာတဲ့အတွက် ပြင်ပလောကအတွေ့အကြုံ အရေးကြီးလာတာကို ထောက်ပြတဲ့ If you want to be rich and happy don't go to school ဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေတောင် ရှိနေပါတယ်။ Robert T. Kiyosaki ရေးတာပါ။ ကျောင်းစာဆိုတာ လေ့လာစရာ အစိတ်အပိုင်းလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တွေ့မြင်ဖို့ဆိုရင်တော့ တစ်စိတ်ကလေးနဲ့တော့ မလုံလောက်ပါဘူး။ အထပ် ၅၀ လောက်ရှိတဲ့ တိုက်မှာ အောက်ဆုံးထပ်ကနေကြည့်ရင် အနီးကပ်မြင်ကွင်းပဲ တွေ့ရမှာပါ။ အထက် ၅၀က

တက်ကြည့်ရင်တော့ မြင်ကွင်းအားလုံးကို မြင်ရမှာပါ။ အနီးရော အဝေးပါ ခြုံပြီး မြင်လာမှာပါ။ အခုခေတ်မှာ အင်တာနက်ကို လက်လှမ်းမီနေတော့ ဖတ်ရှုလေ့လာစရာဘောင်က အရမ်းကျယ်နေပါပြီ။ ကျောင်းစာဆိုတဲ့ နေရာကွက်ကွက်ကလေးမှာပဲ ကျေနပ်နေရင် နွားခြေရာခွက်ထဲကရေကို များလိုက်တဲ့ရေတွေလို့ ပြောသူတွေနဲ့သာ တူနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

m

ဂုဏ်ထူး ဦးသိန်းနိုင်

ရာစုက ၂၁ရာစု၊ ခေတ်က ပညာခေတ်၊ ကမ္ဘာကြီးက တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက် နေချိန်။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေက အရည်အချင်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်ဖို့ သိပ်ကိုလိုနေပါပြီ။ လူသားအရင်းအမြစ် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ဆိုရင် ဒီနေ့ ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ကြရမှာပါ။

ဒါဆိုရင် သော့ချက်က စာဖတ်ကြရပါမယ်။ စာကိုချစ်ရာက နောက်တစ်ဆင့် ပညာကိုချစ်၊ ဒါမှ ပညာထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်ကြပါမယ်။ ပညာရဲ့အစဟာ 'စာဖတ်ခြင်း'ပါ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ စာဖတ်ဖို့ လိုတာပါ။ ကလေးအများစု ဖြစ်နိုင်ရင် စာတတ်တဲ့ ကလေးငယ်တိုင်း စာဖတ်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကလေးတွေစာဖတ်အောင် နည်းစုံလမ်းစုံနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရပါမယ်။ စာဖတ်အောင်လုပ်ဖို့ ပထမအဆင့်က စာကိုချစ်တတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပါ။ စာကိုချစ်တတ်လာအောင် ဆရာကြီးတွေက လမ်းညွှန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကဗျာကို အသံနေအသံထားနဲ့ ရွက်ပြဖို့၊ ကလေးတွေကိုလည်း အဲဒီလို အရွတ်အဆိုသင်ပေးဖို့ပါ။ ဒါတွေကို 'မူကြိုကျောင်း' အားလုံးနီးပါးက ဆောင်ရွက်ပေးကြပါ

တယ်။ ဒီထက်ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ 'တူရိယာ' တစ်ခုခုနဲ့ပါ တွဲဖက်ပြီး သီဆိုရ လွယ်ကူတဲ့သံစဉ်ပါ ပါရင်ပိုကောင်းပါမယ်။ ကလေးရဲ့ အာရုံခံစားမှုက အလွန်ထက်မြက်ပါတယ်။ ရသမြောက်တဲ့ ပုံပြင်တိုကလေးတွေဟာလည်း သူတို့ကို စာချစ်တတ်စေနိုင်တဲ့၊ စာဖတ်အောင် လှုံ့ဆော်နိုင်တဲ့အချက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေပြောရရင် ကျွန်တော် ကျောင်းမနေရသေးခင်ကတည်းက ဒေါင်းတံဆိပ် ဖတ်စာကို ယူဖတ်ရင်း စာစွဲသွားပါတယ်။ သုံးတန်း၊ လေးတန်းရောက်တော့ မူလတန်းကျောင်းကလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့တွဲထားတာ ဖြစ်လေတော့ ဘုရားခန်းစာတိုက်ထဲက ပေစာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးပုညရဲ့ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုတို့၊ ဝေဿန္တရာတို့ စတဲ့ ရသမြောက်စာတွေနဲ့ တိုးတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ စာတွေကို အသည်းစွဲပြီး စာအုပ်မြင်ရင် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ယူဖတ်မိတော့တာပါ။

ကိုယ့်ကိုလမ်းညွှန်မှုပေးတဲ့စာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်နဲ့ ပညာမင်းကြီး ဦးချိုတို့ ပြုစုကြတဲ့ မြန်မာကြည့်စာပါ။ ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊ တတိယတွဲလို့ သုံးတွဲ ရှိပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းမြင့်သွားတာပါ။ အဲဒီစာအုပ်တွေက ရသစာကိုလည်း စွဲအောင်၊ သုတစာကိုလည်း မြတ်နိုးတတ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခုခေတ်မှာတော့ ဖတ်စရာတွေက များလွန်းအားကြီးပါတယ်။ ဖတ်နိုင်ချိန်ကလည်း ရှားသွားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လူလတ်ပိုင်းလောက်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ပြီးစွဲလမ်းခဲ့တဲ့စာတွေကို တစ်ကျော့ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာ– ရာဇဝင်ကြီးတွေ၊ မဏိကုဏ္ဍလတို့၊ မိလိန္ဒတို့ပါ။

ဂျာနယ်တချို့နဲ့ မဂ္ဂဇင်း လေး၊ ငါးစောင်ကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ဖို့ ပြဋ္ဌာန်းပြီး ဖတ်ရပါတယ်။ ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတို အများစုကိုလည်း သတိဝီရိယနဲ့ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာသင်တဲ့အလုပ်က နေကုန်နေခန်း ဖြစ်နေလေတော့ စာဖတ်ချိန်ကို ညခင်းမှာသာ ထားရပါတယ်။ သတင်းစာကိုလည်း ဖတ်ရသေး၊ သတင်းကိုလည်း နားထောင်ရသေးဆိုတော့ ဖတ်နိုင်ချိန်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပြီးနည်းလာပါတယ်။

လူငယ်တွေ စာဖတ်ဖို့လိုပါတယ်။ လူကြီးတွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ လူငယ်တွေပါ။ နိုင်ငံ့အနာဂတ် ကြမ္မာပိုင်ရှင်တွေဟာလည်း လူငယ်တွေပါ။ ဒီလူငယ်တွေက မြေကြွက်လို တွင်းအောင်းပြီး ဝါးလုံးခေါင်းထဲမှာသာ လသာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လူငယ်တွေက လူကြီးတွေထက်၊ တပည့်တွေက ဆရာတွေ၊

ဆရာမတွေထက်၊ သားသမီးတွေက မိဘတွေထက် အသိအမြင်ကြွယ်ပါမှ တော်ကာကျပါမယ်။ အဲဒီလို အသိအမြင်ကြွယ်ဖို့ဆိုရင် စာမဖတ်လို့မရပါဘူး။ စာကိုမဖတ်ဘဲ ရုပ်မြင်သံကြားလောက်၊ အင်တာနက်လောက်နဲ့သာ တင်းတိမ်နေရင် ရသခံစားမှုဘက်မှာလည်း အားနည်းမယ်၊ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တဲ့ဘက်မှာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။ ကာရန်မသင့်ရင် ကျောက်ခေတ်က ဂူထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ကျန်နေရစ်မှာတောင် စိုးရပါတယ်။ အမြင်ကျယ်ဖို့၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ကြီးမားဖို့၊ အသိကြွယ်ဖို့ဆိုတာ စာဖတ်မှသာ ရနိုင်တဲ့အရာတွေပါ။

m

မောင်ခင်မင် (ဓနုဖြူ)

တကယ်တော့ ဘယ်ခေတ်မှာမဆို ကလေးရော၊ လူကြီးရော စာဖတ်ဖို့ လိုတာပါ။ ခုခေတ်မှာက သိစရာ၊ မှတ်စရာ၊ နားလည်စရာတွေ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးပွားနေတာမို့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခေတ်ကို အမီလိုက်နိုင်အောင်ရော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အသွေးကောင်းတွေစပြီး ပျိုးထောင်နိုင်အောင်ပါ ကလေး ဘဝကတည်းက စာဖတ်ဖို့ လိုအပ်နေတယ်လို့ အချုပ်ပြောချင်ပါတယ်။

ကလေးတွေကို စာဖတ်လာအောင်ကတော့ ရိုးရိုးစဉ်းစားရင် ကလေးတွေအနားမှာ စာအုပ်တွေရှိနေရင် အနည်းနဲ့အများ ဖတ်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကလေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ စာအုပ်တွေရှိဖို့က အခြေခံလိုအပ်ချက်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီစာအုပ်တွေက ကလေးတွေဖတ်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ပုံစံ အဆင်အပြင်နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့စာအုပ်တွေ ဖြစ်သင့်တယ်။ ပုံပြင်လေးတွေ၊ ကဗျာလေးတွေကို အရုပ်လှလှ၊ အရောင်စုံစုံနဲ့ ရိုက်ထားရင် ကလေးတွေ ဖတ်ချင်လာမှာပါ။ မိဘက အဲဒီအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာအောင် စီစဉ်ခင်းကျင်းပေးရမှာပေါ့။ စာအုပ်တွေရှိတဲ့အိမ်မှာ

ကြီးပြင်းလာတဲ့ကလေးတွေဟာ သူတို့အတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်မရှိရင်လည်း ရှိတဲ့စာအုပ်တွေ ဆွဲဖတ်ရင်း ဝါသနာပါလာကြတာပါပဲ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ သူ့အမျိုးအိမ်တစ်အိမ် သွားလည်ရင်း ဖတ်ဖို့စာအုပ်ရှာတာ အဲဒီအိမ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ မရှိဘူးတဲ့။ သူက တော်တော်အံ့သြနေတယ်။ အဲဒီအိမ်မျိုးကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကလည်း စာအုပ်တွေနဲ့ အများကြီးထိတွေ့ခဲ့ရပါ တယ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးက ကျောင်းဆရာဆိုတော့ စာဖတ်တယ်။ သူရိယ မဂ္ဂဇင်း တို့၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတို့၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်တို့ အဘိုးအိပ်ရာနားမှာ အများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေဆွဲဖတ်ရင်း ဝါသနာပါလာတာပေါ့။ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲက ပုံပြင်ကလေးတွေ၊ ရုပ်ပြောင်ကာတွန်းတွေ၊ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေဖတ်တာပေါ့။ မှတ်မှတ်ရရရှိတာက ကျောင်းမှာမြန်မာဖတ်စာတွေထဲက ပုံပြင်တွေ၊ ကဗျာတွေကိုလည်း သဘောကျတာပါပဲ။ နောက်မှ ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကဗျာတွေလို့ သိလာရတဲ့ ကလေးကဗျာကလေးတွေ ဖတ်ပြီးပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ခြသေ့်တံဆိပ် ဖတ်စာထဲက မောင်လူဒင်၊ အလီဘာဘာနဲ့ ခိုးသားလေးဆယ်၊ အကျည်းတန်သော ဘဲကလေး၊ နွားကျောင်းသူမဖျိုင်းတို့ကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ စွဲခဲ့ပါတယ်။ ဆဋ္ဌမတန်းမှာသင်ရတဲ့ သီချင်းပဒေသာထဲက ကဗျာကလေးတွေလည်း သဘောကျတာပါပဲ။ အဲဒီလို ဖတ်ရင်းနောက်တော့ ရှုမဝတို့၊ သွေးသောက်တို့ ငှားဖတ်တယ်။ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတွေ၊ ဟာသဝတ္ထုတွေ၊ စုန်းတစ္ဆေဝတ္ထုတွေ ငှားဖတ်တယ်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း စာဖတ်ဝါသနာစွဲလာပြီး အသက်အရွယ်အလျှောက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာအုပ်တွေရွေးဖတ်ခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းညွှန်မှုပေးတဲ့ စာအုပ်အနေနဲ့ပြောရရင် ဘယ်စာအုပ်လို့ ခေါင်းတပ်ပြောလို့တော့မရဘူး။ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေကို အားကျတာတော့အမှန်ပဲ။ ကလေးဘဝမှာဖတ်ရတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေကို စိတ်ထဲမှာ ပုံစွဲတယ်။ သတ္တိရှိတာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတာ၊ မတရားမှုကို မကြိုက်တာ။ စာပေဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတာ၊ ယောကျ်ားကောင်းပီသတာ၊ အဲဒီလိုစိတ်ထားရှိတဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေက ကိုယ့်ကိုလွှမ်းမိုးပြီး သွယ်ဝိုက်လမ်းညွှန်ပေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ငါကြီးလာရင် အဲဒီလိုလူစားဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ပေါ့။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းတို့၊ ဆရာကြီးမဟာဆွေတို့ရဲ့ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ဆောင်မျိုးတွေပေါ့။

အခု ကျွန်တော်က အနားယူပြီးပြီဆိုတော့ စာဖတ်ချိန်ပိုရပါတယ်။ ပါဝင်ဆောင်ရွက်တဲ့ အသင်းအဖွဲ့ကိစ္စ၊ သင်ကြားရေးကိစ္စတွေနဲ့ စာရေးချိန်ကိုနုတ်ရင် ကျန်တာစာဖတ်ချိန်ချည်းပါပဲ။ ဘာသာစကားဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေများများ ဖတ်ဖြစ်တယ်။ စာပေ၊ ဘာသာရေး၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဝတ္ထု၊ ရသစာတမ်းတွေလည်း ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဖတ်ချင်လို့ ဝယ်ထားပြီး မဖတ်ဖြစ်သေးတဲ့ စာအုပ်တွေကို အချိန်ယူဖတ်သလို ဖတ်ပြီးသားစာအုပ်တွေထဲက သဘောကျတဲ့ အကွက်ကလေးတွေကိုလည်း မကြာမကြာ ပြန်ပြန်ဖတ်တယ်။

လူငယ်တွေအနေနဲ့ ကျောင်းစာချည်းပဲဖတ်ပြီး အပြင်စာမဖတ်ရင် အမြင်ကျဉ်းတာပေါ့။ အပြင်စာများများဖတ်လေလေ အမြင်ကျယ်လေလေပေါ့။ သေချာတာက အပြင်စာများများဖတ်တဲ့ကလေးဟာ ကျောင်းစာလည်း ဖတ်ရင် ကျောင်းစာသက်သက်ဖတ်တဲ့ကလေးထက်ပိုပြီး စာတော်တယ်ဆိုတာပဲ။ အမြင်လည်းကျယ်တယ်။ အများနဲ့ သဟဇာတ ဖြစ်အောင်လည်း နေတတ်တယ်။ အပြင်စာက ကျောင်းစာလေ့လာမှု အရည်အသွေးတိုးတက်အောင် အများကြီး အထောက်အကူပြုပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေ အပြင်စာ မဖတ်မဖြစ် ဖတ်သင့်ပါတယ်။

m

အော်ပီကျယ်

ဘာကြောင့်စာဖတ်ဖို့လိုလဲဆိုရင်တော့ အသိပညာရှိဖို့ပါပဲ။ ဒီခေတ်ကတော့ ကလေးရော လူကြီးပါ စာဖတ်ဖို့လိုပါတယ်။ Monitor Hour နဲ့ Page Hour နှစ်မျိုးမှာ အခုခေတ်လူတွေက Monitor Hour ပိုများနေကြတယ်။ သူက Multimedia နည်းနည်းဆန်တယ်။ မြင်ကွင်းတွေ၊ အသံတွေ အားလုံး ပါတယ်။ ပြောရရင်တော့ ချက်ပြီးပြုတ်ပြီးသားပုံစံမျိုးပေါ့။ Page Hour ကတော့ စာစကားပြေရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားယူရတယ်။ Visual ကို တိုက်ရိုက်မြင်ရတာမျိုး မဟုတ်

ဘူး။ ရေးထားတဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ မြင်လာတဲ့အတွေးပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးနှောက်က အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် စာဖတ်ဖို့လိုတယ်လို့ထင်တယ်။ နောက်ပြီး သုတေသနပြုချက်တွေအရ စာဖတ်တဲ့ကလေးတွေက ပိုတော်တယ်။ စာသိပ်မဖတ်ဘဲ ကွန်ပျူတာမော်နီတာ၊ တီဗီမော်နီတာတွေပေါ်က ရုပ်ဒီမိတ်တွေကို အကြည့်များတဲ့ကလေးတွေက စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုပိုင်းမှာ စွမ်းရည်နည်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို စာဖတ်စေချင်တယ်။

ကလေးတွေက ကျောင်းစာတွေကို ဖတ်နေကြတာပဲလို့ ပြောလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းစာကို သူတို့က ဖတ်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျက်နေကြတာ။ ကျောင်းစာအုပ်ရဲ့ မာတိကာကို ဖတ်ဖူးကြလားလို့ မေးကြည့်ရင် တော်တော်များများက မဖတ်ဘူးကြဘူး။ Text Book ကို တစ်ခါမှတောင် မလှန်ဖူးတဲ့လူတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ကလေးတွေ စာဖတ်အောင် ကျောင်းတွေကလည်း လုပ်ပေးဖို့ လိုတယ်။ မိဘကလည်း လုပ်ပေးရမယ်။ တစ်ခါတလေ You Must do it ဆိုပြီး အတင်းဖတ်ခိုင်းရမယ်။ စာမဖတ်ရင် ကလေးတွေတုံးသွားလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့တုန်းကတော့ စာဖတ်တာကလွဲရင် ဘာဆွဲဆောင်မှုမှ သိပ်မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် စာပဲလိုမ့်ဖတ်ခဲ့ရတာ။ ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းတဲ့ ဆရာရွှေဝံတို့၊ ဆရာစိန်လွင်လေးတို့၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တို့ တော်တော်လေး ဖတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကို လမ်းညွှန်မှုပေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဖေဝယ်လာပေးတဲ့ ဆရာအောင်ဝင်း (စိတ်ပညာ)ရဲ့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို တော့ အရမ်းစွဲခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ ရင်ကျပ်ပန်းနာ ရောဂါရှိတယ်။ ဆယ်တန်းတုန်းကဆိုရင် ညပေါင်းတော်တော် များများကို ခြင်ထောင်ထဲမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ အိပ်ခဲ့ရတယ်။ လှဲပြီး မအိပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီစာအုပ်လေးထဲမှာ ကျွန်တော့်ထက်ဆိုးတဲ့ ရင်ကျပ်ပန်းနာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ရောဂါပျောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပုံကို ထည့်ရေးထားတယ်။ သေချာ နည်းနာယူပြီး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ အဲဒီအတိုင်း လိုက်ကျင့်တယ်။ တစ်နှစ်လုံးလုံး တစ်နေ့တစ်နာရီ မပျက်မကွက်ကျင့်လိုက်တာ နှစ်တော်တော်ကြာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာပျောက်သွားတယ်လေ။

ကျွန်တော်ကတော့ စာဖတ်ချိန်ကို တစ်နေ့ဘယ်လောက်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ စာအုပ်အညွှန်းလေးတွေတွေ့ရင် မှတ်ထားပြီး ကြုံရင် ဝယ်တယ်။ ခုချိန်ထိ စာအုပ်အသစ်တွေ့ရင် ဝယ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ စာအုပ်တွေက

ဝယ်ပြီးရင် ဖတ်ဖြစ်ဖို့တော့ လိုတယ်ဗျ။ ဖတ်ပြီးရင်လည်း သူများကို ပြန် Share လုပ်ရမယ်။ ပညာဆိုတာက ခေါင်းထဲမှာရှိနေရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး။ ပညာရှိပြီး လောကကြီးအတွက် Apply မလုပ်ဘူးဆိုရင် အလကားပဲ။

လူငယ်တွေကို အပြင်စာများများဖတ်စေချင်တယ်။ တကယ်တော့ လူငယ်တွေတင်မဟုတ်ပါဘူး။ အနုပညာသည်တွေလည်း စာဖတ်ချိန်နည်းတယ်။ များများဖတ်စေချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကတော့ Multi Intelligence ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်။ Skill တစ်ခုတည်းနဲ့မရဘူး။ အခုဟာက Subject တစ်ခုတည်းမှာတင် ဖတ်စရာတွေ များလွန်းနေတော့ လူတွေက အဲဒီထဲကနေ မထွက်နိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဦးနှောက်က ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးဖို့လိုတယ်။

m

နိုင်ဇော်(ပါမောက္ခ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဇော်)

ကလေးဘဝကတည်းက စာဖတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာက တစ်ချိန်ကျရင် လူ့ အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ အရွယ်ရောက်လာပြီး တာဝန်တွေ ယူတဲ့အချိန်အထိ စာတွေ ဆက်ဖတ်သွားဖို့ အလေ့အထကို ပျိုးထောင်ပေးရတာပါ။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာ ကလေးဘဝကစပြီး အသက်ကြီး တဲ့အထိ စာကို ဖတ်ကြတယ်။ အသက်အရွယ်ကိုလိုက်ပြီး ဖတ်တဲ့ စာအုပ်ကတော့ ပြောင်းသွားမှာပေါ့။ ကလေးဘဝကတည်းက စာဖတ်ကျင့်အလေ့အထမရှိတဲ့လူက ကြီးလာတော့လည်း စာဖတ်ဖြစ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကလေးဘဝ ကတည်းက ကောင်းတဲ့ အကျင့်ကို တစ်ခါတည်း ပျိုးထောင်ပေးဖို့လိုတာပါ။

ကလေးတွေ စာဖတ်ဖို့က စာဖတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာဖို့နဲ့ ဖတ်ဖို့စာအုပ်

အလွယ်တကူရနေဖို့ လိုပါတယ်။ စာဖတ်ချင်စိတ်ပေါ်ဖို့က သူ့ဗီဇအတွင်းထဲ ကနေ အလိုလို စာဖတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာမျိုးက ရှားပါတယ်။ မိဘတွေ၊ ဆရာတွေက စာဖတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာအောင်၊ စာအုပ်တွေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊ နောက်ပြီးသိထားမှတ်ထားသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါတယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြပေးရမှာပါ။ အစပိုင်းတော့ ဖတ်ပြရတာမျိုး ရှိမယ်။ နောက်ပိုင်းကျ ကလေးဆိုတာ လူကြီးတွေလုပ်တာ လိုက်လုပ်တတ်ကြတာကြောင့် လူကြီးတွေက စာဖတ်နေတာ အမြဲတွေ့နေရင် ကလေးကလည်း စာလိုက်ဖတ် သွားမှာပါပဲ။ အဲဒီလို စာဖတ်ဖို့အတွက် စာအုပ်တွေ အိမ်မှာအလွယ်ရှိအောင် စီစဉ်ပေးထားရမှာပါ။ အဲဒီကနေ တစ်ဆင့်တက်ပြီး သူတို့ဘာသာ စာကြည့်တိုက် တွေသွားပြီး စာအုပ်ငှားတာ၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေသွားပြီး စာအုပ်ဝယ်တာမျိုးတွေ လုပ်လာအောင် ပျိုးထောင်ပေးရပါမယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က တခြားကလေးတွေလိုပဲ ကာတွန်းစာအုပ်၊ ပုံပြင်၊ ဟာသတွေ ဖတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက် တဖြည်းဖြည်း ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ မဂ္ဂဇင်း၊ လုံးချင်းတွေ ဖတ်လာတယ်။ ဝတ္ထုတွေကလည်း စွန့်စားခန်း၊ စုံထောက်၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို၊ အချစ် အစရှိသဖြင့် အမျိုးအစားစုံပါတယ်။ နောက်တော့မှ အတွေးအခေါ်စာအုပ် အနည်းအပါးဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဘာသာရေးစာအုပ်တချို့ ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ရပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းတော့ လုံးချင်းဝတ္ထုလို စာအုပ်မျိုးကို သပ်သပ်အချိန်ပေးပြီး မဖတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ သုတစာအုပ်တွေ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

စာအုပ်တွေက အခုအချိန်အထိ လမ်းညွှန်ပေးတာ၊ တည့်မတ်ပေးတာ ရှိပါတယ်။ ကောင်းတာတစ်ခုခုတွေ့ရင် မှတ်သားပြီး အတုယူလိုက်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်အတွက် အသုံးဝင်သွားအောင် အသုံးချလိုက်တာမျိုး ရှိပါတယ်။ တချို့ စာအုပ်ကို ကြိုက်လွန်းလို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ခဲ့တာလည်း ရှိပါတယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ ပျူယဉ်ကျေးမှုနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဖတ်နေပါတယ်။ ပျူနိုင်ငံတော်နှင့် ပျူနိုင်ငံသားများ စာအုပ်ကိုရေးနေတာ လေးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ အဲဒီ စာအုပ်အတွက် ကိုးကားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်တာနက်ကနေ Medical Professionalism နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတွေလည်း ယူပြီးဖတ်ပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အပြင်စာ ဖတ်ကိုဖတ်ရမယ်ဆိုတာမျိုး

မခွဲခြားချင်ပါဘူး။ အထွေထွေဗဟုသုတစုံတဲ့ Generalist တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရင် စာတွေ အစုံလိုက်ဖတ်ရမယ်။ တစ်ခုခုကို သေသေချာချာသိတဲ့၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ Specialist ဖြစ်ချင်ရင် သက်ဆိုင်တဲ့ဘာသာရပ်ကိုပဲ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ဖတ်ရမှာပါ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အဲဒီလူ နှစ်မျိုးစလုံး လိုပါတယ်။ စာအုပ်အမျိုးအစားတွေက များလွန်းအားကြီးတော့ အားလုံးကို ဖတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နယ်နိမိတ်ပိုင်းခြားပြီး ကိုယ်ဖတ်ချင်တာ ရွေးဖတ်ရမှာပါ။

m

သင့်နော် (ဥတ္တရလွင်ပြင်)

ကလေးတွေ ဘာကြောင့်စာဖတ်ဖို့ လိုသလဲဆိုတော့ သူဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ လူကြီးဖြစ်မယ်။ လူကြီးဖြစ်ချိန်ကျမှ နလပိန်းတုံးကြီး၊ ငထုံအကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူ၊ ရိုင်းစိုင်းသိမ်ဖျင်းသူ၊ လူလိမ်လူညာကြီး ဖြစ်နေရင်ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ဒါကြောင့် နောင်တစ်ချိန်မှာ လူကြီးဖြစ်လာမယ့် ကလေးဟာ စာများများဖတ်မှ ငထုံအ၊ နလပိန်းတုံးဘဝကို ရှောင်ရှားနိုင်မယ်။ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းသိမ်ဖျင်းတဲ့ လူလိမ်လူညာဘဝကို ရှောင်ရှားနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ စာဖတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ကလေးတွေကို စာဖတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတော့ စာအုပ်တွေကို သူတို့အတွက်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သီးသန့်ထုတ်ပေးနိုင်ရမယ်။ မိဘတွေကလည်း ကိုယ့်ကလေးအတွက် စာအုပ်ဝယ်ပေးရကောင်းမှန်း သိရမယ်။ ဝယ်ပေးနိုင်လောက်အောင်ကြွယ်ဝရမယ်။ မိဘကမွဲနေရင်၊ မိဘကိုယ်တိုင်က အသိတရားချို့တဲ့နေရင် ကလေးစာဖတ်ဖို့ အခွင့်အရေးနည်းသွားမယ်။ ကလေးတွေအနေနဲ့ စာအုပ်ကို တန်းတန်းစွဲလောက်အောင်၊ မက်လောက်အောင် စာအုပ်တွေကို 'ရှယ်'

ပြင်ဆင်ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ လက်ကမချချင်လောက်အောင် အရုပ်တွေ၊ အရောင်တွေနဲ့ ဝေဆာနေတဲ့ အကောင်းစားစာအုပ်တွေနဲ့ ဝန်းရံထားရင် ကလေးက စာမဖတ်ဘဲမနေပါဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ငယ်စဉ်ဘဝမှာ ဦးကြီးဦးလေးတွေက ခုနပြောတဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းစေခဲ့တာမို့ သူ့ခေတ်သူ့အခါက ထွက်သမျှဘာစာအုပ်မဆို ဖတ်ခွင့်၊ မြည်းစမ်းခွင့်ကြုံခဲ့တယ်။ စာဖတ်တတ်ပြီဆိုကတည်းက ဖတ်ချင့်စဖွယ် စာအုပ်တွေက အနီးအနားမှာ အသင့်ရှိနေပြီလေ။ ကလေးဂျာနယ်၊ မော်ဒန်ကာတွန်း၊ ကာတွန်းညွန့်ပေါင်း၊ ပေါ်ပြူလာကာတွန်း၊ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ သွေးသောက်၊ ပဒေသာ၊ ကလောင်စုံ၊ သစ္စာ၊ ကြေးမုံ၊ နဝဒေး၊ ပေဖူးလွှာ စသဖြင့် ဖတ်လို့ရတာ အကုန်ဖတ်တာပါပဲ။

ကိုယ့်ကို လမ်းညွှန်မှုပေးခဲ့တဲ့စာအုပ်ဆိုရာမှာ ကလေးအနေအထားမှာတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝရောက်လာမှရှိတဲ့သဘောပါ။ ဘာစာအုပ်လဲဆိုတော့ အများကြီးပါပဲလေ။ ဥပမာ– မြန်မာ့ဂီတသဘင်ယဉ်ကျေးမှုကို နီးစပ်ယဉ်ပါးတိမ်းညွတ်လာအောင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ် လူထုဒေါ်အမာရဲ့ ပြည်သူချစ်သောပေါ့။ စာပေလောကကို တစေ့တစောင်းက ချဉ်းကပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက် ပတ်သက်ချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးတဲ့စာအုပ်ဆိုရင် ငွေဥဒေါင်းရဲ့ စာဝင်္ကပါတွေပဲပေါ့။ တက္ကသိုလ်ကို အရူးအမူးစွဲလမ်းစေတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ဝင်းဦးရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦး။ ဘုန်းနိုင်ရဲ့ ညီမလေးရယ်စိုးရိမ်မိတယ်။ သိန်းဖေမြင့်ရဲ့ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား။ အောင်ပြည့်ရဲ့ ပြိုမှာ လေလားမိုးရဲ့။ သိန်းသန်းထွန်းရဲ့ အချစ်ရူးလေးရဲ့ အချစ်ဦး။ မြတ်လေးရဲ့ ဆံမြိတ်လဲပြေဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ Journalist ဖြစ်အောင် လမ်းညွှန်ပေးနိုင်တာက ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ သူလိုလူ (ကနဦးတုန်းက သူ့လိုလူလို့ စာလုံးပေါင်းတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော့မှာ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်တွေနဲ့ လက်မလည် ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းဖတ်အား လျော့သွားတယ်။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွေ ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ရသစာတမ်းဆိုတဲ့ Essay နည်းနည်းပါးပါးဖတ်တယ်။ သမိုင်းဖတ်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေ ပြန်ဖတ်တယ်။ သီးသန့်စာဖတ်ချိန်ရယ်လို့ သတ်သတ် မှတ်မှတ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိတဲ့အတွက် ကြုံသလို လစ်သလို လွယ်သလို ဖတ်ရတာပါပဲ။

လူငယ်တွေ ဘာကြောင့် အပြင်စာဖတ်သင့်လဲဆိုတော့ မဖတ်ရင် သူတို့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ ခေတ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာပေါ့။ စာမဖတ်တဲ့ သူဟာ အတ္တကြီးသူ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးရှာသူဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ နှမြောတွန့်တိုတတ်သူ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ သဘောထားသေးသိမ်သူ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဘာမှမသိတဲ့သူ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

m

ဦးစိုင်းကက်နက်(ခ)ဦးကျော်ကျော်ဇင်
Freelance Tour Guide (English, Japanese, Chanese)

ဒီခေတ်မှာ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်၊ ဂိမ်း စသဖြင့် Multimedia ပိုင်းက များနေတဲ့အချိန်မှာ လူငယ်တွေရဲ့ Concentration ကလည်း အဲဒီဘက်ကို လိုက်တာများနေတယ်။ စာဖတ်ဖို့ဆိုတာက အချိန်ပေးရမယ့်အပိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ Multimedia က မပေးနိုင်တာတွေကို စာအုပ်တွေကနေ ရနိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်က စာဖတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ Message ကို ပေးဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ကလေးတွေက ကျောင်းစာတွေနဲ့ ပိနေတယ်ဆိုရင်လည်း စာဖတ်ချိန်ကို စနစ်တကျနဲ့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်လေး လုပ်ပေးထားသင့်တယ်။

ကလေးတွေ စာဖတ်အောင်လုပ်ရမယ့်အပိုင်းကတော့ ကလေးတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရယ်၊ မိဘရယ်၊ သူတက်နေတဲ့ကျောင်းရယ်နဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စာမဖတ်တဲ့သူကို ကျောင်းရောက်မှ စာဖတ်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့မလွယ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကလေးရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှုအပိုင်းပါ။ ကလေးတွေ အသက်၁၂နှစ်လောက်အထိက အာရုံစူးစိုက်မှု သိပ်မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ စာဖတ်လာအောင် သူကြိုက်တဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေပါတဲ့စာအုပ်မျိုးတွေ၊

ပုံပြင်လေးတွေ၊ ပုံခပ်များများနဲ့ စာရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးတွေကို ရွေးချယ်ပေးရမယ်။ အဲဒါကို ကလေးအသက်ခြောက်နှစ်လောက်မှာ စပြီးလေ့ကျင့်ပေးလို့ရပါတယ်။ ခြောက်နှစ်ထက်ငယ်ရင်တော့ ကလေးက ကစားမယ်၊ စားမယ်ဆိုတာတွေက များတဲ့ အတွက် စာအုပ်ဆိုရင်တောင် သူတို့က ဒီစာအုပ်နဲ့ ကစားချင်လာအောင်၊ စာအုပ်က အရုပ်လိုမျိုးဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးဖို့ လိုပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်ကဖတ်ခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေကတော့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်အဟောင်းတွေ များပါတယ်။ Ladder Series လို စာအုပ်တွေကို လမ်းဘေးစာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တွေမှာ ရှာဝယ်ပြီးဖတ်ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး Pictorial အဟောင်းလေးတွေ ဖတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခေတ်စားတဲ့ မောင်တီထွင်တို့၊ ဖိုးဆိတ်ဖြူတို့၊ လူ့စိတ်ကိုပြတဲ့ ဖိုးစိတ်တို မျောက်ညိုတို့လို ကာတွန်းလည်းဖတ်တယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ ရွှေဥဒေါင်းတို့၊ ပီမိုးနင်းတို့ ဖတ်တယ်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ သိုင်းဝတ္ထုကစပြီး ဘာသာပြန်ထိ အားလုံးဖတ်တယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ အဆင့်ဆင့်တိုးပြီး ဖတ်ဖြစ်တယ်။

အထူးတလည်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်မှုပေးတဲ့ စာအုပ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြားတစ်ခုမှာ မတူတဲ့ဘာသာရပ်၊ မတူတဲ့ ဝါသနာတွေအရ ဖတ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်။ ခပ်ငယ်ငယ်က ဖတ်ခဲ့တဲ့အထဲမှာဆိုရင် ဆရာကြီး ဘသန်း(ဓမ္မိက)ဘာသာပြန်တဲ့ ယောနသံစင်ရော် စာအုပ်ပေါ့။ နောက်ပိုင်းတော့ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ တစ်သက်တာ မှတ်တမ်းဆိုတာမျိုးတွေက အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လမ်းညွှန်မှုပေးတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆိုရင်တော့ စာအုပ် List က အရှည်ကြီးထွက်လာမှာပါ။

အခု ကျွန်တော် ပုံမှန်ဖတ်ဖြစ်တာကတော့ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ခရီးသွားစာအုပ်တွေပေါ့။ တခြားဟာကတော့ Update ဖြစ်တဲ့ Political Science တို့၊ Constitutional ပိုင်းတို့ ဖတ်ဖြစ်တယ်။ စာဖတ်ချိန်ကတော့ ကျွန်တော်က ခရီးသွားလုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့အတွက် စာဖတ်ချိန် အများကြီးပေးရပါတယ်။ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက် တစ်ထိုင်တည်းမဟုတ်တောင် အားတဲ့အချိန်လေးတွေမှာ အပိုင်းတွေပိုင်းပြီး ဖတ်ရပါတယ်။

လူငယ်တွေ အပြင်စာဖတ်ဖို့ ဘာကြောင့်လိုအပ်သလဲဆိုတော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်တော့မယ်ဆိုရင် အပြင်စာဖတ်တဲ့သူနဲ့ မဖတ်တဲ့သူ သိသိသာသာ

ကွဲပြားသွားပါတယ်။ အပြင်စာမဖတ်တဲ့သူက အောင်လက်မှတ် ဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ ပညာသင်ခဲ့ပါစေ GK Knowledge ဆိုတဲ့ General Knowledge ကိုတော့ ကျောင်းမှာ မသင်ရပါဘူး။ အပြင်စာဖတ်သင့်တဲ့ Ratio ကို အပြင်စာ ရာခိုင်နှုန်း ၄၀၊ ကျောင်းစာ ရာခိုင်နှုန်း ၆၀ထိ ဖတ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။ လူငယ်တွေအနေနဲ့ အပျော်ဖတ်စာပေတွေဖတ်တယ်ဆို တာကတော့ ကောင်းတဲ့ Sense တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်အရ အပျော် ဖတ် စာပေဆိုတာ လူငယ်တွေအတွက် စိတ်ထွက်ပေါက်ရာတဲ့ဟာပါပဲ။ အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိကတော့ ရှိသင့်ပေမယ့် Over ဖြစ်သွားရင်တော့ မကောင်း တော့ဘူးပေါ့။ မိဘမှာ ပြန်တည့်မတ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိပါတယ်။

m

ဒေါ်မြနှင်းဆီ
(Mra Hninsi)

အခုခေတ် ကလေးတွေ၊ အထူးသဖြင့် မြို့နေကလေးတွေဟာ ကျောင်းစာ၊ ကျူရှင်စာ၊ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်ဂိမ်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန် နေကြတာကို မြင်တွေ့နေရတယ်။ အပြင်စာဖတ်ဖို့ အချိန်မပေးကြဘူး။ "အလိမ္မာ စာမှာရှိ" ဆိုတာကို မသိ တာလား၊ မေ့လျော့နေတာလား မသိဘူးပေါ့နော်။ စာများများဖတ် နိုင်မှ ပညာများများရမယ်။ စာတွေ့နဲ့ ဝေဖန်ချင့်ချိန်တတ်မယ်။ စာပေရသကို ခံစားတတ်လာမယ်။ လက်ထဲမှာ စာအုပ် တစ်အုပ်ကိုကိုင်ပြီး ဖတ်ရှုခြင်းကရတဲ့ ကြည်နူး နှစ်သိမ့်မှုကိုလည်း ခံစားတတ် လာမယ်။

လောလောဆယ် နိုင်ငံတကာမှာတော့ ကလေးတွေကို ပုံပြောပြတဲ့ Story

Telling Sessions တွေ ခေတ်စားနေပါတယ်။ ပုံပြင်နားထောင်ပြီး စာအုပ်ဝယ် ဖတ်ချင်စိတ်ရှိလာအောင် နှိုးဆွပေးတယ်။ ဈေးကွက်ဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပဲကလေးတွေကို ပျော်ရွှင်မှုပေးတဲ့ Sessions တွေပါပဲ။ ပုံပြင်လေးတွေက ကောင်းရမယ်။ ပုံပြောပြတဲ့သူကလည်း တော်ရမယ်။ ကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို ဖမ်း စားနိုင်ရမယ်။ များသောအားဖြင့် ပုံပြင်ကိုနားထောင်ပြီးတဲ့အခါ အဲဒီ ပုံပြင်ပါတဲ့ စာအုပ်ကို ကလေးတွေက လိုချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။ ကိုယ်တိုင်ဖတ်နိုင်ရင် ဖတ် ကြည့်ချင်လာတယ်။ တခြားစာအုပ်လေးတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

နောက်တစ်နည်းကတော့ Mobile Library တွေ စီစဉ်ပေးတာပါပဲ။ ကျောင်းတွေကိုစာအုပ်စင်ပါတဲ့ မော်တော်ယာဉ်ကြီးတစ်စီးနဲ့ စာအုပ်လိုက်ငှားတဲ့ စနစ်ပါပဲ။ ကျောင်းသားတွေအတွက်သာမဟုတ်ဘဲ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအတွက်ပါ သင့်တော်တဲ့စာအုပ်တွေ တတ်နိုင်သမျှ သယ်ဆောင်လာပါတယ်။ စာအုပ်တွေကို ငှားပေးပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်ရှိတဲ့ ကျောင်းတွေက တောင်းဆိုရင်လည်း စီစဉ် ပေးပါတယ်။ တချို့စာအုပ်တွေက ဝယ်ရခက်တဲ့စာအုပ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်လေ။ စင်ကာပူမှာတော့ MOLLY လို့ခေါ်တဲ့ Mobile Library ကို National Library က စီစဉ်ပေးပါတယ်။

ကျွန်မအမြင်မှာတော့ ကလေးတွေစာဖတ်အောင်လုပ်ရာမှာ အရေးကြီးဆုံး က မိဘတွေပါပဲ။ ကလေးရဲ့ဉာဏ်ရည်ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ကောင်းနိုးရာရာ စာပေ တွေကို ရွေးဝယ်ပေးဖို့ အသိရှိတဲ့မိဘတွေ လိုအပ်ပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ ကလေးတွေကို စာဖတ်ချင်စိတ်ရှိလာအောင် တိုက်တွန်းပေးရပါမယ်။ ကျောင်းစာတွေကိုပဲ အလွတ်ကျက်မှတ်နေမယ့် အစား အပြင်စာတွေပါဖတ်ပြီး ဗဟုသုတ ရှာမှီးဖို့ အားပေးရပါမယ်။

နိုင်ငံတကာမှာက ကလေးတွေအတွက် ဖတ်ဖို့စာအုပ်တွေ များလွန်းလို့ ရွေးချယ်နိုင်မှု Choice အရမ်းများပါတယ်။ ကျောင်းတွေကလည်း စာအုပ်တွေ ဖတ်အောင် တွန်းအားပေးပါတယ်။ ရေးခိုင်းတဲ့ စာစီစာကုံးတွေ၊ အတန်းရှေ့ ထွက်ပြောခိုင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း ကလေးတွေကို စာအုပ်ဖတ်တဲ့ အလေ့အထရှိအောင် လေ့ကျင့်ပေးပါတယ်။ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်စာအုပ်တွေလည်း အရမ်းများပါတယ်။ မိဘတွေကလည်းအချိန်ပေးပြီး ဖတ်ပေးကြပါတယ်။ မိဘ မဖတ်အားရင် အဘိုး၊ အဘွားပေါ့။ စင်ကာပူမှာတော့ Borders, Kinokuniya တို့လို စာအုပ်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ကလေးတွေ စာထိုင်ဖတ်နိုင်ဖို့နေရာလေးတွေ

စီစဉ်ပေးထားလို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကလေးတွေနဲ့ စည်ကားပါတယ်။ စာအုပ်တွေကို ဝယ်ဖို့မလိုဘဲ စင်ပေါ်ကယူပြီး သတ်မှတ်နေရာလေးတွေမှာ စနစ်တကျ ထိုင်ဖတ်နိုင်ပါတယ်။ တရိတသေတော့ ကိုင်ရတာပေါ့။

နိုင်ငံတကာမှာ ကလေးတွေဖတ်ဖို့ ကလေးစာပေတွေ ဘယ်လောက်ထုတ်နေလဲဆိုတော့ အင်တာနက်က Wikipedia Website အရ ကလေးစာပေကို အဓိကအားဖြင့် ခြောက်မျိုးခွဲထားတာကို သိရှိရပါတယ်။ ဘာတွေလဲဆိုတော့....

၁။ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ

၂။ ရိုးရာ၊ နတ်သမီး၊ ဒဏ္ဍာရီအစရှိတဲ့ ပုံပြင်တွေ

၃။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ
(များသောအားဖြင့် ကျောင်းအခြေခံ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ)

၄။ သုတနဲ့ အထွေထွေ

၅။ အတုယူသင့်တဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိလေးတွေ

၆။ ကဗျာ၊ လင်္ကာတွေ

ဖြစ်ပါတယ်။

သချာတာကတော့ နိုင်ငံတကာမှာ ကလေးစာပေကို အလေးထား ထုတ်ဝေနေတယ်ဆိုတာပဲ။ ကလေးဆိုတာ အသက် ၁၂နှစ်အထိလို့ သတ်မှတ်ထားတာဖြစ်လို့ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ အထုတ်များပါတယ်။ အရောင်အသွေးလှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေကြပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်အောင်ပေါ့။ Internet Digital Library မှာလည်း ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ စာရင်းအရ ကလေးစာအုပ် ၂၈၂၇ အုပ်ကို ဘာသာစကား ၄၈ မျိုးနဲ့တင်ထားတာကို သိရှိရပါတယ်။

ကလေးတွေရဲ့ စာဖတ်ချိန်အနေနဲ့ ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံးနာရီဝက်တော့ ရှိသင့်ပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် တစ်နာရီလောက်အချိန်ပေးသင့်ပါတယ်။ အပြင်စာဖတ်တာကို ပြောတာပါ။

ကျွန်မငယ်စဉ်ကတော့ အဖေဝယ်ပေးသမျှအကုန်ဖတ်ပါတယ်။ အဖေဝယ်ပေးတာ အတော်များပါတယ်။ အသက် ၁၀ နှစ်လောက်ကစပြီး အင်္ဂလိပ်စာအုပ် Stories Retold တွေကို ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ နားမလည်တဲ့ စကားလုံးရှိခဲ့ရင် အဖေက မရှင်းပြပါဘူး။ Dictionary မှာရှာကြည့်ခိုင်းပါတယ်။ အဖေက Oxford တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့တဲ့သူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ လူကြီးစာပေ၊ ကလေး

စာပေ အတော်နှံ့စပ်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် အများဆုံးဖတ်ခဲ့တာတော့ Fairy Tales တွေပါပဲ။ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ပုံပြင်တွေကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ဘာသာပြန်ရတာကို ဝါသနာ ပါခဲ့ပါတယ်။ "အလိမ္မာ စာမှာရှိ" ဆိုတဲ့အတိုင်း စာအုပ်တိုင်းက ပညာတစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု ရပါတယ်။

လက်ရှိ ဘာဖတ်နေလဲဆိုတော့ မေလ ၆ ရက်ကနေ ၉ ရက်အထိ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ Asian Festival of Children's Content လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အာရှကလေးစာပေ ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပါဝင်တက်ရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီဆွေးနွေးပွဲကရခဲ့တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို ပြန်ဖတ်နေပါတယ်။ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဆွေးနွေးပွဲရဲ့ ဒုတိယနေ့ Session တစ်ခုမှာ Moderator လုပ်ခဲ့ပြီး တတိယနေ့ Panel Discussion မှာ Presenter လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ NBDCS လို့ခေါ်တဲ့ National Book Development Council of Singapore က ကြီးမှူးကျင်းပခဲ့တဲ့ပွဲဖြစ်ပြီး အာရှ ကလေးလူငယ်တွေ စာဖတ်နှုန်းမကျရေးနဲ့ စာဖတ်နှုန်းမြှင့်တင်ရေး၊ ကလေး စာပေထွန်းကားရေးတို့ကို ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ အရမ်းကောင်းပြီး ပညာတွေလည်း အများကြီးရခဲ့ပါတယ်။

လုံးချင်းဝတ္ထုဖတ်လက်စကတော့ ၂၀၀၉ခုနှစ်အတွက် British Crime Thriller Award ရခဲ့တဲ့ Stieg Larsson ရဲ့ The Girl with the Dragon Tattoo ဖြစ်ပါတယ်။ (ဒီစာရေးဆရာက ၂၀၀၄ခုနှစ်မှာ အခုစာအုပ်နှင့်အတူ နောက်ဆက်တွဲ နှစ်အုပ်အပါအဝင် စုစုပေါင်းစာအုပ်သုံးအုပ်ရဲ့ စာမူတွေကို သူ ထုတ်ဝေသူဆီကိုပို့ပြီး မကြာခင် နိုဝင်ဘာလမှာ ရုတ်တရက်သေဆုံးခဲ့တယ်။ အခု သူ့စာအုပ်တွေထွက်ပြီး ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်နေတာကို သူ မသိသွားရရှာပါဘူး)

ကိုယ့်အတွက် စာဖတ်ချိန်ဘယ်လောက်ထားလဲဆိုတော့ အားလပ်ချိန်တိုင်းမှာ သီချင်းနားထောင်တယ်၊ စာဖတ်တယ်။ နားနားနေနေ လှဲလျောင်းပြီး သီချင်းနားထောင်နေရတဲ့အချိန်၊ စာအုပ်ဖတ်နေရတဲ့ အချိန်တွေကို အပျော်ဆုံးပါပဲ။ သီချင်းမရှိတဲ့ အချိန်၊ စာအုပ်မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ မပျော်မွေ့ပါဘူး။ မိသားစုလည်းရှိမှ ပြည့်စုံတာပေါ့။ Francis Bacon က Reading maketh a full man လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ ဟိုခေတ်က ပြောခဲ့တာဆိုပေမယ့် အချိန်တိုင်းအတွက် မှန်ကန်ပါတယ်။ အခုခေတ် ကလေးတွေက အင်တာနက်နဲ့ပဲ မွေ့လျော်နေကြလို့ Internet - Centric Children လို့တောင် ခေါ်တွင်ပါတယ်။ ကျောင်းစာတတ်

ရုံ၊ အင်တာနက်ဂိမ်းတွေကစားနိုင်ရုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံမှုမရှိပါဘူး။ စာအုပ်၊ စာစောင်တွေကို ဖတ်တတ်တဲ့ အလေ့အထလေးလည်းရှိမှ ဗဟုသုတပြည့်စုံမှာဖြစ်တယ်။ အလိမ္မာလေးလည်း ရှိဖို့လိုပါတယ်။

m

ဒေါ်ကြီလီယံသီတာမိုး

(Managing Director Prestige International Co Ltd.)

ကျွန်မအနေနဲ့ ကတော့ ကလေးတွေ စာဖတ်ဖို့လိုပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ "အသိပညာများ ပေါများခြင်းဟာ ခွန်အား စွမ်းအား တစ်ရပ်ပဲ" တဲ့။ ဒီခေတ်ဟာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ခေတ် ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်တွင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် စာအုပ်စာပေတွေဟာ ပိုပြီးပေါများလာတယ်။ နိုင်ငံတကာ အတိုင်းအတာနဲ့ စာဖတ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ကလေးတွေကလည်း စာဖတ်ဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်။ စာဖတ်ခြင်းက ကလေးတွေကို အသိတရားနဲ့ လိမ္မာရေးခြားရှိစေတဲ့အပြင် ကလေးတွေရဲ့ ဗဟုသုတအတွက်ရော၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအတွက်ရော၊ သူတို့ရဲ့ အသိပညာဖွံ့ဖြိုး မှုအတွက်ရော အထောက်အကူပြုပါတယ်။

ကလေးတွေ စာဖတ်လာအောင် ကလေးတွေအတွက် စာဖတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုဖန်တီးဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီလို မဖန်တီးပေးထားရင် ကလေးတွေလည်း စာဖတ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေဖတ်ဖို့အတွက် ကောင်းမွန်တဲ့စာအုပ်၊ သင့်တော်တဲ့စာအုပ်တွေကို မိဘက အရင်ဝယ်ပေးပြီးတော့ စာမဖတ်တတ်သေးတဲ့ အရွယ်မှာ မိဘကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြပေးတာ၊ ဖတ်တတ်လာတဲ့အခါမှာ ဒီစာအုပ်က

ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လိုဖတ်ရတယ်ဆိုတာကို စာပေမိတ်ဆက်အနေနဲ့ ပြောပြပြီး ကလေးကို ဖတ်ခိုင်းသင့်ပါတယ်။ စာဖတ်တာက ပညာရေးအတွက်သာမက အသိတရားနဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကိုပါ ရစေတယ်ဆိုတာ တိုက်ရိုက်တစ်ဖုံ၊ သွယ်ဝိုက် တစ်ဖုံလမ်းညွှန်ပြီး သူတို့ဖတ်ဖို့စာအုပ်တွေဝယ်ပေးတာ၊ စာကြည့်တိုက်တွေ၊ စာအုပ်အရောင်းဆိုင်တွေကို ခေါ်သွားတဲ့အကျင့်လုပ်ပေးတာတွေဟာ ကလေးတွေကို စာဖတ်ဖို့ အားပေးရာရောက်ပါတယ်။

ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက စာစုံဖတ်တယ်။ အိမ်ကပေးတဲ့မုန့်ဖိုးမုန့်သမျှကို စာအုပ်ဝယ်တယ်။ ပုံပြင်လေးတွေပေါ့။ လူထုဦးလှရဲ့ ပုံပြင်တွေ၊ Hans Andersen ရဲ့ ပုံပြင်တွေ ဖတ်တယ်။ နောက် မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေလည်း ဖတ်တယ်။ အမေကစာသင်တော့ အိမ်မှာ စာအုပ်မျိုးစုံ ရှိတယ်။ နားလည်သော်ရှိ မလည်သော်ရှိ ဖတ်တယ်။ ပထမဆုံးဖတ်လိုက်တာက ဆရာကြီး ဦးဆန်းလွင်ရဲ့ ကမ္ဘာ့အတွေးအခေါ်ပညာရှင်များ စာအုပ်ပါ။ နားလည်သလားဆိုတော့ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်မှန်သမျှ ဖတ်ချင်တဲ့စိတ်က ရှိနေတော့ ဖတ်လိုက်တာပဲ။ အဖေ မွမ်းမံသင်တန်း သွားတက်တဲ့အခါမှာ ပါလာတဲ့ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှတ်တိုင် စာအုပ်လည်း ဖတ်တာပဲ။ ဦးလေး ဗိုလ်သင်တန်းကပြန်လာပြီး စွယ်စုံကျမ်းပါလာတော့လည်း ဖတ်တာပဲ။ မြန်မာလိုဖတ်စရာစာအုပ်မရှိတော့ အင်္ဂလိပ်

စာကို ကြိုးစားဖတ်တယ်။

ကျွန်မကိုလမ်းညွှန်ပေးတဲ့စာအုပ်တွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ပထမဆုံး ကျွန်မကို လမ်းညွှန်မှုပေးတာက သမ္မာကျမ်းစာပါ။ တခြားလမ်းညွှန်မှုပေးတဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ စာရေးဆရာ Muriel James နဲ့ Dorothy Jongeward ရေးတဲ့ Born to Win / My Life by Goldmier ဆိုတဲ့ အစ္စရေးနိုင်ငံဝန်ကြီး ချုပ်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်နဲ့ The Little Prince စာအုပ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မက အလုပ်များပေမယ့် အချိန်ရရင်ရသလို စာဖတ်ပါတယ်။ ညအိပ်ခါနီးမှာ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက် စာဖတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အရမ်းကြိုက်တဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်မိရင် တစ်ညလုံးဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ ရုံးပိတ်တဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ ကြိုက်သလောက်ကို ဖတ်ပါတယ်။ အားလပ်ချိန်တိုင်းမှာလည်း စာအုပ်ပဲ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်ဖတ်တဲ့အခါ တစ်မျိုးတည်းမဖတ်ပါဘူး။ ရယ်ရတဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း ဖတ်ပါတယ်။ သမိန်ပေါသွပ် ကာတွန်းလည်း ဖတ်တာပါပဲ။ ကာတွန်းဆိုပေမယ့် သူ့မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ Message ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ စာအုပ်သုံးအုပ် ဖတ်နေပါတယ်။ ပလေတိုရဲ့ Republic/ Fearless နဲ့ စောမုံညင်းရေးတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးများ စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

အခုခေတ်လူငယ်တွေက စာတော့ ဖတ်ကြပါတယ်။ ကျောင်းစာဖတ်

တာများတယ်။ သူတို့က ကျောင်းစာက အမှတ်များဖို့ပဲ အာရုံစိုက်ကြတယ်။ နောက်ပြီး အင်တာနက်သုံးရင်လည်း Chat လုပ်တယ်။ ဂိမ်းကစားတယ်။ အင်တာနက်ကပေးတဲ့ e - book ဖတ်တာ သိပ်ရှားတယ်လို့မြင်တယ်။ စာဖတ်တာက ကိုယ့်ကို အမြင်ကျယ်စေတယ်။ စာအုပ်စာပေကနေ သိပ္ပံတို့၊ သမိုင်းတို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဗဟုသုတတွေလည်း ရစေပါတယ်။ အပျော်ဖတ်တဲ့စာပေတွေကလည်း ပျော်ရွှင်စေတဲ့အတွက် စိတ်ကို ကြည်လင်စေပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ကလေးတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ရင့်ကျက်စေတဲ့စာပေတွေကို အထူးအားပေးပါတယ်။ လူငယ်တွေအနေနဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင်ဖို့၊ ဗဟုသုတရဖို့၊ အမြင်ကျယ်ဖို့၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ သိဖို့အပြင် ပညာရေးအတွက်ပါ အပြင်စာ များများ ဖတ်သင့်ပါတယ်။

m

ဒေါ်ပုဏ္ဏမီကျော်
[Ponnami Language School]

စာဖတ်မှုပဲ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းကို ခွဲခြားနိုင်တဲ့စိတ်၊ အရာရာကို မျှမျှတတ ချင့်ချိန်နိုင်တဲ့စိတ်တွေ ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးဖို့အတွက် အရေးအပါဆုံးဖြစ်တဲ့ စာဖတ် ဝါသနာဟာ ခုခေတ်ကလေး တော်တော်များများအတွက် အရေးမပါဘူးလိုဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ ကလေးတွေ အပြစ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စာဖတ်တာထက် ပိုပြီး အလွယ်တကူ စွဲလမ်းငြိတွယ်နိုင်တဲ့ ဂိမ်းပေါင်းစုံ ပေါ်လာတဲ့ ခေတ်မှာ ကလေးတွေ စာမဖတ်ချင်တာဟာ မဆန်းပါဘူး။ မိဘတွေကသာ ဒီကိစ္စကို သတိရှိပြီး ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ စာဖတ်ဝါသနာကို ပျိုးထောင်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးတွေ စာဖတ်အောင် ဖန်တီးပေးဖို့ အလွယ်ဆုံးနဲ့ အထိ ရောက်ဆုံး နည်းလမ်းကတော့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့ စိတ်ဝင်စားနိုင်တဲ့ စာအုပ်တော်တော်များများကို လွယ်လင့်တကူ လက်လှမ်းမီနိုင်အောင် ထားပေးရပါမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မြန်မာစာအုပ်ရော၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ပါ မျှတအောင် ထားပေးသင့်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ကလေးတွေရဲ့ တီဗီကြည့်ချိန်၊ ဂိမ်းကစားချိန်ကို အချိန်နဲ့ သတ်မှတ်ပေးထားရပါမယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကလေးတွေဟာ စာဖတ်ဝါသနာမပါတဲ့အပြင် မျက်စိပျက်တဲ့၊ အဝလွန်တဲ့၊ စာသင်တဲ့အခါ အာရုံမစိုက်နိုင်တဲ့ပြဿနာတွေ ရှိလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မငယ်စဉ်က စာအုပ်တော်တော်များများကို အဖေ့ကျေးဇူးကြောင့် ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဖေက ရွှေသွေး၊ တေဇကစလို့ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ရှုမဝ၊ မိုးဝေ၊ သုတပဒေသာ၊ သင့်ဘဝ စတဲ့ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေသာမက ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၊ စစ်ကိုင်းဦးဖိုးသင်းတို့ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ စာပေဗိမာန်မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတွေကို စုပေးထားပါတယ်။ ဟိုးအစောပိုင်း ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကလေးတွေဖတ်ဖို့ ပုံပြင်လေးတွေ ထည့်ပေးထားပါတယ်။ ဖတ်လို့မဝနိုင်ဘဲ ပြန်ပြန်ပြီး ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းလောက် ရောက်လာတော့ အိမ်မှာ ဖတ်စရာ မြန်မာစာအုပ်တွေကုန်ပြီမို့လို့ မောင်နှမတစ်တွေ အဖေစုထားတဲ့ အင်္ဂလိပ် စာအုပ်တွေ ရှာဖွေပြီး ဖတ်ကြပြန်ပါတယ်။ Reader's Digest အဟောင်းတွေနဲ့ Max Brand ရေးတဲ့ Cowboy ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်ရင်းနဲ့ Classic တွေ ဖတ်ဖြစ်တဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဖေ့ကျေးဇူးကြောင့် စာကောင်းပေမွန်တွေနဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီး ဒီစာအုပ်တွေကပဲ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ အသိအမြင်တွေကို လွှမ်းမိုးပုံဖော်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

Reader's Digest တို့၊ Newsweek တို့ကိုတော့ ပုံမှန်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ လတ်တလော အပိုဖတ်နေတာကတော့ John Grisham ရဲ့ The Summons ပါ၊ Joseph Goldstein ရဲ့စာအုပ်ကို ဆရာဦးဆန်းလွင်နဲ့ ဆရာဦးဟန်ဌေး ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ကိုယ်တွေ့ဝိပဿနာဆိုတဲ့ စာအုပ်နဲ့ Face to Face with GOD ဆိုတဲ့ Dr Naresh Bhatia ရေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ဖတ်နေပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အားတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ စာဖတ်ပါတယ်။

သိပ်ကို စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုရင်လည်း စိတ်အပန်းဖြေဖို့ စာဖတ်ပါတယ်။ စာဖတ်ဖို့ဆိုပြီး အချိန်သီးသန့်တော့ မထားနိုင်ပါဘူး။

လူငယ်တွေ အပြင်စာဖတ်မှုပဲ ခေတ်မီပြီး နောက်ဆုံးပေါ်တိုးတက်မှုတွေကို သိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့စိတ်ထားနဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အယူအဆတွေကို စာကောင်းပေမွန်တွေဖတ်ခြင်းဖြင့် ပြုပြင်နိုင်ပါမယ်။ ကောင်းနေပြီးသား၊ လမ်းမှန်ပေါ် ရောက်နေပြီးသားလူငယ်တွေဆိုရင်လည်း ကောင်းသထက်ကောင်း၊ တော်သထက်တော်ဖို့ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

m

ဒေါ်မေသူဇော်

[General Manager- Monument Toys & Books Store]

အခုခေတ်မှာ အင်တာနက်၊ တီဗီဂိမ်း၊ ကာတွန်းတွေကြောင့် ကလေးတွေ စာဖတ်တာလည်း အရမ်းနည်းသွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကလေးတွေ စာဖတ်လာအောင် ဘာတွေလုပ်ပေးသင့်သလဲဆိုတော့ သူတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ သူတို့စိတ်ဝင်စားမယ့် ဥပမာ– Story Book လို စာအုပ်တွေများများ ဖတ်ပြသင့်သလို ဖတ်ဖြစ်အောင်လည်း ဝယ်ပေးထားသင့်ပါတယ်။ သူတို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မယ့် ဇာတ်ကောင်ပါတဲ့ ပုံစံတွေ၊ သူတို့ကြိုက်နိုင်မယ့် History စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြပေးရင်းနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကနေ စာဖတ် ဝါသနာကို မွေးပေးလို့ရနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ အသက်ကြီးလာတဲ့အလျောက် စာအုပ် အမျိုးအစားလေးတွေကိုပါ ပြောင်းဝယ်ပေးသင့်ပါတယ်။

ကျွန်မငယ်ငယ်က ဆရာငွေကြည်ရဲ့ တစ်ကွက်ကာတွန်းတွေကို စဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် တေဇ၊ မိုးသောက်ပန်းနဲ့ ကာတွန်းတွေ ဖတ်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ဝတ္ထုလည်းဖတ်တယ်။ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေလည်းဖတ်တယ်။

အလုပ်ခွင်ဝင်တော့လည်း အလုပ်ခွင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်တယ်။ Lifestyle တို့၊ မဟေသီတို့လို မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း ဖတ်တယ်။ ကျွန်မ နေ့စဉ်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ တခြားတစ်ခုခုကိုသာ မလုပ်ဖြစ်ရင်ရှိမယ်။ စာမဖတ်ဘဲနဲ့ အိပ်တဲ့နေတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ပြီးတော့ စာဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ် အမျိုးအစားတွေလည်း ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဖတ်ခဲ့သမျှထဲက အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်တွေမှာတော့ ဂျူးရဲ့ အမှတ်တရဝတ္ထုကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိပါတယ်။ အခုချိန်ထိ ခဏခဏ ပြန်ဖတ်လည်း မရိုးသွားပါဘူး။ ဆရာမဂျူးရဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံး ဖတ်ပါတယ်။ နောက် မစန္ဒာရဲ့ ဆဋ္ဌဂံဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်မရိုက်ခင် ကတည်းက အရမ်းနှစ်သက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း မင်းလူ၊ တာရာ မင်းဝေ၊ မင်းခိုက်စိုးစန် စာအုပ်တွေအားလုံးကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာပြန် စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ပါတယ်။

ကျောင်းသူဘဝတုန်းကတော့ ကျောင်းကပြန်လာတာနဲ့ ထမင်းစား၊ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ စာဖတ်တော့တာပဲ။ အခုအလုပ်မှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ အပိုင်းတွေက များတော့ စာဖတ်ချိန်ကို သီးသန့်ခွဲမထားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရတဲ့အချိန်တိုင်းမှာတော့ စာအုပ်ကိုရအောင်ဖတ်ပါတယ်။

လူငယ်တွေအနေနဲ့ အပြင်စာဖတ်ဖို့က လိုအပ်ပါတယ်။ စာဖတ်မှ အသိတွေရလာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အသိတွေကလည်း စာဖတ်တာကနေ ရကြတာပါ။

m

မစုစုလှိုင် (M & S)

ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ လူငယ်တွေ စာဖတ်တဲ့အခါ သုတရော ရသပါ ဖတ်ဖို့ လိုတယ်လို့ထင်ပါတယ်။ သုတစာပေက အသိပညာ၊ အတတ်ပညာအတွက် လိုတယ်။ ရသစာပေကတော့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှုအတွက်လိုတယ်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ဘာစာအုပ် တွေ့တွေ့ အကုန်ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘုရားစာကအစ ဟင်းချက်နည်း အဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖတ်ကြည့်လိုက်လို့ ကိုယ့် အကြိုက်နဲ့ သိပ်မကိုက်ရင်တော့ ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ နောက် ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပေးတဲ့ စာအုပ်ရယ်လို့လည်း သီးသန့်မရှိပါဘူး။ ဘာစာအုပ်ဖတ်ဖတ် ကိုယ်က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရလိုက်တာပါ။

အခုလတ်တလော အများဆုံးဖတ်ဖြစ်နေတာက ဆရာမင်းသိခ်ရဲ့ စာအုပ်တွေပါ။ ကျွန်မ ခုနစ်တန်းလောက်ကတည်းကနေ အခုအချိန်ထိ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်ဖြစ်နေတာက ဆရာသော်တာဆွေရေးတဲ့ ပုဂံသူရဲကောင်းများ စာအုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ ဘဝဘီလုံမှာအချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်စာအုပ်ကိုလည်း မကြာခဏ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် စာဖတ်ချိန်ရယ်လို့ ပုံမှန် မရှိပါဘူး။ အရင်တုန်းက ကျောင်းတက်နေရတော့ စာဖတ်ချိန်ကလည်း အရမ်းများခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ညအိပ်ရာဝင်ချိန် အိပ်မပျော်ခင်အထိကတော့ မအိပ်မချင်း စာဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

m